

NICOLE JORDAN



Touha

NICOLE JORDAN

Touha

2003

DOMINO

Copyright © 2001 by Anne Bushyhead
Translation © 2003 by Marta Jakešová
Cover design © 2003 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Z anglického originálu DESIRE,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2001,
přeložila Marta Jakešová
Odpovědná redaktorka: Jana Šafaříková
Korektura: Michaela Kontriková, Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Zárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr, Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v roce 2003

ISBN 80-7303-165-5

Všem mým skvělým kamarádům od počítačů v The Romance Journal, RBL Romantica, Romance and Friends, ALCAP a GRAN.

Chci vám ze srdce poděkovat za lásku a podporu, kterou jste mi projevovali, a také za to, že se vám podařilo udržet mě v uplynulých několika letech při (relativně) zdravém rozumu.

Zvláštní dík patří Lauře, přezdívané 'Královna internetu'.

A nejdražší Maggii, která tohle všechno začala.

V duchu vás objímám...

Budiž navždy prokleta krása žen tvého rodu.
Jejich láska necht' přinese každému muži smrt.

Cikánčina kletba, 1623

Prolog

CORNWALL, ANGLIE, ŘÍJEN 1813

*H*edvábí lehce zašustilo, jak šaty padaly na podlahu, a v příštím okamžiku před ním stála úplně nahá. Lucian se při spatření té krásy prudce nadechl – její nádherné tělo zlatě zářilo v mihotavém světle svící a oslnivě rudé vlasy připomínaly oheň. Hodlala ho svést..., nebo zradit?

Ať už měla jakékoli plány, Lucian musel přiznat, že fungovaly. Už teď byl až nemístně vzrušen, jen vybuchnout. Ale i přesto zachovával smysly v pohotovosti, připraven čelit nebezpečí.

Násilím vyloudil na tváři úsměv a pohledem klouzal od jejích vystoupělých bradavek ke svůdným, mírně rozevřeným stehnům. „Pokoušíte se mé svést, má lásko?“

Vyzývavě se usmála. „To je jen uvítání. Jsem ráda, že jste přijel.“

Určitě lhala.

Dlouze se zadíval do jejích smaragdově zelených očí. Opravdu v jejich hlubinách spatřil záblesk viny?

Lucian pozoroval svou nádhernou ženu pátravým pohledem a čas se na okamžik zastavil. Až jemné zasyčení a zapraskání ohně v krbu zrušilo zvláštní kouzlo této chvíle.

S půvabným pokrčením nahých ramen přešla k mahagonovému stolu, na němž stála karafa se sklenkami. Nalila víno pro oba, přistoupila k Lucianovi a nabídla mu jednu číši.

Nápoj zářil krvavě červenou barvou. Přimíchala do něj jed, nebo jen omamující drogu? Měla dost času připravit obojí, ačkoli ji muselo zaskočit, že ji sledoval z Londýna až sem, na pobřeží Cornwallu.

Předstíral, že pije, ale jen nepatrně usrkl; neovládla se a v očích jí svítila úleva.

Je tak snadno čitelná, pomyslel si chmurně, a sváděl urputný boj s vnitřním žárem, který v něm provokovala její nahota. Zrazovala ji nervozita. V intrikaření patřila k pouhým amatérkám – ne jako on. On už měl příležitost změřit si síly s nejlepšími špióny, jež vychovala Francie. A s britskými zrádci zrovna tak.

Když na ni hleděl, odvracela zrak – nedokázala mu pohlédnout přímo do očí. Stiskl rty. Zradila by ho Brynn? Spolčila se jeho překrásná manželka s nepřítelem? Dopustila se ve spojení se svým prokletým bratrem vlastizrady

tím, že pracovala pro francouzské žabožrouty a jejich krvavého korsického vojevůdce Napoleona Bonaparta?

To pomyšlení ho zabolelo až v srdci a náhle dýchal jen ztěžka.

„Chutná vám to víno?“ otázala se a usrkla ze své sklenky.

„Ano. Však Francouzi dělají ta nejlepší vína.“

Při zmínce o Francouzích se zachvěla.

„Je vám chladno?“ zeptal se a snažil se zachovat klidný hlas.

„Doufala jsem, že mě zahřejete.“

Vzhlédla k němu se svůdným úsměvem. Jeho tělo okamžitě zareagovalo. Ještě před několika málo týdny by byl ochoten dát za takovouto nabídku veškeré své bohatství.

„Můžete trochu prohrábnout oheň,“ přinutil se říci, „a já zatím zatáhnou závěsy.“

Odtrhl zrak od její smyslné nahoty a otočil se k jednomu z oken. Využil příležitosti při stahování závěsu, nepozorovaně ulil ze své číše a nechal víno vsáknout do koberce. Z celé duše doufal, že je Brynn nevinná. Ale neodvažoval se na to spolehnout.

Připadalo mu, že v zádech cítí její pohled. V duchu zaklel a přešel k druhému oknu. Jaké bláznovství, být posedlý vlastní ženou. Její oslňující krásou, ohnivými vlasy, nespoutanou myslí. Představovala nesmírné pokušení a on umíral touhou podlehnout. Jediná žena, která ho dokázala vzrušit tak, že ztrácel nad sebou kontrolu. Pronásledovala ho dokonce i ve snech. Obzvláště ve snech.

Jestli ji pošle do vězení, ztratí ji navždy.

Vylil nepozorované další trochu vína za křeslo, stálh závěs a přešel k poslednímu oknu, kde se na chvíli zastavil a předstíral, že pije. Pozoroval chladný srpek měsíce visící nízko nad obzorem, částečně ukrytý za mrakem. Od moře přicházely silné nárazy větru; slyšel, jak vlny v pravidelných intervalech bičují kamenité pobřeží.

Noc jako stvořená pro zradu.

Ložnice uvnitř domu působila útulně a klidně. Lucian zaslechl tiché kroky a ucítil, že Brynn stojí za ním.

„Pořád se na mě hněváte?“ šeptala svým hlubokým sytým hlasem, z jehož kouzla se nikdy nedokázal vymanit.

Ano, zlobil se na ni. Zlobil se, trápil se, litoval. Nikdy ještě nepotkal ženu, která by ho dostala na kolena..., dokud se nesetkal s Brynn.

Prudce zatáhl závěs.

Nasadil nic neříkající výraz a otočil se k ní. Všiml si, že okamžitě sklouzla pohledem na jeho sklenici, která teď byla poloprázdná. Úlevný úsměv ho bodl jako dýka, ale přinutil se zachovat klid. Přistoupí na její hru a uvidí, jak daleko chce dojít ve své zradě.

Ponořila prst do vína a potom mu s ním škádlivě navlhčila rty. „Jak bych mohla váš hněv zmírnit, Luciane?“

„Myslím, že dobře víte, lásco.“

Měla červené a vlhké rty od vína a Lucian musel přemáhat touhu přísát se k nim. Nepohnul se ani tehdy, když mu provokativně zajela prstem za opasek.

Jelikož nedosáhla žádané odezvy, odebrala mu sklenku, odložila ji vedle svojí a začala mu rozepínat knoflíky na předním dílu kalhot.

Jakmile došla k poslednímu, kalhoty se rozevřely a objevilo se naběhlé vzrušené mužství, trčící mu z klína v celé své nedočkavosti. Lucianovi se rozbušilo srdce jako zvon. S dráždivým úsměvem ho sevřela prsty u samého kořene penisu a klesla před ním na kolena.

Svaly na čelistech mu ztuhly úsilím nepoddát se horečce, která zachvátila jeho útroby. Mělo by ho těšit, že se Brynn sama ujmá iniciativy. Počínaje jejich prvním setkáním se vždycky jen bránila. Celé tři měsíce od jejich ukvapeného sňatku trval mezi nimi souboj vůlí.

Ted' ho dráždila rukou a potom se naklonila a přitiskla rty na ztopořený úd. Lucian sebou škubl. Na citlivé hebké kůži svého pyje ucítil horkost jejích rtů a ještě víc ho vzrušilo, když jazykem jemně obkroužila lem zduřené hlavičky...

Potom ucítil, jak ho uchopila do úst a jemně stiskla. Po tváři se mu rozlil blažený výraz, ale Lucian stále ještě bojoval o sebevládu.

Jenže boj se ukázal jako marný, jeho penis reagoval na laskání ústy a jazykem dalším zvětšením. Sám ji to naučil – ukázal jí, jak zničující moc může žena nad mužem získat. Ukázal jí tělesné slasti, dal jí poznat vášně, kterou dokáže prožít její vlastní tělo.

Lucian se zachvěl. Její ústa působila jako roznětka, jejíž účinek ještě umocňovala jemným stiskem zubů.

Udělala si o něm nesprávný obraz. Nepovažoval ji za chovnou klisnu, nebo příhodnou milenkou, jak ho osočila. Možná to tak na začátku plánoval, ale teď... Ted' chtěl, aby mu patřila celá.

A přitom se zdálo, že je nedosažitelnější než dřív. Byla jeho ženou podle jména, patřila mu tělem, ale její srdce se mu vzpíralo.

To pomyšlení mu působilo bolest, ale současně záupěl slastí pod vlivem jejího počínání.

„Působím vám bolest?“ otázala se s úsměvem.

„Ano,“ řekl drsně. „Příšernou bolest.“ Větší, než může veškerá tělesná bolest být.

„Mám přestat?“

„Ne, lásco.“

Nevědomky jí zabořil prsty do vlasů. Cítil, jak vlhkými rty klouže po jeho vzrušeném penisu, a vzepjal se jí v ústrety, i když kdesi hluboko v podvědomí přetrvávala touha odolat jejímu kouzlu.

Jejich manželství vůbec neprobíhalo podle jeho představ. Musel připustit, že počáteční nedorozumění zavinil on. Nadělal bezpočet chyb.

Přinutil ji ke sňatku bez ohledu na její protesty. Choval se k ní záměrně chladně a neúčastně.

S neskutečnou nafoukaností očekával, že mu padne k nohám. Když ne pro jeho šarm a vzhled, tak kvůli bohatství a společenskému postavení. Od prvopočátku mu odolávala, ale on si přísahal, že ji zkrátí, že si ji přivlastní. A jakmile se stala jeho ženou, dožadoval se společného lůžka, aby mohl zplodit dědice.

Považoval to za čestnou nabídku – poskytne jí vznešené postavení a ona jemu na oplátku syna. Chtěl mít dítě z vlastní krve, část sebe samého, která tu po něm zůstane, když mu chmurné sny nepřestávaly věštít předčasnou smrt.

V tomto okamžiku měl pocit, že umírá. Rukama pevně svíral její hřív, zatímco mu tělem probíhaly horké křečovitě záchvěvy.

Takhle se ještě do žádné ženy nepobláznil. Dobré nebe, od první chvíle, kdy ji spatřil, byl jako posedlý. Nedokázal před ní uniknout.

Snažila se ho varovat, ale nevěnoval tomu pozornost. Jeho srdce se tvrdošíjně odmítalo bránit okouzlení, které přerůstalo v nebezpečnou posedlost.

Brynn to věděla a teď toho nemilosrdně využívala proti němu.

Měl před ní jen nepatrnou možnost obrany. Čím víc se snažil popřít svou vášeň, tím usilovněji vzrůstala jeho potřeba zmocnit se jí, až byl nakonec ochoten obětovat cokoli, zaplatit jakoukoli cenu za její jediný nádherný úsměv.

Lucian pevně stiskl víčka. Dokázal by pro její záchranu dokonce zradit vlast? Obětovat svou čest, všechno, čemu věřil?

Zatraceně, Brynn.

Teď už se zřetelně chvěl. Sevřel jí rukama ramena a pocítil, že i ona se chvěje rozkoší. Hleděl dolů do jejích vášní potemnělých očí a viděl, že je stejně vzrušená jako on. Možná že měla v úmyslu ho jen svést, ale její touha se zdála opravdová.

„Luciane,“ vydechla, a zdolala tak poslední zbytky jeho sebeovládání. Vytáhl ji do stoje a přísál se hladově k jejím ústům. Ucítil, jak mu ovinula nohy kolem boků.

Odnesl ji k lůžku, položil na hedvábné prostěradlo a ulehл mezi její rozevřená stehna.

Na nepatrný okamžik zaváhal. Její tvář byla ve světle svící tak nádherná. Se zoufalou myšlenkou vynutit si její přiznání sevřel rukou štíhlé hrdlo. Kéž by jí mohl nahlédnout do srdce a do mysli.

„Prosím... Chci vás, Luciane,“ šeptala vzrušeně.

A já tě budu chtít až do smrti, pomyslel si zmámeně a zmocnil se jí.

Byla vlhká a žádostivá. Omotala ho kolem boků svými pružnými nohama, přitahovala ho k sobě, aby mohl hlouběji proniknout do jejího horkého lůna.

Lucian se chvěl nedočkavostí, potřeboval ji k životu víc než vzduch.

Jak to mohlo dojít tak daleko? Kdyby věděl, že jejich manželství povede až sem, přemlouval by ji znovu? Dopustil by se znovu stejných chyb? Jak by se jejich vztah vyvíjel, kdyby se k ní choval od počátku jinak?

Věděla už tenkrát, k čemu mezi nimi dojde? Plánovala snad dokonce zradu už tehdy?

S úlevným výkřikem jí naplnil lůno semenem. Kéž by tak věděl...

1

POBŘEŽÍ CORNWALLU, O TŘI MĚSÍCE DŘÍVE...

Brynn Caldwellová prožívala jeden ze svých horších dnů. Potápěla se do teplých příbojových vln ve snaze smýt ze sebe podráždění. Nespokojenost s chováním nejstaršího bratra Graysona už přesáhla hranice únosnosti.

Přidušeně zaklela, vyplavala k povrchu a přetočila se na záda. Nestalo se poprvé, že se po hádce s ním uchýlila do skryté jeskyně pod jejich domem. Její ústí ze dvou stran chránila rozeklaná skaliska a zezadu nízký útes, který bránil zvědavým očím pohledu na její přírodní koupaliště. Chodila sem tak často, jak jen to šlo, kdykoli se jí zastesklo po klidu a míru – jako právě teď.

Tady se mohla osvobodit od všeho, co na sebe dobrovolně naložila. Mohla zapomenout na starosti, které ji neustále pronásledovaly: jak hospodařit, aby udržela svou zchudlou rodinu při životě, jak ubránit nejmladšího z bratrů, Theodora, před Grayovým nebezpečným vlivem.

Brynn se pohupovala na hladině, odpolední červencové slunce ji příjemně hrálo do tváře a konejšilo její zjitřené nitro. Přesto se dosud nikdy necítila tak bezmocná. Gray trval na tom, že vezme Thea na noční vyjížďku, a nebral žádné ohledy na její námitky.

„K čertu s ním!“ zamumlala kletbu, kterou v poslední době často vyslovovala ve spojení s bratrovým jménem. Měla Graysona velmi ráda, ale nechtěla připustit, aby zatáhl Thea, který byl ještě pouhé dítě, do svých nezákonných aktivit.

Rozčilovalo ji, že je tak bezmocná. Vychovávala Thea od jeho narození – maminka zemřela při porodu – a zoufale se snažila ušetřit ho nebezpečí, jež museli podstupovat ostatní bratři i ona sama.

Pašování představovalo pro obyvatele cornwalského pobřeží jediný možný způsob obživy. Vyrostla tady, a proto věděla, že kdo chce přežít, nemůže se tomu vyhnout. Pašovali pod nosem vládních úředníků všechno možné, hlavně brandy a hedvábí, aby se obchodníci vyhnuli krutým daním.

Volný obchod, jak se tato činnost nazývala, byl však velice nebezpečný. Její otec před lety zahynul na moři, když se v bouři snažil uprchnout před lodí obsazenou celníky. A podobný osud potkal mnoho mužů v sousedství. Zůstávaly po nich vdovy s dětmi, bez nároku na jakoukoliv podporu.

A teď do toho chce Grayson zatáhnout i Thea. Aby poznal, „zač je toho loket“, a pomohl rodině sehnat peníze na splacení dluhu, který jim odkázal otec. To ovšem přivádělo Brynn k zuřivosti.

Ještě chvílku se nechala nadnášet vlnami, potom udělala několik ostrých temp, aby ze sebe vyplavila nastřádaný vztek – ale příliš se jí neulevilo. Když zamířila zpátky ke břehu, byla sice tělesně unavená, ale pocit viny, hněvu a bezmoci zůstával stejně silný jako na začátku.

Na chvíli se zastavila, aby si vyždímala zmáčené prameny dlouhých vlasů. Mořský vánek je brzy osuší, protože tenhle výběžek pobřeží patří k nejteplejším místům v Anglii.

Chtěla použít ručník, který si nechala na břehu, ale zjistila, že zmizel. Pátravě se rozhlédla kolem po vetfelci, který se odvážil do její svatyně. Zůstala jako přimražená a rozbušilo se jí srdce.

Muž se ledabyly opíral o balvan a pozoroval ji. Byl oblečen neformálně – v krátkých kalhotách, naleštěných vysokých botách a sněhobílé plátěné košili bez vázanky. V jeho pohledu, pomalu klouzajícím po jejím těle, však nic ledabylého nenacházela.

Polekaně ustoupila o krok. Jak mohl najít její tajné místo mezi skalisky? Dostal se sem tunelem, vedoucím k jeskyni? Nevypadal sice jako celník, ale věděla, že vládní úředníci občas pátrají na pobřeží po kontrabandu.

„Kdo jste?“ otázala se bez dechu. „Jak jste se sem dostal?“

„Slezl jsem po skále,“ odvětil a palcem ukázal na útes nad svou hlavou.

„Neodpověděl jste na mou první otázku.“ Byl vysoký a štíhlý a tmavé kudrnaté vlasy nosil o něco delší, než právě ukládala móda. Když vystoupil ze stínu, mohla si prohlédnout jeho aristokratickou tvář s překvapivě krásnými rysy, jejichž aroganci poněkud zmírňovala citlivě modelovaná ústa. Odstín jeho očí, stíněných hustými řasami, připomínal barvu hlubokého moře za jasného letního dne, a ty neuvěřitelné oči, jako by ji spoutávaly.

„Jsem Wycliff,“ řekl jen a zřejmě očekával, že to na ni udělá patřičný dojem.

A nemýlil se. Jméno bohatého a mocného hraběte Wycliffa opravdu znala a pověst, provázející jeho osobu, rovněž. Obecně se považoval za jednoho z největších zhýralců a také byl vůdcem Ligy pekelníků, exkluzivního klubu bohatých zkažených šlechticů, kteří se oddávali neřestem a pochybným radovánkám. Brynn si najednou uvědomila, že nebezpečí jí hrozí z jiné strany, než původně očekávala. Samotná skutečnost, že se s ním ocitla o samotě, může zanechat skvrnu na její pověsti.

„To ještě nevysvětluje, proč jste tady,“ odvětila ostře.

„Přijel jsem navštívit přítele.“

„Uvědomujete si, že jste vnikl na cizí pozemek?“

Roztomile se pousmál. „Nemohl jsem odolát, abych se nepodíval na mořskou vílu, dovádějící ve svém království. Ani jsem s určitostí nevěděl, jestli jste skutečná.“

Podával jí ručník, ale Brynn ostražitě ustoupila, protože všechny smysly ji nabádaly k útěku. Ráda by se stáhla ještě dál, ale za ní už se nacházela voda, takže neměla kam uniknout.

„Nemusíte se mě obávat,“ uklidňoval ji. „Nemám ve zvyku vrhat se na setkání na krásné ženy, ani když jsou spoře oděné.“

„Říkají se o vás jiné věci –,“ začala Brynn, potom pohlédla dolů na své tělo a sotva zadržela výkřik. Tenká košile, kterou měla na sobě, se stala za mokra úplně průsvitnou, takže byla vidět nejen ňadra s růžovými bradavkami, ale i chomáč kaštanových chloupků v klíně. Zmateně k němu přiskočila, vytrhla mu ručník a omotala si ho kolem těla, aby se nemohl déle pást pohledem na jejích vlnách.

„Nechtěl jsem se vás dotknout. Jsem koneckonců džentlmen.“

„Opravdu?“ otázala se skepticky. „Džentlmen by okamžitě odešel a dal mi možnost v klidu se obléci.“

V očích mu pohrával úsměv, ale neučinil jediný pokus splnit její přání. Znechucena jeho neslušností namířila bosky po břehu posetém oblázky ke skále, kde měla odložené šaty a trepky. Udělala sotva čtyři kroky, když jí levým chodidlem projela ostrá bolest a bezděky vykřikla. Zůstala stát na jedné noze a snažila se udržet rovnováhu. Musela se říznout o nějakou mušli nebo ostrý úlomek skály.

„Vy krvácíte,“ ozval se za ní starostlivý hlas.

„To nic není.“

Když se však pokusila doskakat k hromádce šatů po jedné noze, náhle ucítila, že ji popadl pár silných mužských rukou. V úděsu zalapala po dechu.

„Jak se opovažujete... Okamžitě mě pusťte!“ Pokoušela se osvobodit, ale její snaha se ukázala jako marná. Hrabě Wycliff byl nejen vysoký a štíhlý, ale také překvapivě svalnatý – a na její vkus příliš panovačný, jak svým vystupováním, tak způsobem mluvy.

„Uklidněte se,“ přikázal jí. „Chci se jen podívat na vaše zranění.“

Nesl ji, jako by nevážila víc než chmýří z bodláku, a vysadil ji na balvan tak vysoko, že se ocitla koleno ve výši jeho hrudi.

Dotčené na něj pohlédla, ale on jí věnoval jen nestydatý úsměv. Když mu pohled sklouzl na její poprsí, uvědomila si, že se ručník uvolnil. Rychle ho popadla a zakryla svá neslušně odhalená ňadra. Bohužel už nenašla způsob, jak zakrýt nohy, odhalené až ke kolenům.

Konečně se odvrátil a začal věnovat pozornost jejímu chodidlu. Uchopil je jemně svými elegantními rukama a pootočil, aby mohl prohlédnout poranění. Opatrnými doteky očistil písek a palcem zkusil ránu.

„Nezdá se, že by to bylo hluboké,“ zamumlal.

„Říkala jsem vám, že to nic není. A vůbec se mi nelíbí, že mi věnujete tolik pozornosti.“

Místo odpovědi si lord Wycliff začal vytahovat košili z kalhot.

Brynn vykulila zděšeně oči. „Co to *děláte*?“

„Chci utrhnout proužek plátna z košile, abych vám ránu ovázal. Nemám po ruce žádné obvazy ani kapesník.“

Košile byla z nejjemnějšího plátna, už na první pohled velice drahá. Za její cenu by se mohla průměrná rodina živit celé týdny. Ale bohatý hrabě Wycliff si mohl dovolit roztrhat celý tucet takových košil, aniž by se dvakrát rozmýšlel.

„Zničíte si košili,“ protestovala chabě.

Na tváři se mu zase objevil ten kouzelný úsměv. „Ale obětuji ji pro dobrou věc.“

Odtrhl pruh ze spodního okraje a začal jí obvazovat nohu.

Brynn se hryzala do rtu a hleděla z výšky na jeho skloněnou tmavou hlavu. Vnímala všemi smysly jeho blízkost a srdce se jí prudce rozbušilo. Husté kudrnaté vlasy měl tmavě hnědé, barvou připomínaly hořkou čokoládu, a zachytila závan jeho mužné vůně, mísící se s pronikavým pachem moře.

Zdálo se, že si její blízkost uvědomuje zrovna tak silně, protože jeho doteky byly provokativně pomalé. Když jí na nártu uvázal úhledný uzlík, zůstal tiše stát. Náhle vzhledl a jeho safírově modré oči potměnely.

Brynn ztuhla. *Dobré nebe!* S takovým pohledem už se v mužských očích setkala. Chtíč, touha, primitivní mužská žádost. Seděla tam promáčená a pocuchaná jako zmoklá slepice, a přesto na ni tenhle pohledný cizinec hledí jako na tu nejkrásnější ženu, kterou kdy potkal.

Zase jí pronásleduje cikánčina kletba, pomyslela si, a srdce jí pokleslo. Kletba, která nutí muže, aby ztráceli hlavu pro ženy z jejich rodu už dobré dvě stovky let. A ona tu teď sedí s prostopášným lordem a na sobě má sotva pár nití.

Navzdory slunečnímu žáru se zachvěla.

„Je vám zima?“ otázal se náhle přiškrceným hlasem.

„Ne... Vždyť jsem vám říkala, že jsem v pořádku. Nebo bych byla, kdybyste odešel a nechal mě na pokoji.“

„Pak bych se ale zachoval hanebně, opustit vás v této situaci. Jste zraněná.“

„Já se o sebe postarám.“

„Nemíníte snad jít domů pěšky, krasavice. Kde bydlíte? Donesu vás tam.“

Brynn zaváhala. Nemůže připustit, aby ji nesl. Kdyby vyšlo najevo, že byla sama ve společnosti šlechtice s tak nevalnou pověstí, obzvlášť když je ke všemu ještě polonahá, byl by z toho skándál. Ani kdyby se oblékla – jako naschvál měla dnes jedny ze svých nejstarších šatů –, na veřejnosti se s ním ukázat nemůže. Už jen prozradit mu svou totožnost by bylo neprozřetelné.

Kdyby ji poslechl a odešel, může se vrátit domů jeskyní, která je úzkou tajnou chodbou spojena s jejich domem, zbudovaným nahoře na útesu.

Rozhodla se k uskoku. Nechá ho v domnění, že je služebná. Jistě ji nepovažoval za nic lepšího, protože pravá dáma by se nešla vykoupat do

moře ve spodním prádle. Sklopila oči a předstírala lítost. „Můj pán by nestrpěl, aby mě doprovázel domů cizí muž.“

„Máte tedy ochránce?“

Uvědomila si, že ji pokládá za něčí milenku.

„Ano, můj pane.“ Neobtěžovala se s vysvětlováním, že jejím ochráncem je sir Grayson Caldwell, její nejstarší bratr.

„To mě mohlo napadnout,“ řekl. „Tak krásná žena jako vy musí být zadaná.“

„Prosím, nechte mě odejít.“ Chtěla seskočit z balvanu, na který ji vysadil, ale muž stál přímo před ní, a ke všemu nebezpečně blízko.

„Ani jste mi neřekla, jak se jmenujete.“

„Já –“ Už chtěla říct Elizabeth, což bylo její druhé křestní jméno, ale uvědomila si, že služebné zřídka používají tak elegantní formu. „Jmenuji se Beth.“

Stáhl obočí a upřeně ji pozoroval. „To mi k vám nějak nesedí, to není vhodné jméno pro mořskou vílu. Budu vám říkat Afrodito. Za ni jsem vás považoval, když jsem spatřil, jak se noříte z mořské pěny.“

„Já bych byla raději, kdybyste mi neříkal nijak a prostě odešel.“

Pobaveně na ni pohlédl zpod přivřených víček. „Podívejme, jaký to máte ostrý jazýček. Váš ochránce s vámi má asi co dělat, aby vás udržel v poslušnosti.“

„Do toho vám rozhodně nic není, můj pane.“

„Není, bohužel.“ Mluvil zastřeně, chvějivý svůdný hlas působil na každický nerv v jejím těle jako dotek sametu.

„Necháte mě odejít?“ naléhala s pocitem, že ztrácí dech.

„Pod jednou podmínkou.“

„Jakou podmínkou?“ Brynn na něj pohlédla s obavou. Po všem tom dnešním rozčilování neměla náladu na nějaké žertíky. Bylo jí silně proti mysli, aby si s ní pohrával nějaký nemrava.

„Musíte se vykoupat.“ Zdvihl ruku a jedním prstem jí lehce přejel ústa. „Jediné políbení. Nic víc.“

Brynn se obávala, že se s jedním polibkem nespokojí. Ani vyhlášený zpustlík a zkušený svůdce jako hrabe Wycliff není imunní proti té zatracené cikánčině kletbě. Děsilo ji vědomí, že přitahuje každého muže zvláštní, neodolatelnou silou, kterou zdědila po své slavné prapříbuzné.

Věděla, že se ho nezbaví, dokud k polibku nesvolí.

„Když vás políbím, slíbíte mi, že odejdete?“

„Pokud na tom budete trvat.“

„Dáváte mi své čestné slovo?“

„Samozřejmě.“

Pohlédl jí důvěrně do očí a ona se nedokázala odvrátit. Musela doufat, že je na jeho slovo spolehnutí.

„Dobře tedy,“ řekla s přemáháním. „Jeden polibek.“

Uchopil ji v pase, aby ji sundal ze skály, a Brynn okamžitě vyschlo v krku. Místo aby ji prostě postavil na zem, držel ji těsně na sobě a pomaličku ji nechal sklouznout po celé délce svého těla.

Usmál se jakoby nic. „Jestliže vás smím políbit pouze jednou, musím si dát záležet.“ Stále ji držel v pevném objetí a sklonil k ní hlavu.

Měl horké a překvapivě měkké rty – a mnohem svůdnější, než si představovala. Snažila se bránit, ale jeho ústa ji úplně přitahovala.

Na spodním rtu ucítila jemné škádlivé kousání a přitom jí rukou přejel po celé délce zad. Brynn pocítila první příznaky sexuálního vzrušení, na které nebyla připravená.

Nevědomky pootevřela rty a on toho okamžitě využil. Jemně, ale neúprosně jí vklouzl jazykem do úst a pomalu je prozkoumával. Připadalo jí to nevýslovně dráždivé. Zachvěla se, když pocítila v klíně neznámé dráždivé sevření.

Jeho polibek se stal náruživější a vyvolával v ní takovou odezvu, že by něco podobného pokládala za nemožné. Jejich jazyky se setkaly, zkoumaly se, proplétaly a přetlačovaly a jejich doteky jí rozechvívaly každíčký nerv v těle. Z hrdla jí uniklo zasténání. Uvědomila si, že se k ní přitiskl boky a překvapilo ji nestydaté brnění v prsou a zahanbující žár mezi stehny.

Přitáhl ji ještě těsněji k sobě, takže pocítila na těle tlak jeho vzrušeného mužství, a zalapala po dechu. A jeho ruce...

Krev jí divoce pulzovala v žilách, když rukou jemně uchopil její ňadro. Kdesi hluboko v mysli se ozývalo varování, že by neměla připustit takovou důvěrnost, ale nedokázala se přinutit k odporu, neboť jeho zkušené doteky byly současně jemné i nevýslovně dráždivé.

Když nakonec odtáhl hlavu, chvěla se po celém těle, ale ještě ji nepustil. Zahleděl se jí zblízka do očí a jeho pohled působil znepokojivě důvěrně.

„Chtěl bych vás ochutnat,“ šeptal hlasem ochraptělým vzrušením.

Věděla, že by se měla otočit a utéci, ale nedokázala se pohnout. Jeho pohled ji úplně hypnotizoval.

Odhrnul jí mokrý pramen vlasů ze spánku a potom se rukama zastavil na výstřihu její košilky. Ručník už dávno spadl na zem, a vystavil tak její ňadra teplému slunci a jeho žhavému pohledu.

Oči mu sálaly vášní, sklonil se a Brynn ucítila, jak se rty lehce dotkl jedné z jejích bradavek. Vzdychla, když ji olízl a vzápětí se k ní hladově přisál, stiskl ji jemně do zubů a znovu a znovu se s ní ústy laskal.

Celé tělo jí zachvívalo tak opojné vzrušení, že se jí podlomila kolena. Zabořila mu prsty do hedvábně hebkých vlasů. Přitiskl ji zády na balvan, ale nevzmohla se na žádný protest, ignorovala varování zdravého rozumu. Pokoušel se jí svést a jí to nevařilo.

Přitlačil kolenem dopředu a rozevřel jí stehna. Ten naléhavý pohyb vyvolal v jejím těle další záchvěv vzrušení. Ostré hroty kamene se jí vrývaly

do zad, ale nedbala toho. Tiskla si jeho hlavu na ňadra, jako by se bála, že je přestane laskat.

Vychutnával ji plnými doušky, mučil ji, přiváděl ji k šílenství. Nebesa, co se to s ní jen děje? Ještě nikdy nezažila něco podobného. Nikdy nezažila tak silné vzrušení, tak nekontrolovatelnou touhu. Měla to být ona, kdo přivádí muže k šílenství, ne naopak. Muži měli být obětmi cikánčiny kletby...

Probůh, ta kletba.

Začala se vracet odněkud z hlubin podvědomí. Šlo o čiré bláznovství. Byl příliš vášnivý. Jeho objetí se vymykalo kontrole, tušila v něm cosi temného a nebezpečného. Brynn si náhle uvědomila, že je ohroženo její panenství; jestli mu dovolí pokračovat, ztratí svou nevinnost.

„Ne... Prosím... Slíbil jste mi to,“ vydechla.

Posbírala v sobě zbytky sil a pokusila se ho odstrčit. Ale s hrůzou si uvědomila, že ji vůbec nevnímá.

Nevěděla, co si počít. V panice ji napadla jediná obrana. Prudce zdvihla koleno a vrazila mu ho do rozkroku.

Zvuk, který následoval, se pohyboval na hranici mezi vzdechem a záupněním, ale její čin měl patřičný účinek. S jadrným zaklením ji okamžitě pustil. Než se sehnul, stačila zahlédnout výraz jeho tváře, v níž se vystřídal údiv, bolest a ztek. Chvilí stál v předklonu, rukama se opíral o kolena a snažil se popadnout dech.

Brynn stála s obnaženými ňadry a zírala na něj. Opravdová dáma by neměla být tak dalece obeznámena s delikátními zvláštnostmi mužského těla. Jenže vyrůstala ve společnosti pěti bratrů, a tak věděla své o různých způsobech boje. Sám Grayson ji poučil, kde má muž nejzranitelnější místo, aby se mohla ubránit před příliš žhavými nápadníky.

Uvědomila si, že v tomto měsíci je to poprvé, kdy na svého nejstaršího bratra myslí s vděčností, a ne s proklínáním.

Ještě neměla úplně vyhráno. Bude muset čelit rozlícenému zraněnému muži. Fešácký lord Wycliff právě pozdvihl hlavu a upřel svůj omámený skelný pohled přímo na její obnažená ňadra.

Zmateně se snažila upravit rozepnutou košilku a pomalu se sunula úzkou mezerou mezi ním a balvanem do bezpečnější vzdálenosti. Vyčítala si, že mu způsobila takovou bolest, ale neměla jinou možnost, jak prolomit účinek kletby.

„Omlouvám se,“ mumlala pokorně, „ale neměl jste mě líbat – a dotýkat se mě – takovým způsobem.“

S potížením ze sebe vysoukal odpověď, která ji překvapila. „Já vím. Co jsem udělal, je neomluvitelné.“

Brynn ho ostražitě pozorovala, zatímco se pomalu vzdalovala z nebezpečného území ke své hromádce oblečení.

Pokusil se přemoci bolestnou grimasu a téměř se mu podařilo vykouzlit omluvný úsměv. Je na mně, abych se omluvil. „Jediné, jak se mohu ospravedlnit, je, že jsem byl unesen vaší krásou.“

Udivilo ji, že se omlouvá, ale nebyla si jista, jedná-li upřímně. Popadla ze země šaty a trepy, přitiskla si je na prsa, a zakryla mu tak dráždivý výhled.

„Předpokládám, že jste nemohl jednat jinak,“ odpověděla zachmuřeně.

Otočila se a bez ohledu na zraněné chodidlo se rozběhla po kamenité stezce, vedoucí vzhůru po útesu.

Na okamžik se zastavila a ohlédla. Lord Wycliff stál dole na pláži a hleděl za ní. Mírně rozkročený na pevných nohách a s rukama v bok vypadal jako nějaký vládce, shlížející z vrcholu hory na své panství.

S ulehčením zaznamenala, že ji nehodlá pronásledovat. Ale určitě o něm ještě uslyší, o tom nepochybovala.

Otočila se a v příštím okamžiku zmizela za hustým křovím, které se pnulo po útesu až k cestičce.

Lucian konečně vydechl. To setkání ho neočekávaně vyvedlo z míry.

Ještě nezažil, aby s ním takhle vyběhla nějaká služtička. Vlastně to byla vůbec první žena, která odolala jeho svodům – a také se stalo poprvé, že nad sebou tak dokonale ztratil kontrolu.

Potrásl hlavou – pobaveně i nevěřicně zároveň. Prostě nedokázal pochopit, že byl odmítnut. Všechny ženy, bez ohledu na společenské postavení, krásné i ošklivé, se až dosud vždycky snažily získat jeho přízeň. A také se nikdy nestalo, aby se stal terčem takového útoku.

Vlastně mu celá ta příhoda připadala naprosto neuvěřitelná. Přijel sem na pobřeží Cornwallu jako příslušník tajných služeb pátrat po místech, kde je ukryto kradené zlato. Že přitom objeví mořskou vílu s ohnivými vlasy a smaragdově zelenýma očima, ho ani ve snu nenapadlo.

Okouzila ho hned na první pohled, pozoroval ji, jak vychází z vody, a zasáhla ho její nespoutaná krása. Když nastavila své tělo slunečním paprskům a teplému mořskému vánku, vypadala jako pohanská bohyně – a jemu se při tom pohledu úplně tajil dech.

S potěšením si uvědomil, že se nejedná o žádné zjevení. Byla velmi reálná, svůdná a všechno na ní nesmírně smyslné. Od ohnivých vlasů přes hedvábnou pleť ke štíhlým nohám, nahým a vlhkým od mořské vody. A ty její oči...

V těch jasných zelených očích by se dokázal utopit.

K čertu s tím, kdo to jen mohl být? Pokud to byla služebná, musela být zaměstnaná u nějaké rodiny z vyšších vrstev, tomu nasvědčovala její mluva. Možná komorná nebo vychovatelka. Jenže žádná vychovatelka, kterou dosud poznal, nevypadala jako ona, nechovala se tak odvážně ani neměla tak britký jazyk. Obdivoval její kuráž.

Chovala se dost sebevědomě – jako žena, která si je jista svým postavením. Při své kráse jistě snadno našla bohatého ochránce.

Mohla se z ní stát skvělá milenka, to Lucian poznal – ohnivá, nepokořitelná a přitom náruživá –, vyhovovala by jeho sexuálnímu choutkám.

Dokázal si živě představit, jak vniká do jejího hedvábného nitra, jak ho kolem boků obtáčejí její dlouhé štíhlé nohy, jak se v mučivé agónii vášně topí v záplavě jejích ohnivých vlasů. Ta představa mu sama o sobě dokázala rozbouřit krev v těle. A když pomyslel ještě na její odezvu...

Poznal, že ho chtěla. Projevovала všechny známky vzrušené ženy, její tělo se ochotně poddávalo jeho laskání, slyšel jemné vzdechy a sténání, když se mazlil s jejími plnými svůdnými nadry...

Při té vzpomínce ho znovu zachvátil žár touhy. Zaklel, protože pocítil napětí v tříslech. Od dob dospívání se mu nestalo, aby zůstala jeho touha neukojená.

Co se s tím dá dělat? Má se pokusit odlákat ji od jejího pána a ochránce – slíbit jí bohatství, nebo nějaké jiné výhody? Rozhodně se o to pokusí, protože ho její smyslná krása nesmírně přitahovala.

Škoda, že tato kráska nepatří k vyšší vrstvě. Už celé měsíce se snažil najít vhodnou nevěstu, jež by mu porodila syna. Kdyby měla lepší původ, vůbec by ji neváhal požádat o ruku.

Ale nevádí, bez ohledu na její společenské postavení si rád dopřeje trochu nezávazného flirtování. Nic víc. Nedokázal se zbavit zvláštní posedlosti. Musí dostat tu fascinující krásku do postele.

Přivřenýma očima zíral na cestičku, po níž zmizela. Rozhodně ji musí mít. A Lucian Tremayne, sedmý hrabě z Wycliffu, obvykle dostal to, co chtěl.

2

*P*řijala bratrovo nabízené rámě a zdráhavě sestupovala po schůdcích kočáru. Sídlo nejvýše postaveného šlechtice v okolí, vévody Hennessyho, bylo na počest hostů bohatě osvětleno. Brynn nemela nejmenší chuť zúčastnit se slavnostního večera, bez ohledu na to, jak málo podobných možností se jí nabízelo, či jakou čest pro jejich rodinu znamenalo pozvání dostat.

„Mohla by ses alespoň pokusit o úsměv, pusinko,“ dobíral si ji Grayson.

„Vypadáš, jako bys šla pod gilotinu.“

„Mnohem raději bych zůstala doma.“

„Já vím. Ale tohle je po třech letech první pozvání, které nám vévoda poslal. Nechci, aby se urazil – nebo některý z jeho význačných hostů.“

Brynn ucítila, jak se jí při zmínce o význačném hostu sevřelo srdce. *Sám hrabě Wycliff*. Právě on je hlavní osobou dnešního večera.

„A navíc,“ pokračoval Grayson vážně, „udělá ti jen dobře, když se zase jednou dostaneš mezi lidi. Nakonec se z tebe ještě stane poustevník.“

„Dobře víš, proč se držím stranou.“

„Ano, ale to neznamená, že by ses měla vyhýbat všem, prostě se jen musíš stranit mužů. A co se týče kletby, pochybuji, že muž s Wycliffovou pověstí si tě vůbec všimne. Pronásledují ho celé zástupy vdavekchtivých žen, ten si bezpochyby může vybírat nejen podle krásy, ale i podle postavení a bohatství.“

Jenže ten slavný hrabě už si mě *všiml*, pomyslela se Brynn chmurně.

Neodvážila se bratrovi říci o setkání pod útesem, k němuž došlo před čtyřmi dny. Gray by se vylekal, že jen o vlásek unikla pohromě, a mohl by jí zakázat plavání v jeskyni, což byla její jediná opravdová radost. Chránil ji jako stará kvočna.

Když je uvedli do vstupní haly vévodova sídla, Grayson si ji změřil kritickým pohledem. „Myslím, že ti vůbec nehrozí, že bys přitáhla pozornost nějakého muže, Brynn. Podařilo se ti dokonale potlačit jakoukoli ženskost.“

Měla na sobě slonovinově bílé mušelínové šaty, které vyšly z módy před dobrými čtyřmi lety. Cudně se zapínaly až ke krku a zářivé vlasy si stáhla dozadu do pevného uzlu, a ještě je skryla pod péřovým kloboukem.

„Jestli si tě přesto Wycliff uráčí všimnout, nebude na škodu, projevíš-li trochu přívětivosti. Má v jistých kruzích veliký vliv – a nikdy nevíš, kdy taková známost přijde vhod.“

„Komu?“ otázala se suše.

„Samozřejmě že mě. Nebo celé naší rodině.“

Zaslechla v bratrově odpovědi hořkost a vzhledla k němu. Byl o čtyři roky starší než ona, bezesporu hezký, dokonce zdědili hodně společných rysů, jen vlasy měl o několik odstínů tmavší než ona. Navzdory jeho vzhledu a titulu se za ní nevěsty právě nehrnuly. Jako ženich postrádal to hlavní, a sice bohatství.

Jejich rodina nikdy nežila v přepychu, ale když otec před třemi lety zemřel, s úžasem zjistili, že po sobě zanechal ohromné dluhy. Samuel Caldwell několikrát špatně investoval a navíc si půjčil za nekřesťanský úrok peníze u lichváře, aby umožnil svým dvěma prostředním synům vstoupit k námořnictvu. Úroky stačily pohltit veškerý příjem, plynoucí z jejich panství.

Jako jeho dědic se Grayson ocitl v nebezpečí, že ho uvrhnou do vězení pro dlužníky. Brynn mu musela přičíst ke cti, že bez reptání pečoval o své mladší sourozence a s vypětím všech sil se mu dařilo udržovat chod domácnosti. Proto se mu snažila v jeho náročné práci všemožně pomáhat. Dokonce se občas zúčastňovala Grayových pašeráckých výprav, ačkoli se to pro mladé dámy nehodilo. Někdy jí připadla jen funkce hlídky, ale v mnoha případech musela přiložit ruku k dílu i při vykládání zboží. Hlavně si však vzala na starost prodej pašovaného zboží a při smlouvání s obchodníky v St. Mawesu nebo ve Falmouthu se jí vždycky podařilo dohodnout dobré ceny.

Grayson neviděl rád, že musí spoléhat na její pomoc, ale obzvlášť potom, co bratr Reese vstoupil k obchodnímu loďstvu, neměl jinou možnost. Brynn cítila, že je mu povinována svou pomocí, protože se k ní vždycky choval s otcovskou starostlivostí a bránil ji před nevídaným zájmem neodbytných nápadníků. Hluboce ho milovala, i když v poslední době se dostávali do ostrých sporů ohledně nejmladšího bratra Thea.

Chápala, jak těžko Grayson snáší své podřadné společenské postavení, do něhož se dostal bez vlastní viny. Pro člověka, jehož pýcha byla ještě silnější než její, to muselo být neskutečně hořké sousto.

„Tak dobře,“ řekla a přinutila se k úsměvu. „Budu obletovat lorda Wycliffa a předcházet si ho, jako by to byl sám princ.“

Gray se odmítavě ušklíbl.

„Nemusíš mu podlézat, zlato. Stačí, když si ten svůj britký jazyček schováš za zuby a nebudeš se za každou cenu snažit lorda dotknout.“

Brynn z celého srdce doufala, že se nenaskytne příležitost, aby se ho *jakkoli* dotkla. Při troše štěstí se dnes večer lordu Wycliffovi vyhne úplně. A bude-li jí štěstí opravdu přát, nepozná v ní tu polonahou vodní vílu, kterou před několika dny tak žhavě líbal.

U vchodu odložila do rukou komorníka šál a zavěsila se do Graye, aby ji uvedl do plesového sálu. Většina místní honorace už byla přítomna. Brynn by se nejraději vyhnula uvítacímu obřadu a ukryla se někde v ústraní, ale bratr trval na tom, aby učinili zadost společenským povinnostem.

Starý vévoda stál obklopen několika členy své rodiny a ve společnosti džentlmena, jehož elegantní oblečení naznačovalo, že jde o šlechtice, vítal

hosty. Cizinec se zdál mnohem vyšší než ostatní, štíhlý, svalnatý a přitom daleko elegantnější než místní muži. Stačila si ještě všimnout, že mu modrý kabát perfektně sedí na širokých ramenou, a potom už se věnovala uvítání s hostitelem.

Starý vévoda s uslzenýma očima ji srdečně pozdravil a potom ji představil svému hostu jako „nejpůvabnější mladou dámu z celého Cornwallu“.

Brynn se chovala co nejnenápadněji, klopila oči, a když podávala ruku Jeho Lordstvu, zamumlala zdvořilý pozdrav. Ale jakákoli naděje, že ji Wycliff nepozná, okamžitě zhasla; skláněl se právě k její ruce a náhlé poznání ho úplně zmrazilo.

Dotek jeho prstů ji páli i přes rukavičku, a jakmile se snažila vyprostit ruku, sevřel ji až nepřístojně pevně. Přinutil ji tak, aby na něj pohlédla.

Provrtával ji svýma safírovýma očima. „Slečna Caldwelllová? Velice mě těší.“

„Děkuji, můj pane.“

Na rtech mu pohrával úsměv.

„Nesetkali jsme se už?“ Drze ulpěl pohledem na jejích řadrech.

„Musíte se mýlit, pane,“ odvětila upjatě Brynn, ale začervenala se.

„To si nejsem tak jistý. Nestává se často, že bych si spletl tak krásnou tvář.“

Snažila se ho zmást upřeným chladným pohledem, ale nezdálo se, že by si toho všiml.

„Musíte mi slíbit tanec, slečno Caldwelllová, abychom mohli prohloubit naši známost.“

Brynn se bezmocně ohlédla po bratrovi a v jeho očích četla současně varování i prosbu.

„Jak si přejete, můj pane,“ vzdala se nakonec. Ale vytrhla mu ruku a odkráčela rychleji, než se pokládalo za zdvořilé.

Uchýlila se do rohu místnosti, kde se stranou veselé společnosti usadily ovdovělé ženy, zatímco Grayson se vydal za svými přáteli. Brynn byla ráda, že má čas se v koutku vzpamatovat, a také ji potěšilo přátelské přijetí, jehož se jí ze všech stran dostávalo. Nenaplnily se tak její obavy, že vzhledem k pověsti se jí bude každý vyhýbat.

Pověst o Ohnivé Nell znali v širém okolí všichni. Téměř před dvěma staletími uvrhla potulná cikánka na lady Eleanor Stanhopeovou kletbu za to, že jí odloudila milence. Kletba měla přisoudit ženám jejího rodu neodolatelnou krásu a přinést smrt každému muži, do něhož se zamilují. A Brynn podle mínění místních lidí nesla totéž prokletí.

Navzdory kletbě a tragédii, jež v minulosti postihla jejího milého, ji okolí úplně nezapudilo. Ženy měly rády její společnost i dívku samotnou. Ale viděly v ní nebezpečí pro své syny. Dohlížely na to, aby se s ní jejich mužští potomci nesetkali, zvláště pak ti, kteří měli čas na ženění.

Ze slušnosti se chvíli zúčastnila hovoru, ale potom se stáhla do sebe a věnovala se úvahám o své neobvyklé reakci při setkání s lordem Wycliffem.

Jeho zářivě modré oči byly zrovna tak podmanivé a jeho svůdný úsměv stejně omračující jako onoho prvního dne, kdy se setkali. Ale to neomlouvalo její jednání. Ještě stále se hanbila za své tělo, které ji tehdy v jeskyni zradilo. Stále ještě cítila horké chvění, jež se jí rozlévalo po těle pod laskavými doteky jeho rukou.

Co se to s ní, probůh, děje? Žádný muž na ni neměl takový vliv. Kdysi jako dívka zažila krátké období poblouznění – kterého hluboce litovala a trápila se jím –, ale nikdy se jí přitom nepříhodilo, aby tak bezhlavě podlehla mužským dotekům. S lordem Wycliffem se chovala jako nemravnice...

Podle toho, co se doslechla, byl Wycliff velice zkušený muž, pro něhož svádění žen znamenalo koníček. Brynn si nemohla dovolit strávit sezonu v Londýně, ale vnučka vévody Hennessyho a její nejbližší přítelkyně – lady Meredith – se stala vikomtesou a valnou část roku teď pobývala v Londýně. V obšírných dopisech seznamovala Brynn se vším, co se u dvora dělo. Popisovala do nejmenších podrobností všechny aféry vyhlášených svůdníků a nebezpečné hrátky, v kterých si libovali členové nechvalně známé Ligy pekelníků. A Lucian Tremayne, hrabě Wycliff, byl jedním ze zakladatelů tohoto klubu zhýralců.

Znali ho snad ve všech ložnicích a budoárech a jeho pověst se držela celé roky. Brynn teď už věřila, že pověsti o něm nelžou. Prý mu i ta nejodmítavější žena roztaje v náruči jako jarní sníh, a ona sama je toho důkazem.

Nechápala, čím ji ten člověk tak přitahuje. Nikdy si podobných lidí moc nevážila – bohatí, znudění –, nehledě na to, že jsou to ještě ke všemu arogantní a nafoukaní nadutci.

Její společnice byly zřejmě jiného názoru, jak zaznamenala, když zase na chvíli obrátila pozornost k rozhovoru.

„Ach, kdybych tak byla o dvacet let mladší,“ vzdychala vedle ní ovdovělá paní Prescottová.

„Dvacet let by ti moc nepomohlo, Honorie,“ podotkla se zlomyslným úsměvem její přítelkyně, paní Stoblyová. „Takovýhle džentlmen si může vybírat mezi mladými bohatými kráskami, a ani jedno není tvůj případ, je mi líto, že to tak musím říct.“

„Ani v nejmenším ti to není líto, Alice, já tě znám.“

Brynn sledovala jejich pohledy a spatřila hraběte, jak dvorně vede svou postarší hostitelku na taneční parket, kde právě začínal menuet. Štíhlý a elegantní Wycliff vytácel na parketě dokonalé figury, přestože měl svalnaté tělo sportovce. Upíraly se na něj oči všech žen v sále – včetně jejích.

Znechuceně odfrkla a odtrhla oči od tančícího páru. Má mnohem důležitější věci na práci než pozorovat, jak pověstný svůdce loupí ženská srdce.

Ještě ke všemu zpozorovala, že se k ní davem prodírá mladý syn zdejšího velkostatkáře, který se stal před několika měsíci obětí jejího kouzla.

Polekala se a vyskočila na nohy. Ale než mohla uniknout, přispěchal k ní a vysekl hlubokou poklonu.

„Slečno Caldwellová, doufal jsem... Ne, *modlil* jsem se, abyste dnes večer přišla. Prosím, počtete mě příštím tancem.“

Vztáhl k ní ruku, ale Brynn ucukla, rozhodnuta nevyhovět jeho naléhání. „Pane Riddingu, přece víte, že to není moudré.“

„Jestlipak víte, že se mi o vás včera zdálo? A v tom snu jste nebyla tak odmítavá...“

V tu chvíli naštěstí přispěchala jeho matka. „Orlane, okamžité opusť tuto mladou dámu!“

„Mamá, jen jsem ji žádal o tanec...“

„To nedovolím. Víš, jak je to nebezpečné.“

Paní Riddingová ho vehementně popadla za rukáv a odtáhla pryč. Brynn si oddechla, ale přesto jí tváře pokryl ruměnec hanby a bolesti, když si všimla obviňujících pohledů přítomných žen. Dávaly jí za vinu tragickou smrt jejího dávného nápadníka. Neměla jim to za zlé, neboť to nedokázala odpuštít ani sama sobě.

Rozhodla se raději odejít než prodlužovat tu nepříjemnou chvíli. S nuceným úsměvem se omluvila svým společnícům a prodrala se davem ven z plesového sálu. Rozhodla se vyhledat knihovnu a strávit čas při čekání na bratra nějak užitečně.

Prohledala několik polic a potěšilo ji, když našla učebnici latinské gramatiky. Příští týden by měla zkoušet Thea z časování sloves a musí se na to sama pořádně připravit. Snažila se být alespoň o dvě lekce před ním, aby neztratila autoritu.

Dostalo se jí vzdělání jako všem dívkám jejího postavení – francouzština, italština, trochu zeměpisu a základní počty. Latina, řečtina, dějepis nebo vyšší matematika, to byla doména mužů, a jí teď nezbývalo nic jiného než pracně si doplňovat vědomosti. Museli totiž propustit vychovatelku, protože si nemohli dovolit ji platit.

Usadila se pohodlně na pohovku a zahlubala se do studia, když se za ní ozval známý mužský hlas.

„Tak tady jste se mi schovala.“

Brynn se prudce napřímila a polekaně se ohlédla. „Vy vždycky víte, jak mě vyděsit, lorde.“

Wycliff vstoupil do místnosti s takovou samozřejmostí, jako by se jednalo o jeho domov. Obešel pohovku, zastavil se před Brynn a chvíli ji pozoroval. „Slečna Brynn Caldwellová, urozená, ale zchudlá dcera baroneta. Představte si, jak mě potěšilo, že nejste pouhé zjevení – a jak mě překvapilo odhalení vaší pravé totožnosti.“

Cítila, že zrudla, ale neřekla nic.

Nepokrytě si ji prohlížel a pod jeho pohledem si začala silně uvědomovat své ženství. Už pouhá jeho přítomnost jí zrychlila tep a pod tím vytrvalým žhavým pohledem ji náhle polilo horko.

„Proč jste mě oklamala?“ zeptal se.

„Jak oklamala?“

„Říkala jste, že se jmenujete Beth.“

„To je pravda. Jmenuji se Brynn Elizabeth.“

„Proč jste mi to zatajila?“

„Proč?“ opakovala po něm obezřetně. „Protože jsem se bála skandálu. Stačilo, že jste... že jsem se nechala spatřit v tak kompromitující situaci. Neviděla jsem důvod, proč bych měla zvyšovat nebezpečí tím, že odhalím svou totožnost.“

„Takže jste mě oklamala i v tom, že máte ochránce.“

„V podstatě se dá říct, že mám ochránce. Je to můj bratr. Vlastně pět bratrů. Obvykle se jim daří mě uchránit od nevídané pozornosti cizích mužů.“

V očích mu zajiskřilo pobavením.

„To je velice vynalézavý způsob, jak zakrýt pravdu. Ale pokud mi slouží paměť, nechala jste mě v domněnku, že jste něco jako guvernantka nebo služebná.“

„To také není tak docela nepravda. Starám se o vzdělání a výchovu svého mladšího bratra.“ Pochybovačně vytáhl obočí.

„Je to tak,“ trvala na svém Brynn. Ukázala mu titulní stránku knihy, kterou držela v ruce. „Latinská mluvnice.“

„Musím bratra učit i klasické předměty, ale nevýhoda je, že moje jazykové vzdělání skončilo u italštiny.“

„Proč mu prostě nenajmete učitele?“

„Moje rodina si, bohužel, takový přepych nemůže dovolit,“ odpověděla Brynn upjatě. „Ne každý má doma zlatý poklad krále Midase jako údajně vy, můj pane.“

Zatvářil se zkroutěně. „Promiňte, to bylo ode mě hloupé.“

Myslela – doufala –, že teď odejde, ale takové štěstí ji nepotkalo; neustále ji pozoroval přimhouřenýma očima s krásnými dlouhými řasami.

„S vámi nevycházím z překvapení. Nejdív okouzující mořská panna, teď zase sufražetka – modrá punčocha. Probouzíte mou zvědavost.“

„To rozhodně nemám v úmyslu, to mi věřte. Ani v nejmenším.“

„Kolik je vám let?“ zeptal se náhle.

Brynn na něj káravě pohlédla. „To není příliš zdvořilé, ptát se ženy na věk, ale jestli to musíte vědět, tak dvacet čtyři.“

„A stále neprovdaná? Žena obdařená nejen duchem, ale i krásou?“

„Jsem úplně srozuměná se svým staropanstvím.“

„Pro boha živého proč?“ Jeho údiv se zdál nelíčený.

Zaváhala, jestli má vyrukovat se svým strachem z manželství kvůli dávnému prokletí. „Protože jsem odpovědná za výchovu nejmladšího bratra. Nemám v úmyslu se vdávat. Alespoň ne do doby, než bude stát na vlastních nohou.“ *A ani potom*, dodala v duchu.

Wycliff potřásl nevěřícně hlavou. „Dobrovolná stará panna v modrých punčochách... To by mě nikdy nenapadlo.“

„Pak prostě nemáte dostatek představivosti. To je ostatně vidět, když jste mě mohl považovat za Afroditu.“

Wycliff se neurazil, naopak mu v očích pohrával pobavený úsměv. Aniž by se obtěžoval požádat ji o dovolení, klidně se vedle ní posadil, a Brynn se instinktivně odtáhla do rohu pohovky.

„Doufám, že se vám zranění na noze dobře zahojilo.“

„Ano, docela dobře... Děkuji,“ dodala nakvašeně.

Wycliff ji zvědavě pozoroval, zatímco Brynn seděla jako solný sloup a nervózně čekala, co bude dál. „Opravdu byste měl odejít, pane. Společnost vás bude postrádat, jste přece čestný host.“

„Slíbila jste mi tanec.“

„Jistě, ale tady nemůžeme tančit.“

„Proč ne?“

„Protože... za prvé se to nehodí. Neměla bych s vámi pobývat o samotě.“

„Minule jste tak ostře neodmítala.“

Zprudka se nadechla. „Minule jsem na vás udělala nesprávný dojem, jsem si toho vědoma. Ale navzdory tomu, nejsem ten typ ženy, za jaký mě máte.“

„A jaký to má být?“

„Takový, který stojí o vaši pozornost. Obvykle se nechovám podobně nestydatě.“

„To je škoda.“

Brynn ignorovala výsměšné jiskřičky v jeho očích. „Nejsem nijak nadšená svým chováním, ale vy také nemáte na co být hrdý. Ačkoli od takového zpuslíka se nedá čekat nic jiného.“

„Považujete mě za zpuslíka proto, že jsem se k vám choval spíš jako k žádoucí ženě než k dámě?“

„Považuji vás za zpuslíka proto, že znám vaši pověst. I v takovém zapadákově, jako je Cornwall, jsme se doslechli o vašich legendárních výkonech.“

Brynn si ho chladně změřila. „Neměla jsem příležitost zažít sezonu v Londýně, ale moje věrná přítelkyně mě informuje o všem, co se tam děje. Vaše divoké chování je obvyklým námětem, jste vyhlášený počtem milenek – a já nemám v úmyslu stát se jedním z vašich úlovků.“

S úsměvem na rtech potřásl hlavou. „Máte vůbec potuchy, jak jste jedinečná? Jaká spousta žen se mě snažila dostat do kompromitující situace jen proto, aby mě mohly zatáhnout do manželství?“

Brynn o tom měla jasnou představu. Slavný lord Wycliff by se stal předmětem takové honby už jen pro svou krásu. Když se k tomu přidá ještě bohatství a titul, pak není divu, že by za něj ženy zaplatily jakoukoli cenu. Podle Meredith už nejedna žena vklouzla přímo do jeho lůžka se záměrem vynutit si později sňatek.

„Nuže,“ řekla Brynn odhodlané, „v tomto ohledu nemusíte mít obavy. Já rozhodně nepředstavuji žádnou hrozbu pro vaše mládenectví. Naopak, jste to vy, kdo někoho ohrožuje. Tím, že se zdržujete v mé blízkosti, mě vystavujete ostudě, nebo i něčemu horšímu. Kdyby nás někdo viděl takhle pohromadě, skončí moje pověst v prachu.“

Zdvihl paži a položil ji na opěradlo pohovky za jejími zády. „Vaše pověst vám leží hodně na srdci?“

„Ano, velice.“

Dotkl se jí na zátylku. „Vaše vlasy vypadají jako oheň. Udivilo mě to. Když byly mokré, byly mnohem tmavší – skoro mahagonové.“

Brynn seděla celá napjatá a nervózní. Snažila se nemyslet na to, co v jejím těle způsobuje jeho lehký dotek.

„Víc se mi líbilo, když jste je měla rozpuštěné.“ Klesl hlasem na vemlouvavého šepotu. „Ještě raději bych je viděl rozprostřené po polštáři.“

Rozčílil ji svůdnický tón jeho hlasu a dotklo se jí, že si ji dobírá. Vyskočila z pohovky a postavila se před něj. „Nedovolím, abyste se mi vysmíval, lorde Wycliffe.“

„Ujišťuji vás, že bych si nic takového nedovolil. Jen se snažím být upřímný. Přiznávám, že toužím po tom, abych vás měl v posteli. Musel bych pochybovat o svém mužství, kdybych po tom netoužil.“

Brynn semkla přísně rty a přitiskla si knihu na hrud'. „Nepochybují o tom, že mě chcete. To je úplně normální. A pro váš chtíč existuje i rozumné vysvětlení.“

„Tak?“

„Ano. Jsem prokletá.“

„Skutečně?“ Otázal se skepticky.

„Je to naprostá pravda. Zeptejte se kohokoliv tady v okolí, všichni vám to potvrdí. Jedna z mých dávných příbuzných byla vyhlášená kráska, která odloudila milence potulné cikánce. Ta se jí pomstila kletbou. Všechny ženy jejího rodu budou obdařeny zvláštní přitažlivostí pro muže, žádný jim nedokáže odolat. Jestliže ta žena bude opětovat jejich lásku, odsoudí je tím k jisté smrti.“

„A vy věříte na takovéhle... kouzlo?“

„Bezvýhradně,“ odvětila vážně. „Došlo už k tolika neštěstím, že není možno nevěřit. Téměř v každé generaci se stala v naší rodině tragédie v lásce.“

„To zahrnuje i vás?“

Tělem jí projel bolestný šíp vzpomínky. „Můj první nápadník zemřel, když mi bylo šestnáct. Utopil se v moři. Divím se, že vás ještě nikdo nevaroval,“ dodala a nepodařilo se jí úplně zastřít trn hořkosti.

Brynn rozladilo, že se jí nepodařilo rozptýlit jeho pochyby. „Nemusíte mi věřit, ale každý vám potvrdí, jaké nebezpečí představují ženy z našeho rodu. Je pravda, že máme pro muže neodolatelné kouzlo, přitahujeme je v celých houfech.“

„V celých houfech?“ Jeho zlehčující poznámka nesla silný nádech cynismu, nebo se možná jednalo jen o přirozený projev jeho povýšeného nazírání na svět.

„Ujasněme si, jestli vás dobře chápu. Kletba nějaké cikánky způsobí, že pro vás nejprve ztratím hlavu, a potom i život?“

„Nemusíte zemřít. Tedy pokud se já do vás nezamiluji. Ale zcela určitě nedokážete mému kouzlu odolat.“

Na jeho krásně modelovaných rtech se usadil sebevědomý úsměv.

„Uvědomujete si, že pochybujete o mé schopnosti sebekontroly?“

Brynn zařala prsty do knihy. „Nechápu, proč tomu odmítáte uvěřit, ale ujišťuji vás, že by bylo pošetilé nebrat tu kletbu vážně.“

„Myslím, že mi to budete muset dokázat.“ Zdvihla udiveně obočí.

„Dokázat?“

„Ano. Uděláme zkoušku.“

„A jak byste to chtěl vyzkoušet?“

„Polibte mě.“

Brynn vykulila oči. „Předpokládám, že si děláte legraci.“

„Ani v nejmenším.“

„Řekla bych, že jste se mohl přesvědčit při našem minulém polibku. Snad si vzpomínáte, jak to skončilo, když.“

„To si vzpomínám velice živě,“ odvětil suše. „Pokusila jste se mě připravit o mužnost.“

Brynn se zarděla. „Jenom proto, že jsem se musela nějak zachránit před vaší příliš vášnivou pozorností. Připusťte, můj pane, že jste nad sebou úplně ztratil kontrolu.“

„Myslím, že tentokrát budu schopen se ovládnout. Odložte tu knihu a pojd'te sem ke mně, drahá.“

Ani se nepohnula, a tak se Wycliff otázel s významně povytaženým obočím: „Chtěla byste, abych vašim známým vyprávěl o tom, jak jsem vás našel v jeskyni, slečno Caldwelllová? Nebo třeba vašim bratrům? Pochybují, že by schvalovali, že se procházíte po břehu téměř nahý.“

Nevěřila svým ušima a vzápětí ji popadl vztek. „To je vydrínání!“

„Já bych to označil jen za přiměřený nátlak.“

„Proč? Mstíte se mi?“ Pohrdavě si ho změřila. „Protože jsem vás odmítla? Protože jsem vám nepadla k nohám?“

V koutku úst mu zacukal úsměv. „Přiznávám, že jste pořádně pošramotila moje mužské sebevědomí, ale mýlíte se, netoužím po odplatě. Opravdu mě zajímá to vaše kouzlo a rád bych vyzkoušel jeho účinky.“

Stála před ním nerozhodně, zatímco Wycliff trpělivě vyčkával a svým bohorovným klidem ji dráždil tak, že se sotva ovládala.

Když si konečně uvědomil, že Brynn na jeho návrh nepřistoupí, vykouzčil na obličeji hřejivý úsměv. Nedivila se, že mu tolik žen nedokázalo odolat. Jeho úsměv byl neuvěřitelně přitažlivý, celá jeho osobnost měla v sobě jakýsi magnetismus a vše pohlcující kouzlo.

Přitahoval ji, i když se tomu ze všech sil bránila. A nepochybovala o tom, že by bezohledně splnil svou hrozbu, kdyby nepřistoupila na jeho návrh.

S tichou kletbou na rtech se vzdala a poslušně se vrátila k němu na pohovku. Seděla jako socha a dávala si záležet, aby na něj nepohlédla. „Myslím, že prostopášník jako vy by neměl problém najít ženu, která mu ochotně vyhoví,“ brumlala, „místo abyste se snažil za každou cenu zmocnit mě.“

Jeho smích byl hluboký, sytý, maličko chraplavý a přitom hladil jako samet. „Nerad bych vás zklamal, drahá, ale nejde mi o to, zmocnit se vás. Jde o pouhý polibek.“

Jen polibek, pomyslela si Brynn divoce. Tak proč jí srdce tak zběsile bije?

Jeho blízkost působila na všechny její smysly a musela se úporně snažit, aby se ovládala. Hrabě se k ní naklonil a jemně se jí dotkl rty na šíji... a potom na ušním lalůčku.

„Jste tak nevýslovně sladká,“ vydechl.

„Nemohl byste to laskavě zkrátit a prostě udělat, co jste chtěl?“ protestovala Brynn se zaťatými zuby.

Jemně jí položil své štíhlé prsty na tvář a otočil ji k sobě. „Budete muset nejdřív povolit ty zaťaté čelisti,“ šeptal něžně a usmíval se na ni. „Jak můžeme vyzkoušet vaše kouzlo, když odmítáte spolupracovat?“

„Já nemusím nic zkoušet. Já jsem si jista jeho účinky. A líbat chcete vy mě, ne naopak.“

„Tak mi prostě udělejte tu radost. Pootevřete ústa, poklade, a dovolte, abych vás okusil.“

„Já ale opravdu nechci...“, měkký a vzrušující dotek jeho rtů přerušil její protesty. Wycliff se lehce dotkl jejích úst a ještě je dráždivě hebkým pohybem přejel.

Pokusila se o další protest, ale pocity, které se v ní přitom rozmáhaly, měnily její slova ve lži. Jejich polibek se prohluboval, cítila, jak jí prsty

přejíždí po tváři, jak sklouzl na hrdlo a v tu chvíli už se jí nadra dmula touhou po jeho doteku. Vklouzl jí jazykem do úst a odpovědi mu bylo odevzdané zasténání.

Pronikl hlouběji a Brynn ucítila, jak jí celé tělo zaplavuje ohnivá vlna, jak se mu začíná poddávat, bezmocně zdvihla ruce a zabořila prsty do jeho hustých vlasů. Jemně jí prokluzovaly mezi prsty a měly stejně vzrušující účinek, jaký vyvolával jeho polibek.

Vůbec se nevzmohla na odpor. Pevně ji k sobě tiskl a ona úplně tāla. Když se pak přísál k jejímu jazyku, dočista se vzdala. Položil se na záda a přitáhl ji na sebe.

Divoká a nepochopitelná touha ji celou rozechvěla, jakmile pod sebou ucítila jeho mužné svalnaté tělo. Zaplavila ji s takovou naléhavostí, jako by to byla ona, kdo podlehl cikánčině kletbě...

Ze rtů jí uniklo zasténání, přidušené jeho polibkem. Tohle nesmí pokračovat. Vzepřela se mu dlaněmi o hrud'. Tohle nesmí dopustit.

Sebrala všechnu svou sílu, vytrhla se mu a posadila se. Srdce jí zběsile tlouklo a hlava se jí točila, ale Wycliff nevypadal zdaleka tak omámený jako ona.

Narovnal se a pozorně si ji prohlédl. Potom vztáhl ruku a prstem jí jemně přejel po vlhkých rtech.

„Ať už je to kouzlo opravdové nebo ne,“ řekl chraplavě, „pořád ještě bych vás hrozně rád viděl ve své posteli.“

Brynn na něj mlčky zírala, celá jako v transu. Když neodpovídala, objevil se mu na rtech ten pověstný úsměv, který dokázal lámat ženská srdce.

Zamrkala, jako by se snažila setřást ze sebe účinky kletby. Konečně se vzpamatovala a vyskočila z gauče.

Ještě zlomek vteřiny na něj mlčky hleděla a potom se otočila a odešla.

Lucian sledoval její zmatený únik už podruhé během pár dnů a znovu pocítil tu zvláštní směsici pocitů – zmatek, touhu, pobavení i osvěžení ducha...

Touha převažovala. Lhal by, kdyby tvrdil, že ho jejich dnešní oběti nevzrušilo. Svou lhostejnost jen předstíral. Jeho chtíč se objevil stejně silně jako při minulém polibku. Teď o to víc, když věděl, jaké skvosty se skrývají pod jejím skromným oblečením.

Lucian se zamračil. Nevěřil ani za mák na nějaká kouzla, která tak trápí slečnu Caldwellovou, ale musel přiznat, že ho k ní *něco* velice silně táhne. Předstíral sice neúčast, ale musel vynaložit všechnu svou vnitřní sílu, aby udržel chtíč na uzdě. Ještě teď cítil v těle vzrušení, které v něm vyvolala. Erektce, schovaná v saténových krátkých kalhotách, o sobě stále dávala vědět, a srdce mu bilo jako o závod.

Kromě obvyklé fyzické žádosti tu bylo ještě něco navíc. Přišlo mu na mysl slovo *okouzlení*. Ano, cítil se úplně okouzlený, očarováný,

fascinovaný. Žena s ohnivými vlasy a smaragdově zelenýma očima, to je přesně ten typ, který pronásleduje muže i ve snu...

Posměšně se ušklíbl a zavrtěl hlavou – co ho to jen napadá za poetické myšlenky! Ženy ho přitahovaly vždycky, ale ještě se mu nestalo, aby ho stihla posedlost po jedné jediné, i kdyby byla tak krásná jako slečna Caldwellová. Lákala ho její odmítavost a nepolapitelnost, ale to zdaleka nevysvětlovalo urputnou touhu přivlastnit si ji.

Chtěl ji mít jako dosud žádnou jinou. A taky že ji získá, rozhodl se s novým elánem.

Při prvním setkání ji zřejmě špatně odhadl. Ted' v jejím polibku bezpečně poznal příchuť nevinnosti a uvěřil, že je tak nezkušená, jak tvrdila.

Neústupnost, s jakou si dnešní polibek vyžádal, měla svůj důvod. Chtěl se přesvědčit o její čistotě. Jestliže se s ní má oženit, pak se potřeboval ujistit, že si z něj nedělá blázny. Vzhledem ke svému jménu a titulu musel vyžadovat od budoucí hraběnky alespoň nějaké záruky ctnosti.

Spokojené se usmál. Našel svou nevěstu. Slečna Brynn Caldwellová vypadala krásně, pocházela z dobrého rodu, měla patřičné vychování a v neposlední řadě také skvělý předpoklad plodnosti – vždyť má v rodině ne méně než pět bratrů! A ještě ke všemu je vtipná a bystrá, což pro něj představovalo obzvlášť osvěžující změnu po všech těch nudných podlézavých slečinkách, které se ho snažily dovleci k oltáři jen kvůli bohatství a postavení. Ostrý jazýček mu nevadil, alespoň měl záruku, že se s ní nebude nudit.

Jeho nevěsta! Ta představa ho okouzila. A pomyšlení, že bude mít to překrásné tělo pod sebou, že k sobě přitiskne její svůdnou nahotu, že jí oči zaplanou touhou, mu způsobilo svíravou bolest v klíně.

Nejspíš se zbláznil, když se rozhodl učinit tak závažný krok, sotva ji poznal. Vybrat si družku na celý život vyžaduje pečlivou úvahu. A navíc, oženit se teď, kdy je zavalen povinnostmi, to mu hodně zkomplikuje život. Původně chtěl začít hledat nevěstu až po válce, až se podaří prince dosadit zpátky na trůn.

Hluboko uvnitř ho však jakýsi instinkt nabádal, aby své rozhodnutí neodkládal. Přál si mít syna a dědice a krásná čarodějka, kterou mu náhoda přihrála do cesty, se zdála být nejlepším řešením. Mohl se nadít dědice a nádavkem k tomu získat ještě krásnou ženu do manželské postele. Navíc znal svou budoucí nevěstu mnohem intimněji, než většina šlechticů kdy své nevěsty před svatbou pozná.

Může se stát, že slečna Caldwellová odmítne jeho plán. Nebude ochotna porodit mu syna nebo se stát jeho ženou. Tvrdila, že se rozhodla pro staropanensství – což by byl zločin –, pomyslel si Lucian pobaveně.

Nuže, první úkol bude překonat její odpor. V těle se mu vzmáhal pocit příjemného očekávání, když pomyslel na to, že se jí zmocní. Už udělal

docela slušný pokrok. Vůbec se nezdála k jeho laskání tak netečná, jak se snažila předstírat.

Možná se jí měl zmocnit hned na té pohovce. Vlastně o tom v tu chvíli nakrátko zauvažoval. Kdyby ji svedl, vyrazil by jí zbraň z ruky, už by nemohla odmítnout jeho návrh k sňatku. Ale nechtěl, aby jejich manželství předznamenalo skandál.

Nálada se mu každým okamžikem lepšila. Původně si myslel, že jeho cesta do Cornwallu bude čistě pracovní, a teď se vrátí domů s nevěstou!

A ohnivou zelenookou kráskou, která mu dokáže rozbouřit krev a daruje mu syna, po němž tak touží.

3

Dnešní sen se trochu lišil. Ležel sice jako obvykle – zraněný a umírající, ale už nebyl sám. Nad ním stála žena – okouzující kráska s ohnivými vlasy a zářícíma očima, ruce zbrocené krví. To ona ho zavraždila?

Lucian se probudil zalitý chladným potem a nejdřív nechápal, kde je. V sedavém rozbřesku se rozhlédl kolem sebe a pomalu se uklidnil.

Ležel na lůžku v hostinském pokoji vévodova velkorysého sídla. Bylo velmi časně jítro, pokud mohl soudit podle záblesků světla, pronikajících do místnosti zlatými brokátovými závěsy. Svou budoucí nevěstu nikde nespapřil, i když ji ve snu viděl tak živě...

„To byl jen sen,“ šeptal si. Nepokoušela se ho zavraždit.

Posadil se a přejel si rukou tvář. Všechny ty její řeči o tajemné kletbě mu zřejmě popletly hlavu a krásná mořská panna se nějak zamíchala do jeho opakovaného snu o smrti. O jeho vlastní smrti.

Zaklel, odhodil přikrývky a zazvonil na komorníka. Přistoupil k umyvadlu a opláchl si obličej studenou vodou.

Lucian věděl, že jeho noční můry se dají snadno vysvětlit. Během poslední cesty do Francie, kdy měl za úkol najít zmizelého Angličana, jen o vlásek unikl smrti. Okolnosti ho přinutily zabít muže, jehož dosud považoval za svého přítele. Dostal se do situace, kdy musel buď zabít, nebo být sám zabit. Od té doby ho pronásledovaly výčitky a nedokázal se zbavit pocitu viny, čas od času měl i neblahé předtuchy. Ten sen se neustále vracel. Vždycky stejný scénář – umírá zraněný, opuštěný, s vědomím, že pro něj nikdo nebude truchlit.

Až dosud se nebál umírání, během války proti tyranovi z Korsiky viděl umírat spoustu lepších mužů, než byl on sám. Ale ten poslední zážitek jím otrásl.

Poprvé se ocitl tváří v tvář smrti. Zjistil, že není nepřemožitelný, jak se poněkud lehkovážně domníval. Uvědomil si, že život, který považoval za samozřejmost, netrvá věčně. Že je křehký a velice vzácný.

Ta událost ho také přinutila k zamyšlení, jak málo toho zatím ve svých dvaatřiceti letech vykonal. Pravda, přispěl nepatrnou rolí k boji proti francouzské nadvládě, vstoupil do služeb ministerstva zahraničí a byl pověřen několika úkoly špionážního charakteru. Ale kdyby zítra zemřel, nezůstane po něm na světě žádný odkaz.

O to mu teď šlo nejvíc – zanechat odkaz. Chtěl syna, který by dál nesl jeho jméno. Během posledních týdnů už se ta myšlenka stala posedlostí.

Ale první krok ke zplození dědice je najít vhodnou manželku.

Lucian se sarkasticky ušklíbl a začal se oblékat. Hledání nevěsty představovalo úplně novou zkušenost. Vždycky se manželskému poutu obezřetně vyhýbal, zatímco zábavám, milostným aférám a různým prostopášnostem se vůbec nebránil. To mu také vyneslo pověst přelétavého svůdce žen.

Milenky mu přinášely velké potěšení a vždycky si dával záležet, aby jim oplácel stejnou měrou. Vybíral si mezi těmi, které přijímaly milostnou hru jako zábavu a nepočítaly se sňatkem. Odolával skrytým i otevřeným útokům na svou svobodu, a jakmile padla zmínka o sňatku, zčista jasna ohluchl.

A teď taková změna – z pronásledovaného se stává pronásledovatel – a sám se chystá požádat svou dámu o ruku. A co ho zaráželo, najít ideální ženu vůbec nepředstavovalo tak jednoduchý úkol, jak se zprvu domníval. Ženy, jichž si vážil či obdivoval, byly buď zadané, nebo zaujímaly na společenském žebříčku postavení, jež mu nedovolovalo uzavřít s nimi sňatek. Všechno se změnilo ve chvíli, kdy potkal slečnu Brynn Caldwellovou...

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře a na Lucianovu výzvu vstoupil komorník.

„Žádal jste si mě, můj pane?“

„Ano, Pendry. Mám dnes dopoledne důležité jednání a chtěl bych vypadat co nejlépe. Myslím, že si vezmu ten zelený kabát.“

„Jak si přejete, můj pane,“ odpověděl Pendry a dovolil si nepatrně pozdvihnout obočí údivem nad pánovým neobvyklým zájmem o vlastní zevnějšek.

Lucian se mlčky ušklíbl, posadil se na křeslo a čekal, až ho komorník oholí. Špatná nálada se rozplývala – noční můra ho přestala trápit a převládl pocit příjemného očekávání.

Už dlouho hledal záminku k seznámení se sirem Graysonem Caldwellem. Tato část cornwalského pobřeží znamenala ráj pro pašeráky a sir Grayson byl údajně velitelem zdejší skupiny. Dnešní jednání tedy bude pro Luciana znamenat, že zabije dvě mouchy jednou ranou. Splní svou pracovní povinnost a spojí ji s námluvami.

Luciana nezajímalo obyčejné podloudnictví, ačkoli se také považovalo za nezákonné. Skupina, kterou hledal, byla mnohem nebezpečnější a nejednalo se pouze o pár lahví brandy nebo několik štůčků hedvábí. Pátral po ukradeném zlatě.

Měl za úkol zajišťovat bezpečnost tajných vládních zásilek zlata, určených do rukou britských spojenců. Stalo se totiž, že některé z nich byly ukradeny a dopraveny do Francie na podporu Napoleonovy armády.

Nedávno dostal tajnou zprávu, že sir Grayson je pravděpodobně zapleten do jedné takové loupeže. Jestli se jednalo o pravdivou informaci, mohl by ho baronet dovést až k hlavě skupiny, tajemnému muži, který až dosud unikl i těm nejlepším agentům anglických tajných služeb.

To byl hlavní důvod, proč Lucian přijel do Cornwallu. Pozvání vévody Hennessyho, aby se stal hostem v jeho sídle, mu dávalo možnost nenápadně pozorovat počínání sira Graysona.

Jako nápadník jeho krásné sestry bude mít ještě větší šanci dopátrat se potřebných informací.

Brynn se s výkřikem probudila. Ležela s tlukoucím srdcem na lůžku a čekala, až se vzpamatuje z neuvěřitelně živého děsivého snu, ve kterém jí u nohou ležel umírající muž – vysoký, štíhlý, s tmavými vlasy a znepokojivě krásný. Lord Wycliff? Patřila snad krev, kterou měla potřísněné ruce, jemu?

Přepadl ji děs. Rychle vymotala ruce z přikrývky a pohlédla na ně. Vydechla úlevou – ani známka po krvi. Nedokázala však zaplašit obavy. Dobrý bože, už zase? Naposledy měla takhle živý sen o muži, který se utopil v moři. Ona sama se svým nápadníkem často zjevovala ve snech – tak působilo cikánčino kouzlo –, ale opačné se to stávalo málokdy.

Přejel jí mráz po zádech. Co znamenal sen o Wycliffovi? Obyčejnou noční můru, nebo předtuchu smrti?

„Vy byste se chtěl dvořit mé sestře?“ podivil se sir Grayson Caldwell Lucianově kultivovaně formulované žádosti.

„Obávám se, že to není úplně přesné. Nemíním se dvořit,“ odvětil Lucian, který seděl naproti siru Caldwellovi v jeho přijímacím pokoji. „Na to nemám bohužel čas. Během deseti dnů se musím vrátit do Londýna. Rád bych do té doby všechno uspořádal. Chtěl bych slečnu Caldwellovou rovnou požádat o ruku.“

Sir Grayson mírně zaváhal a potom pečlivě volil slova: „Chápu, že vás upoutala, lordo Wycliffe, ale abych byl upřímný, je tu jistá okolnost... Musím vám vysvětlit, čím je zapříčiněno vaše okouzlení. Brynn má nad muži zvláštní moc a oni kvůli ní úplně ztrácejí hlavu.“

„S tím už mě seznámila.“

„Řekla vám o cikánčině prokletí?“

„Ano. Po pravdě řečeno, dělá mi značné potíže tomu uvěřit. Muži často ztrácejí hlavu kvůli krásným ženám. A vaše sestra je výjimečně krásná.“

„To je pravda, ale co se týče Brynn, její přitažlivost je skutečně neuvěřitelně silná.“

„To znamená, že vy té kletbě věříte?“

Grayson zaváhal. „Nezdá se mi pravděpodobné, že se jedná o pouhou shodu náhod. Každopádně naše matka o účincích prokletí nikdy nepochybovala a už od dětství vtloukala Brynn do hlavy varování. Po její

smrti Brynn na výstrahy pozapomněla – až do té doby, kdy se její první nápadník tragicky utopil v moři. Dávala si vinu za jeho smrt. Od té doby žila dočista jako poustevník, aby se podobná tragédie nemohla opakovat.“

„Jsem ochoten riskovat.“

„Ale ona to nepřipustí. Asi byste měl vědět, že kvůli té zatracené kletbě odmítla spousty nabídek. Pochybuji, že na vaši přistoupí.“

„Hodlám učinit velice výhodné předsvatební uspořádání. Samozřejmě nejen pro ni, ale i pro její rodinu,“ dodal Lucian a rozhlédl se po ošuntělém, i když čistém pokoji.

„Přiznávám, že finanční dotace by nám velice prospěla,“ řekl Grayson a po tváři mu přeběhl zahanbený ruměnec. „Ale zjistíte, že není snadné Brynn o něčem přesvědčit – zvláště by jí bylo zatěžko opustit našeho nejmladšího bratra. Vzala na sebe úkol vychovatelky a učitelky, víte?“

„A vy osobně proti mé žádosti nic nenamítáte?“

„Ne, ani v nejmenším. Považoval bych za čest, kdyby se šlechtic vašeho formátu stal mým švagrem. Jen vám upřímně říkám, že ji k souhlasu nemohu nutit. Moje sestra má totiž tvrdou hlavu.“

Lucian se pousmál. „To už jsem zjistil,“ zamumlal pro sebe.

Lucian našel Brynn Caldwellovou sedět v zanedbané zahradě na lavičce s malých chlapcem – zřejmě zmíněným bratrem Theodorem. Na chvíli se zastavil u kmene lípy a pozoroval je.

Měla na sobě vybledlé květované šaty a klobouk se širokou krempou jí chránil obličej před ostrými paprsky ranního slunce. Vyzářovala z ní jakási zvláštní jásavá aura. Zapůsobila na něj stejně jako při minulých setkáních. Okamžitě pocítil sevření v tříslech, což se mu s jinými ženami stávalo jen zřídka.

Theo byl vytáhlý brýlatý mládenec, samá ruka samá noha, s bledou pletí a červenými vlasy, připomínajícími kohoutí peří. Četl nahlas nějakou báseň, viditelně s odporem, až nakonec znechuceně odfrkl a pohlédl na svou sestru.

„Nechápu, jak mi může Milton prospět, Brynn.“

„Rozšíří tvůj obzor, Theo, tvůj náhled na svět,“ odvětila mírně. „Nemůžeš dosáhnout uceleného vzdělání, když budeš mít nos zabořený pořád jenom do učebnice chemie.“

„Jenže můj pokus je teď v kritickém stádiu.“

Měla příjemný, uchu lahodící smích. „Vím, že mě považuješ za ukřutnici. Raději bys byl zalezlý ve věži a snažil se ji vyhodit do povětří, než aby sis poseděl tady na čerstvém vzduchu.“

„Vždyť už mi hrozně dávno nic nevybouchlo.“

„Však jsem taky moc ráda,“ řekla a načechrala mu rukou vlasy. „Ale když vydržíš mé mučení ještě deset minut, můžeš jít po obědě do laboratoře.“

Zazubil se a znovu otevřel sbírku básní.

Lucian sledoval tu scénu s okouzlením. Na prstech jedné ruky by spočítal urozené dámy, které by se s takovou láskou věnovaly svým mladším sourozencům. Další důkaz, že vybral vhodnou matku pro svého syna.

Poznal, že si uvědomila jeho přítomnost. Vzhledla a v zářivě zelených očích se okamžitě uhnízdil strach. Vyskočila na nohy.

Theo si všiml, že mají mezi sebou vetřelce, a přestal číst.

„Ach, lord Wycliff,“ řekla s nucenou zdvořilostí. „Co vás sem přivedlo?“

„Vy, slečno Caldwellová.“ Nasadil společenský úsměv a vydal se k nim. „Chtěl bych si s vámi pohovořit v soukromí, pokud to je možné.“

„Jsme zrovna uprostřed hodiny.“

Hoch okamžitě vyskočil. „To je dobrý, Brynn. Já klidně odejdu.“ Brynn na něj přísně pohlédla. „To je můj bratr Theodor, pane.“ Lucian mu podal ruku k pozdravu a chlapec to překvapilo a očividně potěšilo. „Nemýlím-li se, zajímáte se o chemii, pane Caldelle.“

„Velice, sire.“

„Znám se s několika členy Královské společnosti,“ podotkl ledabyly Lucian, jako by nemluvil o exkluzivním klubu nejváženějších vědců v zemi. „Měl jsem letos to potěšení navštěvovat přednášky pana Johna Daltona na Královském institutu.“

Chlapec vykulil oči. „Vy znáte pana Daltona, sire?“

„Je mi ctí být jedním z jeho sponzorů. Napsal knihu *Nový systém v chemii*.“

„Ano! Pojednává se v ní o váze atomů. Snažil jsem se izolovat jeden z prvků, které objevil...“ Chlapec se zapýřil a zmlknul, když si uvědomil svou upovídanost.

„Můj bratr pana Daltona nesmírně obdivuje,“ vložila se do hovoru Brynn. „Dokonce spí s jeho knihou pod polštářem.“

„Pak byste se s ním možná rád setkal,“ navrhl Lucian. „Až se dostanete do Londýna, klidné to mohu zařídit.“

Theo se rozzářil nadšením, ale potom stejně rychle zvadl. „Nemohu přijet do Londýna, sire.“

Lucian se setkal s Brynniným pohledem a všiml si, že se zamračila. „Možná někdy v budoucnosti. Dovolíte teď, abych si o samotě pohovořil s vaší sestrou?“

„Ano, pane, samozřejmě,“ odpověděl Theo, aniž by vyčkal sestřina souhlasu.

Brynn vydržela nepromluvit, dokud se hoch nedostal z doslechu, a potom přísně pohlédla na Luciana. „To je kruté, vzbudit v někom naději, když nemáte v úmyslu své slovo dodržet.“

„Proč myslíte, že svůj slib nechci splnit?“

„Nevěřím, že muž jako vy se bude zajímat o chlapce, kterého ani nezná.“

Lucian mírně odpověděl: „Je hezké, že svého bratra tak bráníte, slečno Caldwellová. Ale ujišťuji vás, že nedělám plané sliby. Theodor působí jako velice chytrý hoch a Daltona potěší zjištění, že má tak nadšeného obdivovatele – a bude chlapce v jeho zájmu o chemii podporovat.“

„Stejně si nemůžeme dovolit cestu do Londýna,“ řekla smutně.

„Poměry se mohou změnit,“ začal tajemně. „Povězte mi, je Theodor odjakživa takový knihomol?“ otázal se dřív, než mohla něco říci.

Ta otázka ji trochu zmátla a její výraz změkkl. „Odjakživa. Vždycky mi dá hroznou práci vytáhnout ho alespoň na chvíli ven na vzduch. Myslím, že je hrozně nezdravé, když tráví čas v té tmavé díře s lihovými kahany a všemi možnými pachy. Ale z nějakého důvodu mu připadají chemické pokusy ohromně zajímavé.“

„Umím si představit, jak obtížné je učit ho předměty, které jsou mimo dosah vašich znalostí.“

Okouzlit ho ruměnec, jenž jí zbarvil tváře. „Přála bych si, abych byla vzdělanější. Před několika lety jsme museli propustit naši dlouholetou vychovatelku a teď nemůžeme nikoho najmout, ani poslat Thea do školy, po které touží.“

„Opravdu by rád chodil do školy?“ otázal se Lucian nevěřičně. „To musí být jeden z milionu.“

„Taky že je,“ souhlasila pyšně. „Chce se stát vědcem. Doufá, že se mu jednou podaří dostat se na Cambridge a studovat chemii.“

„To by nebyl problém zařídit.“

Zmateně na něj pohlédla. „Myslíte, že věřím na vzdušné zámky?“

„A co když to není vzdušný zámek? Co když budu ochoten finančně zajistit jeho vzdělání?“

Hleděla na něj a do očí se jí vrátily obavy. „Za jakou cenu?“ zeptala se.

„Musí být nějaká?“

„U vás o tom ani v nejmenším nepochybují, můj pane. Už jste se mě pokusil vydírat dvakrát – což znamená pokaždé, když jsme se setkali. Nejsem tak naivní, abych věřila, že chcete podporovat mého bratra z čiré lásky k bližnímu. Za svou štědrost budete něco chtít, to je víc než jisté.“

Lucian se ušklíbl nad tím, jak ošklivé mínění o něm má, ačkoli ohledně jejich minulých setkání jí musel dát za pravdu. „Dobře tedy, pokud chcete hrát na rovinu, má sladká buňčko... Odměnou za mou štědrost by mi byla vaše ruka, o niž vás tímto žádám.“

V naprostém šoku couvla o krok.

Její ústup vyprovokoval v Lucianovi primitivní mužský instinkt pronásledovat unikající kořist, ale ovládl se a zůstal stát s nic neříkajícím výrazem.

„Nemusíte se tvářit, jako by mi narostly rohy, slečno Caldwellová. Pouze jsem vás požádal, abyste se za mě provdala.“

„Provdat se za vás?“ Hlas jí selhával. „Co vás to napadlo?“

„Ocitl jsem se ve věku, kdy by se člověk měl oženit a zajistit si dědici,“ odvětil téměř po pravdě.

„Ale proč já?“

„Vy nevíte?“ Přelétl ji významným pohledem od hustých, v tomto okamžiku přísně svázaných vlasů přes zářivě zelené oči nad smyslnými ústy a dál na plná pevná hradla, pod nimiž empirové šaty s vyvýšeným pasem zakrývaly zbytek její štíhlé postavy s dlouhými nohama... „Stačí, když se podíváte do zrcadla, a budete znát odpověď.“

Prudce zavrtěla hlavou. „Už jsem se vám to snažila vysvětlit, lorde. Ta přitažlivost, již podléháte, není skutečná.“

Lucian se stěží ubránil úsměvu. Ty vlny vzrušení, které mu zaplavovaly tělo, kdykoliv se s Brynn setkal, byly velice skutečné, stejně jako žár a svíravá touha.

„Upřímně se přiznávám, že o tom pochybuji. Je pravda, že mě upoutala vaše krása, ale kromě toho máte ještě další vlastnosti, jež jsou stejně přitažlivé. Například jste inteligentní a vtipná. A stal jsem se svědkem toho, jak se chováte ke svému bratrovi. Podle mé z vás bude dobrá matka.“

Tím jen přilil olej do ohně. „A jak jste na tohle všechno přišel? K takovým závěrům jste došel po třech letmých setkáních?“

Opravdu se zdálo zvláštní, jak pevně byl přesvědčen, že našel tu pravou nevěstu. Vždyť ji vůbec neznal. Ale měl pocit, že mu stačí to, co o ní ví. Působila na něj jako temperamentní a nezkrotná žena, jež mu dokáže rozproudit krev v těle. Nepochyboval o tom, že z ní vychová skvělou milenku. „Nazvěme to třeba instinkt, stačí?“

„Myslím, že vás váš instinkt šeredně klame. Mohu vám vyjmenovat bezpočet důvodů, proč se k sobě nehodíme. Například, vůbec nejsem ten správný typ na hraběnku.“

„Proč myslíte?“

„Protože se ve společnosti necítím dobře. Mám pověst samotářky. A skutečně se chovám jako modrá punčocha, jak jste naznačil. Říkají o mně, že nedbám na společenské konvence, někdy dokonce že jsem nevychovaná. Pomáhám bratrovi...“ Zarazila se, tohle přece nesmí prozradit.

„To jsou skutečně zločiny,“ zamumlal.

Na jeho posměch reagovala vzdorným trhnutím hlavy.

„Jen se smějte, pane, ale ujišťuji vás, že bych vám jako manželka nepřinesla klid a uspokojení.“

Ne, klid rozhodně ne. A také o ní nepřemýšlel jako o *manželce*. Spíš jako o dokonalé kurtizáně, která v něm vzbuzuje představy rozházeného lože a divokých vášnivých radovánek. Stačilo, aby na ni pohlédl, a už se mu v těle rozmáhalo vzrušení.

„Já nehledám klid a uspokojení...,“ začal Lucian a zarazil se. „Tedy, pokud ano, pak je to úplně jiné uspokojení. A v tom mě rozhodně

nezklamete. Už jsem vás políbil, a to víc než jednou. Nepochybuji, že mě v posteli uspokojíte.“

Zrudla rozpaky i rozhořčením, ale nenapadla ji okamžitě vhodná odpověď. Nakonec si ho chladně změřila a pronesla: „Myslím, že hledáte cudnou nevěstu, lorde Wycliffe. V tomto ohledu byste se ve mně zklamal. Mám pověst přelétavé ženy, a zaslouženou.“

Pohlédl na její krásná ústa a vybavil si jejich sladkou nevinnou příchut'. „Nějak se mi zdá, že zase přeháníte.“

Její ruměncem ještě ztmavla. „Dobře, ale nijak nepřeháním, když řeknu, že vás nechci za manžela. Nechci se provdat za zpustlíka a prostopášníka.“

„Řekl bych, že pomluvy o mně přehánějí.“

„Jste přece zakládajícím členem Ligy pekelníků, nebo se mýlím? Spolku mužů, kteří se vyžívají v nemravnostech a skandálech?“

„Je pravda, že jsem se coby divoký mladík přimíchal do několika skandálů, to připouštím. Pouhé výstřelky mládí – teď už jsem mnohem klidnější.“

„Nemějte mi za zlé, ale tomu sotva uvěřím,“ poznamenala kousavě.

„Když si budete přát, mohu vám předložit bezpočet dobrozdání,“ odpověděl Lucian pobaveně.

„O tom nepochybuji.“

Zamračeně na něj hleděla, jako by pátrala po dalších důvodech proti. „Pokud vím, bydlíte v Londýně. Mně se Londýn nelíbí.“

„Už jste tam vůbec byla?“

„Dvakrát. I když už je to dávno,“ dodala neochotně, jako by ji někdo nutil k upřímnosti.

„Dvakrát – to není dostatečná doba pro nestranné posouzení.“

„Možná, ale já mám ráda život na venkově.“

„Mám rodinné sídlo v Devonshireu a je tam nádherně.“

„Mně se líbí Cornwall, moře...“

„Mám zámek ve Walesu, je odtamtud nádherný výhled na moře.“

Stiskla rty, aby se ovládla, a Lucian byl v pokušení jejich sevření uvolnit. Uchopit ji v pase a líbat ji, objevovat všechna ta nádherná sametově hladká místa na jejím těle, poddat se žáru touhy.

„To je stejně jedno. Nemohu se za vás provdat, protože musím zůstat tady. Neopustím Thea.“

„A kdyby šel do školy? Na Eton, Harrow, nebo Westminster?“

Nastala dlouhá odmlka. Poznal, že se dotkl citlivého místa.

„To je nesmírně zákeřné,“ řekla nakonec znechuceně, „nabízet takovýhle úplatek.“

„To je nesmírně běžné a stejně tak užitečné,“ namítl jemně. „Obzvláště pro dámu ve vaší situaci. Svatba, která přinese bohatství a titul.“

„Mě nezajímá ani jedno ani druhé.“

„V chudobě nemůžete být šťastná.“

„Mohu, můj pane. Já jsem.“

„Váš bratr Grayson zřejmě soudí jinak. Výhodná manželská smlouva se mu velice zamlouvala.“

Pohlédla mu rozhořčeně do očí. „Myslíte, že si mě můžete koupit, lorde Wycliffe? Jako bych byla chovná klisna?“

„Neměl jsem na mysli chovnou klisnu,“ odvětil Lucian mírně, „nabízel jsem vám úctyhodné postavení manželky a hraběnky. Většina žen by mou nabídku přijala s nadšením.“

„Tak si jednu z nich vyberte.“

Když neodpovídal, zhluboka se nadechla. „Děkuji, že jste mě poctil svou žádostí, pane, ale neprovdám se za vás.“

Lucian byl rozhořčen nevdzat se tak snadno. Přistoupil k ní. Chvilí se zdálo, že před ním uteče, ale nakonec zůstala stát, přestože ji uchopil za ruku. Vtiskl jí polibek na citlivé místočko naspodu zápěstí a úplně ji tím vyvedl z míry.

S potěšením zaznamenal, že se zachvěla.

„Budete potřebovat trochu víc času na uvážení mé nabídky,“ pronesl a hleděl jí zblízka do očí.

„Já... nepotřebuji víc času. Už jsem vám odpověděla.“

„Stále se nevzdávám naděje, že vás přesvědčím. Zastavím se zítra, má sladká. Možná změníte názor.“

Brynn se za ním dívala, jak odchází, pobouřená i neschopná uvěřit, co se odehrálo.

Rozčilovalo ji, že je tak neskonale sebevědomý. A ještě víc se zlobila sama na sebe, že tak snadno podléhá jeho zkušeným dotekům. Wycliff je zhýralec, pověstný svůdník, ďábel, jehož živočišnost je tak silná, že ji můžete nahmatat.

Měla by v sobě mít sílu odolat tak zřejmému nátlaku. Jenže jak zastavit žár, který se jí rozlévá po těle při každém jeho doteku? Jak odolat svůdnému pohledu modrých očí, probouzejících v ní neovladatelnou touhu? Ale on je neochvějně přesvědčen, že ji udolá svým pověstným šarmem. Ach, jak je arogantní a nesnesitelně samolibý...

Přesto v hloubi duše věděla, že si mohl být svým vítězstvím jistý. Měl v ruce nejvyšší kartu a byl si toho vědom. Jestliže miní nabídku zaplatit Theovi školné opravdu vážně...

S tlumenou kletbou usedla Brynn na lavičku a schovala tvář do dlaní. Ještě pořád se nevyrovнала se šokem.

Zakázala si myslet na vdávání. Nestálo to za ten risk. Odjakživa věděla, že je jiná než ostatní, že se svou budoucností nemůže nakládat podle svého. Od chvíle, kdy byla schopna vnímat, jí matka vštěpovala, jak nebezpečné je pro ni zamilovat se. Vlastně ne pro ni, ale pro muže, jehož by milovala.

Budiž navždy prokleta krása žen tvého rodu. Jejich láska nechť přinese každému muži smrt.

Bránila se tomu uvěřit, ale až příliš mnoho hrůzných neštěstí provázelo uplynulé generace, než aby mohla kouzlo zpochybnit.

Její matka měla tutéž děsivou moc. Snoubenec Gwendolyn Caldwellové zemřel podivným způsobem – zasažen bleskem z téměř čistého nebe. Matka si přísahala, že se už nikdy nezamiluje, po čase se provdala za Brynnina otce a porodila mu šest dětí. Při posledním porodu zemřela, a tak se dvanáctiletá Brynn musela ujmout péče o miminko.

Brynn zdědila ohnivou krásu po svých ženských předcích z matčiny strany, totéž zářivé kouzlo. Po matčině smrti ale zapoměla na varování a bláznivě se zamilovala do prvního mladíka, který se jí dvořil. Když se však utopil v moři, uvědomila si, že se musí pokorně podvolit osudu.

Začala se vyhýbat mužům. Krásné vlasy nosila pevně svázané a oblékala se skromně a upjatě. Schovávala své nebezpečné půvaby před zraky lidí, žila téměř jako poustevník, zavřená mezi čtyřmi stěnami, a dokonce v tom našla zalíbení. Sama podporovala pověsti o cikánském kouzle a o nebezpečí, jež představuje, aby držela případné nápadníky v dostatečné vzdálenosti.

Nestála o ně. Nestála o muže, kteří ztráceli hlavu při prvním setkání a přísahali jí nehynoucí lásku. Nikdy by nemohla jejich city opětovat. Neodvažovala se přijímat jejich dvoření ze strachu z následků. Nechtěla ani v nejmenším riskovat nějaké další neštěstí.

A když ji někdy přepadl smutek z neradostné budoucnosti a cítila se opuštěná a nemilovaná, potom si připomněla tragédii, jež ji potkala. Ne, nesmí se zamilovat. Nikdy.

Byla se svým životem docela spokojená, alespoň se o tom pokoušela sama sebe přesvědčit. Na nějaké stýskání jí moc času nezbyvalo, ani si takovou slabost nepřipouštěla. Neměla ani trpělivost se všemi okouzlenými mladíčky, kteří ji pronásledovali. Plně se soustředila na vyučování nejmladšího bratra a na pomoc nejstaršímu z nich při pašování a prodávání kontrabandu, aby společnými silami zachránili rodinu od nejhorší bídy.

Brynn se zhluboka nadechla. Ještě štěstí, že se před Wycliffem neprořekla. Cizí člověk nemůže chápat, proč se zapletli do nezákonných aktivit. Nejen to. Vzhledem ke stykům, které má na úřadech, by jim mohl způsobit i potíže.

Musí najít nějaké východisko, jak si poradit s nejnovějším nápadníkem.

Brynn si vzpomněla na žár v jeho pohledu a zachvěla se. Tvrdil, že ji chce za manželku. Maskoval své naléhání lehkovážným chováním, ale poznala, že jeho úmysl je smrtelně vážný – jenže možná také smrtelný.

Dnes ve snu viděla Wycliffa umírat. I kdyby se nakonec rozhodla přijmout jeho nabídku, musí mít tu temnou výstrahu neustále na zřeteli.

4

Caldwellovi si zvykli večeřet v malé jídelně vedle kuchyně, aby ušetřili práci služebnictvu. Brynn by bývala s chutí přešla nabídku, jíž se jí dostalo od lorda Wycliffa, mlčením, ale Gray se po jídle začal vyptávat sám. Theo jako obvykle utekl hned po zákusku do své laboratoře a zanechal je o samotě.

Brynn si už předtím všimla, jak po ní Gray zamyšlené pokukuje, jako by si během obvyklé domácí konverzace v hlavě připravoval argumenty pro nastávající rozhovor. V tušení nepříjemného jednání nervózně usrkávala víno a čekala. Rozhostilo se ticho.

Když jejich tři sourozenci odešli z domova, probíhala setkání u jídla mnohem klidněji. Arthur a Stephen, oba mladší než Brynn, vstoupili krátce před otcovou smrtí ke Královskému námořnictvu a osmnáctiletý Reese se rozhodl vydobýt si bohatství u obchodního námořnictva.

Reese pocítil následky otcovy finanční katastrofy nejvíc ze všech. Nezbyly pro něj peníze na univerzitní studia, zatímco oba starší hoši vzdělání dostali. To sice Reesovi příliš nevadilo, protože nebyl právě studijní typ, ale peníze mu měly zajistit přijetí k obchodnímu loďstvu. Kdyby však přišel o možnost studia Theo, zoufal by si, protože...

„Brynn?“

Polekaně se vytrhla z úvah.

Gray se usmál. „To se nestává moc často, že by ses tak ponořila do myšlenek. Vůbec jsi mě neslyšela.“

„Promiň. Co jsi říkal?“

„Už dvakrát jsem se ptal, jakou odpověď jsi dala Wycliffovi.“

Přestože celý večer tuto nepříjemnou otázku očekávala, zatrnulo v ní. „Samozřejmě jsem ho odmítla.“

„Uvážila jsi jeho nabídku alespoň trochu? Wycliff je jedním z nejžádanějších ženichů v Anglii.“

„To je možné, ale já si ho vzít nechci.“

„Proč ne?“

„Mám k tomu spoustu důvodů.“

Grayson zaťal zuby a chvíli ji upřeně pozoroval přes okraj sklenky. Když nakonec promluvil, měl jeho hlas neobvyklý přídech hořkosti. „Než tak lehkovážně odmítneš příležitost, která by nás vytáhla z dluhů, měla bys pomyslet na rodinu.“

Dotkla se jí nespravedlivost jeho výčitky. Už otvírala ústa k odpovědi, když Gray spustil nezvyklou tirádu, jež byla o to působivější, že mluvil naprosto tiše.

„Já, například, jsem už nesmírně unavený z neustálého boje o přežití, Brynn. Dům nám padá na hlavu, protože si nemůžeme dovolit opravy. Jen tak tak se mi daří udržovat v provozu rybářskou bárku a vyplácet posádku – a přitom na rybolovu závisí naše živobytí. Dlužíme nesmírně částky. Lichvář tlačí na splátky a nešetří hrozbami... Každým okamžikem se mohu ocitnout ve vězení pro dlužníky.“

Brynn s úsilím udržela jazyk za zuby. Nemělo cenu Grayovi připomínat, že mu ze všech sil pomáhá shánět peníze na splátky. Chápala jeho zoufalství. Stala se svědkem jeho zahanbení, když musel prodávat rodinné cennosti a propouštět dlouholeté sloužící, neboť vězel až po krk v dluzech. Cítil vinu za to, že nedokáže zajistit rodinu, a pronásledoval ho neustálý trýznivý strach z příštího dne.

Gray osobně obětoval mnohé. Nejhůře ze všeho nesl, že se musel vzdát myšlenky na sňatek a být svědkem toho, jak se jeho milovaná vdává za jiného muže.

„Odmítla jsem i jiné nabídky,“ poznamenala Brynn, když domluvil, „a nikdy jsi nic nenamítal.“

„Žádná z nich se nezdála tak výhodná. Nemůže být lepší úlovek než Wycliff.“

„Zní to, jako bys mě považoval za rybáře.“

Grayson se nad jejím pokusem o vtip jen zamračil.

„Dobře víš,“ podotkla Brynn, „že nemohu opustit Thea. Alespoň dokud nebude zajištěn do budoucnosti.“

„Tvá svatba by mu zajistila tu nejlepší budoucnost. Wycliff nabídl, že mu zaplatí vzdělání. Můžeme najmout ty nejlepší učitele..., nebo ho poslat do školy. Věř mi, že Wycliff je natolik bohatý, že si může koupit celou školu. Už si nebudeš muset hrát na guvernantku.“

Ta poznámka ji zabořila, protože se snažila zhodnotit svého úkolu co nejpečlivěji. Honem počítala do deseti, aby se uklidnila. „Nejsem si jistá, že je Theo zralý na školu. Někteří chlapci dovedou být tak krutí.“

„To mu může jenom prospět. Věnuje se učení až příliš. Stejně ho nemůžeš celý život držet od všeho stranou, jako jsi to dělala dosud.“

Brynn pohlédla na dno své sklenky. Gray jí dost často vyčítal, že je až příliš úzkostlivá. Přitom se chovala stejně jako kterákoli jiná matka, vždyť ho vyplašila od prvního vydechnutí.

„Pro tebe je snadné přimlouvat se za Wycliffa,“ prohodila tiše. „Ty s ním nebudeš muset žít.“

Gray na ni pátravě pohlédl. „Vždyť vypadá jako příjemný člověk. A pochybuji, že by pro tebe postrádal přitažlivost, když ostatní ženy po něm tak šílí.“

„Jeho přitažlivost je jeden z hlavních problémů, Grayi. Já... včera se mi o něm zdálo. Viděla jsem ho ve snu umírat.“

Gray zvážněl. „To může být jenom náhoda.“

„Moc dobře víš, že ne. Nechci si vzít na svědomí jeho smrt. Nedokázala bych se s tím vypořádat.“

„Ale pouhým sňatkem ještě přece nezpůsobíš jeho smrt. Budeš si muset dát pozor, aby ses do něj nezamilovala.“

To se snáze řekne, než udělá, pomyslela si Brynn trpce. Už teď ji Wycliff neodolatelně přitahoval. „Nechce se mi podstoupit to riziko.“

„Ale on chce, a moc.“

„Já vím. Když jsem ho varovala před kletbou, jen se vysmíval.“ Znechuceně odfrkla. „Řekni, proč mi nevěří? Nebýt toho kouzla, ani by si mě nevšímal. Rozhodně by mi nikdy nenabízel manželství. Vůbec mě nezná, neví o našem nezákonném podnikání. Pochybují, že by vědomě udělal hraběnku z podloudnice. Ale myslela jsem, že bude lepší to před ním zatajit.“

„To rozhodně,“ souhlasil Gray a zachmuřil se. „Zrovna dnes jsem se dozvěděl, že Wycliff pracuje pro ministerstvo zahraničí.“

„Jak to myslíš, že *pracuje*?“

„Plní nějaké vládní poslání.“

V údivu pozdvihla obočí. „Proč by šlechtic s tak nezměrným bohatstvím musel pracovat?“

„Já nemyslím, že *musí*,“ odvětil Grayson. „Nemám ponětí, proč to dělá. Možná že jen kvůli vzrušení. Ať už je důvod jakýkoli, má dobré styky ve vysokých vládních kruzích. Někoho takového bych si nerad zneprátelel.“

„To je druhá věc, co mě na něm tak rozčiluje. Dělá mu radost dávat lidem najevo, že si může všechno dovolit. Už dlouho jsem neviděla někoho tak nafoukaného. Myslí, že prostě poručí, a já poletím celá žhavá k oltáři.“

Gray na ni pohlédl s porozuměním. „Chápu, že se to dotýká tvé pýchy. Mojí také. Ale přesto nesmíš zapomínat na naši situaci.“

Brynn se nechala ukonejšit jeho smířlivým tónem. Zamyšleně se hryzala do rtu. Pýcha představovala jednu z jejích největších chyb a bylo tak těžké ji přemoci. Nenáviděla bezmoc, nechtěla se cítit na nikom závislá. „Nezapomínám na to. Ale vadí mi, že Jeho Lordstvo si prostě myslí, že se skloním před jeho bohatstvím, že si mě jednoduše koupí, abych mu porodila děti. Nejsem přece na prodej.“

„Touží po synovi, Brynn. To je u všech mužů stejné.“

Zarputile mlčela.

„Chceš mi říci, že netoužíš po vlastních dětech?“

Samozřejmě že v hloubi duše děti chtěla. Vzhledem k okolnostem se však rozhodla obětovat život Theově výchově a zůstat svobodná. „Neříkám, že ne. Ale nechci, aby je zplodil Wycliff. Jen považ, jak by mi bylo, kdybych zavraždila otce svých vlastních dětí.“

„Nikdo tě přece nenutí, abys ho zavraždila,“ odmítl Gray suše.
„Nedělej si z toho legraci, Graysone!“
„Ach, promiň, máš pravdu.“ Když mlčela, ujal se slova. „Napadlo tě, že když se dostaneme z dluhů, budu moci skončit s pašováním? A Theo také?“
To zabralo. „Přestal bys ho brát s sebou na moře?“
„Určitě. Přece víš, že to dělám jen proto, že po odchodu bratří je mi dobrá každá ruka. Nechtěl jsem je zdržovat, čím dřív začnou poznávat život, tím lépe pro ně. Ale nemůžeme se vzdát jediného zdroje příjmů, když splácíme dluhy.“ Gray se jí zahleděl do očí. „Myslel jsem, že tvoje nejvroucnější přání je udržet Thea stranou těch pochybných obchodů.“
„Samozřejmě. Nechci, aby se do toho pletl, a také nechci, aby odešel na moře. Není stavěný na těžkou práci. Kdykoli ho vezmeš na výpravu, vždycky to odstūně...“

Gray přerušil její dobře známé lamentace. „Pak bys měla být vděčná Wycliffovi, že uchrání Thea před nebezpečím.“

Možná má pravdu, připustila Brynn. „Ty si opravdu myslíš, že bych se za něj měla provdat?“

„Ano. Když pro nic jiného, tak pro Theovo dobro.“
Uvědomila si, jak hluboce pravdivé je bratrovo prohlášení, a zaplavilo ji zoufalství. „Dobře tedy, zkusím o tom přemýšlet.“

Vstala z křesla a bez jediného dalšího slova vyšla z místnosti. Potřebovala být sama.

Zavřela za sebou dveře své ložnice a přistoupila k oknu s vyhlídkou na moře. Hrud se jí svírala zoufalstvím, zatímco hleděla na kamenité pobřeží.

Má poslechnout Graye a provdat se za lorda Wycliffa? Může se odvážit takhle riskovat?

Nepokojně začala přecházet po místnosti. Nelíbilo se jí, že Wycliff je ochoten použít jakýchkoli prostředků, aby získal, co chce. Strká jí pod nos výhodnou svatební smlouvu, aby si vynutil její souhlas. Jenže krásný hrabě byl poslední člověk na světě, za něhož by se provdala.

Kdyby měla v úmyslu uzavřít manželství, zvolila by úplně opačný typ muže, než je Wycliff. Tichého nenápadného člověka, u něhož by nehrozilo, že k němu vzplane nějakým citem. Rozhodně ne takového, který v ní při pouhém setkání vzbouří krev...

Zaťala zuby, přešla k toaletnímu stolku a vytáhla ze zásuvky šperkovnici, v níž se skrýval kromě několika laciných tretek její nejceněnější poklad. Vzala do ruky přívěsek, který si od pradávna předávaly ženy z matčiny rodiny, a otevřela ho. Hleděla na dvě stě let starý miniaturní portrét lady Eleanor Stanhopeové – Ohnivě Nell –, pověstné krásky, pro niž ztratil hlavu každý muž, jenž na ni pohlédl. Té, kterou za její hříšný čin stihla kletba.

Už mnohokrát si Brynn pomyslela, jak by bylo vše snadné, kdyby ona dávná kráska dokázala ovládat své vášnivé chování a neuvrhla na své

následovnice takové neštěstí. Ale nedalo se tomu uniknout. Wycliff se vysmíval jejímu varování, ale ona poznala, že je až po uši v moci kouzla, jež ho zbavuje soudnosti a zaslepuje mu oči před nebezpečím. A tím nebezpečím je manželství s Brynn.

Zavřela zlatý filigránský medailonek a pevně ho stiskla v dlaní. Zoufale si přála mít kromě Graysona někoho, s kým by o všem mohla promluvit, někoho, kdo není tak závislý na výsledku jejího rozhodnutí. Věděla, že matka by odmítnutí Wycliffovy nabídky pochopila. Co by tomu ale řekla Esmeralda?

Stará cikánka byla údajně potomkem ženy, jež proklela Brynnin rod. Kdykoli zavítala do kraje její nepočetná tlupa, dostávala povolení utábořit se na caldwellovských pozemcích. Jako odškodnění za neblahý skutek Ohnivě Nell.

Když před několika lety Brynnin nápadník zahynul, požádala Esmeraldu o vysvětlení svých děsivých snů. Cikánka mluvila v náznacích, z nichž si Brynn nedovedla vybrat jednoznačné vysvětlení. Odcházela však od ní s pevným přesvědčením, že zavinila milencovu smrt.

Tentokrát se nemohla se stařenou poradit, nevěděla, kde ji hledat. Cikánská tlupa se potulovala po rozsáhlém území od Cornwallu až po Londýn.

Vrátila přívěsek do krabičky. Může se mýlit. Ten znepokojivý sen o Wycliffovi neznamená, že by měl zemřít. Má být pouhým varováním, aby zachovala opatrnost. V tom případě...

Měla vůbec jinou možnost než jeho nabídku přijmout? Když se za něj provdá, zbaví Graysona hrozby vězení pro dlužníky. Navíc, Theovi se dostane vzdělání, po kterém odjakživa snil, a ona mu chtěla ten sen za každou cenu splnit. V opačném případě zůstane hoch doma. Jenže vzdělání, jež mu ona může dát, bude nedostatečné. A ještě k tomu se jeho život promění v každodenní nebezpečí, protože se bude muset zapojit do pašování.

Brynn pevně stiskla víčka. Podvolí se, aby zajistila budoucnost svému nejmladšímu bratrovi. Stane se hraběnkou Wycliffovou a porodí manželovi syna. Dobré nebe!

Otevřela oči a rozhodným gestem zdvihla hlavu. Hotovo, provdá se za něj. Dá lordu Wycliffovi dědice, po němž touží, výměnou za svatební smlouvu, která vyrovná rodinné dluhy.

Ale musí se mít na pozoru. Jejím úkolem bude odradit Wycliffa od jakéhokoli pokusu navázat citové pouto, potlačovat jeho smyslnost a v první řadě ovládnout svou vlastní.

Pevně doufala, že to dokáže. Musí se modlit, aby nenastala doba, kdy bude její muž litovat svého rozhodnutí.

5

Následujícího dne odpoledne došlo k oficiálnímu setkání. Brynn přijala

lorda Wycliffa v salonu, a jestliže doufala, že ještě dojde k nějakému odkladu, velmi se zmýlila. K jejímu rozladění přešel lord rovnou k věci.

„Mohu doufat, že jste znovu zvážila mou nabídku?“

„Ano,“ odvětila upjatě. „Velice dobře víte, že kvůli situaci naší rodiny si nemohu dovolit vaši nabídku odmítnout.“

„Pak tedy souhlasíte, že se stanete mou ženou?“

„Ano.“

„Cítím se poctěn,“ pronesl dvorně, ale přesto sebevědomě, jako by ani jinou odpověď nečekal.

Brynn okamžitě pocítila nad jeho reakcí rozladění. Zhluboka se nadechla a rozhodla se, že se ho ještě jednou a naposledy pokusí varovat před nebezpečím, které mu manželství může přinést. „Abych pravdu řekla, nedělá mi žádnou radost, že vás musím poctít, můj pane. Spíš by mě potěšilo, kdybyste dostal rozum a upustil od svého záměru, dokud není příliš pozdě.“

„Chci mít syna, slečno Caldwellová. Plnoprávného dědice. To bohužel vyžaduje, abych se oženil se stvořením ženského rodu. Pokud možno s dámou.“

„Ale to nemusím být zrovna já. Podle toho, co se říká, máte téměř neomezený výběr.“

„Ale já chci vás. Myslel jsem, že jsem vám to řekl dokonale jasně.“ Usmál se svým charakteristickým úsměvem, který ji měl zřejmě odzbrojit, ale ona se nechtěla nechat. Bude-li se snažit ji okouzlit, mohlo by to pro něj mít osudové následky.

„A já,“ namítla, „jsem se vám snažila dokonale objasnit, můj pane, že váš chtíč je nepřírozený.“

„Vzhledem k tomu, že budeme za krátký čas oddáni, opusťme formality. Jmenuji se Lucian.“

Upřeně na něj zírala. „Říkal jste Lucifer?“

Pobavené mu blýsklo v očích. „Už jsem byl nazýván horšími jmény.“

Brynn obrátila oči v sloup a snažila se být trpělivá. „Kéž by se mi podařilo přesvědčit vás o nebezpečí, které v sobě kletba skrývá.“

„Jako naschvál nepatřím mezi pověřivé lidi.“

„Možná, ale já mám důkazy. Jestli mi nevěříte, nahlédněte do církevních záznamů. Téměř v každé generaci žen z naší rodiny došlo k tragédii v lásce.“

„To už jste říkala. Ale takové tragédie se dají vysvětlit jako pouhé náhody.“

„Řekněte, zdálo se vám o mně?“

Najednou nasadil záhadný výraz a Brynn poznala, že se dotkla citlivého místa. „Ujišťuji vás, že vaše sny nejsou náhodné. Pronásleduji muže ve snech, stejně jako to dělaly moje předchůdkyně.“

Pohlédl na portrét elegantní ženy s rudými vlasy a smutnými očima, zavěšený na protější zdi. „To je vaše příbuzná?“

„Moje matka.“

„Je velice krásná. Určitě nebylo zapotřebí kouzla, aby o ní muži snili nebo aby kvůli ní ztráceli hlavu.“

Brynn zařala pěsti a pomalu vydechla. Zřejmě ho nepřesvědčí. „Dobře tedy. Když chcete, ignorujte nebezpečí, ale ode mě to nežádejte. Můj první nápadník zemřel, protože jsem mu projevovala náklonnost. Nemohu dopustit, aby se to stalo znovu. Nechci si vzít na svědomí vaši smrt. Naše manželství musí být přísně účelové, nic víc.“

Wycliff na okamžik zaváhal. „To mi bude vyhovovat,“ pronesl potom ledabyle. „Nechci svazek z lásky. Chci dostat syna. Ale nehodlám se nechat ovládat strachem, Siréno. Nebojím se následků vaší případné náklonnosti.“

„Ale cožpak nechápete.“

Zdvihl ruku, aby přerušil další námitky. „Varovala jste mě dostatečně a nebudu vás za nic činit odpovědnou.“

Doprovodil svá slova úsměvem, aby poněkud otupil dopad své přezíravosti, ale nijak ji tím neuklidnil. Ani náhlá změna tématu jí nepřinesla úlevu.

„Nuže, teď bychom se měli věnovat přípravám svatebního obřadu. Nebude vám vadit, když uzavřeme sňatek na základě zvláštního povolení?“

Brynn se nechápavě zamračila. „Zvláštního povolení? Obřad se většinou koná v kostele.“

„Obřad může být v kostele, ale nechci se zdržovat ohláškami. Vyhovoval by mi příští pátek. Ode dneška za šest dní.“

„Šest dní!“ Brynn překvapením poklesla brada.

„Poskytně mi to dostatek času poslat pro ono povolení do Londýna.“

„Nevidím důvod k takovému spěchu!“

„Bohužel mám v Londýně naléhavé povinnosti, které nemohu zanedbat.“

„Zřejmě máte zkoušku u krejčího, že?“

Viděla, jak po její štiplavé poznámce přimhouřil oči, ale neomluvila se. Dráždila ji jeho panovačnost a nechtěla se smířit s odbytou, jen narychlo připravenou svatbou.

„Svazek uzavřený s takovým spěchem by dal podnět ke spoustě pomluv,“ upozornila ho Brynn.

„Předpokládám, že moje postavení je natolik důležité, že si mohu dovolit chovat se mimo rámec běžných zvyklostí. U šlechty nebývají měřítka pro dodržování obecně platných pravidel tak přísná.“

„Myslíte jako u obyčejných smrtelníků?“

Nechal její trpkou poznámku bez povšimnutí, povstal a otázel se: „Trpíte mořskou nemocí?“

„Ne. Proč se ptáte?“

„Připlul jsem do Cornwallu po moři. Moje plachetnice kotví ve Falmouthu. Myslel jsem, že bychom se mohli vrátit do Londýna stejnou cestou. Je to rychlejší i pohodlnější než cestovat kočárem.“

Brynn si až teď naplno uvědomila, že bude muset s Wycliffem odjet. Dobré nebe, za chvíli bude jeho ženou! Čeká ji svatba!

„Souhlasíte tedy s plavbou?“ otázel se netrpělivě, když nedostával odpověď.

„Je mi úplně jedno, jak pocestujeme,“ zamumlala roztržitě.

„Dobře tedy.“ Přistoupil k ní a uchopil ji za ruku, aby upoutal její pozornost. Pohlédl jí hluboce do očí, přitáhl si její ruku k ústům a políbil jí konečky prstů.

Vytrhla se mu, jako by ji spálil.

„Promiňte, že vás tak náhle opustím,“ omlouval se, „ale je třeba projednat podrobnosti naší svatby.“

„Nebudu vás ani v nejmenším postrádat,“ prohlásila neskrývané. „Čím méně vás uvidím, tím lépe.“

Zkoumavě se na ni zahleděl zpod přivřených víček.

„Neustále slovní přestřelky nepřispějí k našemu manželskému štěstí.“

„V našem případě nejde o dosažení manželského štěstí,“ odmítla stroze jeho poznámku. „Řekla jsem vám, že nesmím připustit šťastné soužití. Neharmonické manželství pro vás bude bezpečnější.“

„Ale zdaleka ne tak příjemné,“ namítl smílivě.

„Nenechám se poblouznit vaším šarmem, lorde Wycliffe, nepodlehnu vám,“ trvala na svém.

Vykouzlil na rtech svůj pověstný úsměv, který už dobře znala. „Vidím, že budu muset zapojit všechny své síly, abych vás přesvědčil o opaku. Přiznávám,“ dodal zlomyslně, „že už se na to těším.“

Následujících šest dní uběhlo neuvěřitelně rychle. Brynn se zmítala mezi obavami z nadcházejícího sňatku a mezi pokusy přesvědčit sama sebe, že jsou přehnané.

Domýšlivý lord Wycliff se zdržoval neustále někde poblíž a snažil se být neodolatelný. Než se přiblížil den obřadu, stačil získat na svou stranu nejen Graysona, ale i Thea.

Theo mu přímo zabal z ruky a Wycliff se pro něj stal bohem, protože trávil hodně času v jeho chemické laboratoři. Grayson vypadal také

spokojeně, i když se docela neubráníl pocitu ponížení, že přijal tak nesmírně výhodnou svatební smlouvu.

Jen Brynn odolávala. Chtěla si udržet odstup a lhostejnost. Nemohla připustit, aby ji přemohlo Wycliffovo ďábelské osobní kouzlo a svůdné úsměvy.

Abyste učinila zadost společenské nutnosti, musela strpět jeho časté návštěvy, ale vždycky to dokázala zařídit tak, aby s ním nezůstala o samotě. Tvářila se odmítavě na jeho žhavé obdivné pohledy, přijímala chladně jeho dvoření a ze všech sil předstírala, že se na celou věc dívá jen z racionálního hlediska. Když osaměla, zakázala si jakékoli myšlenky na něj a na jejich budoucí svazek.

Uvědomila si, že chvatný sňatek přináší alespoň jednu výhodu. Při promýšlení všech podrobností nastávajícího obřadu, výběru školy pro bratra a přípravách na nepředstavitelnou změnu ve svém životě, jí zbývalo jen málo času na obavy.

Dokonce připustila, že její strach je poněkud neúměrný. Vždyť se celá řada žen z její rodiny provdala bez katastrofických následků, prostě jen musely dát pozor, aby se nezamilovaly. A ona se chystala vstoupit do čistě účelového sňatku, nic víc.

Ošklivý sen o Wycliffovi už se nevrátil. Možná onu zlověstnou předtuchu blížícího se neštěstí může přičíst předsvatební nervozitě.

Lucianovy sny byly naopak mnohem živější – představy smrti se mísily s erotickými záběry ze svatebního lože. Znepokojivé noční můry a varování, jichž se mu dostalo, ho přece jen přinutily k zamyšlení.

Jeho hostitel, vévoda Hennessy, přijal oznámení o zamýšleném sňatku s rozpačitým překvapením.

„Dělá mi starosti, že jste si vybral slečnu Caldwellovou, když jste měl tolik jiných nabídek. Asi byste měl vědět o jisté věci, týkající se její rodiny...“

„Jsem s těmi pověstmi obeznámen,“ odpověděl Lucian. „Ale nepřikládám jim příliš vážnosti. Naopak, udivuje mě, že vy ano.“

Vévoda si připadal trapně. „Nemohu říci, že bych věřil na pověry. Ale znal jsem její matku. Dokonce jsem se jí kdysi dvořil. Musím přiznat, že jsem rád, že se mi podařilo uniknout. Ale jestliže už jste se rozhodl, nemám právo vám do toho zasahovat.“

„Ano, rozhodl jsem se,“ odpověděl Lucian pevně.

Vévodovi vznešení přátelé ze sousedství vypadali stejně poplašení, když se dozvěděli o chystané svatbě. Nedůvěřivě po Lucianovi pokukovali a za zády si o něm povídali, ale nikdo z nich se neodvážil říci mu svůj názor. Prostí venkované se netajili svým ohromením a strachem a Lucianův komorník si dával dobrý pozor, aby svého pána nepodráždil povídačkami,

kteřé vyslechl od vévodových sloužících. Někteří šli až tak daleko, že nepřímo obviňovali Brynn Caldwellovou z čarodějnictví.

Lucian se pověstmi nezabýval a hleděl si svého. Nepátral v církevních záznamech, jak mu navrhovala Brynn, protože nechtěl podlehnout pověrám. A když ho snoubenka ještě naposledy vyváděla, že ještě není pozdě, aby ustoupil od svého rozhodnutí, s určitostí to odmítl.

Nevěřil na kletby. Chtěl Brynn Caldwellovou za ženu a nenechá se odradit žádnými kouzly.

Jeho doteky působily přímo magicky. Líbal ji na zardělé líce, na krk a na prsa, zmocnil se naběhlých bradavek a přisál se k nim horkými vlhkými ústy. Prohnula se mu v ústrety lačná jeho doteků. Chápal její zoufalou potřebu blízkosti a přitáhl ji k sobě. Celá se chvěla touhou po něm...

S úlekem se probudila a následkem erotického snu měla celé tělo jako v ohni. Lucian – lord Wycliff – ji ve snu líbal, hladil po celém těle, rozdmýchal v ní touhu.

Zachvěla se při té vzpomínce. Ten sen se vůbec nepodobal jejím obvyklým nočním můrám, věštícím Wycliffovu smrt. Byl smyslný, dráždivý, lákavý. Ještě cítila sladké napětí mezi stehny a bolestnou touhu v srdci.

Nejednalo se o zlou předtuchu. Ještě si Wycliffa nevzala...

Při té myšlence se prudce posadila. Dnes je její svatební den. Zakrátko se z ní stane nevěsta. Nitro jí zachvátila panika, přitáhla si přikrývku na řadra, dosud naběhlá vzrušením, a znovu a znovu hledala odpověď na otázku, zda její rozhodnutí není osudná chyba.

Snažila se vypudit ranní sen z hlavy a chovat se jako v kterýkoli jiný den, ale stejně se jí při snídani nepodařilo polknout víc než jedno sousto. Potom se s pomocí komorné vykoukala a oblékla si své nejhezčí šaty z broskvové růžového hedvábí.

Hleděla na svůj obraz v zrcadle a zamyšleně si hryzla ret. Spala špatně, a tak měla pod očima tmavé kruhy a tvář chorobně bledou. Unavený vzhled však nevyjadřoval ten nevýslovný zmatek, který se odehrával v jejím nitru.

Svatební den by měl znamenat pro každou ženu téměř posvátný den jejího života. Brynn ale v manželství nečeká ani radost ani sladké neznámo. Jen samota a strach.

I kdyby svatba s Wycliffem nepřinášela žádné nebezpečí, stále ještě znamenala konec jedné etapy života. Dnes navždy opustí svůj dívčí svět. A ještě hroznější bylo pomýšlení, že se musí navždy rozloučit s domovem a rodinou. Zítra časně ráno odpluje se svým manželem do Londýna.

Opustí všechno, co dosud poznala, všechno, co miluje, a provdá se za cizince. Ještě ke všemu se ani nemůže rozloučit se svými třemi bratry, Arthurem, Stephenem a Reesem. Ani jeden z nich se svatby nezúčastní,

protože jim nestihli podat zprávu. I kdyby se to nakrásně podařilo, s největší pravděpodobností by nedostali povolení opustit své posádky.

Brynn se sevřelo hrdlo. Neuměla říci, co je horší, jestli bolest ze ztráty rodiny, nebo vyhlídka na život s mužem, kterého se nesmí odvážit milovat.

Nedá se nic dělat, ona neodvolatelná chvíle se blíží. Už dřív než za hodinu ji Grayson povede do místního kostela, kde se odbude obřad. Na přípravu svatební hostiny dohlížela vévodkyně Hennessyová. Wycliff obstaral a nakoupil potraviny a početný personál, vypůjčený z domácnosti vévodkyně, všechno nachystal.

Gray trval na tom, aby svatební noc proběhla raději v jejich sídle než u Hennessyů či dokonce na Wycliffově jachtě. Měl pocit, že se Brynn bude cítit příjemněji, a ona mu za to byla nesmírně vděčná.

Až dosud se neodvažovala ani pomyslet na detaily tělesného sblížení, které ji v manželství očekává. Wycliff je v tomto ohledu určitě velice zkušený, ale pod vlivem cikánčina kouzla by se mohl nechat strhnout a žádat příliš. Cítila se bezpečněji, že se v případě nutnosti dovolá bratrova zásahu. Jenže také bude muset bojovat s vlastním tělem, se vzrušením, které v ní vyvolá...

Z nepříjemných úvah ji vyrušilo tiché zaklepání na dveře. Ukázal se Theo, oblečený do svého nejlepšího kabátu, jemuž už pohříchu dávno odrostl. Ruce mu čouhaly z rukávů o několik čísel víc, než bylo záhodno.

S ohromením na ni zíral. „Tobě to tak sluší, Brynn!“

„Nejsi snad kapánek zaujatý?“ pokusila se o lehčí tón a ustoupila, aby mohl vejít.

„Přišel jsem se na tebe podívat, jestli nepotřebuješ s něčím pomoci... Třeba balit kufry.“

Při pohledu na svého milovaného bratra se neubránila úsměvu.

„Odkdypak se zajímáš o tak příšerné přízemní věci, jako je balení?“

„Jestli ses tak změnil, pak jsem šťastná, že ses konečně snesl z oblak na zem.“

Theo se zašklebil, ale pozvolna zvážněl. „Tedy, abych..., vlastně jsem ti přišel něco dát.“ Otevřel dlaň a na ní ležela malá lahvička s nažloutlou tekutinou. „Vyrobil jsem takový lektvar. Možná ti pomůže přemoci kouzlo.“

Brynn přijala lahvičku, uvolnila zátku a přičichla. Ucukla, protože jí do nosu vnikl štiplavý zápach. „Pro pána krále, co v tom je? Netopýří křídla nebo ropuší jazýčky?“

Jen pár chemikálií. Měla bys to užívat místo voňavky. Doufám, že ti to neudělá výrážku.“

„To se mi ulevilo,“ podotkla Brynn suše. „Děkuji, drahoušku. Tohle určitě odradí každého, kdo si na mě bude dělat zálusk. Dokonce i Wycliffa. Nevěří na cikánčino prokletí, ale v nejhorším to na něj mohu vylít.“

„Není moudré ignorovat takové pověsti,“ pronesl Theo vážně. „Jsou jisté věci, které ani věda nedokáže vysvětlit.“

Brynn se domnívala, že ji teď bratr nechá o samotě, ale jeho výraz ještě zvážněl. „Brynn..., vím, že to děláš kvůli mně..., že si bereš Jeho Lordstvo, abych mohl chodit do školy. A... chci ti říct, jak jsem ti vděčný.“

„Nebud' blázínek,“ odvětila s úsilím, protože se jí hrdlo stáhlo dojetím. „Vždycky jsem snila o tom, že ze mě bude hraběnka.“

Theo si ji káravě změřil. „Vždycky jsi mě učila, že nemám žvanit.“

„Máš pravdu.“ Přinutila se k úsměvu. „Nezlob se, zlato, asi nejsem ve své kůži. To se prý nevěstám stává.“

„No, když už se musíš vdát, tak si myslím, že Wycliff je dobrá volba. „Je to správný chlap.“

„To říkáš proto, že té podplatil. Já náhodou vím, že ti slíbil vybavit laboratoř,“ pokusila se ho poškádlit.

„Taký mi slíbil, že tě můžu o prvních školních prázdninách navštívit v Londýně. Nevadí ti to?“ Theo si vybral Harrow a zanedlouho bude muset nastoupit.

„Samozřejmě že ne! Tebe uvidím ze všeho nejraději,“ zvolala vřele. „Určitě se mi bude v Londýně stýskat. Neznám tam živou duši kromě Meredith, a ona teď před porodem odjela na manžellovo venkovské sídlo. A až se vrátí, bude mít plno starostí s děťátkem.“

Pohled, který na ni chlapec upřel, byl mnohem moudřejší, než by odpovídalo jeho věku. „Nechci, aby ses trápila, Brynn.“

Těžce polkla. „Ani v nejmenším se nebudu trápit. Obzvlášť když budu vědět, že jsi šťastný.“

Přivinula ho k sobě do láskyplného objetí, aniž by dbala, že si pomačká šaty. Ale v očích ji nebezpečně pálily slzy.

Poručila si ovládnout se a ustoupila o krok. „Tak a teď běž,“ spustila zhurta, „ať mohu dokončit oblékání. Bylo by neslušné opozdit se na vlastní svatbu.“

Z obavy, že se zhroutl, vtiskla Theovi mateřský polibek na čelo a vystrčila ho z místnosti.

Zavřela za ním dveře, opřela se o ně čelem a zoufale se snažila zadržet slzy. Po chvíli se vzpamatovala a předsevzala si, že se nebude utápět v sebelítosti. Svolila ke sňatku s Wycliffem, aby zachránila rodinu, tak se s tím musí smířit.

Zdvihla hrdě hlavu, zhluboka se nadechla a s novým odhodláním se pustila do příprav.

Přesto v srdci přetrvávala bolest, že musí opustit milovanou rodinu, a šířavý strach z budoucnosti.

6

W kostele byla hlava na hlavě. Přišli nejen přátelé a známí, ale i zvědavci, kteří chtěli na vlastní oči spatřit šlechtice, jenž si bere za ženu dívku s tak nebezpečnou pověstí. Brynn nepochybovala, že si všichni bez výjimky myslí, že přinutila hraběte Wycliffa ke sňatku svým kouzlem.

Během obřadu se snažila pokud možno vyvarovat pohledu na svého vysokého pohledného ženicha. Připadalo jí bezpečnější nedívat se do pronikavých očí, jejichž modř podtrhoval přesně stejný odstín skvěle padnoucího kabátu, nebo se nechat unášet tím, jak se jeho hezká aristokratická tvář vyjímá nad pečlivě uvázanou kravatou. S jistotou by vsadila, že většina přítomných žen pocítila alespoň záblesk závidi.

Ale Brynn by si s chutí s kteroukoliv z nich vyměnila místo. Se vzrůstajícím nepokojem naslouchala slovům vikáře, který ji obřadným proslovem poutal do posvátného manželského svazku s cizincem.

Lord Wycliff jí navlékl zlatý prsten, a teprve když ji lehce políbil na rty, uvědomila si plně následky přísahy, kterou právě vyslovili. Ústa měl chladná a jeho polibek, zároveň rezervovaný i do jisté míry vřelý, stvrzoval nevratnost právě účinného kroku.

Připoutala se k tomuto muži navždy, v dobrém i zlém. A pravděpodobně hlavně ve zlém.

Brynn uhnula tak prudce, až se zakymácela.

Wycliff ji pohotově zachytil za loket a jejich pohledy se na okamžik setkaly. Pobouřilo ji, když v jeho zraku spatřila majetnický, vítězoslavný záblesk.

Okázale si uvolnila paži z jeho sevření a přiškrceným hlasem zašeptala: „Pevně doufám, že tohoto dne nebudete jednou litovat.“

„Rozhodně to nemám v úmyslu,“ odvětilo Jeho Lordstvo klidně a dalo nepokrytě najevo, že s ní nesdílí její zmatek a obavy.

Chvějící se rukou připojila svůj podpis na církevní oddací listinu. Zlobilo ji, že dala najevo zbabělost. Napřímila se, vykouzčila na tváři úsměv a udržela si ho po celou dobu, kdy přijímala blahopřání nekonečné řady svatebních hostů.

Svatebčané odjeli bryčkou, patřící lordu Hennessymu, do Caldwellové sídla. Tam se na terase podávalo bohaté občerstvení, které roznášel celý zástup Wycliffových i vévodových sloužících. Brynn se cítila jako na mučidlech, protože se zdálo, že hostina nikdy neskončí. Červencové odpoledne bylo navzdory mořskému vánku příjemně teplé. Musela vynaložit

veškeré úsilí, aby přetrpěla nekonečnou řadu přípitků na počest novomanželů. Připadalo jí, že cokoli spolkla, včetně drahého šampaňského, chutnalo jako písek.

V hlavě se jí uhnízдила hrozba nastávající noci. Jakmile se hosté začali rozcházet, její panika vzrůstala. Blížila se chvíle, kdy se jejich manželství naplní.

Nikdy se nepovažovala za zbabělce, ale tělesná stránka manželství ji doslova děsila. Nedokázala se vypořádat s představou, že své tělo odevzdá nějakému muži – dokonce ani svému manželovi. Už tak dlouho se snažila mužům vyhýbat, že se to stalo její druhou přirozeností.

Wycliff se snadno nechá unést. A co když mu nedokáže odolat? Pouhý jeho dotek v ní vyvolává pocity, které ještě nikdy s nikým nezažila. Jestliže podlehne jeho svodům, jestli se jím nechá okouzlit, přivede ho do neštěstí.

Slunce už se klonilo k západu a vévoda s vévodkyní opustili zbývající hosty, a dali tak najevo, že slavnost končí. Krátce nato Brynn shledala, že se ocitla sama se dvěma muži – svým manželem a svým nejstarším bratrem. Theo už dávno utekl do laboratoře, protože se mezi dospělými nudil.

Grayson povstal, aby ji objal, a Brynn musela přemáhat slzy při pomýšlení, že je to na dlouhou dobu naposledy, co svého bratra vidí. Přitiskla se k němu, jako by od něj chtěla čerpat sílu.

Gray ji políbil na tvář, ustoupil a s vážným výrazem pohlédl na Wycliffa. „Budete o mou sestru dobře pečovat?“ otázel se naléhavě, téměř výhrůžně.

„Slibuji, že jí neublízím,“ odvětil Wycliff lehkým tónem.

Grayson upřel zrak na Brynn, stojící vedle novomanžela. „Když mě budeš potřebovat, stačí zavolat.“

Přinutila se k úsměvu. „Zapamatuji si to.“

Povzbudivě jí stiskl ruku, ještě jednou ji políbil a odešel.

„Váš bratr o vás projevuje velkou starost,“ podotkl Wycliff, když osaměli.

„Má k tomu dobrý důvod.“

„Nemám v úmyslu vás získat násilím, Brynn.“

„To říkáte teď,“ řekla tiše. „Pevně doufám, že si své ctnostné úmysly připomenete, až nastane čas.“

Wycliff se k jejím obavám nevyjádřil. Překvapilo ji, že místo toho pokynul komorníkovi, který postával u dveří.

„Děkuji, Pendry,“ pronesl zdvořile, když mu muž podal malé ploché pouzdro.

Lucian počkal, až osaměli, a potom podal krabičku Brynn. „To je pro vás, má paní. Svatební dárek,“ upřesnil na její tázavý pohled.

Brynn opatrně uchopila schránku, a když ji otevřela, unkl jí výkřik. Uvnitř ležela překrásná zlatá souprava se smaragdy – náhrdelník, náramek a náušnice.

„Smaragdy se hodí k vašim nádherným očím,“ řekl Wycliff jemně. Nevěděla, co říci. Jestli myslí, že zlomí její odpor lichterami a šperky, pak se šeredně mýlí.

„Nestojím o vaše úplatky, pane,“ řekla upjatě a odložila dárek na stůl.

„Jmenuji se Lucian,“ připomněl jí sladce.

Zahleděl se přes zábradlí terasy na nekonečnou hladinu oceánu, zlatě se třpytící v paprscích zapadajícího slunce. „Je krásný večer, je škoda už jít spát. Co kdybyste se převlékla do pohodlnějších šatů. Vyberte něco staršího, čemu nebude vadit trocha špíny.“

Zírala na něj. „Proč?“

„Rád bych si udělal vycházku po pobřeží.“

Brynn byla v pokušení otázat se, jestli neztratil rozum, ale protože jí každá chvilka odkladu přišla vhod, rozmyslela si to.

Dala si s převlékáním na čas. Zachvěla se, když si všimla úhledně rozložené noční košile na lůžku, na němž spávala celých čtyřicet let. Co asi přinese dnešní noc?

Když konečně sešla dolů, manžel už na ni čekal u paty schodiště. V ruce držel jakýsi koš a přes předloktí měl přehozené vlněné přikrývky.

„Jahody a šampaňské,“ odpověděl na její nevyslovenou otázku.

„Vy máte v úmyslu pořádat v tuto hodinu piknik?“ udiveně vytáhla obočí.

„Něco na ten způsob. Myslel jsem, že malá soukromá oslava je na místě, a doufal jsem, že nám pomůže nastolit příměří.“

Brynn nevěděla, jak se zachovat. Nestála o příměří. Nechtěla odložit svou ostražitost. Když ji však uchopil za ruku a vedl ji přes trávník směrem k útesům, neprotestovala.

Slunce jako ohromný rudý kotouč viselo těsně nad obzorem a hladina oceánu vypadala jako v ohni. Na útesu se Lucian na chvíli zastavil a kochal se výhledem. Brynn chápala jeho ohromení; nabízela se skutečně okouzující podívání.

Vydali se po úzké cestičce dolů na kamenité pobřeží. Lucian zamířil k jejímu malému tajnému koupališti, a to v ní vzbudilo pobouření i obavy. Uchopil ji v podpaží, aby jí galantně pomohl, ale Brynn se mu okamžitě vykroutila. Kdyby věděl, že po téhle cestě může chodit i poslepu!

Nedaleko její tůňky našel kousek písčité pláže, na níž rozprostřel jednu z donesených přikrývek. Pomohl Brynn usednout a potom vylovil z košíku láhev sektu. „Dáte si sklenku?“

„Prosila bych,“ odvětila. Dnes večer jí přijde vhod jakýkoli způsob, jak potlačit strach a uvolnit napětí.

Nalil tedy dvě sklenky, pohodlně se natáhl vedle ženy na deku a podepřel se na lokti. Brynn si v obranném gestu přitáhla kolena k sobě a mlčky usrkávala šampaňské.

Půvabné, důvěrně známé místo ji poněkud uklidnilo, mořský vánek se zmírnil a působil jen jako jemné pohlazení a nekonečné nárazy vln omývající skalnaté pobřeží konejšily její rozbouranou mysl.

Lucian promluvil první. „Zdejší teplé podnebí mě vždy znovu překvapí.“

„Ano,“ zabručela Brynn. „Tento výběžek Cornwallu patří k vůbec nejteplejším místům v Anglii. Rostou tady palmy a růže kvetou ještě v prosinci.“

„A mohu potvrdit, že zde kvetou ty nejkrásnější růže. Mám to štěstí, že jsem jednu našel.“

Brynn na něj úkosem pohlédla a zjistila, že se dívá přímo na ni. „Lichotky na mě nezabírají, lorde. Nemám v úmyslu poddat se vašim svůdnickým způsobům a rozšířit řady vašich legendárních úlovků.“

„Nepokládám vás za úlovek, drahá.“

„Ne?“

„Ne. Pokládám vás za podivuhodně krásnou nevěstu.“

Brynn se usklíbila. „Musím vám připomínat, že jsme uzavřeli účelové manželství? Nemáte zapotřebí pokoušet se mě okouzlit. Jsem připravena splnit svou část smlouvy. Pokud zaplatíte vzdělání mému bratrovi, budu vykonávat své manželské povinnosti.“

Na rtech se mu usadil jemný úsměv. „Pevně věřím, že v manželském loži budete hledat a nacházet hlavně potěšení, nikoliv povinnost.“

Brynn stiskla rty a spolkla prudkou odpověď. Předsevzala si, že se nenechá k ničemu vyprovokovat. Když jí nabídl na talířku jahody, odmítla.

Vybral si tedy jednu sám a s chutí se zakousl do šťavnatého plodu. „Zdá se, že jste pro svého bratra ochotna obětovat téměř všechno.“

Vybral si téma, kterému nedokázala odolat. „Udělala bych pro něj cokoliv,“ přiznala živě.

„Zdá se, že je mezi vámi dost podstatný věkový rozdíl.“

Pohlédla do své sklenky. „Po Reesové narození měla matka zdravotní potíže. Několikrát přišla do jiného stavu –“ Brynn zmlkla, mluvit o matce jí připadalo příliš důvěrné a nevhodné. „Při Theové porodu zemřela,“ dokončila tiše.

„Vy jste ho vychovala? Tehdy jste musela být pouhé dítě.“

„Bylo mi dvanáct. Dost na to, abych o něj mohla pečovat.“

„Theo má ve vás poklad.“ Neodpovídala, a tak se Lucian opět ujal slova a jeho hlas zněl důvěrněji. „Vždycky jsem toužil po nějakém sourozenci, ale zůstal jsem jedináček.“

Brynn si v sobě zatvrzele budovala hradbu proti jeho snaze o sblížení. Nezajímalo ji manželovo dětství a nic z toho, co by mezi nimi mohlo vyvolat osobní pouto. Nesměla dovolit, aby v ní probudil nějaké city. „Vaše zpověď vychází z mylného předpokladu, že stojím o to, dozvědět se o vás nějaké podrobnosti.“

Nenechal se její nezdvořilou poznámkou vyvést z míry. „Nepřivedl jsem vás sem, abychom spolu bojovali, drahoušku.“

„A proč jste mě sem přivedl?“

„Doufal jsem, že se ve svém království snáze uvolníte.“

„Uvolním?“

„Viděl jsem, jaké potíže vám působilo trávit celý den po mém boku. Tady, v důvěrně známém prostředí, snáze odhodíte nervozitu a nejistotu, abychom mohli naplnit naše manželství.“

Trhla sebou a pohlédla na něj. „Vy máte v úmyslu naplnit naše manželství *tady*?“

„Napadá vás lepší místo?“

„Samozřejmě. Obvykle k tomu dochází ve svatební ložnici.“

„Jenže my nejsme právě obvyklý pár, nezdá se vám? Dokonce bych řekl, že jsme značně výjimeční.“

Zhluboka se nadechla a snažila se vymyslet nějaké argumenty proti. „Umíte si vůbec představit ten skandál, kdyby nás někdo spatřil? Nebo vám je to úplně jedno?“

„Nikdo nás neuvidí. Počkám, až se setmí.“

V tomto okamžiku už se viditelně šěřilo. Brynn polkla notný doušek šampaňského, jako by v něm hledala podporu. „Stejně je to skandální,“ protestovala.

„O nic víc, než když tady plavete téměř nahá.“

Zoufale potřásla hlavou. To je přece něco jiného, když tady plave a v okolí není živáčka. To se nedá srovnat se svatební nocí na kamenité pláži.

„Snad nečekáte, že se tady svléknu?“

„A proč ne? Už jsem vás viděl bez šatů skoro celou.“

„Bude příliš chladno,“ namítla chabě.

„Proto jsem vzal přikrývky. A udělám, co bude v mých silách, abych vás rozehrál.“

Odložil talířek s jahodami a posadil se. Brynn okamžitě strnula. „Čekal jsem, že projevíte víc smyslu pro dobrodružství, drahá.“

„Takovéhle dobrodružství bych si nikdy nedovolila.“

Po tváři mu přeběhl úsměv. „Jsem váš manžel, Brynn. Vdané ženy mají mnohem víc volnosti než mladé dívky.“ Na chvíli se odmlčel. „Víte vůbec, k čemu by mezi námi mělo dojít?“

„Nejsem úplně naivka. Moje přítelkyně jsou vdané a jedna mi vysvětlila..., co asi mohu očekávat.“

„Pak tedy víte, že k početí dítěte je nutný tělesný styk.“

Nechápala, proč je tak posedlý dítětem, ale rozhodně nechtěla zabředávat do hlubšího rozhovoru a poslouchat jeho další zповěď. „To vím velmi dobře, pane.“

„Lucian,“ opravil ji. „Vyslovte mé jméno, lásko.“

„Lucian,“ vyslovila odmítavě.

„Takhle je to lepší. Dala byste si ještě šampaňské?“

„Proším.“

„Odkáživa jsem se domníval, že kletba má nad člověkem moc pouze v případech, že na ni věří.“

„Pak byste měl brát ohled na mé pocity. Máte zřejmě spousty zkušeností a neumíte se vžít do mých obav.“

„Vašich panenských obav.“

Zčervenala a kousla se do rtu. „Ano.“

Promluvil jemně a v očích měl účast a něhu. „Asi to nemohu úplně chápat, protože jsem nikdy nebyl ženou. Ale slibuji, že to nebude tak nepřijemné, jak se obáváte.“

Brynn uhnula pohledem. Jestliže se jí zmocní ohleduplně, bude se těžko bránit jeho svůdnému kouzlu. „Nezajímají mě vaše sliby, pane. Zavázala jsem se, že s vámi budu sdílet lože, ale nic víc.“

„Promiňte mi, drahá, ale slíbila jste, že se stanete mou manželkou.“

Na to neměla odpověď, skutečně to slíbila. A také slíbila, že mu porodí syna. Což předpokládá tělesný styk...

Lucian odhodil kabát a Brynn v tu chvíli ztuhla. Následovala košile a v pohasínajícím světle se objevilo jeho překvapivě svalnaté tělo. Pohled na ně jí málem vyrazil dech.

„Nemohli bychom... to odložit na později? Sotva vás znám.“

Odzbrojil ji vnímavým chápavým pohledem. „Čím dříve poznáte, o co jde, tím dříve zjistíte, že není čeho se bát.“

„Já netvrdím, že se bojím. Prostě se jen chci vyhnout důvěrnostem.“

„A proč? Máte ke mně tělesný odpor?“

„Dobře víte, že ne. Ne... tělesný.“

„A co vám tedy vadí?“

Připadám si s vámi hrozně zranitelná, pomyslela si v duchu. „Vaše nesnesitelná arogance. Jste přesvědčen, že vám musí všechny ženy padnout k nohám.“

„Ujišťuji vás, že nic takového mi na mysl nepřišlo.“ Mluvil hlubokým chvějivým hlasem, který ji hladil jako samet.

Když neodpovídala, vztáhl ruku a dotkl se zvlněného pramínku vlasů, který se jí uvolnil z účesu. „Nejste ani trošku zvědavá, jakou slast můžete v milování najít? Co znamená stát se opravdovou ženou?“

„Ne, ani v nejmenším,“ lhala.

Jako by chtěl dokázat její lež, dotkl se konečky prstů jejího ušního lalůčku. Brynn sebou málem cukla.

„Cožpak vám ještě žádný mužský dotek nerozproudil krev?“

Jenom váš, pomyslela si a začala zuby do rtu, protože ji prsty pomalu hladil na zátylku.

„Uvidíte, že milování není nepříjemné, přísahám. Jde jen o to, překonat začátek. Myslím, že vám mohu zaručit, že po fyzické stránce se vám manželství zalíbí.“

Neodvážila se pohlédnout mu do očí. Přesto jí dělalo potíže zůstat netečná, když se jeho prsty tak příjemně dotýkaly její pokožky.

„Mohu vám uvolnit vlasy, Brynn? Prosím.“

Zaváhala, jeho „prosím“ ji odzbrojovalo. Ráda by odmítla, ale jako manžel má svá práva. „Když si přejete.“

„Přeji a hodně.“ Poklekl vedle ní a začal jí vytahovat sponky z účesu. Brynn se sotva odvažovala dýchat – cítila mužnou vůni jeho pleti, vnímala žár jeho urostlého těla. Když jí vlasy spadly na ramena, zabořil do nich ruce a lehce se jimi probíral, něžně a nesnesitelně dráždivě.

Potom beze slova odhrnul jejich husté prameny stranou přes rameno a začal jí rozepínat knoflíčky na šatech. Brynn úplně zkameněla. Vzápětí ucítila na obnažených zádech horkou špičku jeho jazyka a zachvěla se. Laskal ji na šíji a jemně ji přitom kousal, což ji zvláštním způsobem vzrušovalo.

Napjatá ztuhlost ji neopouštěla, ale cítila znepokojivě příjemné chvění v podbřišku. Lucianovy měkké rty pokračovaly v lehkých polibcích po celé šíji a směřovaly dolů na obnažená ramena. Ucítila, že jí rozepíná háčky na spodním živůtku, a když ho rozhrnul, objevila se nahá ňadra.

„Luciane...“, protestovala.

„Líbí se mi, jak vyslovujete mé jméno.“

Uchopil ňadra do dlaní a Brynn se prudce nadechla.

„Mezi sebou se přece nemusíme stydět, má roztomilá Brynn. Vaše tělo přijímá mé doteky vsřícné. Pohleďte, jak se vám zrychlil tep..., vaše bradavky ztvrdly.“

Stiskl prsty ztuhlá poupátka jejích bradavek a Brynn pocítila takové vzrušení, že se mu prohnula v ústrety. „Líbí se vám ten pocit, Brynn? Má ústa ho ještě znásobí. Dovolte, abych ochutnal vaše sladká ňadra...“

Odebral jí z ruky sklenku a postavil ji stranou. Brynn měla pocit, že se vznáší v prostoru, krev jí divoce bušila v žilách, povzbuzená vínem, jež vypila. Naklonil se nad ni a políbil ji postupně na obě bradavky. Potom dráždil jejich naběhlé hrbolky jazykem a přísál se tak vášnivě, až zasténala. Zachvěla se vzrušením, když odtáhl rty a fouknul na místa ještě zvlhlá slinami.

Posadil se, a aniž by z ní spustil zrak, rozepnul si knoflíky na kalhotách a stáhl je ze štíhlých boků.

V přítmí zírala na jeho obnažený klín. Lucian byl silně vzrušený. Pohled na jeho mohutný, pulzující penis, vztyčený mezi svalnatými stehny, ji úplně ohromil.

„Je to jen součást mého těla, drahá. Dotkněte se mě a přesvědčíte se sama.“

Uchopil ji za ruku a přitáhl ji do svého klína. Brynn překonala šok a opatrně se dotkla jeho pyje. Ucítila teplou, saténově hebkou kůži, ale úd pod ní byl jako ze žuly. Působil velice mužně, ale nenaháněl jí strach. Zkusila kolem něj sevřít prsty a překvapilo ji, že Lucian hlasitě zasténal.

Brynn okamžitě odtáhla ruku. „Způsobila jsem vám bolest?“

Smyslně se usmál. „Velice příjemnou bolest.“

Oči mu plály vášní, když se k ní znovu skláněl, tentokrát ji nepolíbil na řadra, ale přímo na ústa. Ležela strnule, dokud nezašeptal: „Vpusťte mě dovnitř, Siréno. Líbejte mě stejně jako já vás. Vyjděte mi vstříc jazykem.“

Vyhověla mu a pocítila další silné vzrušení, zatímco jí jazykem pomalu vnikl do úst a prozkoumával všechna jejich zákoutí. Proti jeho zkušenému chování neměla žádnou obranu, nedokázala zastavit ten sladký pocit, který jí naplňoval nitro. Nechtěně se začala poddávat kouzlu jeho polibků.

Přitáhl ji blíž ke svému vzrušenému tělu a Brynn se zachvěla bezmocnou touhou, která ji pozvolna přemáhala. Cítila, jak jí trnou bradavky, jak v ní Lucian rozpaluje každíčký nerv, jako by ji zapřádal do kouzla, kterému nedokázala a ani nechtěla vzdorovat. Objala muže kolem krku a poddala se touze opěťovat jeho polibky.

Jejich jazyky se setkaly a Lucian pocítil záchvěv vítězství. Její nevinné, nezkušené pokusy ho lákaly, chtěl jí ukázat a naučit, jak dávat a jak přijímat slast. Zabořil prsty do husté záplavy jejích vlasů a nenasytně se vpíjel do jejích úst

Lehce vzdychala blahem, zatímco jí rukou pomalu hladil po těle a zastavil se v klíně, zakrytém mušelínem šatů. Instinktivně ztuhla a Lucian ji konejšil.

„Jen mě nechte, ať se vás dotknu, má sladká,“ šeptal. „Žena cítí slast, když přijímá mužovo tělo, ale musí být připravená. Dejte mi čas, ať vás mohu vzrušit, miláčku.“

V přibývajícím temnotě zahlédl její tázavý pohled. „Já... myslím, že to není možné,“ šeptala přidušeně. „Víc už to nejde.“

Zabořil obličej do jejích vlasů a schoval v nich úsměv, kterému se nedokázal ubránit. „Ale ano, je to možné. A s největší radostí vám to dokážu.“

Neprotestovala, a tak jí zdvihl sukně a obnažil delikátní místo jejího těla. Přejel dlaní horkou hebkou pokožku vnitřní strany stehen a Brynn se opět celá napjala.

Lucian jí chtěl rozptýlit, a tak se sklonil k jejím úžasným řadřům a přísál se k nim, zatímco rukou jemně pátral v jejím zvlhlém klíně. Když zjistil, že je připravena ho přijmout, jeho erekce ještě vzrostla. Uvědomoval si však, že musí postupovat velice ohleduplně, pokud ji má i napoprvé uspokojit.

Její vzdechy ho utvrzovaly v odhodlání, že se mu to daří. Dotkl se nejcitlivějšího místa jejího žensství a ona mu začala prsty do ramen. Šeptal jí konejšivá slova, aby překonal její šok, a začal ji jemně hladit mezi stehny.

Vzápětí zaklonila hlavu, vypjala se proti němu a začala se rytmicky pohybovat v bocích, vstříc jeho hlazení.

Cítil, jak se chvěje vzrušením, a tak opatrně zasunul prst do měkkého hedvábného horka. Brynn slastně zamumlala. Vklouznul dovnitř druhým prstem a odvážil se hlouběji. Prudce se nadechla a sevřela mu stehny ruku.

Přisátý k její ztopořené bradavce nepřestával pohybovat prsty, dokud se rytmus jejích boků nezrychlil natolik, že se přestala ovládat.

Prohýbala se a kroutila, instinktivně hledala úlevu od spalující vášně, která se v ní zrodila. Cítil, jak jí žhne celé tělo, slyšel, jak sípavě oddechuje, a poznal, že se blíží vyvrcholení. O vteřinu později ho dosáhla a potom se celá rozechvělá uvolnila. Lucian s vítězoslavným pocitem slíbal výkřiky slasti z jejích úst. Líbal ji na tvář, držel ji, dokud nespočinula v naprostém odevzdání v jeho pažích. Erekcce mu působila bolest, ale přinutil se zůstat nehnutě ležet a poskytnout jí čas na zotavení.

Vycítil její nejistotu, když mu ve tmě udiveně pátrala ve tváři.

„Tohle byla ta slast, o které jste mluvil?“ otázala se chraptivě.

Usmál se. „Ano. To byla ta slast. Ale to ještě není všechno.“

„Ještě něco víc?“ otázala se nevěřicně. „Myslím, že víc už nemohu unést.“

„Ale ano,“ sliboval jí něžně. „Až se naše těla opravdu spojí, bude váš pocit při vyvrcholení ještě silnější. Dovolte mi, abych vám to dokázal, Brynn.“

Její mlčení možná neznamenal přímo výzvu, ale rozhodné nešlo o odmítnutí.

Odhrnul jí z čela kadeř vlasů, opatrně se přesunul mezi její stehna a chvilku zaváhal.

Při pohledu na její tvář ho naplnila zvláštní něha. Tohle je jeho žena. Žena, kterou si vybral, aby ho provázela životem. Miloval se s nekonečným počtem dívek, ale tentokrát to bylo jiné. Hořel touhou, smyslností, chtíčem a přitom všechny ty pocity uvnitř jeho těla byly mnohem silnější, než kdy v minulosti zažil.

A mnohem nebezpečnější. Jak tak Brynn ležela pod ním – vzrušená, smyslná a nevýslovně vzrušující –, připomínala mu jeho erotické sny...

Zamračil se. Měla snad pravdu? Začíná ho přemáhat posedlost?

Lucian zavrtěl hlavou. Pro tuto chvíli je zbytečné zabývat se možným nebezpečím. Brynn je jeho nevěsta. Svůdná a okouzlující. Chtěl poznat její tajemství a přisvojit si ji navždy.

Zašeptal jí těsně do ucha: „Staňte se mou, sladká Brynn.“

Záměrně pomalu se na ni přesunul a koleno jí roztáhl nohy. Pokusil se vstoupit do jejího lůna, ale zastavil se hned na začátku, aby měla čas přivyknout nezvyklému doteku vetřelce, snažícího se celou ji zaplnit.

Pomalů zesiloval tlak směrem dovnitř a v odpověď mu přišlo prudké sípavé nadechnutí. „Nelekejte se, drahá. Pokuste se uvolnit tělo, abyste mě mohla pojmout.“

Když poznal, že její napětí povolilo, pokračoval po malých kouscích dál. Ve chvíli, kdy se dostal tak daleko, že protřhl jemnou blánu jejího panenství, sebou cukla, ale nevykřikla. Když však dokončil pohyb a zaplnil její lůno v celé délce, unikl jí krátký bolestný vzdech.

Dlouho ležel bez pohybu, jen zasypával její planoucí tváře a víčka polibky, aby vychutnal její panenské sevření. Po chvíli se začala uvolňovat a pocítil, jak se její lůno kolem něj rozechřívá a vlhne znovu probuzeným vzrušením.

„Už je to lepší?“ zeptal se a činilo mu mnohem větší potíží ovládnout se.

„Ano,“ vydechla téměř nehlasně.

Lucian se silou vůle nutil ke zdrženlivosti, snažil se potlačit vzrušení, jež zaplavovalo jeho smysly. Brynn sice byla vlhká, horká a neodolatelně vábivá, ale pořád ještě nevinná a nezkušená. S největší ohleduplností začal pomalu pracovat na jedinečném úkolu – přivést ji ke slastnému vyvrcholení. Použil všechny své zkušenosti a pomalými pohyby uvnitř jejího lůna se snažil vyvolat u ní odezvu.

Teď už se ani podvědomě nebránila. Zatlačil hlouběji a ona pootevřela víc stehna, aby mu usnadnila pohyb. A když se zdálo, že z ní chce vyklouznout, náruživě zdvihla boky, aby jí neunikl. Lucian zaťal zuby, aby překonal šířavý hlad po jejím těle.

Brynn projevovala příznaky podobného hladu. Spalující bolest kdesi uvnitř neustále sílila, ačkoli to označení neodpovídalo přesně tomu, co cítila. Spíše snad žár; touha. Vnímala jeho ztopořené mužství ve svém těle tak intenzivně, že se celá chvěla.

Potom se sklonil k jejím nadržům, políbil ji na bradavky a ty dva slastné hrbolků okamžitě ztvrdly vzrušením. Mučivé doteky jeho laskání ji nutily přimknout se k němu blíž, tiskla se k jeho rozpálenému tělu a náhle pocítila, jak jí tělem proniká vír nepoznaného blaha.

Zabořil se hlouběji. Sténala nevýslovnou touhou po završení. Stačil jediný jeho další pohyb, aby vybuchla.

Přestala se úplně ovládat, vzdychala, tiskla si jeho hlavu na prsa, naprosto přemožená chtíčem. Jediné, co dokázala, bylo přimknout se k Lucianovi ve snaze přestat tu bouřit, tajemný zášleh ohně v temnotách.

Do nočního ticha se ještě nesly její výkřiky extáze a úžasu, zatímco se Lucian konečně rozhodl naplnit svou touhu a ulevit nesnesitelnému tlaku. Jen nezřetelně vnímala, jak se pohybuje mezi jejími stehny, jak prudce naráží na její tělo a dává průchod své divoké vášni. Přesto její rozechvělé tělo vycházelo vstříc jeho naléhavosti a vnímavě odpovídalo na záchvěvy Lucianovy milostné křeči.

Nakonec klesla zpět na přikrývku, zmámená a rozechvělá.

Trvalo nekonečně dlouho, než si uvědomila, že jí Lucian pokrývá líce polibky. Ještě stále v ní zůstával zabořený, na těle cítila jeho horký dech a dosud ji úplně přemáhala slast.

„Bylo to tak nechutné, jak jste očekávala?“ otázal se vřelým důvěrným tónem.

„Ne tak docela,“ vydechla. Nechtěla připustit, že měl pravdu.

Zasmál se hlubokým chvějivým hlasem, v němž zaznívaly netušené přísliby. Opatrně vyklouzl z jejího lůna a uchopil ji do náruče.

Trhla sebou bolestí a zabořila se mu tváří do svalnaté hrudi. Cítila příjemnou mužnou vůni. Objetí jí připadalo nesnesitelně důvěrné, ačkoli v porovnání s tím, co se mezi nimi právě odehrálo, se jevílo dočista neškodné, to musela připustit.

Uklidnilo ji, že v noční temnotě mohla skrýt své zahanbení a rozpaky. Jenže tatáž milosrdná tma před chvílí přemohla všechny její zábrany i předsevzetí a změnila ji v divoké, smyslné stvoření, o jehož existenci neměla tušení.

Žasla nad kouzlem vášně, kterou dosud neznala. Vůbec nevěděla, že se v člověku může vyvinout tak silná touha. Však také byl její manžel přitažlivý, okouzlující, neodolatelné mužný...

Brynn se prudce nadechla.

Jak málo úsilí Lucianovi stačilo, aby zlomil její odpor. Oddala se mu jako kterákoli jiná žena z jeho minulosti, podlehla jeho odzbrojující něze a vášni... Bože, pomoz mu!

Brynn pevně zavřela oči. Nechtěla myslet na nebezpečí. Teď ne. Chtěla si vychutnat tuto podivuhodně krásnou chvíli.

Zavrtala se hlouběji do jeho svalnaté hrudi, jako by chtěla najít úkryt uvnitř jeho mohutného těla.

„Stalo se někdy, že alespoň jediná žena odolala vašemu šarmu?“ zašeptala nakonec.

„Vy, láska.“ Mluvil lehce a pobaveně. „Jste jediná, na kterou si dokážu vzpomenout. Snad kromě mé matky. Tu se mi nikdy nepodařilo obalamutit.“

Zdálo se, že si dokáže dělat legraci sám ze sebe. To ji překvapilo. A také vystrašilo. Nechtěla na něm najít žádné klady. Nic, pro co by ho mohla mít ráda.

Přesto cítila neskonalý vděk za jemnocit a trpělivost, s jakou si poradil s její panenskou nezkoušeností. Ještě i teď se choval něžně, prsty ji jemně hladil, jako by kreslil tajemné obrazy na její obnažená ramena...

Nakonec se přinutila rázně ukončit důvěrnost okamžiku a odtáhla se. Při tom pohybu ji sladce zabořilo v místech, jež před několika okamžiky naplňovala jeho mužná síla.

„Asi bychom se měli vrátit,“ zamumlal. Zřejmě vycítil její nepohodlí. „Bude vám mnohem příjemněji v opravdové posteli.“

Posadila se a začala si urovnávat oblečení, ale nervozita jí svazovala ruce. Lucian jemně odsunul stranou její prsty a pomohl jí se zapínáním. Brynn stiskla nakvašeně rty. Podal tak nad slunce jasnější důkaz o své prostopášnosti. I ve tmě si uměl poradit s dámským spodním prádlem.

Ale zdržela se poznámky a mlčky přijala jeho pomoc. Když jí vtiskl na spánek polibek, ucukla a rychle vyskočila na nohy. Překvapilo ji vlhko, které ucítila na stehnech. Uvědomila si, že to je Lucianovo sémě, a znovu se zachvěla při vzpomínce na vášnivé tělesné spojení, ke kterému mezi nimi došlo.

„Počkejte chvíli,“ zarazil ji. „Přinesl jsem lampu.“

Otevřel košík a uslyšela zvuk škrtacla. Světlo, které se v příštím okamžiku rozlilo, odhalilo pohled na jeho nahé torzo a přinutilo ji odvrátit oči. Znovu ji zachvátil svíravý slastný pocit mezi stehny.

Oblékl si košili a uložil láhev, sklenky a misku s jahodami zpět do koše. Posbíral zbytky svého oblečení a přikrývky a podal Brynn lampu.

„Jděte první,“ řekl.

Vůbec se na něj neodvažovala pohlédnout. Vystoupali po úzké pěšině vzhůru, přešli po trávníku k terase a směřovali k francouzským oknům, jimiž se dalo vejít do tlumeně osvětlené knihovny.

Právě když vystoupila na poslední mramorový schod terasy, její manžel náhle znehybněl.

„Brynn, počkejte,“ zašeptal naléhavě.

Zastavila se a překvapeně sebou trhla, když se ze stínu domu odlepila tmavá postava a blížila se k nim. Nečekala, že se tu může někdo objevit.

„Pane, to jsem já, Davies,“ zavolal muž tlumeně.

Když se dostal do světla lampy, Brynn zjistila, že je to šedovlasý, úctyhodně vyhlížející muž vysoké štíhlé postavy. Lucian ho zřejmě poznal, protože vycítila jeho úlevu, když zazněl mužův hlas.

„Co se děje, Daviesi?“ zeptal se nenuceně. „Předpokládám, že musíte mít závažný důvod, abyste vážil cestu z Londýna až sem.“

„Ano, pane. Mám zprávy a obávám se, že ne právě příznivé.“ Muž pohlédl na Brynn. „Mohli bychom hovořit mezi čtyřma očima?“

„Samozřejmě. Brynn, toto je můj tajemník, pan Hubert Davies. Daviesi, to je moje novomanželka, lady Wycliffová.“

Muž jí vysekl hlubokou poklonu. „Je mi ctí, že vás poznávám, madam.“

Brynn zamumlala zdvořilou odpověď a pohlédla na Luciana, který k ní vyslal letmý úsměv.

„Omluvíte nás, má drahá? Zdá se, že mě čeká nějaká nepříjemná práce. Můžete jít napřed a já za vámi přijdu hned, jak to vyřídím.“

Brynn nezbylo než poslechnout. Odebrala se do ložnice, celá zmatená a také zvědavá a zneklidněná.

Jakmile spatřila svůj obraz v zrcadle, znechuceně odfrkla nad svým zevnějškem. Rozčuchané vlasy jí spadaly na záda, šaty měla pomačkané a tváře celé rudé.

Jejich červeň se ještě prohloubila, když si uvědomila, že ji v tomto stavu spatřil manželův tajemník. Zahanbovalo ji, že se nechala takhle přistihnout, a stejně tak skutečnost, že navzdory svým předsevzetím podlehla Lucianovu zkušenému svádění.

Smyla si z těla stopy po milování a upravila si zevnějšek. Znovu si vyčesala vlasy nahoru a sepjala je sponkami, a náhle zjistila, že neví, co dál. Má se snad převléci do noční košile, nebo jen čekat, až za ní Lucian přijde?

Zkusila si chvíli číst, ale vůbec nevnímala děj. Její mysl se neustále vracela k Lucianovi – k neuvěřitelné silné vášni, kterou jí dal poznat, a k temným představám budoucnosti.

Po půlhodině už její nepokoj dosáhl vrcholu. Zavřela knihu a začala přecházet po místnosti s hlavou plnou úvah, co mohlo Luciana zdržet tak dlouho.

Právě se rozhodla sejít dolů, když zaslechla jemné zaklepání na dveře ložnice. Otevřela a překvapeně zírala na tajemníka Daviese.

„Promiňte, má paní, ale musím vám vyřídit vzkaz od Jeho Lordstva.“

„Vzkaz?“

„Ano. Velice lituje, ale byl odvolán v naléhavé věci.“

„Myslím, že vám nerozumím,“ zamračila se Brynn. „Co mohlo být tak důležité v tuto noční hodinu?“

„Poslání, které nesneslo odkladu. Lord Wycliff odjel do Falmouthu, kde kotví jeho loď. Přikázal mi, abych vás zítra doprovodil v kočáře do Londýna. Pomohu vám zabydlet se v novém domově.“

Brynn úplně zkameněla. „Nechápu, že si neudělal čas, aby mi to řekl osobně.“

„Ta záležitost byla neodkladná, madam. Lord Wycliff vás prosí o prominutí.“

Brynn netušila, jestli má věřit jeho omluvě, ale jen sevřela rty a spolkla jízlivou poznámku. „Kdy mohu očekávat, že ho znovu spatřím?“ otázala se.

„Lituji, ale to nedokážu odhadnout, madam. Nepochybně to potrvá několik dnů, možná i týden, než se zase dostane do Londýna. A co se týče zítřka, bylo by dobré vyjet brzy ráno, čeká nás dlouhá cesta. Přijel jsem v lordově cestovním kočáře. Jestli souhlasíte, nechám naložit vaše zavazadla hned za rozbřesku.“

„Dobře, pane Daviesi,“ řekla tupě.

Tajemník se hluboce uklonil, ustoupil a tiše za sebou zavřel dveře. Brynn zůstala stát a zírala za ním, šokovaná, zraněná a rozložená.

Co mohlo být tak důležité, že musel novomanžel opustit svatební lož? A proč, probůh, v sobě nenašel tolik slušnosti, aby se s ní rozloučil?

7

LONDÝN

„Zakrátko už dorazíme do rezidence Jeho Lordstva,“ podotkl pan Davies, a prolomil tak mlčení, trvající už dobré dvě hodiny. „Cítíte se pohodlně, madam?“

„Ano, děkuji,“ odpověděla Brynn a trochu změnila polohu, aby ulevila strnulým svalům. Třídenní cesta kočárem, ač dobře pérovaném a přepychově vybaveném, nesplňovala její představy o pohodlí.

Ve společnosti dokonale korektního pana Daviese se cítila velmi osamělá. Vydali se na cestu hned ráno po svatebním dnu. Starší džentlmen udržoval formální odstup a zřejmě považoval za nevhodné odpovídat i na ty nejobecnější otázky, týkající se jeho zaměstnavatele, lorda Wycliffa.

Věnovala se tedy nerušeně svým neradostným myšlenkám. Opustit domov a rodinu se ukázalo ještě těžší, než původně myslela. Srdce se jí svíralo bolestí při vzpomínce na Thea, s nímž se loučila spíš jako matka se synem než jako starší sestra.

A přepadaly ji i horší myšlenky, přestože se usilovně snažila vytlačit je z hlavy. Vracela se ke svatební noci a ke svému ženichovi. Stále dokola prožívala ty okamžiky, jež předčily všechna její očekávání. Věděla, že Lucian je zkušený milovník, ale to, co se odehrálo, se nedá popsat ani v té nejkrásnější lyrické básni. Ještě stále se jí v podbřišku ozývaly prudké záchvěvy slasti, kdykoli si připomněla, jak se pohyboval mezi jejími stehny...

Brynn rozzlobeně stiskla rty. Měla v úmyslu zůstat chladná a nakonec se při první příležitosti rozpustila v jeho náruči jako kousek ledu. To, že je Lucian Tremayne vyhlášený zpustlík, jehož svůdcovství je rafinovaně dokonalé, ji neomlouvá. Podlehla mu jako naprostá hlupačka.

A on si dovolil ji opustit bez jediného slova rozloučení a předat ji tomuhle nudnému upjatému tajemníkovi, jako by byla kůň nebo pes, kterého je možno svěřit služebnictvu. Když nic jiného, měl mít tolik slušnosti a rozloučit se. A nebo ještě lépe, dovolit jí zůstat v Cornwallu u rodiny.

Brynn potichu zaklela. Proč jí vlastně vadí, že ji manžel opustil vzápětí poté, co naplnili svazek, uzavřený proti její vůli? Je hloupost cítit se uražená a rozhořčená. Naopak, měla by být *ráda*, že jí dal důvod zlobit se na něj.

Mnohem snáze odolá jeho přitažlivosti, když projevil tak málo ohleduplnosti. Nepodlehne tak lehce citům – a svatební noc ukázala, že

nebezpečí je velké. Během vášnivé smršti, kterou zakusila na kamenité pláži, se v ní na malý okamžik objevil cit, jež si připustila jen s největší obavou.

Přepadl ji prchavý moment náklonnosti, dokonce s nadějí pomyslela na jejich společný život. Dokonale ho však zapudila ve chvíli, kdy ji tak chladně opustil a zanechal ji, aby čelila neznámé budoucnosti jen s pomocí jaksepatří uhlazeného tajemníka.

Brynn si zhluboka povzddechla. Obvykle se nepoddávala malomyslnosti, ale tentokrát ji nedokázala přemoci.

Kočár projížděl elegantní londýnskou čtvrtí Mayfair, v níž sídlila společenská smetánka, a Brynn se poněkud zvedla nálada. Konečně zastavili a ona nedočkavě vyhlédla z okénka, aby spatřila svůj budoucí domov.

Pohled na majestátní budovu, tyčící se před ní v pohasínajícím světle, jí vyrazil dech. Sedý kamenný dům připomínal palác. Vtom na uvítanou vyběhl celý zástup sloužících a Brynn pocítila úžas i rozladění. Na takovou okázalost si u nich doma nepotrpěli.

Uvnitř vypadal dům ještě přepychověji, ohromnou vstupní halu osvětlovala spousta svícňů, jejichž světlo se zrcadlilo v naleštěném mramoru. Služebnictvo, připomínající armádu, se seřadilo podle profesí – nejbližší stáli majordomus s hospodyní, potom výše postavení sloužící, jako vrchní kuchař a vrchní zahradník, a nakonec obyčejní sluhové v livrech a služky v jednotném oblečení.

Vyšší sloužící předváděli dokonale nehybné masky a strnulé postoje. Brynn nestačila napoprvé pochytit jejich jména, ale rozhodně jí neunikl jejich okázalý chlad. Rovněž si všimla, jak si ji hospodyně změřila pohoršeným pohledem, když odložila klobouk do rukou čekajícího sluhy.

Brynn odolala touze upravit si drdol, který bezpochyby dlouhou cestou velmi utrpěl. Měla od přírody neposlušné vlasy nápadné barvy, takže stačilo málo, aby vyhlížela jako divoženka. Musela té staré paní její reakci odpustit. A možná by měla chápat i její upjatost a nesrdečnost. Náhlá svatba jejich pána musela všechny patřičně vyvést z míry. Navíc, dlouholetí sloužící jsou většinou velmi nedůtkliví na své postavení v domě, a rozhodně neuvítají novou paní s otevřenou náručí.

Brynn podala sluhovi i rukavice a pláštěnku a potom zaváhala, nevěděla, jak postupovat dál. Kdyby tu byl její manžel, ujal by se zřejmě úlohy ukázat jí dům.

Naštěstí pan Davies přerušil napjaté ticho. „Chtěla byste si prohlédnout dům, lady Wycliffová? Nebo byste si raději nejdříve odpočinula?“

Vděčně se na něj usmála. „Nejsem unavená, ale ráda bych se před prohlídkou převlékla z cestovních šatů.“

„Doprovází vás vaše komorná, paní?“ otázala se hospodyně nepříjemně.

„Obávám se, že nikoli,“ odpověděla Brynn stejně chladně. Nepovažovala za nutné jí vysvětlovat, že komornou si v posledních letech nemohla dovolit.

Hrdě se narovнала před mrazivými zraky sloužících a vrátila jim zatvřelý pohled. Nemusí si přece nechat líbit takové chování. Je teď hraběnka Wycliffová, přestože ji manžel opustil. A její postavení je jednou z mála výhod uzavřeného manželství.

Hospodyně jako první sklopila před Brynniným nesmlouvavým pohledem oči a otázala se pana Daviese, které pokoje bude Její Lordstvo obývat.

„Lord Wycliff si přál, aby se usadila ve zlatém apartmá.“

„Jak si přejete,“ řekla hospodyně, stiskla rty a zatvářila se, jako by právě spolkla žábu. „Laskavě mě následujte, madam...“

Brynn stoupala za hospodyní vzhůru a sem tam se rozhlédla kolem sebe. Zařízení působilo elegantně, vkusně, nikdy snobsky okázale. Při vstupu do nádherné ložnice, laděné do smetanově bílé a zlaté, div nevykřikla úžasem.

„Náleží k tomu také obývací pokoj a šatna,“ sdělila jí hospodyně. „Tyto pokoje patřily bývalé lady Wycliffové. Matce Jeho Lordstva, v jejichž službách jsem pracovala mnoho let.“

„Jsou opravdu nádherné,“ zhodnotila Brynn, „paní...? Promiňte, nezapamatovala jsem si vaše jméno.“

„Pooleová,“ odpověděla žena upjatě. „Jmenuji se paní Pooleová.“

Brynn si uvědomila, že se dopustila neomluvitelné chyby, a posílila tak ženin odpor vůči sobě. Bude si muset dávat lepší pozor.

Omluvné se usmála. „Děkuji, paní Pooleová. Už si poradím sama.“

Služebná si ji chladně změřila, ale zřejmě si rozmyslela vyhlásit otevřený boj a před odchodem se podle předpisu uklonila.

Brynn osaměla a zhluboka si povzdechla. Přemoci tak otevřené nepřátelství bude vyžadovat hodně úsilí – a vlastně si ani nebyla jistá, jestli chce ten boj podstoupit.

Obrátila raději pozornost k příjemnější stránce nového života. Dala se do prohlížení nádherné ložnice, z jejíchž oken se nabízel výhled na úpravné náměstí. Věděla, že je Lucian bohatý, ale tohle nečekala; v takových pokojích mohla přebývat i královna.

Zatrnulo v ní, když si uvědomila, že to teď bude její domov. Nepřipadala si stvořená pro něco tak vznešeného. Ani s určitostí nevěděla, jestli se jí tohle okázalé bohatství zamlouvá víc než jejich starý dům. Doma v Caldwellově sídle měli zařízení mnohem prostší a silně poznamenané dlouhodobým užíváním, ale připadalo jí útulné a přívětivé, protože domov neustále naplňoval smích a láska...

Vzpomněla si, co všechno opustila, a malomyslnost se jí vrátila plnou měrou. Jak se s tím vyrovná? Už teď se jí strašně stýskalo po domově, rodině, po vřelých citech.

Zachvěla se zimou a objala se pažemi. Tady v Londýně je zima i v srpnu. Je tu mnohem chladněji než na jihu v Cornwallu.

Po chvíli se vzpamatovala, nemůže se přece poddávat seblítosti. Chystala se právě svléknout šaty, vtom však uslyšela lehké zatřukání na dveře.

„Ano?“ vyzvala ke vstupu.

Dveře se pomalu otevřely a váhavě vstoupila světlavá dívka v úboru komorné, s očima plaše sklopenýma na koberec.

Já jsem Meg, milostivá paní,“ mumlala rozechvělým hlasem. „Paní Pooleová mě posílá, abych vám pomohla.“

„Děkuji, Meg, ale můžete říci paní Pooleové, že vaši pomoc nepotřebuji.“

Brynn překvapeně zírala, jak se dívčiny rty roztráslý. „Něco snad není v nepořádku, Meg?“ otázala se starostlivě.

„Prosím, milostivá paní, neposílejte mě pryč,“ škemrla Meg a vysílala k ní zoufalé pohledy. „Zapřísahám vás, nedělejte to. Paní Pooleová by byla přesvědčená, že se mnou nejste spokojená.“

Brynn poznala, že dívčiny obavy jsou opravdové, a pocítila k ní okamžitě náklonnost. „Ani v nejmenším jste se neprovinila, Meg,“ ujišťovala ji jemně. „Já jsem prostě zvyklá starat se o sebe sama. Moje rodina procházela v poslední době těžkým obdobím a nemohla jsem si dopřát komornou. Ale teď samozřejmě ráda přijmu vaši pomoc.“

„Och, děkuji mockrát, milostivá paní!“ vydechla Meg a vděčně se ukláněla, jako by Brynn opravdu byla královna. „Já jsem zatím pracovala jenom jako pomocnice. Nemám moc zkušeností jako komorná, ale ujišťuju vás, madam, že se rychle učím, i paní Pooleová to říká, a já udělám všechno, co si bude milostivá paní přát, všechno –“ Konečně jí došel dech, *zarazila* se a upřela oči na svou paní. „S čím mám začít?“

Brynn se přinutila k úsměvu. „Možná s mými knoflíčky vzadu na šatech.“

Otočila se k ní zády a usilovně se snažila být trpělivá, když dívka s obtížemi plnila svůj úkol, protože se jí tráslý ruce rozčilením. Brynn si předsevzala, že bude pro začátek shovívavá jak k odmítavému chladnému postoji dlouholetých sloužících, tak k vystrašeným nováčkům, jako je Meg.

Ale přesto věděla, že přizpůsobit se a zvládnout domácnost svého vznešeného manžela bude těžší, než si kdy dokázala představit.

DOVER

Věžeňská kobka, už od pohledu vlhká, zapáchala po svých obyvatelích, a to jak ze zvířecí říše, tak z lidské, po všech těch k smrti odsouzených duších, jež tu přebývaly v uplynulých staletích. Lucian musel překonat nutkání zakrýt si nos kapesníkem.

Do Doveru odplul přímo z Cornwallu, hned poté, co vyslechl zprávu o přepadení a zabití vládního kurýra. V kurýrním zavazadle se nacházela velice důležitá zpráva pro generála lorda Wellingtona, zdržujícího se ve Španělsku. Zpráva zahrnovala i časový rozvrh zamýšlených dodávek zlata pro evropské spojence Britů, se všemi podrobnostmi ohledně míst předání. Ještě předtím, než mohl být rozvrh změněn, podařilo se nepřítelům ukořistit jeden náklad v hodnotě téměř dvou tisíc liber a celý doprovod zásilky bez milosti povraždili.

Okamžitě se zahájilo rozsáhlé pátrání, agenti pročešávali doky i každou přístavní putyku a zájezdní hostince ve snaze najít nějaké stopy. Muž, jehož navštívili v kobce, byl neopatrný chvástal, prohlašující, že se stal svědkem přepadení. Vehementně však popíral jakýkoli podíl na zavraždění kurýra.

Lucian přijel s jedním ze svých nejlepších agentů, aby vězně znovu vyslechli.

„Hej ty,“ zavolal dozorce hrubě, „koukej vstát. Máš návštěvu.“

Otrhaná příkrývka na slavníku se pohnula a pak zaúpěla pod kopancem strážného. „Todleto je Ned Shanks, sire.“

Zpod příkrývky se pomalu vyhrabal mohutný chlap, od pohledu surovec, vyškřábal se na nohy a pažemi si objal hrudník, jako by se chtěl chránit.

Shanks nesl zřetelné následky bití. Ve světle lampy Lucian rozeznal modřiny na jeho obličeji, jedno oko měl tak oteklé, že na něj neviděl, a vlasy slepila zaschlá krev.

Když chlap spatřil Lucianova kolegu, Philipa Bartona, jenž měl přímý podíl na jeho zbídačelém stavu, vylekal se.

„Nechte nás, prosím, o samotě,“ vyzval Lucian žalářníka.

Poté, co osaměli, Lucian na vězně dlouho mlčky hleděl. Jak se mlčení protahovalo, Shanksova nervozita vzrůstala, až nakonec nevydržel a hlasem překvapivě vysokým na tak mohutného muže vykřikl: „Božíčku, já nevím vůbec nic, milorde. Dyt' já ani nevím, proč mě sem zavřeli.“

Lucian mu laskavým tónem vysvětlil: „Uvěznili vás, pane Shanksi, protože byl zavražděn vládní kurýr a zmizelo jeho zavazadlo. A vy víte, jak a proč se to stalo.“

„Já vím jenom to, co sem řek támletomu pánoji, přísahám! Vůbec nic víc nevím.“

„Tak mi to vyprávění hezky zopakujte. Můj kolega, pan Barton, si to rád osvěží v paměti.“

Ned vyslal k Bartoňovi vystrašený pohled. „Můj kámoš Boots vykřikoval u piva, že má nákou fušku a že bude mít brzo pěkné nacpanej měsíc.“

„To se stalo v taverně U Kančí hlavy?“

„Jo, milorde. Nu, tak sem za nim šel, abych vokouk, s kým se jako sejde. Vostal sem na rohu u těch starejch baráků. Padla už tma, nic moc sem neviděl, ale něco sem zaslechl.“

„Ale zahlédl jste přece muže, se kterým mluvil.“

„Kapánek. Byl to nákej milostpán, vo tom neni pochyb. Boots mu říkal lorde. Lorde Calibane, nebo tak nák.“

Při zvuku toho jména sebou Lucian škubl, přestože věděl, že je uslyší. Caliban je nejen zloduch z Shakespearova dramatu Bouře, ale i přezdívká vůdce gangu, po němž britská tajná služba pátrala už celé měsíce.

„A co ten lord Caliban říkal?“

„Von řek Bootsovi, kdy přídě ten kurýr a co má dělat – jako kde se má schovat u silnice. Von hrozně chtěl ten pytel, co ten kurýr nese. Klidně za něj chtěl zaplatit majlant. Boots měl za to dostat dvacet zlatáků, dyž to přinese.“

„Myslíte, že Boots věděl, co v tom zavazadle je?“

„Přisáhám na svůj život, že víc nevím. Jen co sem zaslech.“

„Věděl jste o tom, že vašeho přítele Bootse našli před dvěma dny v uličce s podříznutým hrdlem?“ otázal se Lucian ještě laskavěji. „Předpokládám, že to má na svědomí váš lord Caliban.“

Ned zbledl.

„Co mi můžete o tom Calibanovi říci?“ otázal se nakonec Lucian. „Nic moc. Von měl masku. A takovej nóbl kabát, jako vy, pane.“

„A co barva vlasů, postava? Byl malý, nebo vysoký?“

„No tak něco mezi, řek bych. Vyšší než Boots. Ale vasy měl schovaný.“

„Vybavil byste si nějaké zvláštní znaky? Zamyslete se, pane Shanksi. Moc by nám pomohla sebemenší informace o tom, jak lord Caliban vypadá.“ Ned stáhl usilovným přemýšlením obočí. „Žádný, ale... počkejte, ted' mě napadá, von měl prsten.“

„Jaký prsten?“

„Zlatej. A měl ho na levý ruce. Vzpomněl sem si, že se blejskal.“ Poprvé promluvil Philip: „Předtím jste mi o prstenu nic neříkal.“

Ned se na něj poplašeně ohlédl. „Já sem si vzpomněl až tedkonc. Boots totiž říkal, že by stálo za to ho štípnout.“

„Můžete ho trochu blíže popsat?“ otázal se Lucian.

„Boots říkal, že vypadá jako dračí hlava. A místo vočí byly červený kameny.“

„Myslíte rubíny?“

„To by mohlo bejt vopravdu sem nebyl dost blízko, abych to viděl.“

Lucian zamyšleně hleděl na vězně před sebou a došel k závěru, že už jim toho víc neřekne. „Děkuji, pane Shanksi. Velice jste nám pomohl.“

„Milorde?“ zvolal Ned dychtivě, zatímco k Bartoňovi vyslal další vystrašený pohled. „Co se mnou uděláte? Mám ženu, vona bude celá vedle, co jako se mnou je.“

„Já také,“ zamumlal pro sebe Lucian. „Jste volný, pane Shanksi.“

„Můžu jít?“ Ned překvapeně zíral a rovněž Philip Bartoň se neubrnil údivu.

Lucian zalovil v kapse a vytáhl hrstičku guineí. „Tady máte náhradu za potíže, které jste musel snášet.“

Ned automaticky vztáhl ruku a teď v údivu zíral na zlaté mince ve své dlani.

„Pokud zaslechnete cokoli nového,“ dodal Lucian, „ač to bude jen vzdáleně souviset s Calibanem nebo s vaším přítelem Bootsem, očekávám, že dáte vědět hostinskému U Kančí hlavy. On ví, kde mě najde.“

„Jo, milorde, spolehněte se.“

„Možná by vás zajímalo, že byla vypsána odměna dvou set liber za dopadení lorda Calibana,“ prozradil mu Lucian, když viděl, jak horlivě se muž snaží zavděčit.

Shanksovi překvapením spadla brada a s otevřenými ústy zíral za odcházejícími muži.

Promluvili teprve ve chvíli, kdy usedli do Philipova uzavřeného kočáru a rozjeli se směrem k hostinci, v němž se ubytovali.

„Myslíte, že je moudré nechat ho běžet?“ zeptal se mladší z mužů.

„Lepší, než ho vyděsit k smrti,“ odpověděl Lucian mírně. „Nebo z něj vytlout svědectví o něčem, co neví. Chamtivost někdy poskytne lepší službu než násilí.“

„Budu si to pamatovat,“ pronesl Philip upjatě.

„Nemyslel jsem to jako kritiku, příteli. Našel jste Shankse, to je výtečná práce, a díky vám jsme o krok blíž k odhalení našeho vlastizrádce. Ale Shanks může být mnohem užitečnější živý než mrtvý. A věřím, že zaslechne-li sebemenší zmínku o našem úhlavním nepříteli, okamžitě nám dá vědět“

„Věříte, že Caliban je tím zrádcem, kterého hledáme?“

„Jsem si tím jistý,“ pronesl Lucian pevně.

Měl s Calibanem plno nevyřízených účtů. Vražda, krádež a vlastizrada byly na prvních místech seznamu jeho zločinů. Osobně se Luciana dotýkala další věc, kterou nemohl Calibanovi zapomenout. Neznámému se dařilo získávat na svou stranu nezkušené mladíčky ze šlechtických rodin a přemluvit je k vlastizradě. Nejtěžší úkol, jaký kdy musel Lucian splnit, představovalo zabít přítele z dětství, který se nechal zlákat do Calibanových služeb. Ten čin ho stále ještě pronásledoval v děsivých snech.

„Musí mít někoho na ministerstvu zahraničí,“ bručel Philip. Jak jinak by znal kurýrovu trasu?“ Zat’al pěsti. „Pomyšlení na to, že máme zrádce přímo u nosu a nedokážeme ho zastavit, mě přivádí k nepřítelmosti.“

„Máte pravdu,“ souhlasil Lucian, kterého uvnitř šířily tytéž pocity, jen je nedával najevo.

Philip utrápeně pohlédl na Luciana. „Vůbec bych vám nezazlíval, kdybyste mě propustil, pane. Měl jsem vás pomyslet na změnu trasy. Kdybych to udělal, došla by poslední zásilka zlata bezpečně a doprovod by žil.“

Lucian potřásl hlavou. Philip Bartoň patřil k těm nejschopnějším mužům, ale i ti nejlepší se dopouštějí chyb. Všechnu vinu nemůže svalovat na tohoto mladíka. Lucian měl výčitky svědomí i kvůli sobě. Kdyby byl v Londýně, místo aby se dvořil nevěstě v Cornwallu, mohl zasáhnout okamžitě po kurýrově vraždě. Pak by se mu pravděpodobně podařilo zabránit nejen zcizení dodávky zlata, ale i zabití dalších nevinných lidí. S tím vědomím se bude muset vypořádat.

Zatím nevyšlo najevo, jestli se zásilka dostala do rukou Francouzů, protože stopy nevedly vůbec nikam. Lucian okamžitě rozeslal své lidi na cornwalské pobřeží, pro případ, že by byl do případu zapleten sir Grayson Caldwell. Ale pochyboval, že zlato putovalo touto cestou. Spíš se obával, že už je ve Francii a slouží k vyzbrojení Napoleonovy armády, namísto armád trojice spojenců – Rakouska, Pruska a Ruska.

Luciana šířal bezmocný vztek a napětí v jeho těle hrozilo výbuchem. Dlouhodobá zkušenost se skrýváním pravého stavu mysli za bezvýraznou masku mu však umožnila pokračovat klidně. „Kdybych vás propustil, Philipe, pak bych musel propustit i sebe. Odjel jsem za svými osobními záležitostmi, jak víte.“

„To není totéž, pane. Vaše svatba přece musí mít přednost před službou.“

„Ne,“ odmítl přísně. „Nic nesmí být přednější než povinnost.“

Lucian se odvrátil a hleděl z okénka. Honit se za ženskou, ačkoli jde o vlastní ženu, je neomluvitelné, jestliže se přitom zanedbají povinnosti. Takový podstatný příspěvek pro Napoleonovu armádu může znamenat obrat ve výsledku války – Evropa se dostane do područí tyрана, místo aby se s ním Anglie za pomoci spojenců vyrovnala jednou provždy.

Vítězství ve válce, zastavení zabíjení a plenění té korsické příšery bylo mnohem důležitější než osobní zájmy jednotlivce, pomyslel si Lucian temně. Litoval sice, že musel opustit své svatební lože – přímo uprostřed svatební noci –, ale na své osobní touhy a pocity nesměl brát ohled.

Vlastně docela přivítal možnost vzdát se na chvíli od své novomanželky. Zneklidnilo ho, jak hluboce ho za tak krátkou dobu známosti zasáhla a okouzila. Nevěřil samozřejmě na kletby a pověry, nedokázal však vysvětlit svou nepřekonatelnou touhu zmocnit se té dívky, neuvěřitelnou sílu uspokojení, které mu přineslo milování s ní..., ani své děsivé sny.

Rozloučil se s ní ústy svého tajemníka, čímž se vyhnul vysvětlování náhlého odjezdu. Vzhledem k předpokladu, že její bratr může být v celé akci až po krk zapleten, si nemohl dovolit zveřejnit ohledně pátrání po zlatě ani to nejmenší.

A pak se objevil ještě jeden důvod, proč odplul beze slova rozloučení, a jen nerad si ho přiznával. Byl to strach: strach z toho, že když se s ní znovu setká, nedokáže už odejít. Jen když se nacházel v bezpečné vzdálenosti od

Brynn, měl sílu odolávat její výjimečné kráse, vzdornému duchu, vtipu... Nebo spíš mylně doufal, že odolá...

Od chvíle, kdy se s ní oženil, naprosto ovládala jeho mysl. Dokonce i ve spánku – jeho sny překypovaly Brynn. Nikdy předtím se mu nezdalo o nějaké určité ženě, ale po milování s Brynn se to změnilo. Jakmile zavřel oči, nezbavil se jejího obrazu.

Lucian tiše zaklel. Takové manželství si nepředstavoval – aby se zbláznil do své krásné manželky jako malý kluk. Neměl by, dokonce *nesmí* podlehnout své posedlosti po ní.

Určitě se jí dotklo, že ji opustil vzápětí poté, co ji přemluvil ke sňatku. Ale nemohl si dovolit brát ohledy na její pocity. Kvůli jeho nedbalosti už zemřelo příliš mnoho mužů.

Zaťal pevně zuby. Pro tuto chvíli má jeho vlast přednost před manželstvím a on musí soustředit veškerou svou pozornost na plnění svých povinností.

LONDÝN

„Samozřejmě že mě přijme!“ ozýval se z přízemí nepříjemný ženský křik. „Jděte a vyřďte jí, aby okamžitě přišla dolů!“

Brynn slyšela ten panovačný hlas až do horního obývacího pokoje a podivila se, že má nějakou návštěvu. Bydlela ve svém novém domově teprve druhý den a dosud jí dělaly společníky pouze samota a nuda. Nebyla zvyklá na nicnedělání, a tady jí sloužící přinesli všechno až pod nos.

Rychle si upravila jednoduché mušelínové šaty, ujistila se, že nemá rozčuchané vlasy, a sešla po hlavním schodišti. V hale ji netrpělivě očekávala vysoká šedovlasá dáma s královským držením hlavy.

„Chtěla bych si s vámi promluvit mezi čtyřma očima, slečinko,“ vyštěkla dáma. Otočila se a odpůla do přilehlého salonku se zřejmým očekáváním, že se Brynn vydá za ní.

Brynn pohlédla udiveně na sluhu. „Kdo to, probůh, je?“

Naysmith, který měl obvykle neproniknutelný výraz, se kupodivu málem ušklíbl, a dokonce projevil Brynn náznak sympatie. „Promiňte, lady Wycliffová, ale nedovolila mi, abych ji ohlásil. To je prateta Jeho Lordstva, lady Agatha Edgecombová. Chcete, abych jí oznámil, že nepřijímáte hosty?“

„Ne, děkuji, Naysmithi. Promluví s ní.“

Vypjala odhodlané ramena a vešla do salonu. Lady Agatha stála proti vchodu tak zpřímá, jako by měla v zádech pravítko.

„Co znamená tahle urážka?“ spustila okamžitě a šermovala novinami, které svírala v ruce. „Dozvěděla jsem se o svatbě svého synovce až ze společenské rubriky! To je neslýchané!“

„K našemu sňatku došlo nečekaně,“ odpověděla Brynn tak mírně, jak dokázala, přestože se žena chovala velice hrubě. „Předpokládám, že manželovi nezbyl čas vás informovat.“

„K čemu takový spěch? Jste snad v očekávání?“

Brynn zamrkala nad její opovržlivostí. „Ne, nejsem, madam. Ačkoli nechápu, proč by vás to mělo zajímat.“

„Přirozeně mě to zajímá! Jsem hlavou této rodiny!“ Lady Agatha přimhouřila oči a podezíravě si ji změřila. „Co si to vůbec dovoluujete, slečinko. Nepřipustím takové neuctivé chování. Ujišťuji vás, že o tom můj synovec uslyší.“

„Můžete mu říct cokoli, lady Agatho. A pokud máte námitky proti našemu manželství, budete je muset projednat s mým manželem.“

„Pokud mám námitky! Samozřejmě že *mám námitky*! Wycliff úplně opomněl, čím je povinován rodině a svému titulu. Co jste zač? Z jaké rodiny pocházíte? Řekněte mi to!“

„Můj otec byl sir Samuel Caldwell ze St. Mawes v Cornwallu. Matka se jmenovala Gwendolyn Vaughnová.“

„Přesně jak jsem předpokládala! Wycliff šel pod svou úroveň, oženil se s nulou. A co ty vaše vlasy? Ta divoká barva se hodí jen pro lehkou ženštinu!“

Brynn se vztyčila v plné výši. „Jestli jste mi sem přišla jen dělat kázání, lady Agatho, můžete klidně jít. V opačném případě vám ráda nabídnu šálek čaje.“

Dáma zrudla jako krocan. „To bych si raději dala čaj s Hotentotem!“

Brynn klidně ustoupila stranou, aby nezvaná návštěva mohla odejít.

Lady Agatha plála rozhořčením a vzteky, až se pérové ozdoby na jejím klobouku chvěly. „Obávala jsem se nejhoršího a vidím, že jsem se nemýlila. Wycliff se chytil na nevychovaného spratka! Na vypočítavou pletichářku. Ale pamatujte si, ještě jsem tu já. Tohle se vám nepodaří.“

A s touto hroznou předpovědí opustila za šustění hedvábné sukně a vrzání korzetu místnost.

Brynn zůstala stát jako vrostlá do podlahy a nedokázala se pohnout. Zjistila, že se chvěje vzteky, a vůbec se tomu nedivila. Možná že za to zčásti mohl i šok.

Trvalo dlouho, než si uvědomila, že není sama. Někdo stál ve dveřích za jejími zády. Napjatě se otočila a s usilovnou snahou udržet vztek pohlédla na příchozí.

„Ach bože, vidím, že jste se seznámila s Lucianovou pratetou Agathou,“ pronesla mladá žena hlubokým zastřeným hlasem.

Byla oslnivě krásná, s havraními vlasy a výrazně modrýma očima.

„Jestli vás to trochu potěší,“ pokračovala s úsměvem, „lady Agatha se takhle chová ke každému. Prosím vás, nic si z toho nedělejte. Dokáže být naprosto nesnesitelná – téměř stejně jako moje teta.“

Tak srdečný a upřímný úsměv, jaký měla černovláska, už Brynn neviděla od doby, kdy opustila Cornwall. Cítila, že ji vztek opouští.

„Mohu dál?“ otázala se mladá dáma. „Měla jsem počkat, až mě Naysmith ohlásí, ale slyšela jsem, co se tady děje, a chtěla jsem vám být v případě nutnosti ku pomoci.“

„Ach ano, promiňte, pojd'te prosím dál.“

„Jsem Raven Kendricková.“ Vstoupila a natáhla k ní ruku v rukavičce. „Lucianova přítelkyně. Mohlo by se říci, že Lucian zastupuje mého poručníka, který je v současné době v Americe. Trávím léto u dědečka na venkově, ale jakmile jsem se doslechla o Lucianově svatbě, spěchala jsem do Londýna, abych vás poznala... Což, jak se ukázalo, se docela hodí,“ dodala slečna Kendricková suše a naznačila hlavou směr, kterým zmizela lady Agatha. Jestli vás všichni Lucianovi příbuzní vítají tímto způsobem. Obávám se, že jen málokterý z nich vás přijme s otevřenou náručí, alespoň zpočátku. Dělalí si zálsuk na část jeho bohatství a doufali, že zůstane svobodný navěky.“

„Nečekala jsem, že mě budou zrovna vítat, ale po setkání s jeho pratetou musím být připravena na otevřené nepřátelství.“

„Nebojte, teta Agatha je z nich nejhorší. Lucian říká, že je to stará semetrika.“

„Musím říct, že v tom s ním souhlasím.“

Raven se zasmála veselým, melodickým a velice nakažlivým smíchem. Prohlédla si pozorně Brynn a potom pronesla: „Slyšela jsem, že jste krásná, a měla jsem strach, že budete jedna z těch nafoukaných slečinek. Vy ale nejste ani trochu, že? Myslím, že vás budu mít ráda.“

Brynn se neubránila úsměvu. „To poznáte během tak krátkého setkání?“

„Och, já se výborně vyznám v lidech. A vůbec mi nezáleží na mínění zdejší škrobené společnosti. Vyrůstala jsem v Západní Indii, tam se žije méně formálně.“

„Měla byste si dát pozor, abych vás nezkazila. Slyšela jste, že jsem nevychovaný spratek a lehká ženština.“

„Jestli jste nevychovaný spratek, pak se k sobě budeme dobře hodit. Mě teta Agatha považuje za vyloženou uličnici. Musím přiznat, že jsem mnohokrát umírala touhou vytahat ji za ucho tak, jak jste to před chvílí udělala vy. Nikdo se jí neodvažuje odmlouvat, kromě Luciana.“

Brynn se zasmála. „Nechcete se posadit, slečno Kendricková?“

„Děkuji, ale říkejte mi Raven. A moc ráda bych si dala čaj, jestli vaše nabídka ještě platí.“

Brynn pohlédla ke dveřím, kde v uctivé vzdálenosti postával Naysmith a čekal na případné rozkazy. Lehce přikývl na znamení, že slyšel Raveninu žádost, a chvatně zmizel.

Raven se usadila na brokátém potaženou pohovku a Brynn na židli naproti ní. „Lucian je pořád ještě mimo město?“ otázala se Raven

zachmuřeně. „To od něj nebylo hezké, opustit vás tak brzy po svatbě a předhodit vás tady těm vlkům samotnou. Nejspíš má nějaké důležité poslání. Kde se teď zdržuje?“

Brynn zaváhala, nechtěla prozradit, že o jeho pobytu nic neví. „Neříkal přesně. Jen že má neodkladnou záležitost, které se musí zhostit.“

„To je celý on, pořád se toulá někde po zeměkouli.“

Raven na ni pátravě pohlédla: „Neměla byste si jeho odjezd brát osobně,“ nabádala ji důrazně.

Brynn se vyhnula odpovědi, nedokázala by docela potlačit hořkost.

Raven to neuniklo a hned dodala. „Nuže, teď už se nemusíte považovat za opuštěnou, protože já mám v úmyslu vám vynahradit Lucianovu neomluvitelnou lhostejnost.“

„Jste vždycky takhle přímočará?“ zeptala se Brynn, pobavená i okouzlená svou návštěvnicí.

Raven se zasmála. „Normálně jsem mnohem horší, ale před vámi se snažím chovat, jak nejlépe dovedu. Abych řekla pravdu, mohu si dovolit mnohem víc výstřelků v chování než kterákoli jiná debutantka. Jsem zasnoubená s vévodou Halfordem a můj pradědeček je hrabě – to mi dává jistou volnost. A opravdu nepřeháním, když vám řeknu, že vám pomohu dostat se do společnosti. Alespoň to mám v úmyslu, tak to berte jako varování. Chci vás vzít pod ochranná křídla.“

„Dobře tedy,“ přikývla Brynn se smíchem, „Jsem varována.“

„Londýn je teď sice dost vylištěný, ale je spousta věcí, které můžeme podnikat. Jezdíte na koni?“

„Ne právě nejlépe.“

„Zvykla jsem si na ranní vyjíždky v parku. Většinou svého koně pěkně proženu, ale nebude mi vadit přizpůsobit tempo vám, abych si mohla dopřát vaši společnost, pokud se přidáte. Náš první výlet ale povede na Oxfordskou třídu vybírat mé svatební šaty. S přípravami na svatbu mi sice pomáhá tetička, ale má úplně jiný vkus než já. Uvítám spíš vaši radu.“

„Moc ráda s vámi pojedu, jestli myslíte, že vám moje rada pomůže.“

„A vy si musíte také pořídit nový šatník. Pokud chcete ve společnosti obstat coby hraběnka Wycliffová, musíte se oblékat podle poslední módy.“

Brynn se zamračila. „Možná že jedny nebo dvojce šaty budu potřebovat, ale nechápu, proč bych měla měnit celý šatník.“

„Důvěřujte mi, musí to tak být, abyste se mohla koukat svrchu na podobné tyrany, jako je lady Agatha. Nechcete přece, aby roztrušovali, že Lucian zakazuje své manželce utrácet za parádu, a dát těm pomluvačům další sousto, na kterém by si smlsli. Lucian si vydaje může dovolit a za to, jak strašně se k vám chová, by měl opravdu pořádně zaplatit.“

Brynn dala ráda Raven za pravdu a pobavilo ji to. Byla nekonečně vděčná, že našla v nepřátelském Londýně spřízněnou duši. A poprvé od chvíle, kdy přijela, měla vyhlídky na něco jiného než na tíživou samotu.

8

Lucian stoupal po venkovním schodišti svého domu a cítil, jak se mu navzdory všem předsevzetím zrychlil tep očekáváním. Nemohl se dočkat, až spatří Brynn, touha po ní ho zase úplně přemohla. Přesto nesmí připustit, aby ho stesk po krásné manželce odváděl od pracovních povinností, aby ještě jednou něco zanedbal.

„Vítejte doma, pane,“ pronesl obřadně sluha a ustoupil, aby mohl jeho pán vejít.

„Děkuji, Naysmithi.“ Lucian se rozhlédl, podal sluhovi klobouk i rukavice a potlačil rozladění, že ho nevíta Brynn. „Kde je moje paní?“

„Její Lordstvo není doma,“ odpověděl Naysmith.

Lucian pozdvihl obočí. V minulém týdnu mu tajemník poslal o Brynn dvě zprávy, ale ani jedna se nezmiňovala o nějakých společenských závazcích, které by ji nutily v tak pozdní hodinu pobývat mimo domov.

„Myslím, že šly se slečnou Kendrickovou na večírek,“ vysvětloval komorník. „K lordu Sinclairovi a jeho ctěné paní.“

„Ach.“ Damien Sinclair, jeden z Lucianových blízkých přátel, patřil k těm několika šlechticům, kteří zůstávali v Londýně i během parných letních měsíců. Damien plnil, stejně jako Lucian, různé vládní úkoly a nemohl si dovolit zanedbávat povinnosti jen kvůli vlastnímu pohodlí. Narozdíl od Luciana se nevěnoval špionáži, ale finančním otázkám.

„Připojte se k lady Wycliffové, pane? Mám vám objednat kočár?“

Lucian chvíli rozvažoval, ale potom zavrtěl hlavou. Už bylo téměř deset hodin a připadalo mu hloupé za ní běžet hned, jak se vrátil domů. Vždyť si právě umínil, že si zachová odstup. „Ne, už nikam nepůjdu. Strávím zbytek večera v pracovně.“

„Jak si přejete, pane.“

Naysmith šel před ním, aby zažehl světlo a nalil pánovi sklenku brandy. Oheň v krbu nemusel rozdělat, protože srpnový večer byl ještě dostatečně teplý.

Lucian s povděkem přijal sklenku, propustil sluhu a posadil se do své oblíbené kožené lenošky. Nedařilo se mu však vychutnávat klid domova, v hlavě mu vířily všelijaké myšlenky.

V uplynulém týdnu v něm vzrůstal pocit marnosti a vztek. Pátrání po vrazích a zcizené zásilce zlata se dostalo do slepé uličky, stejně jako hledání tajemného Calibana.

Neúspěch přiváděl Luciana k zuřivosti. Přisahal, že najde a ztrestá vůdce gangu, a zatím jediné, co mohl udělat, aby zabránil dalším zrádám, byly jen obranné akce. Vypracoval nový rozvrh zásilek, o kterém tentokrát věděla jen hrstka lidí. Přesto neměl žádné záruky, že se povede zlato zabezpečit a že nedojde k dalším vraždám.

Zavřel na okamžik oči. Nedokázal vypudit představu mrtvých těl, ležících podél silnice jako nějaké pohozené odpadky. To krveprolití jím otřásl.

Spolkl pořádný doušek brandy a cítil, jak se mu v hrudi rozlévá příjemné teplo. Pociť viny pro něj nebyl ničím novým. Před šesti lety ho dovedl k tomu, že se přihlásil k výzvědné službě, neboť prázdný a lehkomyšlný život bohatého šlechtice, jaký dosud žil, se mu znechutil. Chtěl ulevit svému svědomí, zahanben skutečností, že mnozí mladí muži padli, zatímco on žije.

Někteří z mrtvých byli jeho přátelé – položili život jako příslušníci armády či námořnictva v boji proti Francii. Jiní padli na nebezpečném poli špionáže. Během své poslední cesty do Francie však zažil to nejhorší, co si lze představit – okolnosti ho přinutily zabít vlastní rukou přítele Gilese.

Lucian se při té vzpomínce otřásl, ale ústa mu zkřivil cynický úsměv. On sám se odjakživa považoval za dítě štěstěny. Zapletl se do bezpočtu nebezpečných situací a vždycky vyvázl bez jediného škrábnutí – dokud nenarazil na Gilese. Tehdy o vlasek unikl smrti. Od té doby ho štěstí opustilo. Cítil to v duši. *A sny ho v tom utvrzovaly.* Ta obávaná noční můra se včerejší noci objevila znovu: naprosto jasná představa vlastní smrti – nad ním stála Brynn se zkrvavenýma rukama.

Lucian se zahleděl do sklenky a pak se uškříbl nad svými bláznivými představami. Brynn přece není vrah. Je sice nebezpečná, zapředla ho do svého kouzla natolik, že zapomněl na své povinnosti – ale když bude dost silný, ubrání se tomu.

Nic takového už nepřipustí. Udrží si citový odstup, bude se chovat chladně a rezervovaně i v nejintimnějších okamžicích. Stále toužil po synovi a zplození dítěte poskytuje i fyzickou rozkoš, které se nehodlal vzdát. Ale to ještě neznamená, že se nechá dočista obludit nesporným kouzlem její osobnosti.

Přes to všechno si uvědomoval, jak těžké je vypudit ji z myšlenek, potlačit dychtivé očekávání. Postrádal jejich slovní potyčky stejně jako její úsměv, ostrý jazyk i jasný rozum. Chyběla mu životaschopnost, která z ní vyzářovala.

Setkání se smrtí v něm vzbudilo touhu po životě, chtěl intenzivně cítit, že žije. Brynn mu ten pocit poskytla. Všechno na ní ho vzrušovalo, počínaje smyslnou krásou, přes kuráž a bystrý mozek, až po její ohnivé vlasy.

Věděl, že Brynn pro něj představuje nebezpečí, ať už to má či nemá na svědomí nějaká kletba.

Nedokázal naplnit své přísahy, že zůstane chladný. Přemoci tělesnou touhu, žádost, představu o milování s ní – to vyžadovalo nesmírnou vůli.

„Jeho Lordstvo vás očekává v pracovně, madam,“ oznámil sluha, zatímco ji vpouštěl do domu.

Brynn ztuhla. Lucian je tady? Zachvátila ji panika. Napadlo ji, že uteče nahoru a schová se do svého pokoje. Ale stejně se dozví, že se vrátila. Přece nebývá obvykle tak zbabělá... Okolnosti se ovšem nedají považovat za obvyklé. Setká se s manželem, jehož sotva zná, který ji přinutil ke sňatku a vzápětí ji opustil.

Náhle se vynořila všechna zloba, jež se v ní stírála v uplynulých dnech, a pomohla jí získat odvahu k nastávajícímu setkání. Vstoupila do pracovny. Lucian seděl před krbem, a jakmile k ní vzhlédl, srdce se jí zastavilo. Jeho zářivě modré oči na ni účinkovaly stejně jako dřív, jeho krása ji přitahovala – k čertu s ním!

Na okamžik se domnívala, že mu v nich vyčetla potěšení, dokonce radost, že ji zase vidí. Ale potom jako by si přetáhl přes obličej masku lhostejnosti a pozdvihl pohár: „Zdravím vás, má drahá.“

Uvědomila si, že se mu nepatrně chvěje hlas a také jeho zevnějšku chyběla obvyklá úpravnost a elegance. Odložil si kabátce, uvolnil kravatu a zvláštní třpyt v očích ji přiměl k úvaze o jeho zdraví. Zastavila se, rozhodnutá udržet si odstup.

„Nepřivítáte, jak se patří, svého manžela?“ zeptal se hlubokým sametovým tónem.

„Dobrovolně rozhodně ne,“ odvětila Brynn ledově. Neměla v úmyslu podněcovat mezi nimi nějaké důvěrnosti. Celý týden se jí vracely sny o Lucianovi, které ji děsily. Nesmí mu bezstarostně padnout do náruče, a tím způsobit, že se její předtuchy stanou realitou.

Pohlédl na ni vyčítavě, ale potom zpozorněl. Upřel oči na živůtek modrých hedvábných šatů, odhalující podstatnou část jejího hrdla a paží.

„Máte nové šaty?“

Brynn ztuhla, když se pohledem zastavil na jejích ňadrech. „Doufám, že nic nenamítáte. Raven říkala, že nutně potřebuji novou garderobu, mám-li se ujmout role hraběnky. A opustil jste mě, aniž jste naznačil, kolik mohu utratit...“

Mávl rukou. „Nenamítám ani v nejmenším. Nechci, aby moje žena chodila v hadrech.“

Brynn stiskla rty a rozhodla se, že nezačne obhajovat žalostný stav svého bývalého oblečení.

„Bavila jste se dnes večer dobře?“ otázal se, aby přerušil nastalé mlčení.

„Docela.“

„Docela?“

Pokrčila nejisté rameny. Titul, nabytý sňatkem, a Ravenino přátelství jí umožnily vstup do blyštivých salonů vyšší společnosti, ale nechtěla Lucianovi vysvětlovat, že je té okázalosti a nádhery na ni moc. V Cornwallu byla zvyklá na mnohem jednodušší život, bez pozlátka a zbytečných cetek.

„Někteří vaši přátelé jsou velice příjemní,“ připustila nakonec. „Obzvláště Vanessa Sinclairová. Ale někteří... mají spoustu předsudků. Nebýt Raven, byla bych dočista ztracená. Jsem jí nesmírně vděčná, připadalo mi, že mě zachránila z jámy lvové.“

Sklopil oči. „Omlouvám se, že jsem vás tak náhle opustil.“

„Vaši omluvu mohu těžko přijmout,“ odvětila Brynn chladně. „Mohl jste mi poslat alespoň pár slov, neměla jsem tušení, kde vůbec jste.“

„Davies věděl, kde mě najde.“

„Jak lichotivé. Sloužící vědí o vašich záležitostech víc než vlastní žena.“

Lucian zůstal naprosto klidný s neproniknutelným výrazem ve tváři. Brynn se sice odvážila opětovat mu pohled, ale svůj klid jen předstírala. Muž, na něhož hleděla, se absolutně lišil od neodolatelného milence, který ji svedl při svatební noci. Nenacházela ani stopy po jeho pověstném šarmu a přívětivosti. Pociťovala jen chlad, odstup a netečnost. Zdálo by se, že už jí poskytl dostatek důvodů ke zlosti, ale jeho odtazitost ji kupodivu ještě vystupňovala.

„Splnil jste své úkoly?“ přinutila se k nezávaznému hovoru.

Všimla si, jak mu ztuhly rysy. „Převážnou většinu.“

„Škoda. Nevadilo by mi, kdybyste zase odjel.“

Zcela evidentně se jí povedlo ho zasáhnout. Stiskl rty do úzké čárky, ale Brynn necouvla. Jejich budoucí vztahy závisí na tom, jak proběhne začátek. Jestliže si povolí slabost, jestliže jí bude záležet na tom, proč a kam hodlá Lucian odcházet, neudrží je na bezpečné úrovni.

První zásah se tedy podařil a považovala za jistější, když teď vyklidí pole. „Máte zřejmě špatnou náladu a já jsem unavená. Myslím, že si půjdu lehnout. Budete-li si přát, můžeme v hovoru pokračovat ráno.“

„Myslím, že ne,“ řekl tiše.

Už se obracela k odchodu, ale jeho mírná odpověď ji zarazila. Tázavě na něj pohlédla.

Jeho oči zářily jako safíry a vypadaly zrovna tak tvrdé. „Jděte nahoru a připravte se na lůžko. Za chvíli přijdu za vámi.“

Brynn zařala pěti vzteky nad jeho panovačným příkazem. „Jestli myslíte, že po tom, jak jste se ke mně zachoval, vás přivítám v posteli...“

„Nepotřebuji žádné přivítání, drahá,“ odvětil a rty se mu zvlhly v neveselém úsměvu. „Pokud si vzpomínáte, jsem váš manžel.“

„Jak bych na to mohla zapomenout?“ odvětila hořce, otočila se a chvatně opustila místnost

Lucian osaměl a zamyšleně se zahleděl do zlatavých hlubin svého brandy, jež náhle ztratilo všechnu chuť. Nezachoval se právě nejlépe. Mohl čekat, že ho Brynn nepřijme s otevřenou náručí, ale příliš se soustředil na své vlastní problémy, než aby se zabýval její uraženou pýchou.

Vůbec se na setkání s ní nepřipravil. Ve chvíli, kdy vešla do místnosti, pocítil sevření ve slabínách. Musel bojovat s touhou strhnout ji na zem a okamžité se zmocnit jejího těla.

Zatraceně! Pravda, od okamžiku, kdy ji prvně spatřil, byl po ní celý žhavý. Jenže neodolatelná touha či chtíč a žárlivost, který cítil teď, už hraničil s nepřírozeností. Jako by působilo něco silnějšího než obyčejná přitažlivost.

Znovu tlumeně zaklel. Je přece jeho manželka, ne milenka. Nepředpokládá se, že by měl být ženatý muž tak okouzlen a přitahován svou vlastní ženou. Že by měl přímo trpět zoufalou potřebou mít ji jen pro sebe.

Udržet si nezávislost bude mnohem těžší, než si představoval, povzdechl si Lucian. Nějak v sobě musí najít sílu, aby potlačil své majetnické choutky. V jeho životě nesmí být místo pro bouřlivé city, pro vášně, jež by se vymykala kontrole. Musí před Brynn zatvrdit své srdce nebo – případněji řečeno – nepřipustit napětí v klíně.

Věděl, že není moudré naléhat na ni v tomto okamžiku. S nároky na svá manželská práva by měl počkat, až Brynn překoná pocit urážky a přestane se zlobit. Ale to také může trvat hodně dlouho. A on chce přece syna. A nedařilo se mu setřást temnou předtuchu, že nemá času nazbyt.

Ne, rozhodl se, nemůže si dovolit čekat.

Zamračeně spolkl poslední doušek brandy, aby mu pomohlo najít odvahu předstoupit před svou krásnou ženou a pomilovat se s ní, a přitom neztratit hlavu a neutopit se v jejím mocném kouzle.

Brynn si připadala jako uzlíček nervů. Seděla před zrcadlem a ospalá Meg jí kartáčovala vlasy. Když se za nimi ozval Lucianův hlas, obě leknutím vyskočily.

„To je vše,“ řekl a pokynul komorné. „Chci být se svou ženou o samotě.“

Brynn si uvědomila, že vstoupil spojovacími dveřmi, vedoucími do jeho apartmá. Zhasla poslední jiskřička naděje, že ji Megina přítomnost zaštítí. Děvče upustilo kartáč a okamžitě zmizelo.

Osaměli a Brynn násilím odvrátila zrak od jeho vysoké štíhlé postavy. Měl na sobě tmavomodrý brokátový župan, zvýrazňující barvu jeho očí, a dával neklamně najevo, že s ní chce trávit noc.

Ve snaze nepřipouštět si jeho přítomnost zůstávala k němu otočená zády. Cítila, jak se očima pase na jejím průsvitném nočním úboru. Když ucítila na vlasech jeho dotek, polekaně sebou cukla. Přes ohlušující tlukot vlastního srdce totiž neslyšela, že se k ní přiblížil. „Co chcete?“ vyhrkla a odtáhla se.

„Myslím, že jsem se vyjádřil dostatečně jasně,“ promluvil mírně. „Chci syna.“

Otočila se a šlehla po něm očima. „*Jasně* je to, že pro vás znamenám jen pouhou věc. Představujete si, že mi můžete klidně poroučet, a já budu plnit vaše rozkazy.“

„Nejste věc. Jste moje manželka.“

Vstala a zpřímila na něj pohledla. „Sotva se mohu považovat za vaši manželku. Pořídil jste si mě jako chovnou klisnu. Jsem tu pro vaše pohodlí, abyste kdykoli mohl ulevit svému chtíči.“

„To není pravda.“

„Ne? Tak proč jste přišel proti mé vůli do mé ložnice?“

„Mám v úmyslu strávit tady dnešní noc, Brynn.“

„A já k tomu nemám co říci?“

Jeho výraz zůstal netečný. „Musím vám připomenout slib, který jsme dali před oltářem?“

„No pravda, náš svatý slib. Že zrovna vy ho tak respektujete!“

Ignoroval její sarkasmus a klidně jí pohlédl do očí. „Pojďte se mnou na lůžko, Brynn.“ Jeho slova zněla současně měkce i rozkazovačně a úplně ji ochromila.

„A když odmítnu?“

Nastalo ticho. „Nemáte právo odmítnout. Jste moje žena.“

Zařala zuby. Hrdosti měla odjakživa až příliš. Těžko se smiřovala s pocitem, že je součástí Lucianova majetku, věděla však, že se jedná o předem prohranou bitvu. Podle anglických zákonů si muž mohl s manželkou dělat cokoli. Neměla právo odepřít mu své tělo. Neznamenal to však, že musí být vstřícná!

Věnovala mu jízlivý úsměv, ale nedosáhla žádaného účinku. Jeho tvář mohla být klidně vyřezaná ze žuly, protože nevyjadřovala žádné city.

Ticho se prodlužovalo a napětí se každým okamžikem zvyšovalo. Stála před ním vzdorně vztyčená, a když konečně Lucian promluvil, jeho hlas zněl jako samet.

„Nemáte dostatek síly mi odolat zrovna tak, jako já nedokážu odolat vám. O tom už jsme se oba přesvědčili.“

Brynn přepadla vlna zoufalství. V tom tkvěl ten největší problém. Lucian *byl* neodolatelný. Ale ona se nesmí poddat své touze, musí je oba ochránit. Pozdvihla bradu a chladně na něj pohlédla.

Lucian přijal její chlad s předstíranou lhostejností. Hleděl na ni a lomcovala jím prudká touha. Zářivé vlasy jí spadaly na ramena jako ohnivé hedvábí. Vší silou se bránil potřebě strhnout ji do náruče. Je třeba to vyřešit jednou provždy, nenechá se zevnitř spalovat krutým ohněm žádosti, jež zdolá i poslední zbytky jeho sebeovládání.

„Bude nejlepší, když si prostě zvyknete na mé návštěvy,“ pronesl chladně. „Mám v úmyslu trávit ve vašem lůžku každou noc, přinejmenším do doby, než počnete.“

„Dokud nepočnu?“ Brynn pocítila jiskřičku naděje. „A potom mě necháte na pokoji?“

Nastala pomlka. „Pokud si to budete přát, tak ano. Jakmile mi dáte dědice, zmizí potřeba, abych ve vašem loži ‚ulevoval svému chťiči‘, jak jste to nazvala.“

„Beru vás za slovo.“

Se vztyčenou hlavou přešla k lůžku, vklouzla pod příkrývku a otočila se k němu zády. O chvíli později ucítila, jak se pod ním prohnula matrace. Ztuhla, když ji zatahal za rukáv noční košile a řekl: „Tohle nebudete potřebovat.“

„Raději zůstanu oblečená,“ odmítla upjatě. „K tomu, co chcete provádět, se nemusím svlékat.“

Naléhavě promluvil znepokojivě mužným hlasem: „Není nutné dělat potíže, Brynn. Zplození syna může být příjemné pro nás oba.“

„Nestojím o žádné příjmenosti. Jen si přeju, abyste s tím byl hotov.“

„Dobře tedy.“

Ozvalo se šustění hedvábí, jak padal župan na podlahu, odhrnul příkrývku a ulehl vedle Brynn.

Zachvěla se. Přes tenkou látku noční košile cítila horkost jeho těla, jež se k ní zezadu tisklo, a jeho mohutnou erekci.

Když jí položil ruku na paži, kupodivu přemohla touhu ucuknout. Snažila se však zůstat strnulá a nehybná, když ji začal hladit... po pažích, v pase, na bříše... Dotýkal se jí cíleně a bez jediného slovíčka. Po chvíli vztáhl ruku k ěadřům, ukrytým pod noční košílkou. Zkušenými pohyby si prsty pohrával s citlivými hrbolky jejích bradavek, až ztuhly a zřetelně se rýsovaly na jemné látce.

Brynn se prudce nadechla, nedokázala už zůstat bez odezvy. Jeho laskání chyběla opravdová něha, ale vzrušoval ji stejně, navzdory její snaze odolat mu.

Nakonec jí povytáhl košili a obnažil ji až k pasu. Brynn se musela kousnout do rtu, když jí pohladil bok a sklouzl po bříše až k pahorku v klíně. Jakmile se jí dotkl, rychle sevřela nohy. Uvědomila si, že je v těch místech zvlhlá. Nehodlal se podvolit jejímu odporu a znovu jí nohy rozevřel a dvěma prsty vklouzl dovnitř.

Polilo ji horko, zachvěla se a nevědomky se prohnula proti jeho ruce. Prsty měl stále uvnitř a palcem přitom dráždil malé poupátko jejího ženství, kluzké nektarem touhy. Už nemohla zůstat netečná.

V tichu místnosti byl slyšet její hlasitý zrychlený dech.

Lucian ji náhle přestal hladit, uchopil ji za ramena, otočil ji na záda a poručil drsně: „Podívejte se na mě, Brynn.“

Poslechl. Pohlédla na jeho ostře řezanou tvář, sevřenou soustředěním, a pak níž na pevné a štíhlé tělo se silně naběhlým ztopořeným mužstvím. Zachvěla se, přestože noc se zdála příjemně teplá. Lucian už se jednou zmocnil jejího těla, ale pořád pro ni zůstal cizincem. Někým, kdo se chystal vniknout do ní svou zvláštní částí těla.

Poděpřel se nad ní na pažích tak, že se dotýkali v bocích. Učila, jak se jí svaly v podbřišku sevřely, jako by se nemohly dočkat, až ho pohltní.

Vnikl do ní a pomalu se zasouval nenásilným pohybem dovnitř. Brynn vzdychla a po těle se jí rozběhlo chvění, jež vyvolala přítomnost pulzujícího mužství v jejím lůně.

Zavřela pevně oči a odvrátila tvář. Cítila se bezmocná, vydaná mu na milost a nemilost. Začal se pomalu pohybovat a žár, který tím podnítil, spaloval poslední zbytky jejího odporu.

Jakmile z ní téměř vyklouzl, její nitro se bezmocně svíralo touhou po naplnění, dokud neucítila jeho mohutný penis v plné délce znovu uvnitř.

Pevně jí přitiskl na ústa své rty, vonící po brandy. Snažila se odvrátit hlavu, ale zajel jí jazykem hluboko do úst, právě tak, jako jí zasunul své mocné přirození mezi stehna.

Proti své vůli se Brynn začala podvolovat. S každým pohybem, kdy vyklouzl jen proto, aby se v příštím okamžiku zabořil ještě hlouběji, ubývalo její sebeovládání. Nedokázala už zůstat klidná. Navzdory nejlepšímu předsevzetím se pohnula.

Jeho polibek se teď stal náruživější a také rytmus jeho těla se zrychlil. Když mu začala vycházet v ústrety pohyby svých boků, popadl ji pevně rukama a opakovaně do ní narážel, jako by chtěl dočista rozbít její sebekontrolu. Tělem se jí rozléval palčivý žár a každý další Lucianův pohyb jí působil nesmírné blaho.

A náhle přišel ten zvláštní výbuch, Brynn vykřikla, přemožena extází. Jedna vlna za druhou nemilosrdně bičovala její smysly.

Vůbec si neuvědomovala, kdy Lucian došel vyvrcholení. Když nakonec ustal v pohybech, sotva popadala dech. Spočíval na ní celou svou vahou a těžce dýchal.

Celá rozpálená hněvem i vášní zavřela pevně oči. Vynutil si na ní odezvu, a dokonce silnější než tehdy při prvním milování. Ani zdaleka to neprobíhalo podle jejích představ. Místo aby netečně snášela jeho tělesné snažení, s chutí ho opětovala. Musel být skutečně ďábel, takhle si dělat s jejím tělem, co chce.

Přepadl ji strach a pokusila se Luciana odstrčit.

„Prosím, nechte mě být,“ řekla upjatě, jako by se před chvílí nesvůjela v jeho náručí blahem. „Rozmačkáte mě.“

Pomalu a nevěřicně zdvihl hlavu. Uplynulo pár vteřin. Když na něj nepřestávala chladně zírat, poslechl ji a opustil své místo mezi jejími stehny.

Brynn okamžitě stáhla noční košili, aby zakryla nahé nohy, a přitáhla si přikrývku. „Doufám, že jste skončil,“ řekla hrubě.

Nastala další pomlka, než ji pomalým pohybem uchopil za bradu a otočil obličejem k sobě, aby mu musela pohlédnout do chladných modrých očí.

„Nepředstírejte, že se vám milování nelíbilo, zlato,“ téměř zašeptal. „Byla jste tak rozpálená, že by pod vámi roztál ledovec.“

Škubla sebou, jako by se do ní jeho slova zapichovala jako neviditelné šípky. „Prosím, abyste to, co jste dělal, nenazýval *milováním*.“

„Šoustání tedy,“ řekl a jeho hlas zněl nebezpečně tvrdě. „Vyhovuje vám tento výraz? Nuže, buďte připravena, drahá, protože jsem rozhodnut vzít si vás tímto způsobem každou noc – a dám si záležet, aby se vám to pokaždé líbilo.“

Aniž by jí dal možnost odpovědět, vyskočil z postele, sebral župan a přehodil si ho přes sebe. O chvíli později uslyšela, jak za ním zaklaply dveře, a podtrhly tak nezměnitelnost jeho rozhodnutí.

Brynn se schoulila do klubíčka a přitáhla si přikrývku těsně k tělu. Náhle se cítila ještě osamělejší a zoufalejší než před manželovým příjezdem. Vždyť chtěla Luciana ranit, chtěla ho vypudit ze svého lože, tak proč je to ona, kdo se teď tak trápí?

Polykala slzy, hleděla na nebesa nad svým lůžkem a proklínala svého manžela. *Šoustání tedy... Jsem rozhodnut vzít si vás tímto způsobem každou noc – a dám si záležet, aby se vám to pokaždé líbilo.*

Otřásla se a rozechvěle se nadechla. Děsilo ji, že se mu podaří ten slib splnit – ale jaké budou následky?

9

Následujícím týdnem vídala Brynn Luciana jen při jeho nočních návštěvách. Naprosto jí vyhovovalo, že vedou oddělené životy. Příslušníci vyšších vrstev považovali takový způsob za docela běžný, ale důvod, který k němu Brynn přiměl – život ohrožující kletba –, byl ojedinělý.

Celé dlouhé dny trávil Lucian mimo domov. Pokud mohla zjistit od Raven, zdržoval se ve své kanceláři ve Whitehallu a plnil úkoly ministerstva zahraničí.

Poprvé se dozvěděla o Lucianově neobvyklém zaměstnání jednou odpoledne, kdy doprovázela Raven při vybírání svatebních šatů. Prohlížely si štůček smetanově bílé krajky a Brynn ho odložila s prohlášením, že je látka nekvalitní.

„Jak to poznáš?“ otázala se překvapeně Raven.

„Vidíš tady ty vynechané stehy? A nerovnoměrné vybarvení? Vzor je také nepravidelný. Jsem si jistá, že najdeme lepší.“

Odcházely z obchodu, sledovány ochotným komorníkem, nesoucím balíčky s nákupy, a Raven vyzvídala, kde se Brynn naučila rozumět krajkám.

„Za posledních několik let jsem jich modistkám a švadlenám prodala pěkných pár balíků.“

Raven překvapeně vytáhla obočí. „Vaše rodina se zabývá obchodem?“

Brynn zaváhala. Nebyla si jistá, jak mnoho může odhalit ze své minulosti. „Něco na ten způsob,“ odvětila. Rozhodla se, že Raven bude důvěřovat, nebála se ani, že ji dívka odsoudí.

„V Cornwallu se obchodování bere trochu jinak. Jedná se o volný obchod, bez cla.“

„Pašování?“ Raven hořela zvědavostí. „To je vzrušující.“ Ohlédla se přes rameno, jestli je někdo neposlouchá, a ztišila hlas: „Vyprávěj mi o tom.“

Brynn přijala její nadšení s hořkým úsměvem. „Mně to vůbec nepřipadá vzrušující. Abych řekla pravdu, je to namáhavá a nebezpečná práce. Ale takhle se prostě žije tam, odkud pocházím. Jiný prostředek obživy téměř neexistuje. Všechny rodiny, co znám, jsou tak či onak do pašování zapletené.“

„A ty se osobně zúčastňuješ?“

„Nijak často. Můj úkol je hlavně zbavovat se kontrabandu.“

„Řekla bych, že to musí člověku přinášet uspokojení,“ pronesla Raven téměř závistivě. „Do takových akcí mají ženy většinou zakázaný přístup. Nicméně... být na tvém místě, tak o tom před Lucianem nemluví.“

Ted' zase zůstala překvapená Brynn. „Proč ne?“

„Nenávidí pašeráky. Slyšela jsem, jak o nich mluví velice nevybíravě. Prý kvůli nim stát přichází o daně, které Británie a spojenci potřebují, aby se ubránili Francouzům. Docela chápu jeho stanovisko, ačkoli je nesdílím. Lucian se už roky snaží přispět k Napoleonově pádu. Je na svou práci pyšný – třebaže se vyzvědačství považuje ve vyšších kruzích za vulgární.“

„Vyzvědačství?“

Brynn vypadala zmateně, a Raven tedy dodala: „Lucian patří k našim nejlepším špionům, on ti o tom nic neřekl?“

Brynn cítila, jak se jí rozbušilo srdce na poplach. „Bratr mi říkal, že pracuje pro ministerstvo zahraničí.“

„To je pravda. Pro výzvědnou službu. Je to všechno supertajné. Lucian někdy zmizí na celé týdny, bezpochyby plní nějaké poslání. Nechce o tom mluvit, ale vím, že je pokládán za hrdinu.“

Brynn její poslední poznámku téměř nevnímala, protože byla pořád ještě šokovaná nenadálým odhalením. Snažila se rozvzpomenout na všechny rozhovory, které s Lucianem vedla. Je možné, že se nevědomky podřekla o bratrově nelegálním obchodování? Dosud se domnívala, že Lucian představuje nebezpečí pouze pro ni, a teď zjistila, že je v ohrožení celá její rodina.

Lucian se před ní o charakteru své práce nezmínil ani slovem, uvědomila si dotčeně. Je neupřímný, tajnůstkářský, a to je vedle kletby další důvod, proč se před ním musí mít na pozoru.

„Promiň, Brynn...“

Uvědomila si, že na ni Raven mluví. „Ach, omlouvám se, nějak jsem se zamyslela. Co jsi říkala?“

„Vím, že mi do toho nic není, ale děje se něco mezi tebou a Lucianem?“

„Ne, proč myslíš?“

„Málokdy se objevujete spolu. Také se vůbec nechováte jako během líbánek.“

Brynn se přinutila k úsměvu. „Uzavřeli jsme manželství jen a jen na základě oboustranně výhodné smlouvy. Naprosto mi to vyhovuje.“

Každopádně je pravda, že se s Lucianem málo vídá.

Kromě práce v kanceláři měl i jiné závazky. Vlastnil obchodní loďstvo a často i doma vedl se svým sekretářem a obchodními partnery jednání dlouho do noci.

Od manželova komorníka věděla, že Lucian provozuje typické pánské sporty – jízdu na koni, šerm a box. Večeřel obvykle v klubu a potom... Brynn ho podezřívala, že flámuje se svými druhy z Ligy pekelníků, protože se domů vracel velice pozdě v noci.

Večery snášela nejhůř. Jedla o samotě a pak s obavami čekala na Lucianův návrat. Většinou ale usnula dřív, než za ní přišel do ložnice, aby ji bez sebemenšího projevu citu probudil a učinil zadost své manželské

povinnosti. Beze slova, bez něžného laskání, jako když pracuje dobře seřízený stroj. Stejně mlčky pak opouštěl její lůžko a odcházel do svých komnat, přičemž ji zanechával rozpálenou slastí a blahem, které v ní vyvolal.

Brynn se ze všech sil snažila odolávat jeho dokonalému umění milovat. Patřila mu sice tělem, ale nikdy by nepřipustila, aby se zmocnil její duše.

Alespoň ve dne nacházela příjemnější okamžiky. Lucian měl kupodivu rozsáhlou knihovnu a Brynn našla spoustu zajímavého čtení. Hodně času také věnovala pročitání novin, jež měl její manžel předplacené, a získávala tak přehled o událostech ve světě a ve společnosti. Takové zprávy se k nim do Cornwallu téměř nedonesly.

A nejvíc rozptýlení jí poskytovala Raven, ze které se stala příjemná společnice. Bez jejího přátelství by Brynn zažívala krušné časy. Každé ráno si spolu vyjízďely do parku a odpoledne chodívaly na návštěvy nebo na nákupy. Raven si s urputností sobě vlastní pořizovala výbavu hodnou sňatku s vévodou. Při té příležitosti využila své přesvědčovací schopnosti k tomu, že se Brynnin šatník začal přizpůsobovat londýnské módě.

Brynn si připadala marnotratná, když nakupovala ranní, odpolední a večerní toalety, vycházkové, jezdecké a cestovní šaty a ke všemu vhodné střevíčky, klobouky a kabelky. Pláštěnky a kabátky...

Považovala to za nehorázné plýtvání, protože si snadno spočítala, jak by i pouhý zlomek těch lehkomyšlné utrácených peněz pomohl doma v Cornwallu. Staletý kostel v jejich farnosti se rozpadal. Jejich rodinný dům volal po opravách. Většinu rybářských bárek, patřících lidem z vesnice, držely pohromadě jen jejich modlitby... Pobařovalo ji, že peníze za jedny jediné šaty, které ji Raven nutila koupit, by mohly pozdvihnout cornwallskou rodinu z bíd.

Ale krásné toalety představovaly potřebnou rekvizitu pro roli, již měla hrát. Musela dát Raven za pravdu. Chce-li obstát v londýnské společnosti, musí se oblékat podle módy. Lucianův vznešený svět přepychu a přetvářky ji sice nelákal ani neměla v úmyslu stát se pouhou prázdnou ozdobou jeho titulu, ale chtěla zajistit místo ve společnosti Theovi... a také svým dětem, pokud nějaké bude mít.

Navíc, přiznala si Brynn, po tolika letech života v ústraní bylo osvěžující pohybovat se mezi lidmi, kteří nevěděli nic o její minulosti a nechovali se k ní jako k nemocné leprou.

Stále s většími obtížemi zůstávala zavřená mezi čtyřmi stěnami. Už minula doba, kdy jí stačilo rozptýlení, jež jí poskytla učebnice latinské gramatiky.

Postupně si začala nacházet známé a stále častěji dovolovala Raven, aby ji vytáhla z její skrýše. Došla k názoru, že je nejvyšší čas přestat se schovávat doma. Nesmí se nechat uvěznit, dovolit, aby její život řídila kletba. Nicméně si dala záležet, aby svým chováním odradila všechny

nápadníky; zůstávala zdvořile v pozadí, mluvila, jen když se na ni někdo obrátil s otázkou.

Většina Raveniných přátel se jí zamlouvala. Vzhledem k otevřenému a temperamentnímu chování mívala kolem sebe krásná Raven vždycky celé hejno hezkých mladíků. Bohužel se stalo, že až se Brynn ze všech sil snažila být nenápadná, záhy přitáhla jejich pozornost.

Lucianovi se také vůbec nelíbilo, že má jeho žena tolik obdivovatelů. Jednoho odpoledne se vrátil nečekaně domů a našel Brynn v saloně obklopenou půl tuctem mládenců – a jediná další žena v místnosti byla Raven.

Jakýsi elegant s výstřední kravatou přednášel sonet, obdivující smaragdové oči lady Wycliffové, ale protože se jeho verše nedaly zdaleka označit za dokonalé, vzbuzoval u ostatních úšklebky a smích.

„Ne, ne, děláte si ze mě neprávem legraci,“ bránil se mladý básník.

Brynn se ho se smíchem zastávala. „Opravdu, pane Pickeringu. Za tu snahu si zasloužíte pochvalu.“

Lucian stál na prahu místnosti a lomcoval jím záchvat neodůvodněné žárlivosti. V minulém týdnu se mu dařilo potlačovat touhu po Brynn, ale když ji teď spatřil, svěží a půvabnou v narcisově žlutých šatech, zachvátilo ho vzrušení. Přítomnost tolika mladých fešných obdivovatelů v něm probudila primitivní mužský majetnický pud.

Když Lucian vstoupil do místnosti, společnost ztichla. Ovládl žárlivost a s obličejem bez výrazu přešel k Brynn, sklonil se a políbil ji na tvář.

„Proč mi nepředstavíte své přátele, miláčku?“ řekl nenuceně a předstíral, že si nevšiml, jak se zarděla a celá ztuhla.

Raven okamžité přispěchala na pomoc a ujala se představování místo ní. Brzy se však ukázalo, že příjemnou uvolněnou pohodu vystřídala společenská strnulost. Jakmile se Lucian usadil na pohovku vedle Brynn, stal se terčem kradmých zkoumavých pohledů.

Zakrátko se mladí džentlmeni začali jeden po druhém vytrácet. Poté, co odešel poslední, Raven vyskočila a vyčítavě pohlédla na Luciana. „Je mi líto, že jsme se v poslední době tak málo vídali, Luciane.“

„Bohužel, měl jsem spoustu práce.“

„Zdá se, že jsi zapomněl i na svůj nedávný sňatek. Nečekala bych, že budeš novomanželku takhle zanedbávat.“

Pohlédl na Brynn. „Nezdá se, že by tím má nevěsta nějak trpěla. Vždyť právě přijímala dvorení mladého básníka, opěvujícího její smaragdové oči.“

Brynn si ho chladně změřila a vstala z pohovky. „Nemusíš se mě zastávat, Raven. Umím se o sebe postarat. Pojď, doprovodím tě ven.“

Následovala svou přítelkyni ven z místnosti, ale na Lucianovo tiché zavolání se zastavila a po zádech jí přeběhlo lehké mrazení. Zneklidnilo ji, že na ni má takový účinek pouhý zvuk jeho hlasu.

„Nemusím vás snad upozorňovat, drahá, že teď máte ve společnosti určité postavení?“

Škubla sebou dotčena jeho obviněním a pohlédla na něj. „Neudělala jsem nic špatného.“

„Možná, ale pokud budete tyhle mladé býčky povzbuzovat v jejich dvoření, může to na vás vrhnout špatné světlo.“

Zabolela ji jeho výtky, ale připouštěla, že je téměř oprávněná. Dnes odpoledne se opravdu chovala příliš uvolněně. Musí si dávat větší pozor a nebýt ke svým obdivovatelům tak přátelská.

Hrdě zdvihla hlavu a vyhnula se přímé odpovědi. „Máte nějaký zvláštní důvod, že jste nás dnes odpoledne poctil svou návštěvou, můj pane?“

„Musím předkládat nějaký důvod, chci-li se vrátit do vlastního domu?“

„Zdržoval jste se tu v poslední době tak zřídka, že mi to přišlo na mysl.“

„Vlastně jsem vám chtěl tlumočit pozvání. Moje prateta, lady Agatha Edgcombová, pořádá v sobotu na naši počest zahradní slavnost.“

Brynn na něj překvapeně zírala. „Na naši počest? Když jsem se s ní poprvé setkala, lady Agatha přísahala, že naše manželství nikdy neuzná. Pokládá mě za obyčejnou poběhlíci.“

Lucian se pousmál. „Přesvědčil jsem ji, aby změnila názor. Dobře ví, že pokud nechce, abych s ní přerušil styky, nezbývá jí nic jiného. Musí se smířit s faktem, že jste moje manželka.“

„To se mi ohromně ulevilo,“ pronesla Brynn s falešnou upřímností. „Bude radost stýkat se s tak milou osobou.“

Zaťal zuby a svaly na čelistech se mu napjaly, ale odvětil mírně: „Mojí příbuzní mě nezajímají, obzvlášť ne teta Agatha, ale doufám a věřím, že se budete chovat odpovědně a nedáte jim do ruky zbraň, aby zpochybnila naše manželství.“

Brynn se chladně usmála. „Bezpochyby to udělají bez ohledu na mé chování. A pokud jste hledal někoho poslušného, měl jste na to myslet, než jste si mě vzal,“ odvětila a opustila místnost.

Musela si ale dopřát chvilku, aby se vzpamatovala, než se mohla připojit k přítelkyni. Rozzlobilo ji, že si ji Lucian dovolil napomínat ohledně chování. Možná to vypadalo jinak, ale ona opravdu své neúnavné obdivovatele nikterak nepovzbuzovala. Pár nevinných veršů znamenalo úplně nic ve srovnání s tím, co se dělo v minulosti.

Co by asi Lucian říkal, kdyby věděl, jak muži kvůli ní doslova ztráceli hlavu? Snad by jí uvěřil, jen kdyby k tomu opravdu nechala dojít.

Představovalo by to však příliš velký risk pro pár okamžiků uspokojení, jež by jí vítězství nad manželem přineslo.

Znovu přišel ten děsivý sen, ve kterém se objevil Lucian. Tentokrát ho nepřivedla do nebezpečí ona, ale muž, útočící na něj rapírem.

Lucian útok neočekával, a tak před smrtelným ostrím uhnul v posledním okamžiku. Jeho nepřítel se vrhl s nenávisným výrazem ve tváři za ním.

Lucian neměl zbraň, a proto se alespoň snažil vyhnout nerovnému souboji. Skryl se za stůl, ale muž jediným prudkým pohybem těžký kus nábytku převrátil a vyrazil k útoku.

Tentokrát byl Lucian připraven. Uskočil stranou a v příhodném okamžiku uchopil jílec mužovy zbraně a pevně držel.

Muž se pokoušel osvobodit, ale bez úspěchu. Nekonečně dlouho stáli proti sobě v zoufalé snaze o získání převahy, se zuby obnaženými úsilím, s hlasitým oddechováním. Náhle muž zoufale vykřikl a vrhl se proti Lucianovi, takže oba ztratili rovnováhu. Převalili se přes stůl a jeden přes druhého dopadli na podlahu.

Lucian se instinktivně překulil stranou a vyskočil na nohy. V dlani pevně svíral rapír. Jeho soupeř ležel bez hnutí na zemi, sténal a ze smrtelné rány na prsou mu prýštila krev.

Zbraň dopadla s třesknutím na podlahu a Lucian přiklekl k umírajícímu muži. Téměř něžně uchopil jeho hlavu do dlaní.

„Gilesi...,“šeptal a tvář měl zmučenou bolestí.

„Odpust mi, Luciane..., takhle to bude lepší... Prosím tě..., neříkej nikomu...“

Poslední slova se ztratila v záchvatu bublavého kašle, provázeného chrlením krve.

Brynn se s úlekem probudila a zaplavil ji soucit s Lucianem. Pochopila jeho muka, jeho zoufalství, že zabil přítele.

„Ne...!“

Zaslechla tlumené zasténání a překvapeně otočila hlavu. Na polštáři vedle sebe spatřila Lucianovu tvář. Zřejmě po milování oba usnuli; na vnitřní straně stehna ještě cítila vlhko po jeho semeni a v těle přetrvávaly dozvuky vzrušení.

Vypadal, že je v zajetí noční můry. Srdce se jí sevřelo účastí. Vztáhla ruku a lehce se dotkla jeho ramene. V okamžiku, kdy Lucian zděšené vylétl, jí došlo, že udělala chybu. Popadl ji za zápěstí tak pevně, že se neubránila výkřiku.

Chvilí trvalo, než si uvědomil, kde je. V tlumeném světle noční lampy zahlédla v jeho očích zmatek. Obvykle totiž její lůžko opouštěl okamžitě po milování.

Pustil jí ruku, jako by ho pálila, a přetřel si dlaní tvář. Odhrnul příkrývku, přehodil nohy přes okraj lůžka a zůstal sedět zády k ní.

„Luciane,“ otázala se tiše, „kdo je Giles?“

Viditelně sebou škubl. Když konečně promluvil, zněl jeho hlas drsně. „Kdo vám říkal o Gilesovi?“

„Nikdo. Viděla jsem ho ve snu.“

Ze strnulého držení ramen poznala, že jí nevěří.

„To musel být omyl,“ řekl nakonec. „Giles je mrtvý.“

Bez jediného dalšího slova vstal, vzal župan, vyšel z místnosti a tiše za sebou zavřel dveře.

Brynn osaměla s hlavou plnou zmatených myšlenek. Její sny bývají předzvěstí smrti, ale tentokrát měla téměř jistotu, že se dnešní sen vztahoval k Lucianově minulosti, ne k budoucnosti. A zrovna tak si byla jistá, že se dotkla otevřeného, nehojící se rány v jeho svědomí.

Brynn se snažila předstírat lhostejnost, ale ve skutečnosti jí velice záleželo na tom, jak ji místní společnost přijme. Když přišla sobota, zažívala svíravý pocit kolem žaludku, protože ji čekal první velký krok na veřejnosti.

Počasí zahradní slavnosti přálo. Ve dvě hodiny, jak bylo smluveno, ji Lucian očekával ve vstupní hale.

Sledoval, jak sestupovala po hlavním schodišti. Poznala, že na jejím zevnějšku neshledal nic, co by vzbudilo jeho nelibost. Pro dnešek si oblékla světle zelené šaty a přes ramena přehodila květovaný šál. Vlasy měla až na pár neposlušných kudrn kolem spánků zkrocené do pevného uzlu, překrytého sítkou. Na hlavu si nasadila klobouk, zdobený zelenou stuhou. Celek působil velice střídme.

Brynn mlčky přestála jeho zkoumavý pohled, v duchu si však říkala, jen ať se opovází něco namítnout. On jí však jen mlčky nabídl rámě a doprovodil ji k čekajícímu kočáru.

Teprve když se usadili, si všimla jeho vzhledu. Oblékl se s obvyklou dokonalou elegancí do modrého kabátce a nabíraných krátkých kalhot. Tolik mu to slušelo, že jí působilo potíže sedět tak blízko něho.

Zprvu téměř nemluvili, ale potom se Lucian rozhodl vysvětlit jí, s kým se dnes odpoledne setkají. Většinou se jednalo o jeho příbuzné. Jen v Londýně měl víc než deset bratřanců a sestřenic.

Brynn přepadla zvědavost, navzdory rozhodnutí, že bude udržovat jejich vztah na co nejméně osobní bázi. „Raven říkala, že váš nejoblíbenější bratranec dokonce ani není Angličan.“

Lucian se usmál. „Ne, Nicholas Sabine je Američan. Minulé léto pobýval nějakou dobu v Anglii v přestrojení.“

„Proč v přestrojení?“

„Protože byl obviněn z pirátství. Nick je dobrodruh, který se dostal do konfliktu s britským námořnictvem a nakonec se oženil s Angličankou.“

„Raven mi o jeho sňatku vyprávěla, ale neříkala, za jakých okolností k němu došlo.“

„Jde o zajímavý příběh, ale já jsem se v době Nickovy návštěvy zdržoval většinu času mimo Anglii, takže neznám všechny podrobnosti. Musíte se zeptat Raven. Zdá se, že jste se spolu hodně sblížili.“

Brynn zmlkla, připomněla si svůj slib, že ve vztahu k Lucianovi udrží odstup a pouze na veřejnosti budou zachovávat zdání normálně probíhajícího manželství.

Proto teď pronesla jen chladnou strohou poznámku a odvrátila se k oknu. I kdyby si bývala všimla, jak pevně stiskl rty, nezáleželo by jí na tom.

Sídlo Edgecombových stálo na předměstí Londýna nedaleko Richmondu, přímo u řeky. Brynn cítila, že v ní vzrůstá nervozita, a přemítala, jak si poradí s Lucianovými nafoukanými příbuznými, kteří ji podrobí přísnému zkoumání.

Na zahradě, rozprostírající se za domem, už se živě bavilo množství hostů. Zahrada byla vytvořená v okázalém stylu, štěrkem vysypané cestičky lemovaly pečlivě zastrížené tisy a keříky myrty a výsledný dojem umocňovaly kamenné sochy a ohromné vázy. Vzorné udržovaný trávník se svažoval až k řece. Tam se také nacházel malý přístav s veslicemi a nedaleko si případní zájemci mohli vyzkoušet své střelecké umění v zákoutí pro lukostřelbu.

Lady Edgecombová přijala Brynn s tímtež chladným pohledem jako minule, nicméně se tentokrát zdálo, že je odhodlána zdržet se štiplavých poznámek. Pronesla obřadné přivítání, ačkoli přitom měla ústa zkroucená, jako by jedla citron.

Po chvilce zdvořilé konverzace uchopil Lucian svou ženu za rámě a prováděl ji po zahradě, aby ji představil ostatním hostům. Přišlo několik jeho bratranců a sestřenic, a jestliže se s některými z nich neměl rád, rozhodně to nedal najevo. Vyměňovali si poklony a zdvořilosti a Lucian hýřil svým obvyklým šarmem.

Brynn velice překvapilo, že ji Lucian představuje s jistou pýchou a dokonce se k ní chová jako galantní ochránce. Stál těsně vedle ní, takže vnímala teplo jeho těla. Povzbudivý dotek jeho silné paže tentokrát přijímala s povděkem, přestože by za jiných okolností považovala jeho gesto za majetnické. Odložil chladnou odtažitost, která byla průvodním znakem jejich manželství, a chránil ji před zvědavými nosy a kritickými pohledy svých příbuzných.

Brynn si plně uvědomovala, že jsou středem pozornosti – nejen ona, ale i Lucian. Ženy ho žádostivě sledovaly očima, ale on jako by jejich zájem neviděl.

První půlhodina proběhla bez potíží, přestože se opětovně setkali s lady Agathou. Zdálo se, že obstarožní vdova poněkud poroztála, nicméně si Brynn ulehčené oddechla, když ji Lucian odváděl k jiné skupince hostů.

„Ulevilo se vám?“ zašeptal, zřejmě dobře rozuměl jejím pocitům.

„Ano. Nebylo to tak zlé, jak jsem očekávala. Přinejmenším mě nespokla zaživa.“

Lucian se ušklíbl. „Tužil jsem, že si nic nedovolí. Věřím, že teď už si s lady Agathou či s kterýmkoliv z hostů poradíte sama.“

Jeho ocenění jí nečekaně udělalo radost. V tu chvíli zahlédla záblesk vodní hladiny. Louka a řeka lemovaná vrbami, nad tím načechraně oblačky na modrém nebi – výjev hodný převedení na malířské plátno.

„To je krása. Můžeme se podívat k řece?“

„Jak si přejete, má dámo.“

Lucian jí nabídl rámě a ona se do něj zavěsila a nechala se vést.

„Nedá se to sice srovnat s oceánem,“ řekla zasněně a zastavila se, aby vychutnala scenerii, „ale je to alespoň voda. Stýská se mi po možnosti zaplavat si, kdykoli mě napadne.“

„To mě nepřekvapuje. Mořská Siréna by měla mít přístup do svého království.“

Rozpoznala v jeho tónu náznak pobavení a pohlédla na něj. Zjistila, že na ni shlíží se zvláštním vřelým výrazem v očích.

„Obávám se, že dnes plavat nemůžete,“ dodal, „ale jestli vám to udělá radost, přijdeme sem jindy a můžete si dopřát svou tajnou neřest“

Brynn zneklidnila náhlá intimita, která mezi nimi nastala. Radost náhle zmizela stejně rychle jako Lucianův úsměv.

„Pojdme,“ řekl stroze, „Ještě se musíte seznámit s několika lidmi.“

Obrátili se k odchodu právě v okamžiku, kdy k nim přes trávník zamířil jakýsi světlolasý muž. V Lucianově obličeji se objevil výraz opravdového potěšení a srdečně se spolu přivítali.

„Drahá, dovolu, abych vám představil jednoho ze svých nejbližších přátel. Dare North, hrabě Clune – a teď také markýz z Wolvertonu. Dare získal tento titul nedávno, po smrti svého dědečka.“

Wolverton se na ni usmál svým pověstným okouzlejícím způsobem a galantně se sklonil k její ruce. „Je mi potěšením, madam. Slyšel jsem, že Lucian strčil hlavu do chomoutu, ale když teď vidím, jak půvabnou dámu si vybral, skoro se mu nedivím. Pověsti o vaší kráse zdaleka nepřehánějí.“

Brynn se jen vlažně usmála. Neměla v úmyslu poutat na sebe pozornost mužů a zvláště pak ne takových zpustlíků jako lord Clune – či Wolverton. Patřil k těm největším prostopášníkům, podílel se na založení Ligy pekelníků a zprávy o jeho ostudném chování se donesly dokonce až do Cornwallu.

„Také jsem o vás slyšela, pane. Vaše pověst se šíří všude.“

Ušklíbl se líně a svým způsobem zrovna tak vyzývavě a současně přitažlivě, jako to uměl její manžel. „Nejsem ani zdaleka tak zkažený, jak se o mně říká.“

Lucian se pobaveně zasmál. „Nevěřte mu ani slovo, drahá. Šílí po něm dobrá polovina žen z celé Anglie a druhá polovina je celá bez sebe z těch skandálních historek, které o něm kolují.“

Wolverton na ni spiklenecky mrkl a Brynn musela potlačit smích. Dokázala pochopit, proč si tak snadno získává přízeň žen.

„Není asi naděje, že byste měla sestru?“ otázal se Wolverton rozmarně.

„Mám pět bratrů, lorde.“

„Ach, škoda...“

V té chvíli k nim přistoupila Raven. „Clune!“ zvolala, když se nejprve objala na pozdrav s Brynn. „Nebo bych měla říci Wolvertone... Kdypak jste se vrátil z obhlídky svého nového rodinného sídla?“

Brynn překvapeně sledovala, jak dívku políbil na tvář způsobem spíš bratrským než svůdnickým. „Zrovna dnes ráno, čarodějko. Doufám, že jste mě postrádala.“

„Samozřejmě. Nikdo kromě vás si nepotrpí na pořádný cval při ranních projížďkách v parku. Vsadím se, že nejmiň polovina obyvatelk Londýna se strašně nudila, když jste byl pryč.“

„To také doufám. Kdepak máte Halforda?“

Raven mávla rukou směrem k domu. „Hovoří se svými známými. Nemá ani ponětí o lukostřelbě a já umírám touhou se to naučit.“ Ravenin snoubenec, vévoda z Halfordu, byl o dvacet let starší než Raven a nesdílel s ní téměř žádné zájmy. „Brynn, pojď se mnou. Pickering mi slíbil, že mě naučí střilet. Nechci být jediný nováček.“

Brynn pohlédla na Luciana a potom přikývla a připojila se k dívce.

Oba šlechtici sledovali, jak se ženy přidaly ke skupince džentlmenů u střelnice. Lucian s nelibostí zaznamenal, že to jsou stejní mládenci, kteří minulý týden v jeho domě vlastními básněmi opěvovali jeho ženu. Neviděl rád, že se Brynn znovu ocitla v jejich společnosti. Těžko jí však mohl zakázat účast na neškodném sportování, odehrávajícím se na veřejnosti. Obzvláště když si stěžovala, že ve svém novém domově nemá žádné přátele a známé.

Měl na tom svůj díl viny. Nepokusil se Brynn tuhle životní změnu nijak ulehčit, naopak, opustil ji a i teď ji nechával většinu času o samotě. Ale vyhýbal se jí záměrně, považoval to za lepší pro ni i pro sebe. Pobyt v její společnosti mu působil čím dál větší potíže. Touha po milování s ní už začínala přerůstat v posedlost – a to zjištění ho hluboce zneklidňovalo.

Uslyšel zdvořilé zakašlání a uvědomil si, že ho Dare sleduje pozornými očima.

„Odjakživa jsi měl na ženy skvělý vkus, Luciane, ale *ženitba*?“

Lucian pokrčil rameny. Dokázal skrývat své myšlenky před většinou lidí, ale ne před svým nejbližším přítelem. Ani se o to nepokoušel. „Chci mít syna.“

„Domníval jsem se, že ses vydal do Cornwallu vysлідit zrádce.“

„To je pravda.“

„Místo toho tě dotáhla k oltáři – alespoň se to říká.“

„Právě naopak. Byl jsem to já, kdo trval na sňatku.“

„Nuže...“ Dare se vrátil pohledem ke Brynn. „Docela chápu, proč sis vybral právě ji. Je v ní něco... Kromě krásy má v sobě i něco navíc. Dokáže člověka okouzlit.“

Takové hodnocení nebylo slyšet z úst vyhlášeného znalce žen často, uvědomil si Lucian. „Nepodobá se žádné ženě, kterou jsem kdy znal,“ řekl tiše. „Od chvíle, kdy jsem ji potkal, procházejí všechny mé myšlenky rozkrokem, a ne hlavou.“

„Pomluvy ale říkají něco jiného. Prý se jí vyhýbáš, jak jen můžeš, veškerý volný čas trávíš v klubu. Dnes jste se spolu objevili na veřejnosti poprvé. Říká se, že je to nepovedený sňatek.“

„Něco pravdy na tom je. V podstatě jsem Brynn přinutil ke svatbě a ona mi to dosud neodpustila.“ Cítil na sobě přítelův zkoumavý pohled. „Mohu však vyvrátit tu část pomluv, týkající se mého nezájmu o ni.“

Markýz se ušklíbl. „Doufám, že nemáš v úmyslu omezit svou účast v Lize. Od doby, co se Sinclair oženil, nás úplně zanedbává. Tvrdí, že ho postihla ona nevyléčitelná choroba, zvaná láska.“

Lucian pokýval hlavou. Damien Sinclair, známý pod přezdívkou lord Sin – lord Hřích – býval jedním z nejaktivnějších členů Ligy, dokud se nezamiloval do krásné vdovy, společnice jeho invalidní sestry.

„Obávám se, že už jsem svou účast velmi omezil,“ přiznal Lucian.

„Vejměnu důstojnosti svého postavení?“

„Hlavně. Rozhodl jsem se skončit s divokými radovánkami.“

Dare hluboce vzdychl a nešlo jen o hrané gesto. „To je pro nás prostopášníky jeden z nejméně šťastných dnů. Budeme tě postrádat, Luciane.“

Lucian, ve snaze pozdvihnout trochu náladu, významně pohlédl na svého přítele a pravil: „Doufám, že ti nemusím zdůrazňovat, aby ses držel od mé ženy pěkně daleko, Dare!“

„Samozřejmě,“ ušklíbl se přátelsky Dare. „Nikdy nelovím v rybníku svých přátel. Tolik cti v sobě ještě mám.“

Lucian přikývl. Za Dareovým lehkovážným šarmem se skrýval překvapivě hluboký intelekt a vnímavost, ale málokdy dal někomu možnost to poznat. Rozhodně se nerozpakoval roznášet po světě kukaččí vejce, ale nikdy by nepodvedl přítele – na to by Lucian klidně vsadil život.

„Tvoje žena se stala středem pozorností, podívej,“ podivil se Dare.

Lucian sledoval jeho pohled a zjistil, že se kolem Brynn shlukl celý houf mladých mužů. Zcela nepokrytě usilovali o její přízeň.

Cítil, jak mu ztuhly všechny svaly v těle. Nemohl jim mít za zlé, že je přitahovala její živočišná krása, ale stejně se neubránil podráždění. A právě tak ho rozladila vlastní neschopnost ovládnout žárlivost.

Náhle se skupinka rozestoupila a Lucian spatřil, že mezi dvěma muži došlo k hádce. I na dálku věděl, že příčinou je Brynn.

Nevěřicně zíral, jak hádka přerůstá ve rvačku, a když se Brynn pokusila vstoupit mezi oba muže, málem ji povalili na zem.

Náhly nával strachu ho vyburcoval z nečinnosti. Rozběhl se po trávníku, aby jí pomohl. Doběhl k oběma zápasníkům, popadl jednoho z nich za límec a postavil ho na nohy.

V patách za ním dorazil Dare a uchopil druhého z mladíků, zatímco Raven se do nich rozlícené pustila.

„Koukejte se okamžitě vzpamatovat, oba dva! Měli byste se stydět, předvádět tady takové představení.“

„Ale já jsem chtěl učit lady Wycliffovou,“ umíněně vedl svou lord Hogarth a šklebil se bolestí, protože Lucianovo sevření mu stahovalo hrdlo.

„Řekla, že tím počtí mě,“ odmlouval Pickering. Brynn stála stranou, úplně otřesená. Když na ni Lucian pohlédl, na tváři se jí objevil provinilý ruměnek a odvrátila se.

V Lucianovi se vzedmul vztek. V první chvíli si to chtěl s oběma mladíky rozdat pěstmi, ale druhá vlna mířila na Brynn, protože dala podnět k jejich nešváru.

Když však začal Hogarth lapat po dechu, vzpamatoval se a uvolnil sevření.

Raven pořád ještě plísnila oba hříšníky, a ti se konečně uklidnili a začali obhlížet škody. Jeden měl rozbitá ústa do krve a druhý dostal ránu do oka, které mu bezpochyby co nevidět zmodrá.

Poté, co zmlkla, ujal se slova Dare, aby poněkud odlehčil celou situaci. „Zdá se, že je nejvyšší čas přesunout se do domu, podává se občerstvení.“

„Ano,“ souhlasila Raven, stále ještě nasupená. „Pro dnešek už jsme měli zábavy dost.“

Skupinka se potom rozprchla, jeden z mladíků kulhal a druhý šel tak ztuha, jako by spolkl pravítko.

Brynn je chtěla následovat, ale Lucian ji popadl za paži a výhrůžným hlasem řekl: „Myslím, že jsem vám vysvětlil dostatečně jasně, jak se máte chovat.“

Pod jeho dotekem ztuhla a ohradila se: „Prostě jsem se učila střílet z luku.“

Lucian se přinutil ke klidu. „Jestli chcete umět střílet, s radostí vás to naučím.“

„Zajímavé. Najednou mě přešla chuť.“

Vytrhla se z jeho sevření a otočila se k odchodu.

Lucian zaklel a bojoval s nutkáním dohonit ji a přimět ji k poslušnosti. Obvykle nebýval žárlivý, ale jakmile šlo o Brynn, vůbec se nepoznával. K čertu se vším, musí nad sebou znovu získat kontrolu.

Sehnul se, popadl luk a nasadil šíp. Napjal tětivu, vystřelil a s dunivým nárazem zasáhl střed terče.

Když se otočil, zjistil, že není sám. Dare ho sledoval s náznakem soucitu v očích.

„Musím říci, že ti nezávidím,“ pronesl přítel tiše. „Jestli tohle udělá s člověkem manželství, pak si ho s chutí odepřu.“

Lucian měl možnost vrátit se k té neblahé události z dnešního odpoledne teprve na zpáteční cestě, kdy se ocitli v kočáře konečně sami. „Mohla byste mi laskavě vysvětlit, jak jste dokázala vyvolat takový skandál necelou hodinu potom, co jste slíbila, že se budete chovat uvážlivě?“

Brynn na něj pohlédla uražené a zároveň vyčítavě. „Snad si nemyslíte, že jsem tu hádku vyprovokovala naschvál?“

Lucian spolkl prudkou odpověď. Možná že to není tak úplně její vina a neudělala to schválně, uvažoval. Ale mohla tomu předejít a držet se stranou od těch horkých hlav. „A ne snad? Myslím, že jste je záměrně podněcovala, aby ze sebe udělali kvůli vám blázny.“

„To se naprosto mýlíte. Už jsem vás na to upozorňovala. Na vině je mé prokletí, to kvůli němu se v mé přítomnosti muži chovají jako blázni.“

„Pak vám musím doporučit, abyste muže nepouštěla do své blízkosti.“

„Mám snad před nimi utíkat?“

„Jen říkám, že si nepřeji žádné skandály. Nerad vidím, když je moje hraběnka terčem pohoršlivé podívané.“

„Pak jste si mě nikdy neměl brát,“ odpověděla upjatě. „Varovala jsem vás, jak to se mnou chodí.“

Lucian se nelibě zamračil. „Co s vámi je, Brynn? Tím, že mě zneuctíte u dvora, se mi chcete mstít za to, že jsem vás přemluvil ke sňatku?“

„Ne, znovu vám opakuji, že se mýlíte. Pouze se projevuje mé prokletí.“

„Na takové věci já nevěřím.“

„Asi byste měl.“

Změřil si ji přimhouřenýma očima. „Až dosud jsem byl tolerantní,“ řekl po chvíli, „ale moje trpělivost má své meze.“

„A co když ty meze překročím, Luciane?“ otázala se vyzývavě, „Budete mě tlouct? Zamknete mé doma o chlebu a vodě?“

„Znám daleko příjemnější způsoby, jak zkrotit neposlušnou ženu.“

Brynn se zapýřila, ale pak odbojně zvedla bradu. „Jsem vaše manželka, ale vy nejste můj vládce,“ pronesla a uzavřela se v chladné mlčení.

Lucian se zaťatými zuby pozoroval svou krásnou ženu, sedící hrdě a zpřímá v opačném rohu kočáru. Jak se mohl jejich vztah takhle pokazit? Tak mrazivé soužití si při vstupu do manželství rozhodně nepředstavoval.

Cloumala jí potřeba zlomit její odpor, rozehrát její chlad. Jaké uspokojení by mu přineslo, kdyby ji mohl sevřít v náručí, vykasat jí sukně a zmocnit se jí, dát jí pocítit stejnou slast, jakou by milování přineslo jemu...

V tichosti zaklel a rozhodl se, že musí myslet na něco jiného. Vášně by sice mohla roztavit Brynnin chlad, alespoň dočasné, ale nijak by nezmenšila sílu, kterou je k ní přitahován.

Rozhodl se, že musí zvítězit sám nad sebou, otočil se k oknu a na tváři se mu usídlil stejně chladný a uzavřený výraz, jaký měla jeho manželka.

Brynn se zastavila před dveřmi Lucianovy ložnice a zhluboka se nadechla. Po příjezdu domů se Lucian odebral do svých pokojů, aby se převlékl na večer, a Brynn nějakou dobu rozvažovala, co udělat. Nakonec si uvolnila vlasy z účesu a nechala je spadat na ramena, potom přistoupila ke spojovacím dveřím, jež vedly k Lucianovi, a nerozhodně se zarazila s rukou na klice.

Lucian prohlašoval, že nevěří na pověry a kletby, ale ona mu mohla dokázat, že fungují. Nebyla si však jistá, jestli se tak nebezpečného činu může odvážit. Co když se jí všechno vymkne z ruky?

Jenže dnešní nepříjemnost při lukostřelbě ji znovu utvrdila ve víře v účinnost cikánčina prokletí. Chovala se přirozeně, nesnažila se nikoho upoutat a okouzlit, obzvlášť ve srovnání s Raveniným bujným temperamentem působila naprosto nenápadně. Přesto se ti dva mladíci poprali kvůli ní, ne kvůli Raven. Byla blázen, když si myslela, že může cikánčinu kletbu prostě ignorovat.

Nedá se nic dělat, musí Luciana přesvědčit. Ukázat mu, že on sám je stejně zranitelný jako kterýkoli jiný muž – nebo možná ještě víc, vzhledem k jeho naléhání na plnění manželských závazků. Musí uvěřit, aby jí byl ochoten pomoci odvrátit neblahé následky prokletí.

Nechtěla už prodlužovat váhání, aby neztratila odvahu úplně, otevřela dveře a vstoupila do jeho ložnice. Ocítla se tam poprvé. Zařízení bylo mužně elegantní, v kombinaci tmavozelené a zlaté. Brynnin zrak přitáhla masivní postel, jež vévodila místnosti, a potom si všimla Luciana, který stál u umyvadla a právě si otíral obličej ručníkem.

Zarazila se. Lucian byl do půl těla nahý a nečekaný pohled na jeho svalnatý hrudník ji připravil o dech.

Naštěstí ji neslyšel vstoupit, takže měla čas se vzpamatovat. Zavřela za sebou s jemným klapnutím dveře.

Lucian vzhlédl a překvapeně zamrkal, než stačil nasadit svůj obvyklý lhostejný výraz.

„Zabloudila jste?“ otázal se chladně.

„Ne. Potřebuji pomoci s knoflíčky na zádech. Byl byste tak laskav?“

Lucian na ni podezřívavě pohlédl. „Proč si nezavoláte komornou?“

„Nechci ji obtěžovat“

„Proto obtěžujete mě?“

Pousmála se zvláštním důvěrným úsměvem a Lucianovy rysy viditelně ztuhly. „Je vám to proti mysli?“

Přešel ji pohledem, zaznamenal vlasy volně spadající na ramena a bez jediného slova k ní přistoupil. Brynn se k němu otočila zády a on jí téměř hrubě odhrnul vlasy stranou.

Jeho zřetelný nepokoj jí přinášel uspokojení, ale zdržela se poznámek, zatímco on rovněž mlčky rozepínal knoflíčky.

„Děkuji,“ pronesla hlubokým mazlivým tónem, když skončil.

Otočila se k němu tváří. Stál tak blízko, že cítila teplo, vyzařující z jeho těla. Věděla, že on cítí tentýž žár. Tutéž tělesnou přitažlivost Četla to v jeho očích, třpytících se jako dva safíry.

„Jakou hru to se mnou hrajete, Brynn?“

„To není hra. Prostě vám přináším důkaz.“

„A co mi chcete dokázat?“

„Že kletba je velice účinná. Dnes odpoledne jsem se vůbec nesnažila ty mladíky nějak podněcovat. Kdybych to měla v úmyslu, chovala bych se úplně jinak.“

„Podobně jako se chováte teď?“

„Ano.“

Hleděla mu upřeně do očí, provokativně pootevřela ústa a pozdvihla ruce k výstřihu šatů.

Lucian úplně zkameněl, když rozevřela hedvábný oděv a nabídla mu pohled na svůdné oblíny svých nader, rýsující se pod průhlednou košílkou. Uvědomil si, že má v úmyslu se před ním svléci a záměrně ho vydráždit. V klíně pocítil vzrůstající napětí, stupňující se až k bolesti.

„To už stačí,“ řekl, pevně rozhodnut, že nepodlehne. „Nemyslím.“

Nespokojila se s tím, že si svlékla živůtek. Stáhla si i spodní košílku, takže úplně odhalila svá nádherná nadra, plná, pevná s růžovými terčíky bradavek. V ústech mu vyschlo při pomýšlení, jak je bude líbat.

„Opravdu si myslíte, že mi dokážete odolat?“ otázala se chraplavým svůdným hlasem.

Prudce se nadechl. Měl by se proklatě snažit, aby odolal. Muž si snadno může vypěstovat závislost na takovém těle, jako má Brynn, a zapomenout na všechno důležité. Už teď po ní toužil silou, která ho udivovala.

„Zahráváte si s ohněm,“ varoval ji hlasem zahlceným touhou.

„Možná. Ale myslím, že to budete vy, kdo shoří.“

Nepochyboval o tom. Její vlasy vypadaly jako oheň, plápolající kolem ramen vytesaných ze slonoviny a olizující její nahá nadra. A přestože si plně uvědomoval ono nebezpečí, nedokázal se udržet a vztáhl po ní ruku.

„Dávejte pozor, Luciane...“

Nedal jí šanci dokončit větu. Hladovými ústy spolykal její slova, když ji pevně sevřel v náruči.

Náruživě ji líbal, rozohněný nejen žádostí, ale i vztekem. Chutnala jako oheň. Plameny ho zachvacovaly, když jazykem pronikl hluboko do jejích úst, a uvnitř jeho těla se hromadila zběsilá touha zmocnit se jí.

Cítil, že se mu proti své vůli poddává. Zprvu byla nepoddajná a odmítavá, ale náhle uvolnila rty a odevzdala mu svá ústa. Jeho mužství, pulzující syrovou primitivní žádostí, se tlačilo přes tenkou látku kalhot.

Sténal a vzdychal na jejích ústech, chtěl víc, chtěl ji celou...

Popadl ji za ramena, sklonil se k jejím nadřům a uchopil do úst růžovou bradavku. Brynn se instinktivně prohnula, když se chtivě přisál, a zabořila mu ruce do hustých vlasů.

Clonou vášně vnímal její drsný udýchaný hlas: „Vidíte, nedokážete se tomu ubránit.“

Škubl sebou a s usilovnou snahou o sebevládu ji od sebe odstrčil. Stál a zíral na ni, udýchaný a třesoucí se vášní.

Brynn sledovala, jak se v jeho obličeji odráží vnitřní boj, a pocítila triumf i zoufalství. Oči mu svítily vzrušením a ještě jakýmsi temným žářem, který působil téměř násilnický.

Chvějící se rukou zdvihla živůtek od šatů a zakryla si ňadra, dmoucí se vzrušením po jeho divokých polibcích.

„Už to připouštíte, Luciane?“ otázala se tiše s nadějí, že lekce padla na úrodnou půdu. „Síle prokletí nemůžete uniknout. Nedokážete mi odolat, pokud si budeme nablízku.“

Zaťal pěsti. „Myslím, že podceňujete sílu mé vůle. Nepoddám se vašemu kouzlu, Siréno. Dokážu vám, že kletba nemá žádnou moc. Už se vás nedotknu.“

Přesně takového výsledku chtěla dosáhnout – přinutit Luciana, aby z vlastní vůle vzdoroval její přitažlivosti. Tak proč ji najednou přepadl tak silný pocit ztráty?

Navíc, jeho odhodlání přineslo další dilema. Brynn se škádlivě usmála a zatvářila se pochybovačně. „Znamená to snad, že se přestanete se mnou milovat? Jestliže ano, jak mohu splnit svou povinnost a počít s vámi dítě?“

Lucian zaťal zuby a nechal její otázku viset ve vzduchu bez odpovědi.

Brynn nabrala zhluboka dech, aby se uklidnila. „Vy přece chcete dítě, nemám pravdu? A já už si ho také přeju. Protože jste mi slíbil, že když otěhotním, nebudu už muset snášet vaše tělesné nároky. Čím dřív se to podaří, tím dřív budeme mít jeden od druhého pokoj. Ale po dnešní zkušenosti pevně doufám, že kdykoli navštívíte mé lože, vynasnažíte se ze všech sil kontrolovat svůj smyslný chtíč.“

Uštědřila mu tuto poslední ránu, zdvihla hrdě hlavu a jako královna vyplula z místnosti.

Lucian osaměl a jeho mohutné tělo se otřásalo odplouvajícími záchvěvy nenaplněné touhy. Co se to s ním jenom děje? Choval se jako divoch. Kdyby se mu nevysmála kvůli ztrátě sebeovládání, moc nechybělo a serval by z ní šaty a doslova bez milosti by ji znásilnil. Hlad po ní se zdál silnější než cokoli jiného.

Lucian zaťal zuby a přál si jediné – aby sžíravá bolest v jeho klíně povolila, aby získal nad sebou vládu. Ještě nikdy si nepřipadal tak bezmocný. Ulevil si šťavnatou kletbou. Co se stane příště? Až se jí zase dotkne, dokáže odolat oné čarodějce s ohnivými vlasy a zelenýma očima, která je jeho ženou?

10

*Z*novu se jí zdálo o Lucianovi. Jazykem ji jemně dráždil na nejintimnějším místě mezi stehny, jako by ochutnával ten nejsladší zákusek. Choval se přitom nevýslovně něžně.

Prohýbala se a svíjela v divoké žádosti, kterou v ní tak zkušeně vzbudil, dostala se na samý vrchol vzrušení, ale on odmítl zbavit ji té slastné bolesti.

„Luciane..., prosím...,“ chtěla, aby se s ní spojil, aby se mu mohla oddat.

Dobře chápal její hlad.

Přesunul se ústy výš, zasypával teď polibky její břicho, řadra, úžlabinu pod krkem, a když si na ni konečně lehl, zachvěla se blahem. Pronikl do ní naběhlým penisem, hluboko do zvlhlé štěrbiny, která ho ochotně přijala..., ale potom zůstal bez hnutí.

Lehce jí přešel rty po tváři a ona v odpověď rozechvěle vzdychla. Usmál se na ni tak něžně, až se jí chtělo plakat. Byla však natolik plná touhy, že nedokázala ani promluvit, jen se k němu tiskla – horká, vzrušená, toužící.

Konečně se v ní začal pohybovat v pradávném rytmu, jenž nepodléhal ani času, ani rozumu či vůli. Dychtivě se mu podvolovala, celé tělo jí zachvátila sladká muka lásky a potom už stačil jediný hluboký pohyb, aby v jejím těle rozpoutal divokou bouři, doprovázenou výkřiky slasti...

Brynn se zavrtěla a probudila se. Celé tělo měla jako zdužené touhou. Lůžko vedle ní však zelo prázdnotou. Byla sama.

Všechno se jí jen zdálo. Nebyl tam Lucian, aby ji vzrušoval svým laskáním, jež jí pronikalo pod kůži. Zapudila ho svým nepřístupným chladem.

Dotkla se rukou tváře a překvapené zjistila, že je vlhká od slz. Uvědomila si, že ve snu se jí dostalo něhy a laskání, po nichž ve skutečnosti tolik toužila.

Pevně zavřela oči, přitiskla si polštář na prsa a vzpomínala, jak ve snu zoufale toužila Luciana oblažít, hýčkat ho v sobě.

Nic takového ale nesmí připustit. Věděla, že není jiná cesta než udržet chlad a rezervovanost.

Lucian za ní té noci nepřišel a stejně tomu bylo po celý následující týden – úleva, za níž se Brynn cítila na jednu stranu vděčná. Jenže na druhé straně teď o to víc vnímala svou samotu.

Napjaté vztahy s manželem nepředstavovaly jedinou příčinu její sklíčenosti. Ve snaze předejít neshodám mezi svými obdivovateli, jaké již jednou zažila, omezila své společenské styky. Pokud si někdy vyšla, pečlivě dbala, aby kolem sebe měla spoustu přítelkyň, a s Pickeringem a Hogarthem odmítala hovořit.

Životu v ústraní ale nemohla přičítat neustálou zádumčivost, která ji trápila. Podle všech příznaků zatím nepřišla do jiného stavu, a tak musela ve svém podivně nevyrovnaném manželství zůstat i nadále. Lucian se jistě nehodlá vyhýbat jejímu lůžku věčně.

Koncem prvního měsíce pobytu v Londýně její samotu konečně prolomila nečekaná návštěva – při zpáteční cestě z Harrowu se u ní zastavil Grayson.

Brynn, šťastná, že ho vidí, doslova slétla ze schodů a v hale, kde na ni čekal, se mu vrhla do náruče.

„Probůh, jen mě neuškrt', děvče,“ bránil se se smíchem a snažil se uvolnit z jejího sevření.

Všimla si, že komorník a sloužící zvědavě přihlížejí, a tak popadla bratra za ruku a odtáhla ho do vedlejší místnosti. Zavřela dveře, aby měli trochu soukromí.

„Doufám, že mi přinášíš novinky od Thea. Za dobu, co bydlím v Londýně, jsem od vás dostala sotva pár slov.“

„Víš, co nám dalo práce udržovat domácnost v běhu? Vůbec jsem netušil, co úsilí tě stálo zajistit nám tak pohodlný život, Brynn.“

Netrpělivě přešla jeho pochvalu. „Tak jak se má Theo?“

„Neboj se, šťastně dorazil do Harrowu a okamžitě se tam zabydlel. Když jsem odjížděl, byl až po uši zabraný do hovoru s jedním z nových učitelů. Diskutoval o účincích jakési kyseliny a vypadal nesmírně šťastně.“

„Šťastně? Opravdu vypadal šťastně?“

„Nevýslovně.“ Grayson se rozhlédl kolem sebe. „A co ty, Brynn. Jsi i ty aspoň trochu šťastná?“

Trhla hlavou, neměla nejmenší chuť mluvit o svém manželství. „Mně nikdy nešlo o to, být šťastná. Teď mi povídej o Theovi.“

Usadila Graye na pohovku a dobrou půlhodinu ho zpovídala ohledně mladšího bratra – jak na něj zapůsobila škola, jak bude vypadat jeho vyučování, a nakonec se dostala i k tomu, kolik ponožek mu Gray zabalil do kufru. Teprve až se dozvěděla všechny podrobnosti, nechala Graye vypít čaj, který jim pozorný sluha před chvílí donesl.

Nakonec přišla řeč i na Grayovy plány. Zdálo se poněkud zvláštní, že nepočkal na pozvání a okamžitě navrhl: „Doufal jsem, že bych mohl požádat

o přístřeší u vás, pokud nebude Wycliff proti. Ušetřil bych tak peníze za nocleh v hostinci.“

„Samozřejmě musíš bydlet u nás,“ zvolala Brynn a vzdorně dodala: „Ať se to Wycliffovi líbí nebo ne.“

Zazvonila na komorníka a dala mu příkaz, aby se postarali o starodávný Caldwellův kočár a o koně, a sama odvedla Graye do pokoje pro hosty. Její vztahy s paní Pooleovou zůstávaly napjaté, a tak nechtěla, aby jí setkání s bratrem pokazila hospodyně svými kyselými poznámkami.

Aby mu poskytla dostatek času na zotavenou po cestě, navrhla, že se sejdou u večere v šest. „Na Londýn je to nepochopitelně časná hodina, ale já ráda dodržuji naše venkovské zvyky.“

„Bude s námi večeřet Wycliff?“ otázal se Gray s předstíranou nenuceností.

„Pochybují,“ odpověděla Brynn. „Většinou večerím sama. Lucian se doma příliš nezdržuje.“

Bratr na ni opět zkoumavě pohlédl, ale neučinil žádnou poznámku ohledně jejího manželství. Místo toho položil podivnou otázku: „Brynn, víš něco o Wycliffově práci na ministerstvu zahraničí?“

„Moc ne. Nikdy jsme o tom nemluvili.“

„Slyšel jsem, že dělá pro vnitřní rozvědku – špionáž, jestli rozumíš.“

„Tak mi to bylo řečeno.“

Udiveně zdvihla obočí: „Proč se ptáš?“

Gray pokrčil rameny. „Jen ze zvědavosti. Takže se uvidíme u večere.“

„Ano, těším se.“

Vrátila se do svého pokoje a chvíli si četla. Potom se převlékla k večeri a vydala se za bratrem. V pokojích pro hosty ho nenašla, a tak začala hledat v přízemních komnatách. Nenacházel se však ani v salonu ani v jídelně. Nakonec ho objevila v pracovně, kde by ho vůbec nečekala. Seděl u stolu a prohraboval se v jedné zásuvce.

„Grayi?“

Polekaně vzhlédl a provinile zrudnul.

„Co to děláš? To je Lucianův stůl.“

„Já... hledal jsem něco na psaní.“

„Máš přece papír i pero ve svém pokoji.“

„Opravdu? Vůbec mě nenapadlo se podívat.“

Sáhl rychle hluboko do zásuvky, potom ji zavřel a vstal. Brynn ztuhla, když spatřila, jak něco strká do kapsy. Přistoupila k němu – cožpak si myslí, že je slepá? „Co jsi tam vzal, Grayi?“

Jeho ruměnek ztmavěl. „Nic důležitého, opravdu.“

„Grayson Caldwell,“ řekla tónem, jakým byla zvyklá plísnit nejmladšího bratra. „Ukaž!“

Chvíli váhal a potom s nelibostí vytáhl ruku z kapsy. „To vůbec nestojí za to.“

Brynn zahlédla prsten s Wycliffovým znakem. „Lucianův pečetní prsten?“

„Ano. Zamýšlel jsem si ho vypůjčit.“ „Proč?“

„Protože potřebuji jeho pečeť na dopis.“

„Proč ho tedy nepožádáš přímo?“

„To je nápad,“ odpověděl Gray hořce. „Abych mu strčil pod nos, že jsem pašerák. Co myslíš, že by udělal? Je v podstatě zmocněncem britské vlády. Myslíš, že přivře obě oči, když mu odhalím své nelegální jednání?“

Brynn se zachmuřila. „Proč se tím ještě zabýváš? Říkal jsi, že s pašováním přestaneš, jakmile splatíme dluhy. Smlouva, kterou Lucian uzavřel, na to bohatě stačila... Nebo ne?“

„Ne tak docela,“ řekl Grayson a vyhnul se jejímu pohledu.

Zhluboka se nadechla. „Grayi, nebudu na Lucianovi žebrot peníze. Dost na tom, že jsem se mu zaprodala do manželství. Nechci už mu být ničím povinována...“

„To by stejně nemělo cenu. Peníze mi nepomohou.“

Položila mu ruku na paži a starostlivě se otázala: „Co se děje, Grayi?“

„Ale nic. Prostě potřebuji Wycliffovu pečeť, abych zlegalizoval zásilku brandy. Kdyby mě chytili celníci, nemohou mi dokázat, že se jedná o kontraband.“

„Ale proč vůbec musíš ještě riskovat? Nemůžeš s tím přestat?“

„Rád bych, Brynn. Snad už brzy. Ale pořád ještě mám nějaké závazky. Ještě musím přepravit poslední zásilku. Přisahám, že to bude moje poslední pašerácká výprava, ale taky bude ze všech nejnebezpečnější.“

Brynn ještě nikdy neviděla svého bratra tak ustaraného. Nerozhodně na něj zírala, ale nakonec zavrtěla hlavou. „Grayi..., bez dovolení nemůžeš tu pečeť použít. Musíš ji vrátit.“

Jeho výraz ztvrdnul. „Prosím, Brynn, nežádej to po mně. Nemám jinou možnost.“

„Já tě nežádám, já ti to nařizuji. Jestliže si ji ponecháš, budu to muset oznámit Lucianovi.“

Dlouho si hleděli do očí. „Nemůžeš mu to říci, Brynn. Zničil by mě. Myslím, že už mě dokonce podezřívá z nezákonného obchodování. Může na mě poslat celníky a ti budou čmukat kolem pobřeží tak dlouho, až mě dostanou. Skončím ve vězení. Takhle to chceš?“

„Samozřejmě že ne, ale...“

„Nesnažím se zachránit jen svou kůži. Jde také o tebe a o Thea.“ Brynn se sevřelo srdce. „O čem to mluvíš? Proč by se mělo něco stát Theovi?“

Grayson si zhluboka povzdychl a potřásl hlavou. „Nic. Měl jsem jen na mysli, že by to na tebe nevrhlo nejlepší světlo, kdybych musel do vězení. Neměj obavy. Já už to nějak zvládnou. Ale potřebuji ten prsten. Jen na pár vteřin.“

„Grayson...“

„Prosím, Brynn, důvěřuj mi trochu.“

Pátrala v bratrových očích, až nakonec odvrátil zrak.

„Není jiná možnost,“ téměř zašeptal. „Prosím, věř mi, neklesl bych tak hluboko, kdybych nebyl dočista zoufalý.“

Brynn se chystala odpovědět, když vtom zaslechla mužské hlasy přicházející z haly. Prudce se otočila a zjistila, že ve dveřích stojí Lucian.

Provinile zrudla, úplně stejně jako před chvílí její bratr. V Lucianově pracovně neměli vůbec co pohledávat

Zmateně uvažovala, kolik mohl z jejich rozhovoru slyšet, a s obavami sledovala, jak se zdvořile zdraví s Graysonem a potřásají si rukama. Nezpozorovala u Luciana žádnou známku podezření, ale přesto se ještě nedokázala chovat přirozeně, když se k ní otočil.

„Provázela jsem bratra po domě,“ vyhrkla. „Právě jsme se chtěli odebrat do jídelny.“

„Skvělé. Doufám, že nebudete nic namítat, když se k vám připojím.“

„Ne..., ovšem že ne,“ řekla Brynn a přinutila se k úsměvu.

Po zbytek večera se jí nenaskytla možnost promluvit s bratrem o samotě, aby jí mohl objasnit předchozí tajemné narážky či aby dosáhla vrácení prstenu.

Překvapovalo ji, jak roztomilým hostitelem Lucian byl. Zastal většinu konverzace, zatímco Brynn se snažila uspořádat si v hlavě své zmatené myšlenky. Dokonce i v jídle se pro samé úvahy jen tak pošťourala. Pašovat brandy je jedna věc, ale ukrást a zneužít Lucianův majetek považovala za neomluvitelné.

Přece se však nemůže ke Grayovi obrátit zády, když se dostal do potíží. A co když je Theo opravdu v nebezpečí? Musí vypátrat, co mu dělá takové starosti.

Bohužel však už nemela příležitost s bratrem promluvit. Po večeři nechala oba muže, aby si v klidu vypili portské, a uchýlila se do salonu, kde neklidně přecházela sem a tam. Když se pánové vrátili, rozhovor se točil jen kolem mužských záležitostí.

Gray měl zřejmě v úmyslu zůstat vzhůru déle než ona, odebrala se tedy na lůžko a Lucian s bratrem hráli biliár ještě dlouho do noci.

Probudila se za úsvitu. Zaslechla zvonění kopyt na dláždění, rychle si přehodila šál a běžela dolů. Grayson se právě chystal k odjezdu.

Vzhlédl k ní, když se objevila ve dveřích.

„Grayson,“ řekla stroze, „myslím, že jsi na něco zapomněl.“

Usmál se a významně pohlédl na komorníka, starajícího se o jeho zavazadla. „Ach ano, holčičko, zapomněl jsem se rozloučit.“

Naklonil se k ní, políbil ji na čelo a zašeptal do ucha: „Nesmíš hubovat, Brynn, obzvlášť ne před služebnictvem.“

„Budu, pokud mi okamžitě neřekneš, co se děje,“ zašeptala prudce. „Jaké to máš potíže?“

„Nic, co bych nezvládl. Nechtěl jsem tě takhle vylekat.“

„Graystone...“, začala znovu a její rozladění ještě vzrostlo. „Co ten... předmět, který ti nepatří?“

Sáhl do kapsy a vtiskl jí prsten do dlaně. „Na, vezmi si ho.“

Sevěřela prsty kolem chladného kovu a kvůli komorníkovi se přinutila k úsměvu. „Neopovažuj se ještě jednou udělat něco podobného, bratříčku...“, mumlala.

„Já vím, předhodila bys mou hlavu žralokům.“ Ušklíbl se rádoby šibalsky. „Ale ať už si myslíš, co chceš, tohle mi zachránilo život.“

Ještě jednou ji políbil a nastoupil do kočáru. Brynn za ním hleděla, jak odjíždí, a náhle se otřásla. Je možné, že je Grayův život opravdu v ohrožení?

Jakmile se zavřely domovní dveře, otočila se a vklouzla do pracovny, aby vrátila prsten na místo.

Právě se natáhla k zásuvce, když za ní promluvil Lucian. „Mohu vám nějak pomoci, drahá? Hledáte snad něco?“

Brynn leknutím vyskočila a otočila se k němu. Jeho modré oči ji vždycky dokázaly vyvést z míry, ale tentokrát hleděly obzvlášť pronikavě. Zoufale se snažila vymyslet nějakou výmluvu.

„Rád bych věděl, co vás na tomto pokoji tak fascinuje.“

„N-nic“, koktala. Já... já... postrádám jednu náušnici. Myslela jsem, že jsem ji tady včera ztratila.“

Lucian učinil krok směrem k ní a Brynn ucouvla. Přejel ji pohledem od rozcuchaných vlasů přes neglizé zakryté šálem až po bosé nohy.

„Snad byste se měla raději obout“, řekl a přistoupil k ní.

Těžce polkla. „Neměla... neměla jsem čas. Chtěla jsem se rozloučit s bratrem.“

„Nenapadlo vás, že vylekáte komorníka, objevíte-li se před ním takhle neupravená?“

„Jsem dostatečně zahalená“, odvětila nervózně. „Mnohem víc, než když mám na sobě večerní šaty.“

Lucianova ústa se prohnula v náznak úsměvu. „K večerním šatům obvykle nenosíte vlasy takhle rozcuchané, jako byste právě vylezla z postele. Berte trochu ohledy na nás, obyčejné smrtelníky, Siréno“, dodal, ale jeho úsměv se náhle vytratil.

Pronesl svou galantní poznámku úplně automaticky, jak byl zvyklý chovat se k ženám, a až potom si uvědomil, ke komu hovoří.

Vztáhl ruku, aby jí z tváře odhrnul neposlušné kučery, ale když jí prsty zavadil o spánek, Brynn ucukla. Určitě ji nechtěl tím dotekem vzrušit, ale na ni zapůsobil jako oheň.

Rozpačitě mu pohlédla do očí. Lucian stál úplně tiše a v očích mu četla touhu po jejím těle.

Prudce se nadechla, poznala, že je nejvyšší čas nějak přerušit účinek kouzla.

Upřel oči na její rty a v tu chvíli Brynn nasadila chladný odmítavý úsměv.

Jakoby proti své vůli se pomalu natáhl a palcem jí něžně přejel po spodním rtu. Chraplavým hlasem zamumlal více méně pro sebe: „Skvěle předstíráte, že jste Ledová královna. Člověka to přímo nutí, aby se pokusil vás rozehrát.“

Podařilo by se mu to okamžité, jen kdyby mu dala možnost, uvědomila si Brynn a srdce jí začalo prudce tlouci.

Vší silou pokračovala v přetvářce. „To nejste sám,“ odvětila mrazivě. „Podobný pocit má spousta mužů.“

Odtáhl ruku, jako by se dotkl žhavého uhlíku, a z očí mu zmizel svůdný žár.

„Zbytek dne strávím mimo domov,“ řekl břitce, načež se otočil na podpatku a opustil pracovnu.

Brynn si s úlevou vydechla. Náhle si vzpomněla, z jakého důvodu tu je, a rychle upustila Lucianův prsten do zásuvky, jako by ji pátil. Potom zavřela oči a doufala, že se její zběsilé srdce uklidní.

Velice jí vadilo, že musela manželovi lhát. Nenáviděla podvody. Ale nic jiného jí nezbývalo. Nemohla vydat Graysona napospas Lucianovi, o jehož reakci neměla představu. Grayson se možná zapletl do nelegálního obchodu, ale pořád ji k němu váže pokrevní pouto. A to pro ni má mnohem větší váhu než pouto manželské.

Cožpak to není správné?

Lucian uskočil před úderem a sám úspěšně ránu vrátil. Kolem boxerského ringu se shromáždil dav a s obdivem sledoval zápas mezi ním a Gentlemanem Jacksonem.

Jacksonův klub na Bond Street byl jedním z nejznámějších boxerských klubů v Anglii. Oba soupeři, svlečení do půl těla, už těžce dýchali. Měli za sebou šest kol zápasu holými pěstmi. Lucian cítil bolest v ramenním svalu a utržil několik modřin, ale v posledním kole získal zřejmou převahu.

Vyrazil k útoku a děsivým úderem zasáhl Jacksonovu čelist a poslal bývalého přeborníka Anglie do provazů.

Jackson s potížemi získal zpět rovnováhu, zdvihl ruku v obranném gestu a zazubil se. „Mír, můj pane. Poznám, kdy mám dost.“

Lucian skryl zklamání a přikývl. Potřásl mu rukou a s netrpělivým posunkem odmítl Gentlemanovu chválu stejně jako obdiv přihlížejících. Pořád ještě toužil po krvi. Zdvihl ručník a otřel si zpotené čelo.

Doufal, že mu zápas pomůže překonat sexuální napětí, ale bohužel se mu neulevilo. Stejně tak se mu nijak nezlepšila nálada. Ve dne se nedokázal soustředit na práci a v noci špatně spal. Trápil se na lůžku představami milování, až ho přepadala šíravá bolest v rozkroku. Ve dne jen předstíral práci nebo trávil čas v místech, jako je toto, kde se snažil unavit tělo sportem.

Navzdory odhodlání odolat Brynninu kouzlu musel přiznat porážku. A teď se přiřadila další nesnáze: podezřívavost.

Od chvíle, kdy ji ráno našel ve své pracovně, mu v hlavě kolovaly pochyby, zda se v ní krutě nezmýlil. Původně téměř na sto procent věřil, že Brynn nic neví o pravděpodobných protivládních aktivitách svého bratra. Teď však váhal, jak si vysvětlit jejich dnešní provinilé výrazy. Bude si muset pořádně rozmyslet, má-li Brynn důvěřovat

Tiše zaklel. Jako by nestačilo, že jeho agenti v Cornwallu nenarazili kolem sira Graysona na nic, co by ukazovalo na víc než na obyčejné pašování. A ještě ke všemu se po hledané zásilce slehla zem, nemluvě o Calibanovi. Takový neúspěch Luciana velice pokořoval, ale představa, že bude muset sledovat i vlastní manželku, ho přiváděla k zuřivosti.

Ta se projevila při boji s Jacksonem a Lucian si uvědomil, že dával do úderů až příliš mnoho síly. Jenže se svého napětí stejně nezbavil.

Stiskl zuby a odhodil ručník na lavici. Natáhl se pro košili a vtom si všiml, že k němu míří markýz Wolverton a tváří se velice vážně.

„Kde se tu bereš?“ otázal se Lucian, když se setkali. „Měl jsem za to, že považuješ pěstní souboje za barbarské konání.“

„Taky že ano. Šerm je mnohem civilizovanější.“

„Nuže, jestli se jedná jen o společenskou návštěvu, tak tě musím předem varovat, že mám prachmizernou náladu.“

„Pak je mi líto, že tě nemohu potěšit. Zaslechl jsem něco, o čem bys měl vědět.“

„Drby?“

„Vzpomínáš na tu rozepři, k níž došlo na zahradní párty tvé tety?“

Lucian se ušklíbl. „Jak bych mohl zapomenout? Dva utrñosové se poprali, kdo z nich bude učit mou ženu střílet z luku.“

Dare přikývl. „Pickering a Hogarth se ještě neudobřili. Ten básník vyzval Hogartha na souboj pistolemi – a mají tak horké hlavy, že ani nechtějí čekat do setmění.“

„Souboj?“ Lucian pozdvihl obočí. „Jak se to dotýká mě?“

„Má to být kvůli tvé ženě, Luciane. Ti moulové obviňují jeden druhého, že se dotkli její cti. Prostě o ni svádějí souboj, jak se říká.“

Aby ušetřili čas, nasedli do lehké dvoukolky, jež byla po ruce, a Dare řídil. Směřovali po Severní silnici pryč z Londýna.

Lucian seděl mlčky, napjatý, zamyšlený. Velice pravděpodobně nepřijedou natolik včas, aby souboji zabránili, ale musejí se alespoň pokusit.

Když se přiblížili k údajnému místu souboje, ztratil všechnu naději. U silnice stálo několik kočárů a podél pole viděl dav lidí.

Když však spatřil kočár s erbem Wycliffů, cítil se, jako by dostal ránu do žaludku. Zřejmě také právě dorazil, protože z něj chvatně vystoupila žena a rozběhla se k hloučku.

Brynn. Dobrý bože!

Lucian s úžasem sledoval, jak si razí cestu mezi davem a vbíhá na bojové pole přesně v okamžiku, kdy vyšly výstřely... Hrud mu sevřela hrůza.

Jeho vůz ještě nestačil zastavit a Lucian už vyskočil a pádlil ke skupině lidí v hrůzném očekávání, co uvidí.

Přes dav spatřil na zemi ležící postavu. Za pomoci loktů se prodral skrz a rázně se zastavil – jeho děs teď vystřídal šok. Uprostřed hloučku klečela vedle ležícího muže Brynn a držela ho za zkrvavenou ruku.

Strnule zíral na scénu, kterou tak dobře znal ze svých snů – jediný rozdíl nacházel v tom, že ve snu je umírajícím on sám.

S bušícím srdcem přistoupil blíž. V ležícím muži poznal básníka Pickeringa, jeho zranění našťěstí nevypadalo smrtelné. Nějaký starší džentlmen, zřejmě lékař, právě prohlížel jeho ránu na rameni.

Mladý Pickering s tváří zkrivenou bolestí vzhlížel ke Brynn. „Madam...,“ vydechl a zaťal zuby do rtu.

Něžným pohybem mu odhrnula vlasy z čela a konejšila ho: „Pst, nesmíte mluvit. Setřete si síly.“

Lucian skřípal zuby. Zmítaly se v něm úleva se žárlivostí a vztekem. Nejraději by jí zakroutil krkem za tu neopatrnost – vrhnout se mezi střelící muže! Vždyť ho k smrti vylekala. A také za něhu, již projevovala cizímu muži, ať už byl raněn či nikoli...

Lucian přistoupil majetnický až k ní a Brynn vzhledla, jako by vycítila jeho přítomnost. Plakala, po tváři jí stékaly dva potůčky slz a v očích měla zmučený výraz. Luciana bodlo u srdce a ke všem jeho pocitům se přidal i soucit.

Když poznala Luciana, ztuhla, ale v tu chvíli se ležící muž začal dožadovat její pozornosti.

„Snesl bych desetkrát větší bolest,“ vyřázel ze sebe Pickering, „za váš jediný úsměv.“

Brynn polkla ve snaze zadržet nový proud slz, ale než mohla něco odpovědět, vložil se stroze doktor.

„Uzdraví se, ale musím mu vyndat kulku. Vezmu ho s sebou. Odstupte, prosím,“ řekl k davu, tlačícímu se do prostoru kolem raněného.

Jeden z mladíků stál opodál. Lucian si uvědomil, že to je básníkův sok. Když se otřesená Brynn postavila na nohy, přistoupil k ní lord

Hogarth a prosebným tónem spustil: „Promiňte mi to, madam. Opravdu jsem neměl v úmyslu mu ublížit.“

Otočila se k němu s očima planoucíma pod závojem slz a pronesla: „Já nejsem ta, koho byste měl žádat o odpuštění.“

Hogartha překvapila síla jejího výrazu, ale vzápětí ho přepadl ještě hlubší pocit viny. Už otvíral ústa k protestu, ale Brynn ho přerušila. „Tohle musí skončit, Hogarthe. A také to skončí. Už *nikdy* nechci ani jednoho z vás vidět.“

„Madam...“

„Prosím, *odejděte*.“

Přestože vypadal úplně otřesený, pochopil, že to myslela naprosto vážně. Ustoupil o krok, pomalu se otočil a tápavě odcházel.

Brynn si setřela slzy z očí a sledovala pohledem, jak mladého Pickeringa odnášejí k doktorovu kočáru. Lidé se začali rozcházet, ale Lucian na sobě cítil jejich kradmé pohledy.

Brynn pokleslo srdce, když spatřila nebezpečný lesk v Lucianových očích.

Bez protestu se nechala odvést k Wycliffovu kočáru. Koutkem oka spatřila Lucianova přítele, lorda Wolvertona, čekajícího u lehké bryčky. Lucian mu pohybem ruky naznačil, že má v úmyslu odjet se svou ženou.

Pomohl jí nastoupit, usedl vedle ní a práskl za sebou dveřmi. Nepokrytě sršel vzteky.

„Co tady děláte?“ zamumlala a utírala si slzy.

„Co asi myslíte, že dělám? Přijel jsem si vyzvednout svou *manželku*. A spíš bych se měl ptát já vás. K čertu, co vás to jen napadlo, vběhnout jim takhle do rány? Vždyť jste mohla být mrtvá!“

„Myslela jsem...“

„Zřejmě jste vůbec nemyslela!“ Odbyl ji jízlivě. „Co jste měla v úmyslu? S potěšením sledovat, jak se ti dva krasavci navzájem zničí?“

„Samozřejmě že ne. Chtěla jsem je zastavit.“

Když se zlobil, byla modř jeho očí ještě intenzivnější a vypadal nádherně. Lucian se chvilku odmlčel, zřejmě se snažil ovládnout. „Mohla jste se alespoň pokusit být trochu méně nápadná,“ pokračoval nakonec. „To vás ani nenapadlo vzít si neoznačený kočár?“

Brynn si uvědomila, že má na mysli erby rodu Wycliffů namalované na dveřích. Zakrátko se roznese po celém Londýně, že se objevila u souboje.

Otočila se k oknu a snažila se přemoci pocit křivdy. Musela uznat, že má Lucian důvod k výčitkám. Jeden z jejích dalších obdivovatelů jí řekl o zamýšleném souboji, a ona nemyslela na nic jiného, než jak zabránit neštěstí. Stejně přijela pozdě. Za všechno může ona.

„Doufám, že jste spokojená,“ pronesl Lucian příkře. „Bulvární noviny budou mít zvláštní vydání. To je sousto – dva hlupáci se snaží zabít jeden druhého kvůli mé hraběnce.“ Natáhl se, stálh záclonku v okně kočáru a totéž udělal na druhé straně, ve snaze skrýt se před zvědavými pohledy.

„Nechtěla jsem, aby se něco takového stalo,“ šeptala.

„Vaše jednání chápu jako pokus zesměšnit mě ve společnosti.“

Brynn zkroušeně potřásla hlavou. Poskvřnila jeho jméno a pověst a on má plné právo jí to vyčítat. I když přímo ten skandál nevyvolala, mohla vědět, co její kletba způsobí. „Já... já se moc omlouvám, Luciane.“

„To je trochu málo. Vždyť ti zabeďnění hlupáci mohli přijít o život!“

„Já vím,“ šeptala Brynn a nitro jí svírala bolest. „Je to moje vina. Věděla jsem, co se může stát.“

„Omluvami nic nespravíte, i kdybych jim věřil,“ ucedil Lucian přes zaťaté zuby.

Když neodpovídala, pronesl ještě drsněji: „Dobře mě poslouchajte, Brynn. Nedovolím, abyste takhle pokračovala. Buď se budete chovat se vši diskrétností, nebo vás odvezu z Londýna.“ Ulevil si tichou nadávkou. „Možná jsem udělal chybu, když jsem vás sem hned přivezl.“

Brynn spolkla slzy a bojovně zdvihla hlavu. „Celé naše manželství byla chyba. Pokoušela jsem se vám to vysvětlit, ale nedbal jste toho.“

„Teď už je pozdě to měnit. A já nebudu nadále tolerovat vaše nemravné chování.“

„Nic nemravného jsem neudělala.“

„A jak tomu chcete říkat? Zamotala jste hlavy těm ubohým mladíčkům, aby se honili za vašimi sukněmi!“

„Já tomu říkám prokletí. Přesně takhle se projevuje.“

„Daleko snáz uvěřím tomu, že jste s nimi za mými zády koketovala.“ Popadl ji pevně za paži a přinutil ji, aby mu pohlédla do očí. „Varuji vás, Brynn. Můj syn se mi musí podobat!“

Když jí došel pravý význam jeho slov, zůstala otřeseně zírat. „Nikdy bych neporušila manželskou přísahu.“

„Ne? Nepřekročila jste snad meze už tím, že jste pobláznila ty mladíky?“

Zlověstný třpyt v Lucianových očích nahnal Brynn opravdu strach. Už ho viděla rozzlobeného, ale dosud se nesetkala s hněvem vyvolaným žárlivostí a uraženou mužskou pýchou. Obviňoval ji však neprávem. Nikdy, ani ve snu by ji nenapadlo být mu nevěrná. Ale také by se nesmířila s tím, stát se v jeho ruce kusem hadu.

Pohlédla na něj odbojně.

Atmosféra v těsném prostoru kočáru se náhle změnila. Zhoustla napětím z potlačované touhy.

Viděla mu na očích, že ji chce. Proti své vůli pocítila v podbřišku podvědomý tlak sexuální žádosti.

Zaklesli se do sebe pohledy. V jejích očích se odrážel vzdor, v jeho čirá smyslnost. Popadl ji rukama za ramena a bolestivě sevřel.

„Nedotýkejte se mě,“ varovala ho a snažila se uvolnit

V hluboké modři jeho očí nebezpečně blýsklo. „Manželka mi chce odpírat moje právo?“

Zachvěla se strachem, ale nedokázala se zastavit. „A co když ano?“

Jediným pohybem jí vyhrnul sukni.

„Nemyslím, že byste chtěl vyprovokovat další skandál,“ řekla posměšně.

S rozhodným výrazem ve tváři, s očima rozšířenými vzrušením jí vložil ruku mezi stehna.

Brynn náhle zalapala po dechu, protože ji zradilo vlastní tělo. Stačil jediný Lucianův dotek a ona zvlhla, klínem jí projela ohnivá žádost a bradavky prsou ztuhly jako dva hroty. Nepochybovala, že si toho všiml.

Prstem přejel po vzrušivém poupátku jejího ženství a ona nedokázala potlačit slastný vzdech. Dráždivý dotek okamžitě vyburcoval všechny její smysly a rozpoutal mezi manželi žár emocí.

Prudce se nadechla, když si začal rozepínat knoflíky na kalhotách. Okamžitě spatřila dlouhý, plně ztopořený pyj.

Věděla, že se jí Lucian zmocní přímo na místě, a nedokázala se mu bránit

Připadala si jako ztracená v jeho plamenném pohledu, začala se chvět a celým tělem jí jako ostré šípy pronikaly záchvěvy opojného očekávání. Neodvratnost jejich počínání ji děsila.

Přitáhl ji k sobě a lačnými rty se okamžitě spojili v divokém polibku. Ucítila v ústech jeho vlhký, horký jazyk a vzrušení mezi nimi ještě zesílilo.

Potom vklouzl prsty do její zvlhlé štěrbiny a zabořil je hluboko dovnitř, stejným pohybem, jaký prováděl jazykem v jejích ústech. Brynn nevnímala nic jen svůj neukojitelný erotický hlad.

Stejně jako Lucian.

Jeho vztek se změnil ve spalující horečku. Chtěl rozbít na padrt' chladnou zeď její odmítavosti, přemoci její sebeovládání a odpor změnit v bezvýhradnou oddanost.

Vůbec se nerozmýšlel, zdvihl ji a posadil si ji obkročmo na klín. Brynn zalapala po dechu, když do ní pronikal, ale její tělo se pro něj okamžitě otevřelo a uvítalo ho hedvábným zářem.

Znovu se začali divoce líbat, všechno napětí, strádání v uplynulých týdnech, explodovalo. Přejel jí rukama po zádech a do vlasů, zatímco kolébání kočáru mu pomáhalo pronikat hlouběji do jejího lůna.

Jazykem bloudil v jejích ústech, naléhavě a žádostivě, a sladká chuť jejích slin ještě zvyšovala jeho vzrušení. Očekával zběsilý odpor, a místo toho narážel záchvat všepohlcující touhy. Líbal ji ještě ohnivěji, aby podpořil plameny vášně, které je zachvátily.

Vůbec nic nepředstírala. Cítil to v jejích polibcích, ve způsobu, jakým se k němu tiskla, v přidušeném sténání, jež nedokázala potlačit. Jejich jazyky se dotýkaly v horečné touze a Lucian se prohnul v bocích, aby se dostal ještě hlouběji do jejího rozzechvělého těla. Byl stejně rozvášněný jako ona. Oddala se téže primitivní síle, která ji nutila pohybovat se v naléhavém, zběsilém rytmu.

Její vstřícnost přemohla i ty poslední Lucianovy zábrany. Ani jeden z nich nedokázal svou vášň zvládnout. Odtrhla se od jeho úst, zaklonila hlavu a divoce vykřikla – krásná, žhavá a nespoutaná. Jen o malou chvíli později ji Lucian následoval v horečném vyvrcholení.

Hrud' se mu dmula, jak bojoval o vzduch, a pomalu začínal přicházet k sobě. Brynn se úplně zhroutila a opírala se mu hlavou o rameno. Ještě stále mu tělem probíhaly následné záchvěvy rozkoše, překypoval něhou, vášní a zuřivostí.

Nechápal, jak mohl tak rychle ztratit veškeré ovládání. Jeho výbuch představoval jen vyvrcholení týdny trvajícího pocitu marnosti a bezmocné zuřivosti, potlačované smyslnosti a také žárlivosti. Ovládala ho potřeba uplatnit svá mužská práva, jako by mu Brynn patřila... Přesto však jeho divoké jednání vyvolalo něco víc než pouhý majetnický pocit. Zažil smrtelnou hrůzu při myšlence, že by Brynn mohla být zraněna. Nebo že by ji dokonce ztratil. Jakmile se nacházela v bezpečí, musel dát prostě průchod svým citům. Zmocnil se jí jako divoch, aniž si uvědomil okamžik, kdy se jeho zlost změnila v žádost, v neukojitelný hlad.

Zatraceně, přece se normálně choval úplně odlišně. Uměl být jemný, věděl, jak ji pomalu dovést ke vzrušení, jak ji laskat tak, že zmírala rozkoší a slastí, než sám došel naplnění.

Nadechl se ve snaze získat sebekontrolu. Všechny svaly v těle se mu ještě chvěly prožitou touhou zmocnit se jí. A Brynn... bude bezpochyby litovat jejich výbuchu ještě víc než on sám. Dobrý bože, jak rád by změnil její lítost v dobrovolné odevzdání.

Ústa mu změkla něhou, jeho napětí se uvolňovalo, vnímal její blízkost, jemně ji hladil po obnažených stehnech...

„Jste čarodějka,“ zašeptal jí chraptivě do vlasů. „Krásná, sladká čarodějka.“

Nepochybně řekl to nejhorší, co mohl. Cítil, jak mu ztuhla v náruči, jako by polil její rozpálené tělo studenou vodou. Vzepřela se proti jeho hrudi a rychle se snažila vymanit z jeho blízkosti.

Usadila se v opačném rohu kočáru a roztřesenýma rukama si upravovala pomačkanou sukni.

„Nejsem čarodějka,“ zamumlala rozhořčeně, nenáviděla to slovo. Téměř celý život se snažila ubránit se této hanobící nálepce.

„Ne, samozřejmě, tak jsem to nemyslel,“ mírnil dopad svých slov nečekaně smířlivým tónem. „To byl jen slovní obrat... Lichotka, která mi přišla v tom momentě na jazyk.“

Brynn na něj zoufale pohlédla. Po vnitřní straně stehů jí stékalo Lucianovo sémě, cítila se zahanbená, vystrašená a ublížená. Na zmačkaných šatech měla stopy po milování a Lucian si tam sedí ve svém dokonalém obleku bez poskvrny a ještě k tomu ji označí za čarodějkou.

Snažila se potlačit bolest a promluvit pokud možno bez emocí. „Před chvílí jste mi sdělil, že nebudete tolerovat mé nemravné chování, Luciane. Není spravedlivé požadovat na mně bezúhonnost a vzápětí svým činem tento požadavek vyvrátit.“

„Podlehnout smyslnosti se mnou,“ vysvětloval a zapínal si kalhoty, „Je něco jiného než koketování na veřejnosti, Brynn. Jsem koneckonců váš manžel.“

„Možná, ale nemusíte mě snad takhle přepadnout, kdykoli na vás přijdou choutky.“

Nevěřicně přimhouřil oči. „Přepadnout? Snad mi nechcete tvrdit, že jste jednala proti své vůli, Siréno. Vaše slastné sténání svědčí proti vám.“

Brynn cítila, že ji zaplavil ruměnc. Sama nevěděla, kde se v ní objevil tak divoký chtíč. Lucian ji změnil v žádostivé stvoření, chovala se jako její pobláznění obdivovatelé. Měl obrovský talent probouzet v ní nevladatelné city, ať už se jednalo o vztek nebo touhu. Srdce se jí chvělo zoufalstvím. Kam zmizelo její předsevzetí zůstat chladná a nepřístupná?

„Myslím, že nejste o nic lepší než ti blázinci, nad kterými ohrnujete nos,“ odpověděla a nutila se k chladnému tónu.

To bylo všechno, co si dovolila před zlověstným výrazem Lucianovy krásné tváře. Před spalující hloubkou jeho pohledu musela odvrátit zrak.

Díval se na ni s takovým pohrdáním, jako by před chvilkou vůbec neprožili okamžiky zakázané a tak opojné vášně. Sevřelo se jí hrdlo zoufalstvím.

V tom momentě si uvědomila, že kočár zastavuje. Jsou doma, díky bohu, že nedojeli o několik minut dříve, říkala si a rychle setřela slzy.

Brynn nechtěla čekat na sluhu, až otevře, a naklonila se ke klice kočárových dveří. Lucian ji však uchopil za paži a zabránil ji v tom.

„Myslel jsem to vážně, Brynn. Jestli to bude nutné, pošlu vás na venkov na naše rodinné sídlo.“

Hrdlo se jí zlověstně stáhlo, ale zaťala zuby, rozhodnutá nedat před ním najevo slabost.

„Tak to udělejte,“ odvětila. „Uvítám nějakou přestávku.“ Vzápětí odkračela. Hned nato se jí z očí spustily zrádné slzy.

Lucian pozoroval, jak jeho žena vybíhá po venkovním schodišti a mizí v domě, a tiše zaklel. Bolest, kterou zahlédl v jejích očích, ho zahanbovala.

Nakonec se rozhodl ji následovat, přestože nepovažoval za moudré pokračovat v hádce.

Zaklepal jemně na dveře její ložnice, ale nedostal žádnou odpověď. Když otevřel, srdce mu poskočilo úlekem. Brynn klečela s hlavou zabořenou do křesla a hlasitě vzlykala, jako by měla zlomené srdce.

Lucian dlouho stál a uvažoval, jestli snad on je příčinou takového zoufalství. Nakonec za sebou zavřel dveře a přistoupil k ní.

Když jí položil ruku na rameno, divoce sebou trhla a vzhledla k němu. Zuřivě si osušila tváře, zahanbená tím, že ji přistihl. „Co chcete?“ otázala se drsně.

„Ublížil jsem vám?“

Odvrátila pohled. „Ne...“ Vzlykavě se nadechla. „Ano. To strašné slovo...“

„Které?“

„Čarodějka. Takhle na mě pokřikovaly vesnické děti. Dokonce i moji přátelé... si ho po Jamesově smrti šeptali za mými zády.“

Lucian neodolal, vytáhl kapesník a poklekl vedle ní. „James?“ zamumlal a jemně jí osušil tváře.

„Můj nápadník. Zabila jsem ho.“ Oči se jí znovu naplnily slzami a jejich potůčky se spustily po tvářích dřív, než je mohla zakrýt.

Lucian zaváhal, vzpomněl si, o čem se Brynn jednou zmínila. „Myslel jsem, že se váš nápadník utopil v moři.“

„Ano, utopil.“

„Tam u vás na pobřeží to není nikterak výjimečný osud, mám pravdu?“

„Není, ale on zemřel kvůli tomu, že jsem se do něj za-zamilovala.“

Když vzlykla, Lucianovo srdce tálo. Brynn se trápila něčím, co naprosto nemohla ovlivnit, a přesto si to dávala za vinu. Věřila, že způsobila mužovu smrt. A s tím břemenem viny žila už tak dlouho...

Lucian sebou škulbl, když si uvědomil obdobu své vlastní situace. Velice dobře chápal pocit viny. Vlastní rukou zabil svého nejbližšího přítele. Jenže Brynn se obviňovala bezdůvodně.

Téměř proti své vůli k ní vztáhl ruce. Uvědomoval si nebezpečí, jež každý dotek přináší, ale potřeba ukonejšit se ukázala silnější než pud sebezáchovy.

Usedl do křesla, posadil si ji na klín a její hlavu si přitáhl do bezpečné kolébky na svém rameni. To, že se bez odporu podvolila takové důvěrnosti, dokládalo míru jejího rozčilení.

„Domnívám se, že jeho smrt způsobila pouhá nehoda,“ šeptal jí Lucian do vlasů. „Nemůžete na sebe brát zodpovědnost za krutosti přírody.“

„Kéž bych tomu mohla uvěřit“ Odmlčela se, a když znovu promluvila, hlas se jí třásl. „Možná že jsem... čarodějka. Ti dva muži... mohli dnes kvůli mně... umřít“

Cítil, jak se chvěje, a instinktivně ji sevřel pevněji. „Za to nemůžete, Brynn. Ti dva horkokrevní hlupáčci se o vás poprali, protože jste velice krásná žena. Nebýt vás, našli by si určitě jiný důvod k souboji.“

„Ale říkal jste...“

„Vím, co jsem říkal, ale měl jsem vztek... a strachoval jsem se o vás. Mohli vás poranit, když jste tam tak vběhla.“

Zdvihla hlavu a zkoumavě mu pohlédla do tváře. „Vy tomu prokletí vůbec nevěříte, je to tak?“

Přinutil se k úsměvu. „Už jsem vám říkal, že nejsem pověřivý.“

„Jak tedy vysvětlíte své sny, Luciane? A jak vysvětlíte moje?“

Neodpověděl hned, protože neměl po ruce žádné vysvětlení. „Vy máte také sny?“ otázal se nakonec.

„Než James zahynul, zdálo se mi o něm. A vy... Někdy vidím ve snu i vás.“

Spatřil v jejích očích bezmoc a zranitelnost a vztáhl ruku, aby ji pohladil po tváři...

Brynn se náhle odtáhla, jako by si teprve teď uvědomila nepatřičnou důvěrnost. Odvrátila se, vyskočila na nohy a přešla ke dveřím.

Na chvíli zaváhala. Potom je otevřela a stoupla si stranou, čímž mu jasně dávala pokyn k odchodu.

„Myslím, že byste měl odejít,“ nepřímou přikázala a do hlasu se jí vrátil obvyklý chlad.

Lucian pomalu vstal, přistoupil ke dveřím, ale neodešel. Nechtěl přerušit jejich ožehavý rozhovor. „Věřím, že bychom našli nějaké uspokojivé vysvětlení našich snů,“ řekl nakonec.

Brynn zavrtěla hlavou a v očích měla hluboký smutek. „Ano? A co Giles?“

Lucian sebou proti své vůli cukl. „Co je s ním?“ zeptal se v obavách.

„Ve snu jsem viděla, jak s ním zápasíte, Luciane. Viděla jsem, co se mezi vámi dvěma odehrálo.“ *Viděla, jak jsem ho zabil.*

Lucian se donutil uvolnit napětí v obličeji. „Připouštím, že mě občas přepadají děsivé sny o Gilesovi. Zřejmě jste mě slyšela ze spánku křičet jeho jméno.“

Pochmurně se usmála. „Možná. A zřejmě jsem opravdu čarodějka.“

12

Noční zábava zanechala Luciana naprosto nevzrušeného, dokonce se během večera neklidně vrtěl na sedadle. Poprvé od svatby se zúčastnil setkání Ligy pekelníků a sledoval noční představení několika obnažených tanečnic v průsvitných řeckých róbách. Dívky měly pro zvýšení účinku červeně zvýrazněné bradavky, ale ve srovnání s Brynn připadaly Lucianovi naprosto nezajímavé. Nadra neměly zdaleka tak pevná a svůdná jako ona, nohy tak dlouhé a štíhlé a jejich vlasy nemohly soupeřit s nezkrotným bohatstvím Brynniny ohnivé záplavy. V očích dívek nenašel ani památky po bystrosti, jež zářila z jejího pohledu, a všem chyběla neodolatelná přitažlivost, s níž zažívala Brynn dokonce potíže...

Lucian v duchu zaklel. Přišel sem, aby unikl myšlenkám na svou krásnou ženu, ne proto, aby si připomínal svou nepříjemnou situaci.

Vstal, uchopil sklenku a prošel francouzským oknem na terasu. Chlad zářijové noci věstil příchod podzimu. Lucian přivítal možnost zchladit rozpálené tělo, opřel se o kamenné zábradlí a myslel na Brynn.

Nikdy ho nenapadlo, že bude v manželství prožívat takové napětí – neustálý zápas mezi touhou a odmítáním. Bojovali nejen proti sobě navzájem, každý z nich ještě sváděl boj sám se sebou. Nejvíc ho zarážely jejich podivné sny. Nedokázal vysvětlit, jak se mohou tak prolínat. Pokud ovšem nepřipustí možnost, že to má na svědomí cikánčina kletba...

Proklatě, přece se nenechá ovládat nějakým zatraceným kouzlem, kterému navíc ani nevěří...

„Co tu k čertu děláš tak sám?“ uslyšel Dareův hlas. „Představení se ti nezamlouvá?“

„Představení je v pořádku,“ odvětil Lucian.

„Pak je tedy za tím žena. Předpokládám, že tvoje vlastní.“

„Dá se to tak říci,“ přiznal Lucian nevesele.

Dare se opřel vedle něj o zábradlí. „To jsou mi novinky. Nevzpomínám si, že by sis kdy neuměl poradit se ženou, Luciane.“

Také jsem se ještě neocitl v tak bezvýhodné situaci, pomyslel si trpce Lucian. Užíval si života v nezávazných radovánkách po celé Evropě a jeho milenky se daly těžko spočítat. Všechny je získal neuvěřitelně snadno – kromě Brynn. „Zapomínáš, že tohle jsou úplně nové podmínky.“

„Manželství?“

Lucian zkrřivil ůsta. „Přesně. Sotva ho nyní mohu označit za sňatek z rozumu. Spiš sňatek z hlouposti a teď nesu následky – přinutil jsem ke svatbě ženu, jež mě odmítala.“

„Vždycky přece můžeš najít ůlevu v ochotnější náruči. Poříd si milenku.“

„Tohle je tvoje jediné řešení, mám pravdu?“ otázal se Lucian podrážděně. „Střídat ženy.“

„Obvykle to pomůže,“ podotkl Dare jemně.

Lucian potřásl hlavou. „Nehledám milenkou. Navíc, nechci předhodit zdejší drbnám další sousto. Moje manželství je už takhle zajímavá až příliš.“

Dare upíral oči do tmy. „No dobře, já nejsem žádný expert na manželství. Jen jednou v životě mě napadlo, že vlezu do chomoutu.“

Lucian překvapeně zdvihl hlavu a pohlédl na přítele. „Neměl jsem tušení, že jsi kdy uvažoval o manželství.“

Dare pokrčil rameny. „To už je dávno a od té doby jsem se zatraceně snažil, abych na to zapomněl.“

„Co se stalo?“

„Bláznivě jsem se domníval, že jsem zamilovaný. Šel jsem tak daleko, že jsem ji požádal o ruku dřív, než jsem zjistil svůj omyl.“ Hlas mu ztvrdl. „Moje mladá nevinná nevěsta nebyla zdaleka tak čistá, jak jsem si myslel.“ Dare potřásl hlavou, jako by chtěl zaplašit nepříjemné vzpomínky a usmál se. „Ale získal jsem pár zkušeností se ženami,“ dodal se svým obvyklým suchým humorem. „Myslím, že bych ti uměl poradit, jak vyhrát nad tvou dámou.“

Lucian se musel usmát. Dare by dokázal roztavit i kámen, kdyby se snažil. „Tak dobře. Co mi radíš? Jsem jedno ucho.“

„Měl bys začít tím, že budeš své nevěste projevovat víc zájmu. Podle toho, co se říká, ses k ní choval příliš pánovitě. Přinutil jsi ji ke sňatku, abys získal dědice. A potom jsi zmizel a nechal ji jet do Londýna jen v doprovodu sluhy. Ona si tady musela připadat jako v jámě lvové. To snad i přes svou nafoukanost pochopíš, že se jí něco takového nemohlo líbit, nemyslíš?“

„Snad ano. Není to poprvé, kdy mi někdo vyčítá aroganci.“

„Je to tak, nikdy jsi ji neměl opouštět tak brzy po svatbě, Luciane. To nemohu označit ani za galantní, ani za chytré. Nelze získat srdce dámy, kterou takhle zanedbáváš.“ Dare udělal malou pauzu. „Chceš vůbec získat její srdce?“ zeptal se zvědavě. „Nebo jí dát svoje?“

Jak neobvyklé, slyšet Darea Northa, vyhlášeného starého mládence, mluvit o lásce, uvědomil si Lucian. On sám měl v hlavě o tomto tématu jen mlhavé představy. Dosud nepocítil lásku k žádné z těch krás, které s ním ochotně sdílely lože, ale záviděl mužům, kteří lásku potkali. Nedávno zažil, jak se jeho americký bratranec Nick Sabině po ůši zamiloval. Nebo Damien Sinclair, ten je také do své ženy úplný blázen...

Lucian se ušklíbl. Zamilovat se do Brynn by znamenalo hotovou šílenost. Od prvního okamžiku, kdy ji spatřil, se stal posedlý její svůdnou krásou a šlo to s ním rychle z kopce. Kdykoli se očití v její blízkosti, přestával se ovládat...

Tiše zaklel. Ta zelenooká krása ho dočista očarovala. Navíc, teď ani netušil, jestli jí může důvěřovat. Podle všeho je se svým bratrem až po krk zapletená do protivládní činnosti. Považoval by za riskantní dávat jí do ruky ještě víc moci nad sebou samým. Přesto však pomyšlení, že by se mohl zbavit neúnosného napětí..., opravdu ji získat..., se zdálo velice přitažlivé.

„Musím přiznat, že nevím,“ odpověděl nakonec. „Lásku jsem nikdy neplánoval. Chtěl jsem syna.“

„Možná žes vymyslel až příliš vypočítavý plán. Láska se neřídí žádnými rozumnými pravidly.“ Dare se náhle posměšně ušklíbl. „Koukni na mě, jak dokážu být poetický. Zřejmě budu na stará kolena pěkně užívaný.“

„No jasně, už je z tebe úplný kmet,“ podotkl Lucian s jízlivým přídechem. „Jsi o rok starší, Dare. Než se nadějeme, budeme jezdit v invalidním křesle.“

Přítel na něj vážně pohlédl. „Nemusíš si na mě vybíjet svou špatnou náladu.“

„Promiň, omlouvám se.“

Dare ho lehce poplácal po zádech. „Odpuštěno.“ Potom se otočil a znovu se pohodlně opřel o zábradlí. Jednu věc vím jistě,“ dodal vážně. „Zanedbáváš-li svou ženu, druzí jsou okamžitě připraveni chopit se příležitosti.“

„Už se chopili,“ odpověděl Lucian a znovu se zachmuřil. „To je podstatná část problému, nevšiml sis snad?“ Upil pořádný doušek brandy. „Blázni, ztrácející pro ni hlavu kvůli nějaké kletbě.“

„Kletba?“

„Moje žena tvrdí, že je prokletá, to jsem ti neřekl? Muži prý pro ni ztrácejí hlavu jen proto, že nějaká zatracená cikánka proklela jednu z jejích dávných příbuzných. Brynn se prý těm mužům zjevuje i ve snech.“

„Jak zajímavé,“ zubil se Dare.

„Přestane to být zajímavé, když jsi to ty, komu má být podstrčeno do hnízda kukaččí vejce.“

„Tohle ti dělá největší starost?“

Lucian pevně stiskl čelisti. „Brynn tvrdí, že v tomto ohledu nemusím mít obavy.“

„A věříš jí?“

„Kupodivu ano. V Cornwallu se ze všech sil vyhýbala pozornosti mužů, utíkala i přede mnou. Vlastně hlavně přede mnou. Když přišla do Londýna, myslel jsem, že své obdivovatele povzbuzuje, aby se mi pomstila, že jsem se tak špatně zachoval. Ale už si nemyslím, že by je záměrně provokovala. A beze všech pochyb byla panna, když jsem si ji vzal.“

Dare dlouho uvažoval o tom, co vyslechl..“Ctnostná žena je cennější poklad než rubíny”,“ citoval známé rčení.

„Možná, ale je hrozně nepříjemné vlastnit poklad, který by chtěl získat kdejaký chlap.“

„Nuže, pak by ses měl mezi ně zařadit. Zapoj se do soutěže o její přízeň.“

„Co mi to tu navrhuješ? Mám snad ty hlupáky vyzvat na souboj?“

„Ale kdepak. Proč prostě na ni neuplatníš své svůdnické umění? Použij přece svůj vyhlášený šarm. Nejjistější způsob, jak získat ženu, je předcházet si ji, dvořit se jí. Vsadím se, že ses o to ještě vážně nepokusil.“

„Máš pravdu. Alespoň od sňatku nikoliv.“

„To je chyba, udivuješ mě, Luciane. Nikdy ses o ni řádně neucházel a hned po sňatku jsi ji opustil? Má-li v sobě žena alespoň kapku hrdosti, musí ji takový přístup urážet. Divíš se, že se s takovým postavením nechce smířit?“

Lucian připouštěl, že jí nemůže dávat vinu. Od začátku nadělal spousty chyb. Požadoval, aby se mu ve všem podřídila, a potom se k ní choval chladně, myslel jen na sebe a snažil se nedat na sobě znát svou posedlost po ní. Nechtěl vzbudit zdání slabosti tím, že by jí projevil pozornost, kterou si zaslouhovala. Jednal panovačně, žárlil, a když se o ni ti mládenci servali, zachoval se jako rozhořčený manžel. Obvinil ji z flirtování, což ji ranilo a prohloubilo její odpor k němu. Zaobíral se myšlenkami na její spiklenectví s bratrem, aniž by o něm měl jediný opravdový důkaz...

Musel připustit, že se choval opravdu neomluvitelně.

„Máš pravdu,“ řekl sklesle. „Šlapal jsem v tom jako slon v porcelánu.“

Dare udiveně pozdvihl obočí. „Snad bys nepřijal tak snadno porážku? Milovník s takovou pověstí se přece nevzdává. Na nápravu není nikdy pozdě.“

Opravdu není příliš pozdě? uvažoval Lucian. Měl pocit, že se jeho manželství řítí po šikmé ploše a po každé slovní potyčce nabírá na rychlosti. Víтал Brynnin odpor, dokonce ho promyšleně povzbuzoval, ničil každou příležitost ke zlepšení jejich vztahu. Nejvíc ze všeho litoval chladu, který mezi nimi panoval.

Snad je tu opravdu možnost změnit současný stav. Věděl, že má sílu ovládat její vášně, přimět její tělo, aby reagovalo hladově a nenasytně... Ale chtěl víc než jen tělo. Chtěl, aby se mu odevzdávala ze své vůle, dobrovolně a ráda. Aby mezi nimi zavládl mír a důvěra, snad i přátelství. Chtěl ji lépe poznat, chtěl znát její myšlenky, její pocity a na oplátku se s ní dělit o své myšlenky, pocity, tužby a starosti...

„Ještě žádná žena ti nedokázala na dlouho odolat,“ připomněl mu Dare.

„Vidím, že neznáš mou ženu,“ řekl Lucian téměř teskně.

„Možná, ale znám ženy obecně. Radím ti, abys šel domů a pokusil se chovat jako oddaný manžel. Musíš s ní trávit víc času, vezmi ji třeba na

venkov. Pro samé starosti s pronásledováním vlastizrádců sis nenašel čas na sblížení a svádění vlastní ženy.“

Lucian zavrtěl hlavou. „Ted' nemohu opustit Londýn.“

„Proč ne? Co je důležitější – zachránit Anglii, nebo se vyhrabat z problémů, které se na tebe navaly? A navíc, dokud si neurovnáš vztah se svou ženou, budeš Anglii málo platný.“

Lucian si uvědomil, že Dare uhodil hřebík na hlavičku. Až dosud dával vždycky vlast na první místo; povinnosti mu připadaly důležitější než jeho vlastní tužby a zájmy. Ted' už celé týdny odvádějí konflikty s Brynn jeho pozornost od práce, i když se zapřísáhl, že nic takového nedopustí. Pomůže mu, když si uspořádá svůj vztah k ní, protože takhle není schopen plnit své úkoly.

Možná by se *měl pokusit* o nový přístup. Dvořit se Brynn, snažit se ji získat.

Nečeká ho snadný úkol. Rozhodné se k jeho snaze postaví odmítavě, když se až dosud choval tak hrozně. A navíc, tvrdohlavě věří cikánčinu kouzlu. To se mu určitě nepodaří změnit ze dne na den, ale musí postupovat po troškách, aby ji nepoplašil, nerozplakal...

Živé si vybavil včerejší scénu, kdy mu Brynn tak srdceryvně plakala v náruči. Jak rád by jí vymluvil ten strach, že je nositelkou prokletí. Stále víc si přál překonat chladný odstup, navázat zpřetřhané nitky jejich vztahu, dokonce snad nastolit mezi nimi důvěru. Vybudovat alespoň vzájemnou náklonnost, když ne lásku...

Zaklonil hlavu a vypil poslední doušek brandy. Nebyl si ještě úplně jistý, jestli je změna kurzu tak rozumná, jak se zdá. Ale poprvé za dobu trvání jejich problematického vztahu pocítil něco jako radostné očekávání.

Příštího rána se Brynn náležitě vylekala, když se Lucian objevil u snídaně. Obvykle odcházel do práce v době, kdy vstávala.

Žůstala udiveně zírat se šálkem čokolády na půl cesty k ústům, když ji přátelsky pozdravil. Pozorovala, jak si u servírovacího stolku nakládá na talíř, nechal si od sluhy nalít kávu a potom ho pokynem ruky propustil. Usmál se letmo na Brynn, usadil se a otevřel ranní noviny.

Přepadl ji zmatek.

Věděla, že včera se vrátil domů pozdě, protože se dlouho převalovala na lůžku a nemohla usnout. Nepřišel však za ní. Nejspíš proto, že si našel jiné radovánky. Kupodivu ji zabořila představa Luciana, hledajícího útěchu v náruči jiné ženy...

Zavrhl takové hloupé myšlenky a přinutila se k jídlu, ale toust jí najednou připadal příliš suchý. Soustředila se tedy na úvodník, který předtím četla.

Na chvíli zavládlo ticho. Nakonec Lucian odložil noviny a věnoval se snídani. Brynn málem nadskočila, když se na ni obrátil s otázkou: „Neoblékla jste si jezdecký oděv. Dnes nemáte v úmyslu vyjet si do parku?“ Zřejmě věděl, že si zvykla na ranní vyjížďky s Raven, ale udivilo ji, že si dokonce všiml jejího oděvu. „Ne,“ odpověděla nezávazně.

„Proč ne?“

„Je to bezpečnější.“

Udiveně povytáhl obočí. „Není to poněkud drastický způsob?“

Pokusila se o úsměv, ale nezakryla hořkost. „Sám jste trval na tom, abych se vyhýbala mladíkům, kteří se ‚honí za mými sukněmi‘. Jediný způsob, jak tomu zabránit, je vyhybat se jim úplně.“

„Myslím, že vám vaše rozhodnutí bude připadat příliš omezující,“ namítl.

„To určitě. Člověk se cítí osamělý, ale jsem na to zvyklá. Ovšem zůstat zavřená tady v Londýně je pořád lepší než trávit čas někde na venkově, kde neznám vůbec nikoho.“

Cítila, že si ji pozorně prohlíží. „Nemusíte se přece stranit společnosti úplně. Máte ráda Shakespeara?“

Brynn na něj podezřívavě pohlédla. „Ano, proč se ptáte?“

„Myslel jsem, že bychom mohli jít dnes večer do divadla.“

„My?“

Na tváři se mu mihl úsměv. „Pokud proti tomu nic nemáte, rád bych vás doprovodil.“

„Proč?“

„Něco jako olivová větévka – přijmete nabídku k smíru?“

Chvilí uvažovala o jeho nabídce. „Nechápu, proč byste mi nabízel ruku ke smíru.“

„Protože nesnáším to nepřátelství a rozpory mezi námi, Brynn. Chtěl bych to ukončit. Nemůžeme trávit život v neustálém boji.“

Také se jí nelíbilo nepřátelství, ani jeho výbušné následky. Vzpomínka na jejich překotné milování v kočáře ji pořád pronásledovala. Ale nesoulad mezi nimi zaručoval Lucianovi bezpečí.

„Nechtěl jsem, aby se naše manželství stalo bitevním polem,“ pokračoval, když nic neříkala, a téměř neslyšné dodal: „Lituji toho víc, než si dokážete představit.“

Brynn zatajila dech, nedokázala uhnout před jeho pronikavým pohledem. Kéž by ty jeho oči nebyly tak přesvědčivé a tak nádherně modré.

Pokračoval stále tichým hlasem. „Vím, že jsem se nechoval právě jako ideální manžel, Brynn. Rád bych vám to vynahradil.“

Nedokázala odpovědět, hrdlo měla dočista sevřené.

Nakonec povzdychl. „Ať už se budeme doma pít o čemkoli, rád bych, abychom na veřejnosti vystupovali jinak než dosud. Budeme-li působit

dojmem, že si rozumíme a že je nám spolu dobře, zapomene se na skandály, které nás provázely.“

„Ano..., to by asi pomohlo.“

Vstal a přistoupil k ní. Uchopil ji za ruku a vtiskl na ni polibek. „Uvidíme se tedy večer.“

Brynn se zachvěla, protože jí letmý dotek jeho rtů projel jako ohnivý šíp až do klína.

Hleděla za Lucianem ještě dlouho potom, co odešel. Nakonec vzdychla. Také ji mrzelo, že se jejich vztah tak pokazil, přála by si ukončit nešváry. Ale neodvažovala se narušit svou obrannou hradbu.

Jestliže se k ní začne chovat něžně a ohleduplně, nedokáže mu odolat. To jí nahánělo strach.

Brynn potřásla hlavou v zoufalé snaze zapudit city, které v ní rozpoutal. Proč je všechno tak komplikované? Proč ho nedokáže prostě nenávidět? Jak snadno by se jí pak žilo. Jenže věděla, že to je nad její síly. Lucian v ní nevbuzoval nenávisť, ale hladovou, neukojitelnou touhu.

Lord a lady Wycliffovi vstoupili do své lóže v divadle a okamžitě se stali středem pozornosti. Brynn pocítila zvláštní vzrušení, když se Lucian usadil vedle ní. Zhlédnout představení herců zvučných jmen pro ni znamenalo opravdový zážitek. Potulní herci, kteří se občas objevili u nich v Cornwallu, patřili mezi nejhorší směru.

Ale k jejímu povznesenému pocitu přispěl velkou měrou i Lucian. Večeřel s ní doma a hrál roli pozorného manžela. Věděla, že je to jen předstírané, ale choval se, jako by mu její společnost opravdu činila potěšení, a připadal jí k nepoznání.

Ta změna ale přinášela nevýslovné nebezpečí. Brynn se proto snažila o chladný výraz a co nejvíc potlačila svůj zevnějšek. Vlasy měla pevně sčesané do uzlu a oblékla si šaty střídmeho střihu. Přesto podle tmavého záblesku v Lucianových očích poznala, že v něm vzbudila obdiv.

V divadle nadále pokračoval ve své roli přívětivého manžela. Jen usedli na svá místa, uchopil ji za ruku a s hlubokým pohledem do očí ji políbil, jako by k ní planul láskou. Brynn předpokládala, že toto láskyplné gesto bylo určeno pro okolí, ale přesto se neubránila příjemnému zachvění...

Náhle se na sebe rozzlobila pro svou povolnost. Lucian si je dobře vědom svého vlivu na ni a ona by měla být natolik rozumná, aby se ubránila.

V zápětí po tom, co se usadili, začaly do jejich lóže proudit návštěvy, toužící se seznámit s novomanželkou Jeho Lordstva. Lucian předváděl všechen svůj šarm a oslnivé způsoby, jež na ni při prvním setkání tak zapůsobily. S netajeným vlastnickým pocitem se pyšnil svou ženou a Brynn si uvědomila, že jí to dělá dobře a zároveň ji to zneklidňovalo. Stál tak blízko ní, že cítila žár jeho těla, lehce ji objímal paží kolem ramen, jako by

dával najevo, že mu patří. A když před samým začátkem představení konečně osaměli, nechal paži na stejném místě.

Navzdory svému předsevzetí, že si udrží odstup a bude ho chránit svou lhostejností, zůstala v jeho objetí. Po celé první dějství všemi smysly vnímala jeho blízkost.

Se stejným vzrušením zaznamenávala neustálý šepot z vedlejších lóží a z hlediště pod nimi. Jen málo návštěvníků sledovalo, co se děje na jevišti. Většina obracela svá divadelní kukátka k ženě, jež dokázala nepolapitelnému lordu Wycliffovi navléci svatební prsten.

Přes všechno okolní rozptýlení na ni divadelní představení působilo strhujícím dojmem. O přestávce se rozplývala nadšením.

„Oči vám úplně září,“ šeptal jí Lucian do ucha. „Zdá se, že se vám hra líbí.“

„Je to nádherné,“ řekla Brynn nadšeně. „I když bych to asi neměla připustit, aby mě nepovažovali za zaostalou venkovanku.“

V koutcích úst mu neodolatelně zacukalo. „Možná. Předstírat nudu je teď v módě. Ale vaše upřímnost je tak osvěžující!“

„Děkuji, že jste mě sem vzal, Luciane,“ řekla vděčně.

Galančně se uklonil. „Těší mě, že se vám tu líbí.“

„Vás ta hra neupoutala?“

„Ale ano. Jenže jsem to viděl už mnohokrát. V Londýně se vám zábava snadno přejí.“

„Nedovedu si představit, že bych se přejedla Shakespeara. Jestli je to následek vašeho rozmařilého způsobu života, pak se ho ráda vzdám.“

Sklopil oči a Brynn by se nejraději kousla do jazyku. Nechtěla ten hezký okamžik pokazit připomínkou jejich nesouladu.

Ulevilo se jí, když si všimla, že k jejich lóží míří další návštěvník. Na druhé straně ji zneklidnilo, že se setká s tak významnou osobou, jako je ministr zahraničí, o kterém často četla v novinách. Ale lord Castelreagh se s Lucianem zřejmě dobře znal. Ačkoli se choval k Brynn poněkud upjatě, bavil se s Lucianem srdečně a Brynn záhy musela obdivovat jeho pronikavou inteligenci.

Ministr jí obdiv oplatil, když se do hovoru vložila s otázkou, jak si vede vévoda Wellington na bitevním poli ve Španělsku. Věděla o něm hodně z novin a Castelreagh ho velmi uznával. Neskryval svou náklonnost a pýchu nad překvapivým vítězstvím jeho vojsk u Vitorie.

„Vybral jste si nevěstu dobře, Wycliffe,“ řekl lord před odchodem. „Nečekal bych, že někoho takového najdete v pustinách Cornwallu. Vsadím se, že jste rád, že jste spojil příjemné s užitečným.“

„Velice rád,“ připustil Lucian a pohlédl na Brynn tak vřele, až zčervenala.

„A vy, lady Wycliffová,“ dodal lord Castelreagh, „Jste získala jednoho z nejúžasnejších mozků v Británii. Doufám, že mi nebudete mít za zlé, když si

ho ještě nějaký čas ponechám ve službě. Bez něj válku s Francouzi nevyhrajeme. Nebýt takových hrdinů, jako je Wycliff, Bonaparte by stále ještě vládl světu.“

„Nejsem žádný hrdina,“ bránil se Lucian.

„Jste moc skromný, sire. A věřím, že lord March by s vámi velice nesouhlasil.“ Castelreagh se obrátil k Brynn. „Na jaře minulého roku zachránil váš muž hraběti Marchovi život. Ukradl ho těm francouzským žabákům pod rukama a riskoval při tom svou kůži. Měl by vám o tom někdy vyprávět“

Brynn pozdvihla obočí. „Obávám se, že můj muž mi nesvěčuje svá tajemství.“

„To je bezpochyby moudré. Přílišná upovídanost už mnohokrát v historii změnila směr vývoje – a ne vždycky k dobrému. Ale jelikož Wycliff nemůže chvilu sám sebe, musím to udělat za něj. Nedokážu ani vyjádřit, jak jsem rád, že ho mám na své straně. Kéž bych měl podobných lidí víc.“

Tak vysoké ocenění nepřišlo samo sebou, jeho zásluhy musely být obrovské a Brynn by moc ráda zjistila, nakolik je její manžel zapojen do válečných akcí.

Částečné odpovědi se jí dostalo hned na cestě domů. Kočárové lampy nesvítily, takže mohla nerušeně pozorovat Lucianův nezřetelný profil, než se odvážila položit otázku, jež jí ležela na srdci od rozhovoru s lordem Castelreaghem. „V čem vlastně spočívá vaše práce na ministerstvu zahraničí?“

„Dělám, co je třeba,“ odvětil Lucian tajemně.

„To zahrnuje i riskování vlastního života?“

„Jenom zřídkakdy.“

„Ministr to zřejmě vidí jinak. Nazval vás hrdinou. A Raven si to o vás také myslí.“

„Raven přehání,“ odvětil suše.

„Ale stejné, při záchraně lorda Marche jste život riskoval.“

„Jen jsem plnil své povinnosti.“

Brynn potřásla hlavou. „Jen málo šlechticů by považovalo práci pro vlast za svou povinnost – nebo jakoukoli práci. Ráda bych věděla, co vás k tomu přimělo.“

Lucian se k ní otočil a otázel se: „Chcete znát zdvořilou verzi, nebo prostou pravdu?“

„Pravdu, prosím.“

„Upřímně tedy přiznávám, že mě už nudil rozmařilý život, jaký jsem vedl.“

Chvilu nechal svá slova působit, než lehce dodal: „V mém rozhodnutí nehledejte žádné hrdinství. Narodil jsem se do výsadního postavení, už v mládí jsem se dostal k bohatství – moji rodiče podlehli na jedné ze svých cest zimmnici, právě když jsem dosáhl plnoletosti, a nechali mi tolik, že jsem

nevěděl, jak to utratit. Za největší hrdinství jsem pokládal výhru v kartách nebo v sázkách na dostizích. Dlouhou dobu jsem cítil...”

Lucian zaváhal ve snaze najít správný výraz. „Cítil jsem, že mi něco uniká. Vůbec jsem neměl tušení, co se děje v Evropě. Ale před šesti lety přišel v námořní bitvě s Francouzi o život můj nejbližší přítel. Jeho smrt mi ukázala, že v životě jsou i jiné, důležitější věci než vybrat si krejčího, ke kterému si dám ušít kabát, nebo kam se půjdu večer pobavit.“

Brynn cítila v jeho hlase nejen bolest ze ztráty přítele, ale i sebeodsuzování.

Lucian pokračoval o něco tišším, přemítavým hlasem. „Nabídl jsem své služby vládě, doufal jsem, že mi práce pomůže zaplnit prázdnotu dní... Ale stalo se něco víc. Konečně jsem našel nějaký důvod k životu,“ řekl váhavě. „Ať už jsem dával v sázku cokoliv, získal jsem daleko víc.“

Brynn doslova vyvedla z míry jeho sdílnost. Možná za to mohla tma, nebo příměří, které uzavřeli, ale poprvé před ní Lucian odhalil něco ze svého nitra.

V tichosti přemítala o jeho přiznání. Zasloužil by si omluvu. Považovala ho za zpusťlíka a lehkomyslníka, zatímco on riskoval život za záchranu druhých. Obviňovala ho, že ji zanedbává, zatímco plnil důležité úkoly ve prospěch státu.

Cítila se vedle něj... bezvýznamná. Mrzelo ji, že se v uplynulých týdnech na Luciana tak malicherně zlobila.

„Nevěděla jsem,“ pronesla tiše, „že to, co děláte, je tak... životně důležité.“

Lucian pokrčil rameny. „Také jsem neoplýval sdílností.“

„Kvůli tomu jste mě opustil o svatební noci? Kvůli práci?“

Vyhledal v přítmí její oči. „Ano. Věřte mi, že nic jiného by mě tu noc nepřinutilo odejít.“ Odmlčel se. „Kdybych vám tehdy vysvětlil své důvody, odpustila byste mi?“

Brynn zatajila dech nad něhou, sálající z jeho hlasu. S vědomím nebezpečí, které s sebou nese jakákoli důvěrnost, odpověděla po pravdě. „Pokud si pamatuji, neměla jsem pravé náladu na odpouštění. Ale určité bych pochopila, že povinnosti jsou přednější.“

Lucian se pobaveně zasmál. „Bojovat proti Napoleonovi už pro mě není povinnost, drahá. Je to přímo posedlost. Připouštím, že co se týče války, nedokážu zůstat nezaújatý. Ztratil jsem příliš mnoho přátel a spoluobčanů. Chci, aby Bonaparte zaplatil za to, co způsobil Anglii a celé Evropě. A udělám cokoli, abych přispěl k jeho pádu, i kdyby to znamenalo ujmout se úkolů, jaké by pravý džentlmen nikdy nepřijal.“

„Co máte na mysli?“ spíš vycítila, než spatřila, že se zarazil. Potom potřásl hlavou, jako by si teprve teď uvědomil, s kým mluví.

„To nejsou historky pro ženská ouška.“ Mluvil náhle úsečně, ale přesto jí neunikl zoufalý podtón.

Možná to jsou nevhodné příběhy, ale přesto by je ráda slyšela, aby se lépe vyznala v překvapivě hluboké duši muže, ke kterému se doživotně připoutala.

Odmělčela se a přemýšlela o všem, co se právě dozvěděla. Když kočár zastavil před vchodem do Wycliffova sídla, naplňovalo ji nové zneklidňující uvědomění. Až dosud probíhal večer velice příjemně, ale co přinese nastávající noc? Lucian má nejspíš v úmyslu znovu uplatnit svá manželská práva.

Srdce se jí rozběhlo nervózním očekáváním. Vstoupila do domu zavěšená do Luciana a odložila saténovou pláštěnku do rukou sluhy. Jenže stejně jako o jejich svatební noci, čekal na Jeho Lordstvo návštěvník.

Když se Lucian dozvěděl, že se v pracovně nachází pan Barton, pohlédl krátce na Brynn. Věděl, že takhle pozdě večer se musí jednat o špatnou zprávu. „Je mi líto, drahá, ale musím s ním promluvit.“

Usmála se na něj, vlastně se jí poněkud ulevilo. „Samozřejmě,“ řekla pokojně.

Lucian pozoroval, jak stoupá po schodišti, štíhlá, vzpřímená, s boky působně se vlnícími pod stříbřité bílou večerní toaletou. Ještě snad nikdy nelitoval víc nečekaného vyrušení.

Zatímco proklínal špatné načasování, vkročil rázně do pracovny, kde Philip Barton okamžitě vyskočil na nohy.

„Omlouvám se za přepadení, lorde, ale vím, že budete chtít vědět novinky. Není pochyb, že se poslední zásilka ukradeného zlata dostala do Francie. Skončila v Boulogni.“

Lucian znovu zaklel. „Kam ji odvezli potom?“

„Nevíme, stopa náhle zmizela. Jako by se vypařila do vzduchu.“

„Jak může celý vagon zlata prostě zmizet?“ dožadoval se Lucian rozzlobeně vysvětlení.

„Zřejmě zásilku rozdělili. Nicméně i tak moji muži ztratili stopu. Je mi to velice líto, pane.“

Lucian zaťal zuby a snažil se přemoci hněv. „Nedávám vinu vám, Philipe.“

„Nejspíš to má na svědomí Caliban.“

„Někdo ho snad spatřil?“

„Ne, tentokrát ne. Myslel jsem, že si budete přát odjet do Francie a začít s pátráním osobně.“

Lucian zaváhal. Zoufale toužil odhalit Calibana. Ale zrovna tak silně si přál zůstat v Anglii. Nepřicházelo vůbec v úvahu odjet, když začal tak úspěšně napravovat své narušené vztahy s Brynn. Jak se má dvořit manželce, když se bude honit po Francii za zmizelým kontrabandem a zrádcovským zlodějem? Zlato už každopádně padlo do rukou Napoleona. Nemělo by ani cenu posílat do Francie Philipa. Prohnaný Caliban bude dávno za horami.

Na druhé straně by se mohli dozvědět nějaké cenné podrobnosti o jeho totožnosti.

„Ne,“ odpověděl Lucian, „tentokrát do Francie nepojedu. Rád bych, kdybyste jel místo mě, Philipe.“

„Já, můj pane?“

„Je to jedna z mála našich stop vedoucích ke Calibanovi. Nemůžeme riskovat, že nám unikne byť jen zlomek informace. Já teď nemohu opustit Londýn.“

V mladíkových očích nadšeně blýsklo. „Jak si přejete, pane. Okamžitě se připravím k odjezdu.“

Když Lucian viděl jeho nadšení, varoval ho. „Philipe, nebudte zklamaný, když se vám nepodaří zjistit nic nového. Je velice pravděpodobné, že narazíte na další slepou uličku.“

„Rozumím, pane. Také je možné, že Caliban vůbec neodjel do Francie a nechal doručení zásilky na svých přísluhovačích.“ Barton se zamračil a vypadal náhle zklamaný. „To je k vzteku, vědět, že páchá zradu přímo před našima očima.“

„Vskutku,“ souhlasil Lucian temně. „Proto jsem uvažoval... Možná bychom měli změnit taktiku a začít s hledáním tady.“

„Tady, pane?“

„Mezi londýnskou společností. Lord Caliban může být kterýkoli ze sta. Víme o něm jen to, že je bohatý a pravděpodobně má titul. V sezoně se zřejmě musí ujmout svých povinností u dvora. Uvažuji o tom, že požádám Wolvertona o pomoc s odhalením jeho totožnosti.“

Bartoň se zamračil. „Vím, že je lord Wolverton váš blízký přítel, ale připadá mi jako člověk, který nemá zájem o nic jiného než...“ Náhle se odmlčel a zčervenál hanbou za svou drzost.

„Myslíte vlastní potěšení?“ dokončil za něj Lucian.

„Ano, pane. Promiňte mou neomalenost, ale je možno Wolvertonovi svěřit tak důležitý úkol, jakým je odhalení zrádce?“

„Věřte, že na Darea je spolehnutí. Nepůsobí právě vážným dojmem, ale pohybuje se u dvora s lehkostí, všude se dostane a všechno vidí. Přinejmenším nám pomůže zúžit pole pátrání. Přestože se toho ujme spíš pro zábavu, může najít náplň života, kterou až dosud postrádal.“

„V tom případě je jistě moudré požádat ho o pomoc,“ připustil Bartoň, třebaže nezněl moc přesvědčivě.

Lucian potlačil neradostný úsměv. Není to poprvé, kdy Philip zpochybnil jeho nezvyklé metody, ale mnohokrát se přesvědčil, že vedou k cíli účinněji, než by člověk předpokládal.

Doprovodil svého návštěvníka ke dveřím a pomalu se vydal po schodech vzhůru. Nějak se nemohl zbavit špatné nálady. Zpráva o tom, že se zlato dostalo do Francie, mu připomněla, že zanedbal svou povinnost. Že kvůli jeho osobním záležitostem, kvůli hledání nevěsty, museli zemřít lidé...

Vztekle si uvolnil kravatu, vstoupil do své ložnice a zastavil se. Pootevřenými dveřmi, jež vedly k Brynn, pronikalo tlumené světlo.

S překvapením zjistil, že Brynn sedí ve svém obývacím pokoji, stále ještě zcela oblečená, jako by na něj čekala.

Vzhledla od knihy a jejich pohledy se setkaly s tímtež účinkem jako vždy. Pocítil vzrušivé sevření v podbřišku. Tentokrát vypadaly její smaragdové oči mnohem poddajnější a četl v nich otázku.

„Doufám, že nešlo o špatné zprávy?“ zeptala se chvatně.

Lucian věděl, že má příležitost prohloubit jejich důvěrnost. Přesto váhal mezi opatrností a touhou.

Pokud bude Brynn znát příčiny jeho občasných špatných nálad a nutné nepřítomnosti, snáze ho pochopí. Už teď viděl, že změnila přístup. Nemohl však na sto procent vyloučit, že je zapletena do bratrových hanebných aktivit. V tom případě by znamenalo nevýslovné risk o čemkoli se před ní zmínit. Dělit se o informaci s nepřítelem může přivodit smrtelné nebezpečí.

Jsi můj nepřítel, Brynn?

Stále ještě mu zbývá možnost vytáhnout z ní, co ví, aniž by vzbudil pozornost.

„Dost špatné,“ odvětil nezávazně.

Usedl naproti ní do křesla a pohodlně si natáhl nohy. „Zásilku ukradeného zboží se povedlo propašovat do Francie.“

„Pašované zboží?“ zdvihla se zdvořilým zájmem obočí a čekala na bližší vysvětlení.

„Nejedná se o obyčejné zboží pro černý trh, ale o zásilku zlata, patřící britské vládě. Už několik měsíců se jistě bandě pašeráků daří přepadat naše lodě, oloupit je o zlato a propašovat ho do Francie.“

„Proč do Francie?“ zamračila se Brynn a její podivení se zdálo být upřímné.

„Protože Bonaparte potřebuje vyzbrojit svou armádu. Francouzské papírové peníze už jsou řadu let prakticky bezcenné.“ Na tváři se mu objevil neveselý úsměv. „Ty krádeže mě dvojnásob zlobí. Nejenže Anglie přichází o zlato, které potřebuje na vyplacení svých i spojeneckých vojáků, bez jejichž pomoci se neobejde. Ale Bonaparte ho používá k financování naší porážky.“

V tichosti přemýšlela o jeho slovech.

„Tahle pašerácká banda je neobyčejně zlotřilá,“ pokračoval Lucian. „Nezastaví se před ničím, ani před vraždou.“ Významně na ni pohlédl. „Vyrůstala jste v Cornwallu. Volný obchod pro vás jistě není nic neznámého.“

Schovala oči za dlouhými řasami. „Něco málo vím. Podílejí se na něm téměř všechny rodiny. Patří to k tamnímu způsobu života.“

„Nemáme tam žádného spolehlivého člověka, který by nám pomohl dostat se jim na stopu. Možná bych se mohl obrátit na vašeho bratra.“

„Na mého bratra?“ otázala se opatrně.

„Sir Grayson vypadá jako správný chlap. Může vědět o něčem, co by nás dostalo na stopu té bandě zlodějů zlata.“ Když viděl její ustaraný výraz, usmál se. „Nemám v úmyslu připravit vaše krajany o živobytí, Brynn. Chci jen zabránit Francouzům v získání zlata. Jestliže máme zastavit to krveprolití a ukončit válku, musíme se lupičům dostat na kobytku.“

Náhle vypadala rozrušená a nešťastně. Lucian pocítil na srdci ohromnou tíhu.

„Nevím, jestli vám Gray bude k něčemu,“ vypravila ze sebe nakonec. „Ale určitě neuškodí se ho zeptat.“

Lucian se přinutil k úsměvu. Její odpověď zněla jinak, než v jakou doufal – čekal, že nepřizná žádnou povědomost o bratrových aktivitách. Povstal, přistoupil k ní a vtiskl jí na čelo polibek. „Vyspěte se dobře, drahá.“ Brynn něco takového nečekala a ostražitě na něj pohlédla. Jeho gesto jí připadalo tak něžné, jako by k ní cítil opravdovou náklonnost. „Nemáte v úmyslu zůstat?“ zeptala se.

„Mám to brát jako pozvání?“

Jejich pohledy se navzájem zaklesly. Dlouze pátral v jejím obličeji, až nakonec Brynn nevydržela a uhnula pohledem.

„Nuže,“ řekl Lucian lehce, „bude lepší, když se ovládnu.“ Když neodpovídala, přejel jí lehce po tváři klouby prstů. „Nemějte obavy, láska. Počkám na pozvání. Nebudu vám vnucovat svou pozornost.“

„Musíte dělat to, co si přejete,“ řekla tiše.

„Musím?“ otázal se jemně.

Brynn sledovala, jak odchází, překvapená a zklamaná, že nezůstal.

Když ale odešel, vydechla úlevou. Zmatek v duši však nezapříčinila jen dráždivá mužnost jejího manžela. Tentokrát jí Lucian dal spoustu látky k přemýšlení – a nastínil znepokojivé možnosti.

Vždycky věřila, že Grayson pašuje víno, brandy a hedvábí. Nikdy ji nenapadlo, že by se zapletl do vlastizrady – krást zlato a dopravovat ho do rukou nepříteli! Hryžala si v zamyšlení ret. Přece by o tom musela vědět. Nedokázal by si takové tajemství nechat pro sebe – jenže odjela z domova před celými týdny.

A Gray *vypadal* během své poslední návštěvy v Londýně ustaraný a nervózní. Náhle si vybavila jeho vypytování... Zájem, jaký projevoval o Lucianovo spojení s ministerstvem zahraničí a hlavně o jeho špiónážní činnost.

A co měly znamenat ty Lucianovy tajemné narážky? Že by snad Graysona podezříval?

Bodlo ji u srdce poznání, v jakém nebezpečí se bratr nachází. Zřejmě Luciana velice podcenila. Nejednalo se o znuděného džentlmena, hrajícího si na hrdinu. Poté, co ztratil ve válce blízké přátele, se osobně snažil zabránit dalšímu krveprolití, bez ohledu na vlastní nebezpečí. Tím, co jí dnes večer odhalil, si v jejích očích vydobyl respekt. Ale také v ní vzbudil obavy.

Lucian byl pronikavě inteligentní a měl silnou intuici. Zdál se odhodlán za každou cenu najít pašeráky zlata. A jestliže podezřívá Graysona...

Znovu ji přepadla hrůza. Co když ho podezřívá celou tu dobu? Přijel snad Lucian do Cornwallu původně kvůli tomu? Nebo snad ještě hůř, dvořil se jí jen proto, aby se snáze dostal do bratrovy blízkosti? Využil ji k tomu? Stejně jako ji hodlal využít, aby mu porodila syna?

A ještě něco... Graysonova zoufalá snaha získat Lucianův pečetní prsten. Sevřelo se jí hrdlo. Dobré nebe! Opravdu je Gray zapletený do vlastizrady? A ona mu nevědomky napomáhala? To pomyšlení ji ochromilo.

Brynn stiskla pevně rty a zakroutila hlavou. Neměla by dělat ukvapené závěry. Nemůže bratra odsoudit, aniž by mu dala možnost obhajoby. Ale hned ráno mu napíše a bude žádat odpověď na celou řadu otázek.

13

Nekonečně dlouho stáli proti sobě v tichém souboji o to, kdo z nich získá vládu nad smrtícím rapírem. Náhle Giles s mučivým výkřikem uskočil a vzápětí se plnou vahou svého těla vrhl proti Lucianovi. Převalili se přes stůl a jeden přes druhého dopadli na podlahu.

Lucianovi se nedostávalo dechu, ale stačil se překulit stranou a vyskočit na nohy. V dlani pevně svíral zbraň. Jeho soupeř ležel bez hnutí, sténal a z rány na prsou se mu řinula krev.

Rapír s břinknutím dopadl na podlahu, Lucian chvatně poklekl vedle umírajícího muže a vzal jeho hlavu do dlaní. „Gilesi šeptal zoufale.

„Odpusť mi, Luciane..., takhle to bude lepší... Prosím tě..., neříkej nikomu...”

Poslední slova se ztratila v záchvatu bublavého kašle, provázeném chrlením krve.

„Ne...”

Ten chraplavý výkřik ji probudil. Brynn se s tlukoucím srdcem posadila na lůžku. V temné ložnici se rozhostilo zvláštní, tíživé ticho.

Zaslechla další bolestné záupění přicházející z vedlejší místnosti, a tak rychle zapálila svíčku a běžela do Lucianova pokoje. Spal nahý na své ohromné posteli s nebesy a jeho hlava na polštáři sebou neklidně zmítala. Zmuchlaná přikrývka jen částečně zakrývala jeho klín.

Lucian vydal další mučivé zasténání, které jí rvalo srdce. Sklonila se nad ním a něžně mu položila ruku na paži. Pod dlaní ucítila jeho chladný pot.

Dotek ho okamžitě probudil. Lucian vytřeštil oči, vymrštil ruku a sevřel jí nečekaně silné zápěstí.

Vylekaně se snažila uvolnit. „Omlouvám se... Zdálo se vám něco ošklivého.“

Z očí se mu pomalu vytrácela divokost. „Pořád stejná noční můra,“ řekl Lucian drsně. „Zabil jsem ho...”

Věděla naprosto přesně, o čem se mu zdálo, ale nechtěla přiznat, že ji pronásleduje tentýž sen. Lucian jí nevěřil, když se mu to pokoušela říci, a navíc nechtěla právě teď připomínat své prokletí.

„Jste v pořádku?“ otázala se, protože cítila, že se zachvěl.

Pomaloučku se podepřel na lokti a volnou rukou si přejel po tváři. „Ano.“

„Takže...“ chystala se k odchodu, ale zarazil ji. „Neodcházejte..., prosím.“

Brynn zaváhala. Stála tam bosa, v průhledné noční košili a s rozpuštěnými vlasy. Ale Lucian si zřejmě ani neuvědomoval její svůdný zjev, nepomýšlel na svádění. Zíral do temnoty pokoje nepřítomným pohledem.

Odložila svíci na noční stolek. Nemůže manžela jen tak opustit ve chvíli, kdy potřebuje útěchu, ačkoli si byla vědoma nebezpečí, plynoucího z jeho blízkostí.

„Chcete mi o tom vyprávět?“ otázala se. „Thea jeden čas pronásledovaly těžké sny, a jakmile se vypovídal, ulevilo se mu.“

Lucian na ni napjatě pohlédl a potom odvrátil zrak. „Něco tak hrozného byste ani nechtěla slyšet,“ pronesl trpce.

Sedla si na kraj postele a snažila se zachovat mezi nimi co největší odstup. „Ale ano, Luciane. Zřejmě vás to velice tíží.“

Odpověděl po dlouhé odmlce. „Zabil jsem muže. Někoho, koho jsem pokládal za přítele.“

„Gilese?“ Když na ni překvapeně pohlédl, rychle dodala: „Vyčkrl jste to jméno ze spánku.“

Stále na ni hleděl. „Ano, Gilese,“ zašeptal chraplavě.

Brynn cítila, jak je zoufalý. „Ale nezabil jste ho přece chladnokrevně pro nic za nic.“

„Ne, chladnokrevně ne. Byl zrádce...“

Nastala další dlouhá pauza. Podle zjitřeného výrazu jeho obličeje poznala, že se rozhoduje, kolik jí má ze svého osobního dramatu světit.

„Co se stalo?“ povzbudila ho jemně.

Těžce vzdychl. „Minulého roku na jaře..., zatímco jsem ve Francii pátral po Marchovi..., jsem odhalil spiknutí. Můj přítel Giles se nechal přetáhnout k Francouzům a prodával jim tajné informace. Prozradil jména našich agentů. Když jsem ho obvinil, prosil mě, abych ho nevyzradil.“

S obličejem sevřeným žalem Lucian pokračoval. „Nemohl jsem ho nechat uniknout, obzvlášť když několik našich mužů zaplatilo jeho zradu životem. Giles se choval jako zvíře zahnané do kouta. Vytáhl rapír a zaútočil na mě... Ubránil jsem se, ale... zabil jsem ho jeho vlastní zbraní.“ Lucian pohlédl na své ruce. „Pořád vidím na rukou jeho krev,“ řekl tiše, téměř šeptem.

Padl zpět na záda a zavřel oči. Brynn četla všchnu tu bolest v jeho tváři a toužila ho utěšit, pomoci mu překonat zoufalství, do jehož hlubin jí dal nahlédnout.

Opatrně vztáhla ruku a dotkla se zvlněného pramínku vlasů na jeho čele. Vylekalo ji, když ji Lucian náhle uchopil a přitáhl si ji na sebe. Držel ji tak pevně, až cítila tlukot jeho srdce.

Několik okamžiků zůstala jako zmrazená v jeho zoufalém objetí. Takhle nějak se konejší dítě, pomyslela si, jenže se necítila ani v nejmenším mateřsky. Žár jeho těla ji vzrušoval, důvěrný dotek ji připravoval o dech. Chtěla se odtáhnout, ale pochopila, že mu nemůže odmítnout útěchu, kterou u ní hledá. Po chvíli ho objala pažemi a on reagoval tak, že se jí zabořil hlavou pod krk, jako by se tam snažil skrýt své zoufalství.

Přemohla se a konejšila ho ve svém objetí nekonečně dlouhou dobu, zatímco se v jejím nitru odehrávala bouře pocitů.

„Jste otřesená,“ mumlal.

„Ne... ne,“ odpověděla rozhodně. „Neměl jste jinou možnost.“

„*Přesně.*“ V tom jediném slově se soustředila všechna Lucianova zběsilost. „Giles mi nedal jinou možnost. Sám věděl, že jiná možnost neexistuje. Vydírali ho kvůli jeho... sexuální orientaci. Aby zakryl svou hanbu, nechal se zatáhnout do nejhoršího válečného zločinu.“

„Vlastizrady.“

Lucian hořce vzdychl. „Vím, že někdo neustále krouží kolem nezkušených mladíčků u dvora – pravděpodobně šlechtic – a získává je pro zrádnou spolupráci, buď úplatky, nebo vydíráním. Co bych za to dal, kdybych ho dostal před soud...“

Cítila, jak se Lucianova ruka v jejích vlasech sevřela v pěst. „Takže se Giles dostal do bezvýchodné situace.“

„Ano. Nakonec přede mnou klečel a plakal. Když zaútočil, zastihl mě nepřipraveného. Ještě teď si nejsem jistý, jestli mě chtěl opravdu zabít, nebo zda chtěl pouze ukončit svá muka. Udržel jsem jeho zradu v tajnosti před světem. Vypustil jsem fámu, že zemřel na cestách přepaden bandity. Ale prosím Boha o odpuštění.“

„Nemůžete se obviňovat, Luciane,“ řekla tiše.

Hořce se usmál. „Rozum mi říká, že ne. Ale moje noční můry se nepodřizují rozumu.“ Odmlčel se. „Občas vidím i svou smrt“

„Vaši smrt?“

Cítila, že se zachvěl. „Ruce mám rudé Gilesovou krví a náhle je to moje krev. Umírám. A zaslouženě, protože jsem ho zabil.“

„Luciane..., nezbyvá vám jiné východisko než odpustit sám sobě.“

„Věřte mi, že jsem se o to snažil...“ Hlas se mu snížil do drsného šepotu. „Nikdy jsem nepomyslel, že mě setkání se smrtí tak hluboce ovlivní. Ale úplně jsem se změnil... Teprve tehdy jsem si asi uvědomil, že jsem smrtelný. Ve snu se vidím umírat a nezanechávám za sebou nic, co by dokazovalo, že jsem nežil zbytečně. Žádný odkaz. Žádného dědice.“

Brynn konečně pochopila. „Proto tak silně toužíte po synovi?“

Pohlédl jí zhluboka do očí. „Ano. Chci za sebou něco zanechat, aby můj život nezástal tak strašně zbytečný.“

Hleděla mu do očí, zneklidněná náhlým záchvatem něhy, který ji přepadl. Jeho zranitelnost na ni působila silněji než svůdnický šarm.

„Luciane...“ začala nejistě, má-li se odhodlat v tomto intimním okamžiku odhalit svá vlastní tajemství. Má mu vysvětlit, že rozumí? Že prožívá něco podobného? Že se vždycky děsila toho, že zemře opuštěná a nemilovaná kvůli svému prokletí?

Pomalou uvolnil sevření. Trochu se odtáhl, uchopil do prstů pramínek jejích vlasů a pohrával si s ním. „Zachoval jsem se nesmírně domýšlivě, považoval jsem za samozřejmé, že mi budete chtít porodit syna. Žádný div, že jste se bránila mému naléhání.“

Brynn zavřela oči, aby nepodlehla náhlému návalu emocí. „Připadalo mi domýšlivé,“ řekla nakonec, „že jste si mě chtěl koupit jako klisnu. Ale ve snatku mi nebránila vyhlídka na to, že bych vám měla dát syna. Prostě jsem nechtěla manžela.“

Pátral pohledem v její tváři. „Ve vás nevzbuzuje pomyšlení na dítě odpor?“

„Ne. Nemám nic proti tomu, mít dítě, vůbec ne... Ačkoli... mě k tomu vede jen sobectví.“

„Co to má společného se sobectvím?“

Brynn sklopila oči a bojovala se svými obavami. Tichá noc přímo vybízela ke sdílení tajností; připadalo jí snazší odhalit své srdce, když nemusela hledět do Lucianových pátravých očí, lehce se třpytících v mihotavém světle svíce.

„Dítě by zmírnilo mou osamělost,“ řekla nakonec.

„Osamělost?“ otázal se jemně.

„Odkakživa jsem se s ní musela vyrovnávat. Myslím, že tomu nemůžete rozumět.“

Přitáhl ji prsty za bradu, aby mu musela pohlédnout do očí. „Umím pochopit osamělost, Brynn.“

„Opravdu?“ pochybovačně se zamračila. „Jak může člověk v tak výjimečném postavení, jaké máte vy, poznat osamělost? Vždyť máte bezpočet přátel.“

„To nejsou blízcí přátelé. Být obklopen patolízaly ještě neznamená necítit se sám. Ty, kteří jsou mi opravdu blízcí, bych spočítal na prstech jedné ruky. Téměř celý život se potýkám se samotou.“

Sklopila oči. „To stále není totéž. Máte výhodu v tom, že můžete navázat vztah s kýmkoliv. Já se bojím přiblížit ke kterémukoliv muži, usmát se na něj, hovořit s ním či navázat přátelství ze samého strachu, že přivodím jeho smrt.“

Lucian ji pohládl po tváři. Brynn ucukla před jeho důvěrností, připadalo jí to příliš bolestné. Ještě nikomu před Lucianem nevyjevila své nejhlubší tajemství, ani své rodině. Jen matka by dokázala pochopit celou šíři utrpení, které na ni vrhala dávná kletba: bezmezný strach, že zničí toho, koho miluje.

„Brynn...“ hlesl. „Právě jste mi radila, že musím sám sobě odpustit Gilesovu smrt. Pak ale musíte udělat totéž – odpusťte si Jamesovu smrt.“

„To je něco jiného.“

„Ale vůbec ne. Vaše ruce nenesou stopy jeho krve. Vůbec nezodpovídáte za to, že se utopil.“

Dlouze na Luciana hleděla, zatímco sváděla boj se svými démony.

„A co se týče osamění...“ řekl posléze sametovým hlasem. „Už se nemusíte cítit sama. Můžeme poskytnout útěchu jeden druhému... Bojovat proti němu společně.“

Hrdlo se jí sevřelo tak, až nedokázala odpovédět.

„Uvědomil jsem si, jaké nepřijemností jste musela v manželství snášet,“ pokračoval dále. „Nic takového jsem nezamýšlel. Neměl jsem vás nechávat stále samotnou. Choval jsem se neomluvitelně bezcitně... Zajímaly mě jen moje vlastní potřeby a choutky.“ Zasmál se. „Není snad *tohle* sobectví?“

Těžce polkla a zavrtěla hlavou. „To nebylo sobectví. Chtěl jste syna.“

„Ale měl jsem se víc starat o vaši spokojenost, o vaše štěstí. Moc se omlouvám, Brynn, že jsem se k vám tak choval. Chci, abyste byla šťastná... Nebo alespoň spokojená.“

Upřímnou omluvou dočista rozmetal její vůli bránit se mu. Když jí lehce přešel palcem po rtu, začala zrychleně dýchat.

„Vzali jsme to od začátku za špatný konec, Brynn, ale snad ještě není pozdě, abychom začali znovu? Náš svazek může vypadat jinak, než jen chladnokrevně uzavřená smlouva. Můžeme prožívat normální manželství, nikoli neustálý boj. Dokážu vám být opravdovým manželem.“

Celé tělo jí polilo horko a kolem žaludku pocítila bolestné sevření. „Ne, Luciane. Zapomínáte na mé prokletí. Nemůžeme žít v normálním manželství. Jakmile připustím nějaký cit, ohrozím váš život.“

Jeho svůdná ústa se zvlnila v úsměvu. „Na to já nevěřím, láska.“ „Luciane...“

Důrazně jí položil prst na rty, aby ji umlčel. Jsem odhodlán podstoupit to riziko. „Kletba nebo ne, už s vámi nechci bojovat.“

Usmál se na ni tak vroucně, že Brynn ztrácela sebevládu. Odtrhla pohled od jeho úst a přesunula ho na obnaženou svalnatou hrud'. Jak by mohla odolat jeho krásné modelované tváři, pevnému a štíhlému tělu? Jak by mohla zůstat lhostejná k jeho něze? Ale jak by mohla dopustit opak?

Cítila, že její odpor nebezpečně slábne. Něha a zranitelnost, ta dosud neznámá součást jeho osobnosti, ji okouzlovala. Jak snadno si ho člověk dokáže zamilovat, jak obtížně se odolává jeho mužnému půvabu. Její srdce by mu tak snadno podlehlo. Jestli si nedá pozor, může zajít příliš daleko...

Palcem jí něžně přejížděl po rtech, a zvyšoval tak její zmatek. „Přestaňte se mi už bránit, Brynn...“

Jeho doteky ji spalovaly jako oheň a všechny smysly měla vybičované až k bolesti. Zoufale se ohlédla ke dveřím vedoucím k úniku.

Uslyšela Lucianův tichý povzdech, jako by si uvědomil, že zašel příliš daleko. „Nemusíte se rozhodnout okamžitě, láska. Nechci na vás naléhat.“

Brynn se vděčně začala zvedat z lůžka s tím, že odejde do svého pokoje, ale Lucian jí položil ruku na paži. „Prosím..., neodcházejte. Zůstaňte dnes vedle mě a pomozte mi zahnat mou noční můru.“

Zoufale na něj pohlédla. Neměla by riskovat, ale nechtěla dopustit, aby znovu prožíval svůj hrozný sen.

„Nebudu po vás nic chtít, slibuji,“ pousmál se napůl výsměšně. „Ačkoli ležet vedle vás, aniž bych se vás dotkl, bude jako ležet na mučidlech.“ Protože stále váhala, zašeptal naléhavě: „Zůstaňte u mě, jen pro dnešní noc. Potřebuji vás, Brynn.“

Srdce se jí svíralo soucitem, a tak ulehla vedle svého muže. Naklonil se přes ni, sfoukl svíci a zahalila je tma. Brynn zkameněla, když přes oba přetáhl příkrývkou a rukou ji lehce postrčil tak, že ležela na boku zády k němu. Celá strnulá se snažila soustředit na to, aby nevnímala žár nahého těla vedle sebe.

„Jste sladká,“ zamumlal a mazlivě si otřel tvář o její vlasy.

Po chvíli si uvědomila, že se Lucian uvolnil a začal klidně, pravidelně oddechovat. Poznala, že usnul, s rukou položenou na jejím boku.

Ještě dlouho však trvalo, než jí z těla vyprchalo všechno napětí a začala si uvědomovat uklidňující noční ticho. Přesto se jí nedařilo usnout. Bolestné vzrušivé vnímala jeho blízkost, naslouchala jeho dechu, cítila žár i pevnost jeho těla. Tělesná blízkost jen zvyšovala její vnitřní zmatek.

Srdce jí krvácelo touhou, protože Lucianův návrh se zdál tak lákavý. Nabízel víc než vypočítavou smlouvu, kterou podepsali. Nabízel nový začátek, opravdové manželství, konec beznadějné samoty.

Ale za jakou cenu? Za jeho život? Jak by se mohla odvážit to přijmout? Jeho smrt by ji zničila. Neunesla by žal, utrápila by se pocitem viny. Už teď jí na něm až příliš záleží...

Zavřela pevné oči. Až do teď dokázala odolávat jeho mocné přitažlivosti. Jeho chlad, nafoukanost a přezíravost v ní živily hněv a odpor a nenechávaly místo pro náklonnost, jež by Luciana ohrožovala. A na tom se nesmí nic změnit.

Boadlo ji u srdce zoufalstvím. Nesmí přijmout jeho nabídku hlubšího vztahu. Pro její sny a tužby není na světě místo. Jak byla bláhová, podlehnout horečnému snění o lásce.

Ale jak v sobě zapřít hlad, který se v ní zrodil? Právě v tom okamžiku se jeho dlaň posunula vzhůru a majetnický se zastavila na jejím hradu. Lucian spí, a přesto jí dokáže vzrušit. Z hrdla jí uniklo slabé zasténání a neklidně se zavrtěla. Celým tělem vnímala jeho horkost a sílu.

Vymanila se z objetí a otočila se, aby mohla ve slabém měsíčním světle pozorovat spícího Luciana. Jeho mužná krása, teď ještě zvýrazněná tmavým strništěm vousů, působila neodolatelně. Toužila vztáhnout ruku a ucítit na prstech jeho drsnou tvář, chtěla se k němu přitisknout, vzdát se marného boje s vášní, kterou v ní probouzel, poddat se jeho půvabu...

Uvědomila si beznadějnost své touhy a ochromil ji bolestný smutek. Nemá jinou možnost než nabídku opravdového manželství odmítnout. Mohli by ukončit ty nekonečné souboje vzteku a vzdoru, tak charakteristické pro počátek jejich vztahu, to by přijala s povděkem. Ale jakýkoli náznak citu je nepřijatelný. Musí si od Luciana udržet odstup, alespoň citový.

Situaci by usnadnilo, kdyby žili odděleně...

Brynn se přerývaně nadechla ve snaze pohrbit v sobě nechtěné emoce. Lucian slíbil, že jí dá volnost, jakmile porodí dítě. Je třeba ho přinutit, aby svému slibu dostál, ale nejdřív musí dojít k početí. Teprve až získá dědice, po němž tak touží, dosáhne klidu a nechá ji jít vlastní cestou.

Pak teprve mu unikne. Věřila, že džentlmen svůj slib splní.

A bude-li žádat víc, než by se mu odvážila dát? Potom ho bude muset zapudit. Bez ohledu na své pocity ho za každou cenu musí uchránit.

Nové odhodlání Brynn uklidnilo a konečně zavřela oči. Na chvíli usnula, ale v neznámém prostředí spala neklidně.

Pod závěsy se dovnitř draly teprve první náznaky svítání, když se úplně probudila. Ležela tiše a dopřávala si požitek prohlížet si zblízka jemné řezané rysy Lucianovy krásné tváře.

Netrvalo dlouho a i on se probudil. Otevřel doširoka oči a polekaně na ni hleděl. Vzápětí ji poznal a jeho obličej se pomalu roztáhl k úsměvu. „Dáváte na mě pozor, strážný anděli?“ otázal se chraplavým hlasem.

Brynn se začervenala studem, že ji přistihl, rychle se posadila a otočila se k němu zády. Bude to pro ni těžké, třebaže se na něj nebude dívat.

„Děkuji, že jste se mnou zůstala, lásko. Měl jsem samé příjemné sny.“

Ucítila, jak ji lehce pohladil po zádech, a škusbla sebou. Zakryla si příkrývkou řadra a kolena přitáhla k tělu. Sbírala v sobě odvahu vyslovit to, co muselo být řečeno.

„Přemýšlela jsem o vaší nabídce, Luciane,“ začala potichu.

Nastalo ticho. „A?“

„A souhlasím s tím, že bude dobré přestat s neustálým bojem, ale... Raději bych zůstala u naší původní domluvy. Slíbil jste, že jakmile budete mít dědice, dáte mi volnost.“

„To jsem řekl, pravda. Ale vezměte v úvahu, že se změnily okolnosti.“ Dotek jeho jemných prstů na zádech ji připravoval o klid.

„Ne tak docela.“ Brynn se otočila a pohlédla na něj. „Nikdy jsem si ten šátek nepřála – a svůj názor jsem nezměnila.“

Pozorovala, jak rychle zakryl výraz zklamání, jako by si přes oči spustil závoj.

„Říkal jste, že rozhodnutí je na mně,“ připomněla mu.

„Ano,“ připustil spravedlivě.

„Pak tedy si přeji udržovat náš svazek přísně na obchodní bázi.“

„Protože máte obavy z důsledků kletby.“

„Především.“

Lucian ji chvíli pozoroval. „Uvědomujete si, že předpokladem početí je tělesný styk?“

„Ano, to si uvědomuji. A jsem odhodlána svůj podíl vykonat. Podrobím se vám, kdykoli si budete přát.“

„Já nechci podrobení, lásko,“ mumlal. „Chci, abyste se svíjela v mé náruči stejně divoce jako minule. Pamatujete, jak ohnivě jste se milovala v kočáře, Brynn?“

Zčervenala. „Budete se muset spokojit s podrobením.“

„Nevěřím, že to je ještě možné.“

Brynn na něj tázavě pohlédla. „Proč ne?“

„Protože pomyšlení, že se vás násilím zmocňuji jen proto, abych zplodil dítě, se pro mě stalo nepřijatelné.“

„Nebudete mě nutit násilím. Říkám přece, že dítě chci.“

„Obávám se, že to nestačí, Brynn. Naznačujete, že se mám chovat jako plemenný hřebec. Ale abych mohl sloužit, musím být patřičně vzrušen. A vaše lhostejnost bude ten nejbezpečnější způsob, jak zchladit můj zájem.“
Třpce se ušklíbl. „Bohužel, lásko, nemůžete počít bez mé účasti.“

Brynn sklouzla pohledem na jeho ústa. Vybavila si chuť jeho polibku.

„Nebudu lhostejná,“ ujišťovala ho nesměle.

„O tom mě budete muset přesvědčit jinak.“ Když mu pohlédla do očí, vysvětlil jí: „Říkám, že už se vás nikdy nezmocním násilím. Vedení se teď ujmeme vy.“

„Jak si to představujete, ujmout se vedení?“

„Od nynějška očekávám podnět k milování já od vás. Nejdřív mě musíte vzrušit, drahá, a ne obráceně, jak tomu bylo dosud.“

Srdce se jí rozběhlo při pomyšlení na to, co od ní žádá, a zarděla se.

„Jenže já nebudu vědět, jak začít.“

„Velice rád vás to naučím.“ Lucian se odmlčel a pátral v jejím obličejí.

„Nejlépe když začneme hned.“

Rozšířila oči údivem. „Vy se chcete milovat *ted*?“

„Napadá vás nějaký lepší čas?“ otázal se s úsměvem. „Jestliže vás mám obtěžkat, musíme se milovat, jak nejčastěji to půjde, abychom zvýšili pravděpodobnost, že moje sémě zapustí kořínky.“

Brynn dočista oněměla.

„Dobře tedy,“ řekl Lucian a popadl přikrývku, jako by se chystal vstát z postele. „Je to vaše volba.“

„Ne, počkejte!“ Jejich pohledy se do sebe ponořily. „Jak mám začít?“

14

Naklonil hlavu stranou a pobaveně Brynn pozoroval. „Opravdu vám musím říkat, co dělat? Pověstné Siréně, jež dokáže rozpoutat v muži vášně jediným pohledem?“

Brynn se začervenala. Nedokázala se odhodlat začít se sváděním, jak na ní Lucian požadoval. Připadala by si příliš smyslně – a ona se celý život snažila jakýkoliv náznak smyslnosti potlačit.

„Pro začátek byste si mohla svléknout noční košilku,“ pomohl jí Lucian. „Muže velmi vzrušuje pohled na nahé ženské tělo.“

Za dobu trvání jejich manželství se před ním ještě ani jednou nesvlékla celá. „Takhle za denního světla?“ protestovala.

„Vždyť sotva začalo svítat. A milování v různých denních a nočních hodinách nám pomůže dříve dosáhnout kýženého cíle. No tak, lásko,“ naléhal Lucian, zatímco stále váhala. „Nevěsta nemůže být donekonečna stydlivá. Musíte překonat zábrany, pokud chcete udržet můj zájem.“

Brynn sebrala odvahu, přetáhla si košilku přes hlavu a nechala ji sklouznout na podlahu. Viděla, jak lačně pohlédl na její řadra, a vyschlo jí v krku.

„To už je lepší,“ mumlal a očima hltal třicí bradavky a potom sklouzl k tmavému chomáčku mezi jejími stehny. „No, to bychom měli... Takhle už byste mě mohla vzrušit.“

Pohlédla na přikrývku, která sotva zakrývala jeho klín. Mohutný hrbol jasně svědčil o velikosti jeho erekce. „Řekla bych, že jste už dostatečně vzrušený.“

Po tváři mu přeběhl úsměv svůdný jako sám hřích. „To opravdu ještě nestačí.“ Nohama odhrnul přikrývku a odhalil své nádherné tělo.

Brynn zapomněla i dýchat. Byl krásný, štíhlý a silný a jeho pyj už naběhl vzrušením tak, že mu sahal téměř až k pupku.

Lucian pomalu zdvihl ruce, založil si je pohodlně za hlavu a vyzval ji: „Čekám, ženo.“

Vyváděla ji z míry jeho necudnost, klidně tu předváděl svou nahotu, ale současně v ní podnítl žár, který její nejistotu a stydlivost pohltil. „Vy mi vůbec nepomůžete?“

„Ani v nejmenším. Budu ležet úplně klidně a vydám se na pospas vašemu svádění.“

Její rumělec ještě ztmavl. „Nemůžete ode mě čekat, že se budu chovat jako děvka.“

„Ale ano, lásco. Nezapomínejte, že jsem váš manžel. Přede mnou se nemusíte stydět. Můj penis jste viděla už mnohokrát, cítila jste ho uvnitř, přinášel vám slast.“

Při jeho slovech se jí lůno sevřelo očekáváním, ale přesto se nedokázala přinutit k nějakému pohybu.

„Mám vám to ukázat?“ zeptal se nakonec.

„Ano,“ šeptla.

„Dívejte se, co budu dělat, Brynn.“ Rukou obemknul své ztopořené přirození až u kořene a začal po něm pomalu přejíždět. Úplně ji ochromil svou nestydatostí. Nedokázala však odtrhnout oči, když posunul ruku níž a zakryl dlaní naběhlý váček mezi stehny, což mělo za následek, že se jeho penis ještě zpevnil a doslova mu trčel z klína.

Když promluvil, zněl jeho hlas o něco chraplavěji. „Teď je řada na vás. Dotkněte se mě tak, jako jsem to dělal já. Váš dotek mě okamžitě vzruší.“

Zhluboka se nadechla a vztáhla ruku. Jeho penis, u kořene porostlý jemnými chloupky, byl na dotek tvrdý. „Pořád nevím, jak dál...“

„Nechte se vést svým instinktem. Záleží na vás.“

Ten krásný, urostlý muž je její manžel. Má právo se ho dotýkat, dokonce je to její povinnost A tak se odhodlala.

Napjal se, když ho prsty sevřela kolem mohutného mužství. Brynn pocítila zvláštní uspokojení, protože se penis pod dotekem její dlaně ještě zvětšil, jako by oživil. Chvilí si zvykala na ten dotek, když ji Lucian pobídl.

„Použijte ústa, lásco. Ochutnejte mě.“

Sklonila se k němu a dotkla se ho jazykem. Byl horký, hladký jako hedvábí a tak vzrušující! Ucítila závan jeho pížíma.

„Chutnáte jako hedvábí... a tak tajemně,“ šeptala.

Syrový zvuk, jenž vyšel z jeho hrdla, mohl být smích i záupnění. „Můžete odhalovat jeho tajemství, jak dlouho chcete, má sladká.“

Zkusila ústy obemknout naběhlý vrcholek jeho údu. Lucian jemně zasténal a přivřel oči. Povzbuzena úspěchem zesílila sevření a začala jemně sát, zatímco si rukou pohrávala s jeho těžkými varlaty. Klidně by pokračovala dál, ale on se náhle odtáhl a vjel jí rukou do vlasů.

„Raději přestaňte,“ řekl drsným hlasem, „nebo dosáhnu vyvrcholení přímo ve vašich ústech.“

Brynn pocítila triumf, když se ukázalo, že není zdaleka tak nedotčený jejím laskáním, jak se snažil předstírat Ale ani ona nezůstala chladná. Kůži měla rozpálenou jako v horečce, toužila se k němu přitisknout, pojmout ho do sebe. Když si ji posadil obkročmo na bedra, ochotně se přizpůsobila, a jakmile vzal do úst její ňadro, měla pocit, že se rozpustí blahem.

Prisál se k její bradavce a Brynn hlasitě vzdychla a prohnula se proti němu.

„Myslím, že jsem dostatečně vzrušený. Vy také?“

„Ano,“ vydechla. Cítila se nevýslovně vzrušená. Svíravá bolest mezi stehny žádala o utišení, bradavky měla ztvrdlé a rudé jako zavřená poupátka růží.

„Tak se tomu nebraňte. Dovolte mi, abych vás také ochutnal.“

Pozdvihl ji za boky a sklouzl trochu níž, takže klečela obkročmo v úrovni jeho ramen. „Ještě blíží, Brynn.“

Z jeho hlasu zněla čirá žádostivost, až se zachvěla.

Přitáhl ji k sobě, zdvihl hlavu a vtiskl horký, naléhavý polibek na její měkké ženství. Měla pocit, že jí tělem projel blesk.

Nevědomky ho popadla za vlasy, když jazykem vnikl do její rozechvělé štěrbiny. Dotek jeho úst v ní vyvolával nepopsatelný pocit. Zmítána slastí se přesto snažila odtáhnout, ale Lucian jí v tom zabránil. Ujal se vedení svým divokým a dráždivým způsobem a nenechal se odmítnout.

Uchopil ji oběma rukama za boky, aby mu neunikala, a ústy ji dráždil, ochutnával, sál, drsným jazykem přejížděl po naběhlých záhybech, až našel ztvrdlý, vzrušený hrbolek jejího ženství. V tu chvíli ucítila, jak jí proniká ostrý záchvěv rozkoše, jako by jí do těla narazil bezpočet ostrých jehliček.

Brynn vzdychala a toužebně se vlnila v souladu s laskavými pohyby jeho jazyka. Měla pocit, že ji zachvátila horečka..., a náhle už nedokázala odolat. Prohnula se a lačným rozkrokem se tiskla k jeho žádostivým ústům, třela se o ně, až dosáhla mohutného vyvrcholení.

Ještě stále bezmocně sténala, zatímco jí z těla odplouvaly poslední záchvěvy milostné křeče, ale než stačila bezvládně klesnout do jeho náruče, Lucian ji zdvihl a nasadil si ji na své ztopořené přirození. Začal zuby, protože mu dělalo potíže se ovládnout, nemohl se dočkat, až do ní vnikne. Trvalo jen okamžik a Brynn znovu zachvátilo vzrušení. Vstřícnými pohyby umocňovala jeho touhu, tlačila se k němu, aby mohl proniknout hlouběji, až nakonec znovu podlehl nezadržitelné lavině rozkoše, které se tentokrát poddal i Lucian.

Brynn mu bezvládně klesla na hrud'. Ležela úplně omámená, její rozčuchané vlasy se rozestřely všude kolem, na uchu cítila Lucianův přerývaný dech a na rtech měla ještě chuť jeho polibků.

„Napoprve to šlo docela dobře, manželko,“ šeptal drsně, „ale v budoucnosti se budete muset víc snažit.“

Nádech smíchu v jeho rozněžnělém hlase jí naznačil, že ji schválně provokuje. Cítila se tak unavená, že se sotva vzmožila na odpověď. „Možná jsou na vině spíš vaše nedostatečné rady než moje malá snaha.“

„Možná. Vidím, že vás budu muset naučit nějaké jiné způsoby, jak mě vzrušit.“

Pozdvihla hlavu z jeho ramene. „Cožpak existují jiné způsoby?“

Usmál se prohnáně. „Samozřejmě. Spousty způsobů.“

„A co jste shledal špatného na tom, co jsem dělala?“

„Vůbec nic – vlastně to bylo úplně v pořádku. Ale přece nechcete, abych se nudil. Když se naučíte uspokojovat mé potřeby, zvýšíte mou touhu, a tím i pravděpodobnost početí. O to vám přece jde, mít dítě, abyste se mě zbavila.“

Brynn hleděla do těch nesmírně modrých očí a cítila, jak v ní znovu roste a mohutní jeho neúnavný pyj, horký a mocný. „Ano,“ zalhala. „Přesně to chci.“

„Nuže, má paní,“ řekl chraplavě a přitáhl si její rty k ústům. „Pak bude nejlepší, když přistoupíme k další lekci.“

Zdálo se, že to Lucian míní naprosto vážně se svým požadavkem, aby Brynn dávala jako první podnět k milování. Trval na tom, že ona musí přicházet do jeho ložnice, a také nedovolil, aby se omezovali jen na noční hodiny.

Splnil slib a učil ji, jak ho má vzrušovat, ukazoval jí, jak se má pohybovat, jak laskat, jak působit slast. Brynn občas zůstala šokovaná důvěrností úkonů, které na ní vyžadoval, ale vždycky ji přemohl svým neodolatelným šarmem a její tělo tálo pod jeho doteky. Proti jeho magnetismu a divoké smyslnosti byla naprosto bezmocná. Ulevilo se jí, když se naučila ovládat zbraně, používané v sexuálních hrátkách.

Odjakživa vzbuzovala v mužích touhu neúmyslně, ale pod Lucianovým vedením se naučila záměrně stupňovat mužskou žádost až k nepřičetnosti. Její nově nabyté umění platilo dokonce i na Luciana, jenž se stal pověstný svou náročností a vybíravostí.

Už po několika dnech učení mohla zjistit, kam až sahá její moc. Leželi na lůžku, Brynn ho zakrývala tělem, líně rozsévala polibky na jeho nahou hrud, pevné břicho a pak i na ztopořený pyj. Když ho nakonec uchopila do úst, Lucian se vzepjal jako hřebec. Zaťal zuby a se záúpením se odtáhl.

„Co se děje?“ zeptala se ledabyle, jako by ani nestála o odpověď.

„Velice dobře víte, co se děje, moje milá. Vaše mučení se nedá vydržet“

Brynn se usmála, dělalo jí dobře pomyšlení, že se ten krásný muž chvěje touhou po ní. Pohladila ho dlaněmi po svalnaté hrudi a jazykem přejela po celé délce jeho naběhlého mužství a nakonec špičkou podráždila jeho citlivý lem. „To bych ráda věděla, čím vás mučím?“

Překvapilo ji, když se přes ni Lucian převalil a uvěznil ji pod svým tělem. Oči mu hořely touhou, ale hleděl na ni s nečekanou vážností. „Jste hrozně zdrženlivá, lásko. Ačkoli mě dráždíte až k nepřičetnosti, sama zůstáváte někde daleko.“ Zachmuřil se. „Skrýváte svou vášň za záměrný chlad, a to ještě zvyšuje mužovu touhu po vás.“

Brynn se přinutla k úsměvu, vůbec nevěřila, že se jí daří předstírat chlad. „To jsem se přece měla naučit. Vzbudit ve vás žádost, abyste se pod mými doteky rozpálil.“

„Jste ďábel. Daří se vám to zatraceně dobře,“ šeptal do jejích polibků.

Přítáhla ho k sobě a poddala se jeho rtům, chtěla mu zabránit v dalších úvahách. Skutečně zoufale bojovala se svými emocemi, snažila se potlačit jakýkoli příznak náklonnosti k Lucianovi, ale zachovat odstup představovalo neúnosně náročný úkol.

Milování s ním už neznamenalo nepříjemnou povinnost. Ani snaha počít dítě. Chtěla Luciana. Chtěla podněcovat jeho hlad. Cítit, jak plane touhou, svírat jeho pulzující mužství hluboko mezi svými stehny. Hladověla po jeho dotecích a její hlad nebylo možno utišit.

Dařilo se jí skrývat své city, protože měla dlouholetou praxi v předstírání chladu a netečnosti vůči svým ctitelům. Ale stačil jediný jeho dotek, aby jí rozproudil krev v žilách a zažehl v ní horoucí touhu. Záblesk vášně v oněch modrých očích ji pálil v útrokách jako plamen. Lucian ji okouzlil, spoutal svým šarmem, a přinutil ji tak řešit neřešitelné.

Asi po čtrnácti dnech přijela do Londýna přítelkyně Meredith s manželem a novorozeným synem a Brynn se dostalo nečekané připomínky polozapomenuté hrozby.

Meredith odjela na venkov, když se na ní začalo projevovat těhotenství, ale teď se vrátila, aby nezmeškala začátek sezony.

Šlo sice o dceru vévody, ale nechovala se vůbec povýšenecky, a jak vzhledem, tak chováním připomínala bůžka Kupida. Příjemné baculatá žena, usměvavá, kudrnaté světlé vlasy nosila krátce zastřížené. Brynn ji při první vhodné příležitosti navštívila a Meredith ji velice srdečně přijala. Nejdřív ji podrobně vylíčila průběh těhotenství a potom odešly nahoru obdivovat spícího Ruperta, který se okamžitě probudil a začal pomukávat.

„Můžu ho pochovat?“ otázala se Brynn.

„Samozřejmě. Nesmíš se ale zlobit, jestli ti poslintá šaty. Už ani nevím, kolik mi zničil živůtků.“

„Nevadí. Theo dělal jako miminko totéž.“

Brynn vzala vrtníci dítě do náruče a začala ho houpat. Připomněla si všechny ty dlouhé hodiny, kdy konejšila malého osiřelého bratříčka. Potěšilo ji, když Rupert okamžitě přestal plakat a roztomile se na ni usmál.

Zatrnulo v ní, když pocítila náhlý záchvat mateřské něhy, vyvolaný tím malým uzlíčkem ve své náruči. Možná to je tím, že se jí stýská po mladším bratrovi. Nebo tím, že v poslední době tolik myslí na početí dítěte s Lucianem...

„Měla by ses vidět, Brynn,“ upozornila ji přítelkyně. „Úplně záříš.“

Brynn políbila dítě na čelíčko a usmála se. „Vždycky jsem toužila po vlastním dítěti.“

„Po manželovi ne?“

„Ne, po manželovi ne.“

„No ale nezdá se, že by ti manželství nesvědčilo.“ Brynn neodpověděla.

„Hodláš už konečně ukojit mou zvědavost? Když jsem dostala tvůj dopis s oznámením, že ses provdala za Wycliffa, způsobila jsi mi snad největší šok v životě. Chápu, že učinil nabídku pod vlivem kouzla, ale myslela jsem, že jsi byla rozhodnutá nikdy se nevdat. Umírám touhou dozvědět se, jak se to odehrálo. Obzvlášť, když měl pověst nepolapitelné kořisti.“

Brynn si povzddechla. Věděla, že nemůže nechat otázky své nejlepší přítelkyně nezodpovězené, ačkoli je považovala za velmi důvěrné. „Neměla jsem na vybranou. Naše rodinná finanční situace už byla neudržitelná. Lord Wycliff nabídl, že poskytne Theovi vzdělání.“

„Takže jsi šťastná? Z tvých dopisů nejsem vůbec moudrá.“

„Šťastná?“ Brynn zmlkla. Znepokojilo ji vědomí, že v poslední době se její pocity velice blížily hranici, za níž by se dalo hovořit o štěstí. Nebezpečně se blížily.

„Jsem docela šťastná,“ zamumlala. „Alespoň v poslední době. Ty počáteční týdny... byly dost těžké. Pořád jsme spolu sváděli boje. Trpěla jsem pocitem, že si mě Lucian pořídil jako chovnou klisnu, a jeho panovačnost ve mně budila takový odpor, že se mnou vůbec nebylo k vydržení. Cítili jsme se oba hrozně.“

„A teď už je to lepší?“

Odvrátila pohled. „Už se bohudíky nehádáme. Domluvili jsme se na příměří.“

„Nemůžeš čekat, že se dva cizí lidé okamžitě ve všem shodnou. Věřím, že najdeš potěšení v manželském loži. O Wycliffovi se říká, že je velice vášnivý a k tomu krásný a zkušený. Nechceš mi snad tvrdit, že ty pověsti lžou?“

Brynn se zapýřila. „Ne, nelžou.“

„A to tě znepokojuje?“ otázala se Meredith. „To je přece přirozené, že podlehněš jeho proslavenému kouzlu. Wycliff nikdy neměl potíží získat ženské srdce. Horší by bylo, kdyby ses do něj zamilovala.“

„Ano,“ přitakala Brynn. Zjišťovala, že je stále obtížnější udržet hradbu kolem svého srdce. Začala podléhat jeho kouzlu přesně tak, jak se obávala. „Přiznávám,“ řekla tiše, „že mě to děsí.“

Meredith na ni chápavě pohlédla. „Co tedy budeš dělat?“

„Nevím,“ špitla. „Neodvážuji se podlehnout svým citům, proto jsme... uzavřeli dohodu. Lucian souhlasil, že až mu porodím dědice, budeme žít odděleně.“

Meredith vypadala ohromeně. „Žít odděleně? To znamená, že by ses vzdala dítěte v jeho prospěch?“

Brynn pocítila bodnutí u srdce. S podivením si uvědomila, že tak dalece o budoucnosti ještě nepřemýšlela. Lucian nesmírně touží po synovi, a kdyby se rozhodla ho opustit, nikdy by jí dítě neoponechal.

„Cožpak bys to přenesla přes srdce?“ otázala se přítelkyně tiše.

Brynn se sevřelo hrdlo. „To si nejsem jistá.“

„Nu což,“ vyskočila Meredith náhle na nohy a vesele spustila: „Žádný brambor se nejl tak horký, jak se uvaří. Do té doby možná najdeš způsob, jak zlomit kouzlo.“

Brynn zůstala nad její mimoděk pronesenou poznámkou v úžasu. Existuje snad možnost zlomit to kouzlo?

„Možná,“ zamumlala tiše, ale zatím se ani neodvažovala doufat.

Následující týden musela zvládnout další zkoušku své obrany. Právě se chystala sejít do přízemí na snídani, když z horního poschodí zaslechla zvláštní zvuky. Zvědavě vystoupila po zadním schodišti a šla za zvukem do míst, kde se nacházely pokoje pro služby. Zděsila se, když spatřila na podlaze klečet svou komornou Meg, plačící a naříkající. Nad vyděšenou dívku stála hospodyně a hrubě ji plísnila.

Obě ženy se zarazily, jakmile se Brynn objevila, ale Meg téměř vzápětí spustila další vodopád slz.

„Ach, milostivá paní,“ prosila, „nedejte mě vyhnat!“

„Mlč, ty nemravnice!“ okřikla ji paní Pooleová.

„V čem je problém?“ zeptala se Brynn chladně.

„Chodí s outěžkem.“ Hospodyně ukázala na dívčino břicho a znechuceně dodala: „Podívejte se na *tohle!*“

Tenká noční košilka nemohla zakrýt kulatící se břicho a navíc nočník, stojící vedle neupraveného lůžka, obsahoval důkaz ranní nevolnosti.

Brynn s úsilím ovládla svůj šok. Ta sladká, stydlivá Meg byla poslední, u koho čekala takovou věc. Počít nemanželské dítě! Dosud si vůbec nevšimla, že se dívka mění. Nejspíš se sama až příliš ponořila do vlastních problémů.

„Přistihla jsem ji, jak se válí v posteli, strašně nemocná, než aby mohla pracovat,“ dštěla hospodyně. „Pak jsem objevila *tohle* a propustila jsem ji.“

„Prosím vás, milostivá paní,“ vložila se Meg, „Nedovolte jí...“

„Kuš, řekla jsem, ať mlčíš!“ Okřikla ji hrubě paní Pooleová a uštědřila jí políček, po němž se dívka znovu rozplakala.

Brynn pobouřeně zasáhla. „To by stačilo, paní Pooleová!“

„Dát jí za uši to rozhodně nespraví! Měla by dostat co proto za takovou zkaženost!“

Brynn přimhouřila oči. „Jestli se jí ještě dotknete, budete to vy, kdo půjde pryč.“

Paní Pooleová namířila prstem na chvějící se dívku. „Nechci mezi svými podřízenými takovou ostudnou nemravnici.“

„Myslím, že rozhodnutí nezáleží na vás.“

Hospodyně se napřímila a roztřásla se vzteky. „Vybírat služebnictvo patřilo odjakživa do mé kompetence. Mé a pana Naysmitha.“

„To je možné. Ale teď jsem paní domu já.“ Brynn pohlédla na dívku. „Vstaňte, Meg. Podlaha je tvrdá.“

Meg roztřeseně poslechla. „Prosím, milostivá paní...“

Zoufale se zavěsila Brynn na paži, protože v ní instinktivně cítila záchranu. „Co ze mě bude, když mě vyhodíte na ulici?“

„Nikdo vás na ulici nevyhodí,“ ujistila ji Brynn.

Hospodyně si hrubě odfrkla. „Ani nechce říct, kdo je otcem toho bastarda – jestli vůbec zná jeho jméno.“

Meg ztuhla a snažila se potlačit vzlyky. „Samozřejmě že ho znám. Ale vám to neřeknu.“

„Ty necudná ženštino!“ přerušila ji paní Pooleová, „takhle zatáhnout nějakého muže do hříchu!“ Náhle pohlédla přes Brynnino rameno ke dveřím, zmlkla a začervenala se. „M-můj pane...“

Lucian stál a zvědavě si prohlížel všechny tři ženy.

Brynn ztuhla. Bylo nepřipustné, aby takhle rušily pánův klid. A co teprve když se musel obtěžovat nahoru, aby zjistil, co se děje. Přesto však jeho přítomnost jen podpořila její ochranný instinkt.

Neměla tušení, jak Lucian přijme těžký prohršek jedné ze svých služebných – jestli bude trvat na jejím propuštění, nebo projeví s ohledem na svou vlastní zhýralou minulost pochopení. Dívce by pomohlo, kdyby se mu se svým problémem svěřila sama. Ale hospodyně se jí jistě bude snažit přitížit.

„To je vše, paní Pooleová,“ řekla Brynn dřív, než mohla žena promluvit. „Můžete jít.“

Hospodyně zdvihla trucovitě hlavu. „Chci slyšet, co k tomu Jeho Lordstvo řekne, paní.“

„Tím nemusíme obtěžovat Jeho Lordstvo.“ Usmála se na Luciana. „Omlouvám se, že jsme vás vyrušily. Už se to nestane.“

Zdvihl obočí a přemítavě na ni hleděl, potom pohlédl na hospodyně, která vypadala, jako by polykala ocet.

„Doufám, že jste pochopila, paní Pooleová,“ pronesl Lucian mírně, „že lady Wycliffová je paní domu. *Ona* má na starosti běh domácnosti.“

Jeho slova, nesoucí v sobě skrytou hrozbu, zapůsobila jako studená voda. „Ano, samozřejmě, můj pane,“ ukláněla se ponížene.

Nasadila kamenný výraz, a než odešla, dovolila si jen krátce šlehnout jedovatým pohledem po Meg.

Tentokrát se Brynn na svého manžela usmála opravdu srdečně, vděčná, že podpořil její autoritu. Vzhledem k jejich počátečním rozbrojům se zdálo její postavení stále ještě nejisté. Sloužícím samozřejmě neušlo, jak chladný vztah mezi nimi panuje.

Lucian na ni stále hleděl. „Doufal jsem, že budu mít to potěšení s vámi posnídat, drahá,“ řekl lehkým tónem.

„Hned budu dole, ale... chvilku se tu musím zdržet.“

„Ovšem. Setkáme se tedy za okamžik.“

Jen co odešel, Brynn si pohlédla Meg a přinutila ji ulehnout.

„Děkuju, milostivá paní,“ odpověděla Meg, celá zelená v obličejí.

„Asi bych měla přivést doktora.“

„Já jsem v pořádku, opravdu. To přejde. Moje sestra měla tyhle potíže vždycky, když byla v tom.“

Dívka si vlezla do postele a Brynn přešla k umyvadlu. Smočila růžek ručníku a rozhlédla se po místnosti, kde stála řada lůžek. Nepředstavovalo to příjemné místo k životu – v zimě chlad, v létě úmorné vedro. Tady nemůže Meg s dítětem zůstat. Nejen, že by se jednalo o špatný příklad pro ostatní dívky, ale ani dítě nemůže v takovém prostředí vyrůstat. Musí se najít jiné řešení.

Usedla na lůžko a otřela dívce zpoceně čelo. Po chvíli se zdálo, že nevolnost ustoupila, a Meg otevřela oči.

„Jste tak laskavá, milostivá paní.“

Brynn se na ni usmála. „Chcete mi říct, co se stalo?“

Meg sklopila oči. „Jsem slabá a zkažená, já vím, ale já jsem ho nesvedla, jak říká paní Pooleová. Když on je prostě takový fešák...“

„Kdo je otcem, Meg?“ otázala se Brynn jemně. „Neměla byste nést všechny následky sama.“

Dívčin spodní ret se začal třást. „Já bych to raději neprozradila. Nechci ho přivést do maléru.“

„Meg, nemohu vám pomoci, když nebudu vědět všechno.“

„Stejně na tom nezáleží. Nechce si mě vzít. Ale... je to... John, milostivá paní. John Hotchkiss. Sluha u lorda Bonamyho, naproti přes náměstí.“

Brynn zaváhala. „Víte ten váš John o dítěti?“

„Ano, ví.“ Do očí se jí nahrnulý nové slzy.

„A co tomu říká?“

„Bojí se oženit, aby nebyl propuštěn... A i kdyby dostal povolení, nemá peníze, aby uživil ženu. Myslím, že se mu nechce do chomoutu.“ Meg skryla tvář do dlaní. „Stalo se to jenom dvakrát. Nikdy jsem si nepomyslela...“

Nepomyslela si, že bude tak plodná, dokončila v duchu Brynn nedořečenou větu.

„A taky jsem nikdy nepomyslela, že budu mít nemanželské dítě,“ naříkala dívka. „Máma by umřela hanbou, kdyby se toho dožila. A sestra..., ta se mě určitě zřekne.“

„Máte ještě někoho z rodiny, u koho byste mohla bydlet?“

„Ne, milostivá paní. Mám jenom bratra, pracuje v továrně.“

Brynn ji poplácala po rameni, aby jí dodala odvahy. „Nevadí, něco vymyslíme.“ Meg prudce vzhledla, popadla ji za ruku a divoce ji políbila. „Milostivá paní, vy jste hotový anděl.“

Brynn se zarděla a vstala. „Odpočiňte si, Meg. Musím si promyslet, co uděláme.“

Přikázala komorníkovi, aby poslal pro doktora, a potom se připojila k Lucianovi. Když vzhledl od ranních novin, znovu ji zasáhla intenzivní modř jeho očí.

„Zdá se, že už je zase klid?“ zmínil se, jakmile se usadila ke stolu a obsluhující číšník odešel.

„Ano, prozatím.“ Mohla se rozhovoru vyhnout, ale cítila, že by měla projevit svou vděčnost. „Děkuji, že jste se mě zastal před paní Pooleovou. Dost často se snaží zpochybňovat mou autoritu.“

Lucian se dvorně uklonil. „Rádo se stalo. Jste přece paní v mém domě. Můžete si zařídit domácnost podle svého – tedy po dobu, kdy se tu budete zdržovat“

Uvědomila si, že naráží na jejich dohodu. Sklopila oči do šálku s kávou.

„Doufám, že nenastaly nějaké nepřekonatelné potíže?“

„Nic, co by se nedalo vyřešit“

„Chcete to prohovořit? Mohl bych třeba pomoci.“

Zpytavě na něj pohlédla, jestli myslí svou nabídku vážně. „Mohu s penězi, které jste mi nechal upsat jako kapesné, nakládat úplně podle svého?“ otázala se nakonec.

„Samozřejmě. A totéž platí o penězích na domácí výdaje. Proč se ptáte?“

Brynn se zhluboka nadechla a rozhodla se vsadit na důvěru. „Protože moje komorná přišla do jiného stavu s jedním sluhou ze sousedství a já bych jí chtěla pomoci.“

„Aha,“ odpověděl Lucian s neurčitým výrazem.

Brynn si umiňovala, že zůstane klidná, ale jeho odpověď v ní vyvolala pocit, že se musí bránit. „Nevyhodím ji na ulici, jak navrhovala paní Pooleová, Luciane. To, co udělala, je sice špatné, ale neměla by trpět jenom ona. Její milenec se dopustil stejného hříchu. Mám takové tušení, že ji svedl, ale ať už je to jakkoli, není spravedlivé, aby byla dívka potrestána a muž se vyhnul všem následkům.“

„Máte pravdu, to není spravedlivé,“ souhlasil Lucian mírně. „V tom s vámi naprosto souhlasím.“

Když se mu na tváři objevil kousavý úsměv, pohlédla na něj s podezřením. „Nechápu, čím vás tak pobavil případ mé ubohé komorné.“

„Nemyslel jsem na ni, ale na vaše sklony k emancipaci. Uvažoval jsem, jak by vaše názory na rovnost mezi muži a ženami zapůsobily na většinu mých urozených vrstevníků.“

„Většina vašich vznešených šlechticů jsou náfukové, kteří považují ženy za tvory žijící na zemi jen proto, aby jim sloužily!“

„Uklidněte se, lásko. Vůbec se s vámi nepřu. Váš soucit je obdivuhodný.“

Tváře jí plály, ale ovládla se. Vždyť snad není důvod, aby tak úporně musela bojovat.

„Narození nemanželského dítěte se dá snadno předejít,“ řekl Lucian.
„Prostě se ti dva vezmou.“

„Meg si myslí, že ten muž nedostane povolení ke sňatku, aniž by přišel o práci u lorda Bonamyho.“

„S Bonamym se znám. Jsem si jistý, že ho přesvědčím. Toho sluhu můžeme přinutit, aby si dívku vzal, když bude třeba.“

„Ale já ji nechci nutit, aby se musela vdát proti své vůli, jako...“ Brynn zmlkla. *Jako jsem musela já*, chtěla říct. Viděla mu na očích, že si to domyslel, a kousla se do rtu.

„Já vím,“ vysvětlovala poněkud uvážlivěji, „že je pro vás těžké to pochopit – jste muž, máte výsadní postavení, ale pro ženu může být manželství horší než otroctví. Nemáte tušení, jak těžké je nechat si líbit něčí rozmary, nemít žádná práva, jen ta, která vám manžel milostivě postoupí.“

Zdvihl obočí. „Byl jsem snad tak nesnesitelný?“

„Ne..., tak docela ne. Ale není nic příjemného být vám vydána na milost. Jak by se vám líbilo, kdybyste na mně závisel každým soustem jídla, každým kouskem oblečení? Kdybych mohla zamítnout i ta nejmenší vaše rozhodnutí, jako třeba s jakými přáteli se budete stykat? Nebo kdybych vám vyhrožovala, že vás pošlu na venkov, jestli nebudete poslouchat?“ *Jako jste vyhrožoval vy mně*. Viděla, že Lucian pochopil.

„To by se mi vůbec nelíbilo,“ zamumlal.

„Samozřejmě že ne. A neměli bychom Meg nutit vzít si toho muže, pokud si to sama nepřeje. Nevím, jestli ho miluje, a pochybuji, že on miluje ji. Mohl by mít vztek, že musí platit za své provinění, a vybíjel by si ho na Meg. Lépe by jí bylo samotné než se nechat utlačovat manželem, který o ni nestojí, a trpět v tak ponižujícím svazku.“

Lucian zamyšleně potřásl hlavou. „Nemohu se zbavit pocitu, že jakýkoli manželský svazek je pořád lepší než vychovávat nemanželské dítě.“

„Možná je to tak, ale to rozhodnutí musí udělat ona. Chci se o ni postarat, Luciane. Alespoň do té míry, aby měla kde žít.“

„Jako lepší řešení mi připadá poskytnout té dívce věno. Pak bude pro nastávajícího výhrou, ne břemenem.“

Brynn si zamyšleně hryzala ret. Lucianův návrh zněl prakticky. Jestliže jsou hlavním problémem peníze, pak dívčino věno rozhodně uhladí chodníček k oltáři. Neležela by jí na bedrech tíha výchovy nemanželského dítěte...

„To může být řešení,“ řekla Brynn pomalu. „Ale musím nejdřív zjistit, jak to vidí Meg.“

„Každopádně s ní promluvte. Ale není důvodu, abyste k tomu účelu používala své kapesné. Ještě nejsem tak chudý, abych nemohl zaopatřit věno komornou.“

„To byste pro ni udělal?“

„Ne pro ni. Pro vás.“

Mlčela a Lucian se na ni upřeně zadíval. „Nejsem zas takový zloduch, za jakého mě pokládáte, lásko,“ řekl něžně.

„Nepokládám vás za zloducha,“ odpověděla Brynn. Choval se dokonce mnohem laskavěji, než chtěla. A stále obtížněji se schovávala za hradbu nepřístupnosti, když proti ní používá tak účinné zbraně.

Odvrátila oči. Podařilo se jim vyřešit problém její komorné, ale jejich vlastní dilema se každou minutou prohlubovalo.

Luciana se ta příhoda dotkla mnohem hlouběji než Brynn. Ještě dlouho mu zněl v hlavě jejich rozhovor. Její vášnivě naléhání, že dívka má mít možnost svobodně se rozhodnout, mu připomnělo, jak přinutil Brynn ke sňatku navzdory jejím protestům a nedal jí žádnou šanci.

Považoval ji za trofej, kterou hodlal získat, rozhodnut neželet majetku ani čehokoli jiného.

Ted' hluboce litoval své bezohlednosti. Zpočátku Brynn velice podcenil, viděl v ní jen milenku a vhodnou nádobu pro své semeno. Ale představovala mnohem víc než svůdné plodné tělo. Nepřekvapovalo ho, že se obětavě starala o své bratry, zvláště o nejmladšího, to mu připadalo přirozené, ale že má zájem i o osud svých podřízených...

Lucian věděl, že takový soucit nebývá častým jevem. Krása a původ – dokonce i rozum a bystrý duch – byly přívlastkem mnoha žen jeho společenského postavení, ale laskavé srdce představovalo naprostou raritu.

Nečekaná hloubka Brynniny duše ještě umocnila její přitažlivost. Dosud nepotkal ženu, jejíž dotek by v něm vyvolával tak nesmírnou touhu, a k opojení smyslu se přidal ještě obdiv k její duši. Chtěl ji den ze dne silněji.

Navzdory znepokojivým snům, v nichž hrála Brynn hlavní úlohu, mu činilo nesmírné potěšení probouzet se vedle ní. Zabořený do změti jejích ohnivých vlasů, obalený vůní ženskostí cítil takovou spokojenost, jakou dosud nezažil. Připadala mu tak nepolapitelná – a ona nedosažitelnost ještě násobila primitivní touhu připoutat ji k sobě za každou cenu.

Jejich dítě by se mohlo stát tím poutem. Chtěl dosáhnout toho, aby po dítěti toužila z vlastní vůle. Aby chtěla setrvat v manželství. Chtěl získat její city.

Vší mocí se musel ovládat, aby nechal Brynn udávat tempo. Doufal, že když jí poskytne dostatek času, přijde na to, že její obavy byly jen produktem její mysli. Ale nezdálo se, že by zatím dosáhl nějakého pokroku.

Lucian věděl, že Dare má pravdu. Mnohem lépe by se mu dařilo ucházet se o ni, kdyby spolu mohli být někde sami. Jeho londýnský dům překypoval služebnictvem a všelijakými návštěvami, což neposkytovalo dostatek soukromí pro soustředěný útok. Jeho venkovské sídlo by v tomto ohledu vyhovovalo mnohem lépe, ale ve skutečnosti si nemohl dovolit opustit Londýn ve chvíli, kdy se tu může objevit Caliban.

Až dosud se jeho agentům nepodařilo najít jedinou stopu, vedoucí k hlavě pašeráckého řetězce. Philip Barton se vrátil z Francie s prázdnými rukama.

Alespoň že se Dare nechal přemluvit k pokusu o vypátrání Calibanovy totožnosti. Zprvu se myšlenice, že by se měl stát špiónem, jen smál, ale brzy změnil názor. Přijal to jako výzvu: Měl změřit svůj důvtip s neviditelným nebezpečným zrádcem. To byla hra, která mu vlila krev do žil.

Pokud bude Dare pátrat po Calibanovi, necítil by se Lucian tak provinile, kdyby se věnoval své manželce. Ucházet se o ni a získat její přízeň mu teď připadalo jako nejdůležitější věc na světě.

15

Brynn se velice ulevilo, že se podařilo vyřešit problém její komorné.

Dívčino slušné věno představovalo ten nejlepší prostředek k povzbuzení ženichových citů a přesvědčit jeho pána, aby mu dal svolení ke sňatku, se také ukázalo docela snadné. Meg byla nadšená, že její dítě bude mít jméno, a Brynn zase potěšilo, že dívka nemusela učinit nechtěný krok.

Její vlastní trápení se naproti tomu jen a jen prohlubovalo. V následujících dnech se zmítala v neustálém vnitřním boji se svými vzrůstajícími city. Lucian se kolem ní točil, nepochybovala, že se ji snaží získat. Co začínalo jako souboj vůlí, přerostlo v usilovné dvoření, naplněné vášní, pod jejímž žárem tála její ledová obrana.

Zjišťovala, že její manžel je nenasytný a náruživý milenec. Miloval se s ní s něžnou divokostí a vynalézavostí, jež jen umochovala její prožitky. I v domě plném sloužících dokázal najít chvílky pro důvěrnost. Stačilo, aby se jí dotkl, a žár touhy v ní okamžitě přehlušil všechna varování a vypudil myšlenky na zrádnou kletbu.

Nejednalo se však hlavně o jeho vášeň, čemu tak těžko odolávala. Nešlo o jeho šarm, něhu a vřelost. Projevoval o ni opravdový zájem – pátral po jejích zálibách, chtěl znát nejen její tužby a sny, ale také chtěl zjistit, jak žila v době před sňatkem.

Brynn se snažila tyto rozhovory zkrátit, jak jen to šlo, ale Lucian byl vytrvalý. Zřejmě si všiml jejího smutku, když přišla řeč na rodinu a zvláště na nejmladšího bratra.

„Stýská se vám po Theovi, mám pravdu?“ zeptal se jednoho rána, zatímco leželi vyčerpáni obvyklým milováním.

Přikývla. Společenská sezona už sice začala a přinášela spoustu rozptýlení, přesto však ji přepadaly chvíle, kdy Thea velice postrádala. „Ano, moc.“

„Chtěla byste ho navštívit?“

S očima rozšířenýma údivem zdvihla hlavu z jeho ramene. „To bych chtěla nejvíc na světě, Luciane. A myslím, že Theo by si rád udělal přestávku ve studiu. Jeho dopisy jsou sice veselé, ale podezřívám ho, že se mu stýská.“

„Rád vás doprovodím. Jestli budete chtít, pojedeme příští týden.“

„To by bylo skvělé,“ zvolala Brynn a posadila se. „Okamžitě napíšu jeho učitelům.“

Lucian se musel usmát jejímu nadšení a svůj slib splnil. Harrow se nacházel jen kousek cesty na sever od Londýna, a když chlapce vyzvedli, udělali si celodenní výlet po okolí. Uspořádali piknik v lese a odpoledne se procházeli uličkami Harrowu, nakupovali v místních obchůdcích a zastavili se na čaj.

Lucian se choval jako ideální hostitel a vynasnažil se, aby bylo setkání příjemné a zajímavé jak pro Brynn, tak pro Thea. Oba mrzelo, že muselo skončit. Theo byl Lucianem nadšen, visel na každém jeho slově a několikrát mu vyjádřil vděčnost za to, že mu umožnil studovat.

„Mně neděkuj,“ bránil se Lucian. „To je zásluha tvé sestry.“

Theo na Brynn vážně pohlédl. „Já vím, pane. A dokážu jí, že se neobětovala nadarmo.“

Brynn zahlédla, jak sebou Lucian při slově „neobětovala“ škubl, a rychle změnila téma.

Tento den se stal jejím nejšťastnějším dnem za dobu trvání manželství. Ujistila se, že je Theo ve škole spokojený, a o moc se jí ulehčilo.

Optimismus jí vydržel i po návratu do Londýna. Už se necítila tak osamělá – a jak by mohla, když se Lucian rozhodl, že se bude chovat jako ideální manžel? Měla také mnohem víc povinností než předtím. Stále ještě pomáhala Raven se svatebními přípravami. A jak podzimní sezona nabírala obrátky, pozvání pro hraběcí pár Wycliffových jen přibývala. Každou noc vybírali mezi desítkou pozvánek na oslavy, plesy, hudební večírky, rauty a párty. Lucian Brynn doprovázel, kamkoli si přála zavítat.

„Nemusíte mi dělat společnost každý večer,“ podotkla, když se zase jednou probírali hromádkou pozvánek.

Usmál se. „Ale ano, drahá. Jako váš manžel mám povinnost bránit vás před londýnskými chlípíky.“

Navzdory škádlivému tónu pocítila při jeho připomínce bodnutí u srdce. „Nechci vás odvádět od vašich obvyklých zálib,“ vysvětlovala.

„Nic takového se neděje.“

„Nepostrádáte své přátele z Ligy pekelníků?“

„Proč bych měl postrádat takovou nudu, když mě manželka navýsost uspokojuje?“

Pochybovala, že ty divoké podniky považoval za nudné, ale nechtěla to rozebírat. Nerada si přiznávala, že ji v skrytu duše těšil Lucianův nezáměr o akce Ligy. Vůbec se jí nelíbila představa, jak laškuje s pochybnými ženami, které oblažovaly zhyřalé členy spolku.

Vlastně si ho nechtěla představit se žádnou z nich. Ženy Luciana pronásledovaly stejně neodbytně, jako za ní běhali její nápadníci. Brynn ke své nelibosti zjistila, že pokaždé, když se stala svědkem žádostivých pohledů, jimiž Luciana častovaly, pocítila nepříjemný osten žárlivosti. Věděla, že měl před svatbou spousty milenek, a tak občas sledovala přítomné dámy a uvažovala, která z nich se kdysi těšila jeho přízni.

V současné době se však zdálo, že ho zajímá jen ona a jeho záměr zplodit dědice.

Asi týden potom, co navštívili Harrow, Brynn seděla před zrcadlem a nechávala si upravit účes, protože měli v plánu po večeři navštívit ples. Když vycítila Lucianovu přítomnost, vzhledla a spatřila, jak stojí mezi dveřmi a ledabyle se opírá o rám.

Srdce se jí rozbušilo jako obvykle, když se objevil v její blízkosti – a ještě zrychlilo, když si všimla, že se dosud nezačal oblékat na ples. Byl jen v zeleném brokátovém županu, což naznačovalo, že má dnes v podvečer v plánu ještě jiné věci než tanec. Chvilí tam stál, a tak mu to slušelo, až si Brynn uvědomila, že zapomněla dýchat.

Potom kývnutím hlavy propustil komornou a Brynn se trochu dotklo, že se choval tak sebevědomě.

„Meg ještě nedokončila můj účes,“ protestovala, zatímco dívka spěšně opouštěla místnost.

„Dodělá to později. Objednal jsem večeři do vašeho obývacího Pokoje a jídlo by mohlo vystydnout. Budete mi dělat společnost, lásko?“

Stačil pouhý náznak úsměvu na jeho svůdných rtech a Brynn jako vždy zapomněla na své rozladění.

Nabídl jí rámě a odvedl ji do vedlejší místnosti, kde na ni okamžitě zaútočila lákavá vůně. Naskytla se jí scéna jako stvořená pro milence. V krbu hořel oheň a na stole čekaly samé lahůdky: dušená kachna a telecí ragú, rajčatový rosol, brambory s holandskou omáčkou, srdíčka artyčoků, italské koláčky a malinový krém.

Lucian se sám ujal obsluhy, a když dojedli, opřel se do židle a pozoroval Brynn přes okraj své sklenky. Oči mu jako obvykle sklouzly na její poprsí.

Zarděla se pod jeho smyslným pohledem. „Musíte na mě dělat takové oči?“ otázala se nakonec. „Kdykoli se na mě podíváte, mám dojem, že mě svlékáte.“

„Možná to je proto, že kdykoli se na vás podívám, mám chuť vás svléknout.“

Pohlédla na hodiny na krbové římse. „Neměl byste se začít oblékat na ples?“

„Ještě jsem neukojil svůj hlad.“

„Na co byste mohl mít po tak skvělé večeři ještě chuť?“

„Na vás, lásko. Toužím po vás jako po zákusku. Představoval jsem si, jak vás usadím na stůl, zdvihnu vám sukně a zabořím hlavu mezi vaše stehna.“

Brynn se při té představě rozbušilo srdce. „Na stole? To nemůžete myslet vážně.“

Jeho úsměv působil mučivě hříšně. „Ach, Brynn, jak málo mě znáte.“ Naklonil se k ní, vzal ji za ruku a vtiskl jí polibek do dlaně.

„Někdo může přijít,“ hlesla stísněně.

„Může,“ souhlasil, „ale mám právo vychutnat si svou ženu v soukromí.“

Vstal, přešel místnost a zamkl dveře do haly. Potom odstranil většinu nádobí ze stolu a nechal tam jen stříbrnou mísu s malinovým krémem.

„Přijdeme pozdě na ples,“ namítla Brynn v posledním pokusu zachovat se rozumně.

„Chodit pozdě je moderní. Navíc ty šaty, které máte na sobě, jsou horší, než kdybyste byla nahá,“ řekl Lucian a postavil se za její židli.

Brynn se zamračila. Věděla, že zelené empírové šaty jsou na večer poněkud střídme, ale připadaly jí elegantní. „Co je na mých šatech špatného?“

„Jsou moc provokativní.“ Sklonil se, odhrnul jí vlasy z ucha a dotkl se ho špičkou jazyka. „Nemohu vám dovolit objevit se na veřejnosti takhle oblečená. Vypadáte příliš smyslně a svůdně. Musím vám je svléci.“

Vklouzl jí rukou za živůtek a polaskal jí bradavky. Brynn se žádostivě prohnula a potlačila vzdech. „Luciane...,“ zašeptala.

„Ano, má lásko?“ otázal se a něžně jí kousal do ušního lalůčku. „To je skandální.“

„Vůbec ne. Čeká vás vaše povinnost, kterou jste jako má manželka v poslední době neomluvitelně zanedbávala. Dnes jste mě ještě dostatečně nevzrušila.“

Brynn na něj zmámeně pohlédla. „Myslím, že pro jednu bychom si mohli ty role vyměnit.“

„Budu neskonalě šťastný vám vyhovět, drahá.“

Začal jí rozepínat háčky vzadu na živůtku a jí se okamžitě zrychlil tep. Lucian jí pomohl vstát, stáhl uvolněné šaty z ramen a nechal je spadnout na podlahu. Dlouho se nezdržoval ani s korzetem, ani se spodní košílkou, přetáhl je přes hlavu a Brynn zůstala jen v punčochách s podvazky a v pantoflíčkách.

Žár pohledu, jenž upíral na její obnažená ňadra, jí propaloval duši. Lucian si rozevřel župan a přitiskl ji pevně k sobě. Brynn zavřela oči a oddala se slastnému napětí, rodícímu se v klíně, když mezi stehny ucítila jeho pulzující mužství.

Nezmocnil se jí okamžitě. Místo toho ji vysadil na stůl a jednu po druhé uvolnil z jejího účesu vlásenky.

„Máte nádherné vlasy... Jsou jako oheň,“ šeptal a prsty se probíral leskou záplavou, „jako by vás olizovaly plameny.“ Sevrhel ji a začal pomalu prozkoumávat její ústa. Jeho polibky byly neodbytné, žádostivé, naléhavé a vzrušující.

Přepadl ji zmatek, když ucítila, jak ji Lucian pomalu pokládá zády na stůl a široce jí roztahuje nohy. Očima i rukama se pásl na jejím těle. Na chvíli dlaněmi zakryl její ňadra a hnětl je, aby jí ztopořil bradavky.

Pak nabral na prsty malinový krém a se smyslným úsměvem jím pomazal oba trčící hroty na jejích ňadrech. Brynn se zachvěla chladivým

dotekem, ačkoli tělo měla rozpálené jeho vášnivým pohledem. Znovu nabral krém a nakreslil jím po těle cestičku, ozdobil jím pupek a potom potřel naběhlé rty jejího ženství. Brynn musela zatnout zuby, aby zvládla sílu horkého záchvěvu, který jí pronikl.

Odhodil na podlahu župan a stál před ní v celé své nádherné nahotě. Potom se mocnými stehny vtlačil mezi její roztažené nohy a sklonil se, aby jí mohl slíznout krém z bradavek.

Brynn vzdychala, když sál ztuhlé hrbolky, cítila, jak jí celým tělem probíhají vlny slasti.

„Chutnají skvěle,“ mumlal a drsným jazykem postupoval po vyznačené cestičce, zatímco v každé ruce svíral jedno ňadro. Skončil s hlavou mezi jejími stehny, jak předtím naznačoval.

Úplně ztuhla, ohromena úžasným pocitem, jež v ní vyvolávala jeho ústa. Olizoval sladký krém a každým dalším pohybem jazyka jí působil nesmírné blaho.

Začala se svíjet, protože slast se zdála téměř neúnosná. Nevědomky ho popadla za vlasy a přitahovala si jeho hlavu ještě blíž.

„Luciane...,“ prosila a hlava se jí zmítala ze strany na stranu.

„Ještě ne. Ještě nejste dostatečně rozpálená. Chci vás oblažovat, dokud mě nebudete prosit, abych skončil.“

„Jsem rozpálená až příliš,“ prohlašovala. Klidně by ho třeba prosila. Bezostyšně udělá, cokoli na ní bude žádat.

Lucian si ještě nebyl jistý. Zdvihl hlavu a pohlédl na Brynn. Vypadala nádherně smyslně, nahá prsa měla vlhká od jeho slin, záda prohnutá ve vstřícném vzrušení. V rozkroku pocítil prudkou žádostivou bolest.

„Nevezmu si vás,“ popichoval ji, „dokud se celá nebudete chvět, dokud nebudete křičet touhou, abych naplnil vaše lůno. Potom do vás vklouznu tak hluboko, že nepoznáte, kde končí moje a začíná vaše tělo.“

Projel jí vzrušený záchvěv, ale to Lucianovi nestačilo. Chtěl, aby se svíjela žádostí, aby ji zachvátil tentýž žár, který spaluje jeho útroby.

Pomaloučku do ní vklouzl dvěma prsty a ona okamžitě zdvihla boky v toužebné výzvě. Jakmile palcem přešel po jejím vlhkém kluzkém poupěti, zaúpěla.

„Luciane, zaklínám vás,“ prosila a tlačila se blíž k němu. „Mučíte mě.“

„Já vás chci mučit. Přesně tak, jak neustále mučíte vy mě.“ Roztáhl jí doširoka nohy a přidržel si ji tak, aby mohl položit špičku penisu přesně na hedvábně jemný vchod do jejího lůna.

„Dívejte se, jak si vás vezmu,“ žádal a sám hleděl na místo, kde se jejich těla spojovala. Ještě když mluvil, zajel do kluzkého horkého vlhka a přiměl ji k slastnému vydechnutí. Cítil, jak ho obklopuje její roztoužené lůno a svírá ho tak pevně, že málem okamžitě dosáhl vrcholu. Ale ovládl svou žádost a poté, co penis vytáhl, leskla se jeho zduřená hlavička sladkou šťávou její touhy.

Brynn se snažila převzít vedoucí roli. Pevně ho objala kolem krku a ovinula mu nohy kolem beder. Pochopil její potřebu a vníkl do ní tak hluboko, že jí z hrdla uniklo zasténání.

Už nemusela žadonit, poznal to povědomé chvění v jejím těle.

„Tak nádherné divoká, připravená pro mě,“ šeptal drsně.

„Ted, Luciane..., ach bože, prosím...“

Poslušně zrychlil tempo klouzavých pohybů, což zvýšilo i jeho vzrušení. Toužil po ní tak mocně, až to hraničilo se ztrátou rozumu.

Prohnula se mu v ústrety, divoce a vášnivě, hlavu měla zakloněnou a prsa se jí udýchaně zdvihala. Ocítla se tak blízko orgasmu, že stačil jediný pohyb, a neovládne se.

Vypjal se a zatlačil svůj penis tak hluboko, že se dostal až k samému ústí dělohy.

V tom okamžiku jí unikl nespoutaný výkřik slasti. Lucian jí slíbal ze rtů vášnivě výkřiky a cítil, jak se její svaly stahují kolem jeho erektce tak dráždivě, že se stěží ovládal. Prožíval triumfální pocit, zatímco horečně líbal její ústa, chutnající po malinách.

Konečně začaly její křeče ustupovat, ale trvalo ještě dlouho, než se Brynn vzpamatovala. Ležela necudně odhalená na stole, znavená a omámená, a chladný vánek konejšil její rozpálenou pokožku. Lucian byl stále ještě hluboko v jejím lůně a zcela ho zaplňoval.

„Vy jste se neuspokojil,“ mumlala ochable.

Hleděl na ni nepokrytě mužsky majetnickým pohledem. „Ještě ne, Brynn. Ale noc je stále mladá. Všechno si ještě zopakujeme, do úplného vyčerpání.“

„Ale zmeškáme ples,“ odvětila s pousmáním.

„Opravdu tam tolik toužíte jít?“

„Vůbec ne.“

To bylo vše, co potřeboval vědět. Zdvihl ji k sobě a tak, jak byla – obkročmo na jeho těle –, ji odnášel k posteli. Opět se přisál ústy k jejím rtům, zatímco ji pokládal na měkkou matraci.

Brynn si uvědomovala, že Lucianova vášeň postupně nahlodává obrannou zeď kolem jejího srdce, a další mohutnou ránu jí zasadil o několik dní později. Před odchodem na vyjížďku s Raven zašla za Lucianem do pracovny, aby se s ním rozloučila. Když se na jeho žádost sklonila, aby ho políbila, podal jí dřevěné pouzdro, ovázané zelenou hedvábnou stuhou.

„Co to je?“ otázala se zvědavě.

„Svatební dar. Smaragdy, které jsem vám dal, se vám nelíbily. Myslel jsem, že tohle by vám mohlo udělat větší radost.“

Odložila rukavičky na stůl, otevřela pouzdro a objevil se pergamenový svitek. „Vlastnická listina? Hrad Gwyndar?“

„To je jedna z mých nemovitostí ve Walesu. Moře je tam dostatečně teplé, abyste se mohla koupat po celý rok. Nechal jsem ho přepsat na vás.“ Brynn se zatvářila utrápeně, a tak se Lucian podivil. „Nevypadáte právě potěšeně.“

Rozhodovala se, jestli může být upřímná, a zhluboka se nadechla. „Snažíte se mě koupit, to mi vadí.“

„Koupit?“

Pohlédla mu zpřímá do očí. „Jste tak bohatý, že jste si zvykl na možnost koupit si cokoli, po čem toužíte. Ale mě si nezískáte výstředními dary. Něco takového se nedá koupit.“

Oči mu potemněly, zatímco odpovídal: „Nepopírám, že se snažím vás získat, ani to, že mým přáním je, abyste byla v manželství spokojená a šťastná. Ale mylíte se, co se týče mého daru. Dlouho jsem uvažoval o vašem vyznání, jak neúnosný je pro člověka pocít závislosti a bezmoci. Napadlo mě, že nemovitost, kterou byste mohla považovat za vlastní, by vám dala jistý pocit volnosti. Jestliže budete po narození dítěte trvat na našem rozchodu, můžete se tam usadit a zbavit se mě.“

Brynn na něj překvapeně zírala a uvědomovala si, že se v něm zase jednou pořádně spletla. Nesnažil se koupit si její náklonnost štědrými dary. Nabízel jí možnost, jak vyřešit budoucnost.

„Jsem vám vděčná za vaši ohleduplnost,“ řekla nakonec. „Luciane...“ zaváhala. Nevěděla, jak nejlépe položit otázku, která jí hlodala v hlavě už několik dnů. „Když splním svou část úmluvy, necháte mě odejít do Walesu samotnou?“

„Rád bych, kdybyste zůstala v Londýně do porodu, protože jsou tady nejlepší doktoři. Ale potom můžete jít, kam budete chtít.“

„A nechat vám dítě?“

Jeho oči se ani nepohnuly. „Nemohu se vzdát svého syna, Brynn. Samozřejmě najmu tu nejlepší chůvu...“

„Samozřejmě,“ zamumlala trpce. Srdce se jí svíralo při pomyšlení na rozhodnutí, jež bude muset udělat... Je vůbec možné opustit vlastní dítě?

„Co když se narodí holčička?“ otázala se nakonec.

Odpověděl až po chvíli: „Naše dohoda se týká syna, Brynn.“

„To je pravda.“ Zavřela krabičku a opatrně ji položila na stůl. „Děkuji za váš dar.“ Posmutněle se na něj usmála, sebrala rukavičky a bez jediného dalšího slova odešla.

Lucian za ní hleděl, poněkud zmatený vlastními emocemi. Už nepokládal za tak důležité, aby se narodil syn, totéž uspokojení by mu přinesla dcera. Ovšem pokud se narodí dcera, bude mít plné právo požadovat na Brynn, aby zůstala, dokud neporodí dědice. Nebyla to právě nesobecká myšlenka.

Přiznával, že bylo něco pravdy na tom, jak si vysvětlovala jeho dar. Podvědomě se snažil koupit si její spokojenost. Když ji zbaví pocitu, že je

mu vydána na milost a nemilost, mohla by se nakonec rozhodnout zůstat s ním.

Jen Bůh ví, jak by si to přál. Víc, než cokoli na světě. S novou rozhodností se zhluboka nadechl. Musí najít způsob, jak získat její srdce. Láska je může udržet pohromadě pevněji než manželský slib. Láska...

Lucian zkameněl překvapením. *Láska*? Co ho to napadlo? Je to snad správné označení pro všechny ty zmatené mučivé pocity, hlodající v jeho nitru? Pro tu nezvladatelnou touhu po Brynn, která vychází ze samých kořenů jeho bytí?

Beze všech pochyb byl svou ženou posedlý. Kletba nebo ne, její krása ho brala za srdce a její vášnivost burcovala jeho touhu až k šílenství. Ale láska?

Jak zvláštní, neuchopitelný pojem. Pravda je, že se chová jako zamilovaný. Poznal ve své blízkosti už dva muže, kteří upadli do osidel lásky. Oba dva, Damien i Nick, se s láskou setkali v okamžiku, kdy to nejméně čekali.

Upřímně jim záviděl štěstí, jež v manželství našli. Chtěl prožívat totéž. S Brynn.

Zavřel pevné oči. Ať už ji miluje nebo ne, byla příčinou horečky, která zachvátila jeho tělo. Zoufale toužil, aby ona plála stejně. Chtěl ji k sobě připoutat, zmocnit se její duše, chtěl, aby hořeli stejným plamenem...

Otevřel oči a hleděl na pouzdro. Vzhledem k tomu, jak vlažně přijala jeho dar, se dosažení vítězství zdálo stejně daleko jako dosud. A ne proto, že by mezi nimi panoval nějaký nepřekonatelný nesoulad. Jeho největšího nepřítele představovalo to zatracené prokletí, v jehož účinky ani nevěřil.

„Něco tě trápí, Brynn?“ zeptala se Raven, když jely v parku vedle sebe.

Brynn se násilím odtrhla od temných myšlenek a pokusila se o omluvný úsměv. „Promiň, co jsi říkala?“

„Nic důležitého. Jen jsem se ptala, jestli bys chtěla jít na trh.“ Ukázala na plakát, přitlučený ke stromu, oznamující pořádání trhu ve Westminsteru.

Brynn zavedla koně blíž, aby mohla přečíst program: žongléři, loutkové divadlo, provazochodci, *cikánská věštkyně*. Hrкло v ní. Je možné, aby se jednalo o tutéž cikánskou bandu, kterou zná z Cornwallu? Matné si vzpomínala, že v tuto roční dobu údajně pobývali v Londýně...

Brynn se pomalu nadechla. Jestli tu opravdu bude Esmeralda, pak by jí snad mohla poradit. Možná by jí také vysvětlila ty neblahé sny, které se jí zdají o Lucianovi.

Než mohla odpovědět, Raven povzdychla. „To je jedno. Myslím, že mi Halford stejně nedovolí, abych šla. Má velice vyhraněné názory na to, jak by se měla chovat budoucí vévodkyně, a nepočítám, že návštěva takové atrakce by mu připadala vhodná.“ V jejím tónu zaznívalo zklamání ze snoubencova

chování, ale pak potřásla hlavou. „Už udělal velký ústupek, když vyhověl mé žádosti ohledně vypouštění balonu,“ řekla a s odhodlaným úsměvem pobídlá koně do cvalu.

Brynn ji následovala, ale ještě jednou se přes rameno ohlédl na plakát, aby si zapamatovala datum a místo konání. Dostane-li se tam, zkusí najít Esmeraldu. Zoufale potřebovala radu ohledně své budoucnosti s Lucianem, a to od někoho, kdo zná celou děsivou historii cikánčiny kletby.

To prokletí neustále viselo nad Brynninou hlavou jako černý mrak. Pokoušela se sice potlačit v mysli výstražná varování, ale nebezpečí se opět se vši naléhavostí připomnělo. Lucian ji doprovázel na slavnostní vypouštění balonu, které pořádal vévoda z Halfordu na počest své snoubenky.

Po louce na okraji Londýna stálo několik barevných balonů, čekajících na start. Brynn upoutal pohled na malebnou scénu, přijala Lucianovo rámě a vystoupila z kočáru. Když v jeho doprovodu přecházela silnici, zaslechla zvuk cválajících kopyt. Vzhlédl a spatřila koňské spřežení, řítící se přímo na ně. Pochopila, že splašení koně se nedají ovládat.

Neschopna pohybu zírala na kočího, zahaleného v pláštěnce s kapuci a zuřivě mávajícím bičem, jako by to byl přízrak.

Lucian se naštěstí zachoval duchapřítomně. Mohutným skokem strhl Brynn stranou a zakryl ji vlastním tělem pouhý okamžik předtím, než kolem nich spřežení s rachotem prolétlo.

Leželi na zemi a vyděšeně hleděli za ujíždějícím kočárem.

Lucian se vzpamatoval jako první. Ucedil nadávku, vyškřábal se na nohy a pomohl jí vstát. „Nejste zraněná?“ otázel se a starostlivě ji prohlížel.

Byla smrtelně bledá a hleděla na něj jako omámená. „Mohl jste zemřít,“ šeptala zděšeně.

„Oba jsme mohli zemřít,“ odpověděl chmurně. „Ale nejspíš se jednalo o náhodu. Koně se občas splaší.“

Z jejího výrazu však poznal, že mu nevěří.

Po pravdě řečeno, sám měl jisté pochybnosti. Připouštěl, že se ho někdo pokoušel zabít. Vzhledem k povaze své práce neměl o nepřátele nouzi. Rozhodně nevěřil, že tuto téměř smrtelnou nehodu mohlo zavinit dvě stě let staré kouzlo.

Jenže přesvědčit o tom Brynn se rovná snaze vznést se k nebi bez pomoci balonu, pomyslet si temně.

16

Po oné zlověstné příhodě s kočárem se Brynniny obavy vrátily v plné míře. Také znovu přicházely sny, v nichž stála s rukama od krve nad umírajícím Lucianem. Všechno se ale ještě vystupňovalo v okamžiku, kdy zjistila, že je těhotná.

Na první příznaky ji upozornila právě Meg. Brynn se oblékala na svou ranní vyjížďku, ale náhle pocítila silnou nevolnost. Poté, co si přitiskla ruku na žaludek, Meg jí pohlédla do obličeje a pak beze slova přinesla nočník.

„Měla byste se posadit, milostivá paní. Skloňte hlavu – takhle, až mezi kolena... Takhle je to dobré.“

Brynn poslechla a uvažovala, čím to je. Málokdy churavěla a navíc nejedla v poslední době nic, co by mohlo vyvolat potíže. Zakryla si ústa rukou a snažila se zhluboka dýchat, jak jí radila Meg.

„To za čas přejde,“ uklidňovala ji Meg a hladila svou paní po čele. „Jak se vám začne nadouvat břicho, přestane se vám dělat špatné. Mně už se to stává málokdy.“

„Nadouvat?“

„S miminkem.“

Brynn vyděšené zírala na své břicho. Je to možné? Nosí v sobě Lucianovo dítě? Ale samozřejmě, vezme-li v úvahu, jak pilně se snažili o početí. Prostě cítila, že je to pravda.

Zaplavila ji radost, kterou okamžitě vystřídal strach. Dítě ještě prohloubí její dilema. Lucian slíbil, že výměnou za syna jí dá volnost. Ale ona už nyní věděla, že se nedokáže od dítěte odloučit.

V zamyšlení si opřela čelo do dlaně. S největší pravděpodobností nebude mít možnost výběru. Musí za každou cenu uchránit Luciana. Kdyby měla dost rozumu, opustila by ho okamžitě, protože každým dnem je jeho život víc ohrožen.

„Myslíte, že Jeho Lordstvo bude mít radost?“

Brynn pomalu přikývla. Lucian přijme tu zprávu s nadšením. Ale co potom? Jakmile se o jejím těhotenství dozví, nenechá ji odejít. Už dříve ji požádal, aby zůstala v Londýně, kde se jí dostane péče těch nejlepších lékařů. Celou tu dobu, dnem i nocí, bude muset odolávat jeho něze...

Pochybovala, že v sobě najde tolik síly. Každým společně stráveným okamžikem se její city k Lucianovi prohlubovaly. Jak má uchovat své srdce nedotčené po tak dlouhou dobu? Její sebeovládání nemůže trvat do

nekonečna. Nemůže strávit s Lucianem celý život. Možná by ho opravdu měla opustit dřív, než bude pozdě...

Rozhodla se, že mu zatím o svém těhotenství neřekne. Nejdřív si rozmyslí, co podnikne.

„Nemám v úmyslu ho informovat hned, Meg,“ zamumlala a snažila se přemáhat nevolnost. „Dokud si nebudu opravdu jistá, ráda bych to udržela jen mezi námi dvěma.“

„Samozřejmě, jak si přejete, milostivá paní.“

Brynn za manželem té noci přišla plná smíšených pocitů. Vědomí, že jí v těle roste Lucianova součást, umocňovalo její obavy z budoucnosti. Ale líbal ji s vroucí něhou a rozechvíval ji sladkou touhou, takže se neubránila a oddala se mu se vši zoufalou žádostí, kterou v sobě původně chtěla potlačit.

Síla prožitku z dnešního milování ji překvapila. Lucian se jí zmocnil hladově, do vlasů jí šeptal nesrozumitelná vášnivá slůvka, dožadoval se, aby se mu plně oddala, a na oplátku jí poskytl nevýslovnou slast. Cítila, že je k němu připoutána tak pevně jako ještě k nikomu v životě.

Leželi jeden druhému v náruči, jejich dech se pomalu zklidňoval, pod dlaní cítila dunivé úderu jeho srdce a její vlastní srdce svírala bolest. To, co sdíleli, se nedalo vyjádřit slovy.

Dal jí poznat pocity, jaké dosud nezažila, a ještě nikdy si také nepřipadala tak bezmocná a zranitelná. Tak plná bezútešné touhy.

Naprosto jistě věděla, že chce to dítě, které v ní roste, ale nejen to..., chce i otce toho dítěte. Chce s Lucianem žít v opravdovém manželství. Chce jeho lásku a chce ji opětovat...

Dobrý bože! Nesmí si dovolit ho milovat, přivodila by jeho smrt!

Následujícího rána seděla u toaletního stolku a v ruce svírala medailonek po matce. Postihla ji stejná nevolnost jako včera, a tak Brynn vyloučila všechny pochybnosti o těhotenství. Stejně tak se prohloubily její obavy. Co jestli to bude holčička? Ponese totéž prokletí a nikdy se nevymaní z toho bludného kruhu?

Prosila Boha, aby v jejím břiše rostl chlapec. Neunesla by tíhu osudu, který by postihl její dceru.

Ted' už chápala, co cítila její matka. Nevidoucím očima hleděla na medailonek, který jí kdysi matka dala, aby Brynn navždy připomínal, jakému nebezpečí může vystavit druhé. Uvnitř se nacházel miniaturní portrét pověstné příbuzné – Ohnivé Nell –, ale Brynn měla před očima matčinu milovanou tvář. Tvář zpustošenou bolestí a žalem.

Nesmíš se tomu poddat, šeptala jí matka chraptivě na smrtelné posteli. Slib mi, Brynn, přísahej, že nikdy nebudeš milovat žádného muže. Přineslo by ti to jen nesmírnou bolest v srdci. Ačkoli byla zesláblá ztrátou krve,

vnutila Brynn do ruky medailonek. *Na tohle se podívej..., kdykoli upadneš v pokušení. Podívej se a vzpomeň si.*

Brynn cítila, jak se jí nad tou vzpomínkou stahuje hrdlo dojetím. Matka podlehla svodům lásky – a platila za to doživotním zármutkem. Její poslední slova znamenala nejen varování, ale i prosbu, aby uposlechla. Gwendolyn Caldwellová velice dobře znala neukojitelnou žízeň srdce. Bolestnou touhu milovat a být milován.

Tutéž drásavou touhu, která teď ničila Brynn.

Podvědomě sevřela medailonek v hrstí. Tenkrát přísahala, že se nikdy nezamiluje, ale teď nastalo nebezpečí, že svou přísahu poruší. Obávala se, že se v ní rodí láska. Touha po Lucianovi přecházela v utrpení, jež nedokáže déle snášet. *Nechce už déle snášet.*

Stiskla rty a uložila medailonek do šperkovnice. Bude muset Luciana okamžitě opustit, pokud...

Náhle se zarazila. Pokud nenajde způsob, jak se ubránit moci kouzla. Pomalu se nadechla. Vzpomněla si na plakát, ohlašující nadcházející trh ve Westminsteru. Je možné, aby ta cikánská věštkyně, o níž se plakát zmiňoval, byla Esmeralda? Může jí ta moudrá cikánka dát nějakou naději?

Před lety, kdy se trápila nad úmrtím svého nápadníka, Esmeraldu navštívila. Hledala útěchu, něco jako rozehřešení. Tehdy se cítila příliš zdrcena čerstvou tragédií, než aby ji napadla možnost vzepřít se kletbě. Právě naopak. Vzhledem k Jamesově smrti a vzhledem ke snům, jež ji předpovídaly, se podrobila zničující moci kletby a smířila se s osudem.

Ale teď si připadala tak zoufalá, že se chytala každého stébka. Jestli je někde být jen nepatrná možnost, aby mohla zůstat s Lucianem, aniž by ho tím zabila, pokusí se o ni.

Nechtěla se dopustit společenského přestupku tím, že navštíví trh sama, a uvažovala, že požádá Raven o doprovod. Sdělovat však podrobnosti svého manželství a těhotenství neprovdané panenské dívky jí připadalo nevhodné. Navíc Raven patřila k Lucianovým blízkým přátelům a určité by před ním nechtěla nic skrývat. Jako druhou možnost viděla Meredith, jenže ji natolik zaměstnávala vlastní rodina, že ji Brynn nechtěla zatahovat do svých problémů. Rozhodla se tedy vzít Meg, což sice nebylo právě běžné, nicméně to nepřesahovalo hranice dobrého chování.

Naštěstí se toho dne zatáhlo a ochladilo, takže se mohla zahalit pláštěnkou, aniž by tím na sebe poutala pozornost. Brynn si stáhla kapuci hluboko do tváře a na místo konání se nechala dopravit drožkou.

Zjistila, že na trhu jsou k vidění všechny atrakce, které vidala při podobných příležitostech u nich v Cornwallu.

Nenastala ještě velká tlačence, přesto jí zabralo vyhledání věštkyně víc času, než předpokládala. Brynn prošla okolo celé řady stánků a účinkujících, než konečně objevila její stan.

Privítala ji mladá kráska nastrojená do barevných šátků a sukní a hned jí začala nabízet různé čarovné byliny. Brynn požádala o věštbu a přikázala Meg, aby na ni počkala před stanem.

Vnitřek slabě osvětlovala ručně vyrobená olejová svítilna. Brynn po chvíli přivykla temnotě a na koberci u nízkého stolku spatřila sedět starou ženu. Poznala v ní Esmeraldu a srdce se jí rozbušilo.

Cikánka už byla šedovlasá a téměř bezzubá, s vrásčitými tvářemi, jež připomínaly vydělanou kůži. Tmavé oči však měla stále stejně bystré a ostré jako dýky.

„Moje paní,“ promluvila krákavým hlasem. „Doneslo se mi, jaké ji potkalo štěstí. Stala se hraběnkou.“

„Ano, matko,“ odpověděla Brynn a užila oslovení, kterým se mezi cikány vyslovuje respekt starším osobám. „A co vy? Daří se vám dobře?“

„Ujde to,“ odvětila Esmeralda s úšklebkem. „Je docela úrodný rok na důvěřivé paničky.“ Pokynem kostnaté ruky, plné stříbrných prstenů, vyzvala Brynn k usednutí.

Cikánka vztáhla ruku po její dlani, ale Brynn zavrtěla hlavou. „Nechci, abyste mi četla z ruky, matko. Mám pro vás zvláštní otázku.“ Zhluboka se nadechla, vytáhla z taštičky několik mincí a položila je na stůl. Je to životně důležitá záležitost.“

„Vidím, že panince se vrátily sny,“ pronesla žena chmurně, třebaže jí při pohledu na zlaté mince v očích zasvitlo.

„Ano.“

„Tak dobře. A na co se chce má paní zeptat?“

„Doufala jsem, že mi můžete... Je nějaká možnost, jak se zbavit mého prokletí?“

„Má strach o jejich miláčka, pravda?“ odhadla stará žena.

„Ano,“ přiznala Brynn. „O manžela.“

Esmeralda sebrala jednu minci a vyzkoušela ji opatrným stiskem svých prořídilých zubů. „To nebude snadné. Kletba Ohnivě Nell je zázračně mocná.“

„Ale může ji někdo zlomit?“

Cikánka ji dlouho provrtávala pohledem. Nakonec přikývla. „Miluje paní svého muže hodně?“

„Já... já si nejsem jistá,“ odpověděla Brynn tiše, vůbec se nejednalo o snadnou otázku. „Kdybych přiznala, že ho miluji, přivodila bych jeho smrt. To pomyšlení bych neunesla.“

„Tak se musí ptát sama sebe, jestli je připravená pro něj umřít.“

„Zemřít pro něj?“

„Tak, tak, má paní. Musí ho milovat tak, že bude ochotna obětovat sebe sama. V tom je tajemství opravdové lásky. Je připravena vsadit svůj život? Jen její srdce na to dokáže odpovědět.“

Brynn zírala na vychrtlou stařenu a myšlenky jí v hlavě vířily. Je schopna takové lásky?

Nakonec zavrtěla hlavou. „Říkáte, že pro něj musím umřít?“

Esmeralda na ni soucitně, skoro smutně pohlédla. „Možná to tak daleko nedojde.“

„Ale nemůžete mi říct, co mám udělat, abych ho zachránila?“

„Ne, to jim říct nemůžu, má paní. Jen to, co vím jisté. Prává láska dokáže přemoci i to nejd'ábelštější prokletí.“

Brynn měla pocit, že si její tvrzení odporuje. Jestliže se zamiluje do Luciana, přivodí jeho smrt – ale pokud ho nebude milovat opravdově, také zemře.

„Nebrala si to tak k srdci, paninko,“ řekla Esmeralda a povzbudivě stiskla Brynn ruku. „Nic není ztraceno.“

„Děkuji, matko,“ zamumlala Brynn a nepřítomně se usmála.

Pomalů vstala a jako v mátohách opustila stan. Dostala podivnou odpověď: Musí být ochotna obětovat svůj život, aby zachránila Lucianův. A přece...

Má spatřovat v cikánčině nejasné radě nějaký návod? A pokud ano, kde má hledat příležitost k takové oběti, kdyby nakrásně šlo o prostředek ke zlomení kouzla?

Při návratu z trhu s překvapením zjistila, že je Lucian doma. Právě když v doprovodu komorné vstupovala do dveří, scházel po schodišti do přízemí.

Meg kolem něj proklouzla do zadní části domu a Lucian se sklonil, aby Brynn políbil na tvář. „Tady jste. Nevěděl jsem, kde vás hledat. Doufám, že jste prožila příjemné ráno.“

Brynn zaváhala. Nemohla Lucianovi prozradit, že navštívila věštkyni – vystavila by se řadě otázek, na které nechtěla odpovídat. Kdyby příliš naléhal, musela by se přiznat ke svým rostoucím citům, což by samo o sobě mohlo přivodit neštěstí.

„Ano,“ řekla nakonec. „Šla jsem s Raven do půjčovny knih.“

Všimla si, že přimhouřil oči. „Zvláštní. Právě jsem se s Raven setkal na cestě z Whitehallu. Stěžovala si, že se celé dopoledne musela věnovat své tetě.“

Brynn se neubránila ruměnci. Jak jsem roztržitá. Chtěla jsem říci *Meredith*. Navštívila jsem knihovnu s *Meredith*.“

Lucian pohlédl na její prázdné ruce. „Zřejmě jste nenašla nic, co by vás zajímalo.“

„Ne, vůbec nic,“ odvětila Brynn a snažila se pod jeho pátravým pohledem zachovat klidný výraz. S úsilím vykouzlila oslnivý úsměv. „Omluvíte mě, musím se převléknout k obědu.“

Lucian pozoroval, jak odchází, a vybavoval si záblesk viny, jež se mihl v jejích zelených očích. Nepochyboval, že mu lhala.

Mimoděk zaťal pěsti. Nikdy s ním nesdílela svá tajemství, což v počátcích jejich manželství pokládal za přirozené. Ale teď, kdy byl jejich vztah mnohem vřelejší, by očekával jistý stupeň upřímnosti. Připadal si jako hlupák.

Jeho rysy ztvrdly. Už jednou Brynn podezíral, že je zapletená do bratrových nekalých čachrů, ale rozhodl se jí důvěřovat, aby mohl začít nový život. Ukvapil se snad? Proč by mu Brynn lhala? A bylo to poprvé? Nebo si toho všiml až dnes?

Jestliže Luciana znepokojovalo odhalení lži, ještě víc ho vyvedlo z míry, když následujícího rána spatřil Meg, jak spěšně opouští manželčin pokoj s nočníkem v ruce.

„Něco není v pořádku?“ otázal se.

„Ne, pane. Žádný strach. Její Lordstvo se cítí zle kvůli děcku, to je všechno.“

Lucian zůstal jako omráčený. „Prosím?“

Meg zpozorovala jeho překvapení a popadla se za pusu. „Pro páníčka, neměla jsem to říkat. Milostivá paní nechtěla, abyste to věděl.“

Přinutil se k úsměvu. „Dobře, zatajím, že jste se podřekla.“

Děvče odešlo a Lucian zůstal stát a uvažoval. Opravdu se stane otcem? Přiblížil se konečně o krok k vytčenému cíli, k němuž se tak upnul?

Svářely se v něm různé pocity, počínaje údivem přes majetnickou pýchu až po vztek a zklamání, že mu svůj stav zatajila. Proč dopustila, aby se o jejím těhotenství dozvěděl z druhé ruky, když věděla, co to pro něj znamená?

Ale je možné... je možné, že pro to má své důvody. Třeba se mu to právě chystá říct.

Potlačil podezřívavost a lehce zaťukal na dveře ložnice. Nedočkal se odpovědi, a tak tiše vstoupil. Brynn seděla před krbem a s nepřítomným výrazem v tváři hleděla do ohně.

Když ji spatřil, zaplavila ho něha. Dítě je k sobě připoutá pevněji než manželské sliby. Doufal, že teď Brynn přistoupí na jejich svazek...

Pomaloučku se nadechl. Právě teď si uvědomil, jak naléhavě si přeje, aby s ním zůstala. Jeho city k ní se den ode dne prohlubovaly, byla mu dokonce dražší než dítě, které teď v sobě nosí.

„Brynn?“ pronesl tiše.

Překvapeně vzhledla.

„Meg říká, že vám není dobře.“

Zčervenala a zavrtěla hlavou. „To nic není, opravdu.“

Lucian pocítil mrazení v zádech a pátravě na ni pohlédl. Chce před ním pomlčet o tak důležité věci? Ačkoli jí svou otázkou vyšel vstříc? „Jste si opravdu jistá?“

Pokusila se o úsměv. „Už je mi dobře. Asi jsem včera snědla něco, co mi neudělalo dobře.“

Náhle ho napadlo jiné, ještě horší vysvětlení. Je možné, že chce utéci dřív, než mu řekne o svém těhotenství? Aby si nemohl dělat nárok na dítě? Varoval ji, že když se rozhodne ho opustit, dítě zůstane s ním. Proto před ním tají svůj stav? Opravdu se chystá ho opustit?

Násilím zapudil takové nápady. Nemohl uvěřit, že by mu Brynn zasadila tak zničující ránu. Vždyť ví, jak nesmírně po dítěti touží.

Ale jeho důvěra byla nahlodaná. Co vlastně o své okouzlující ženě ví?

„Dobře tedy.“ Lucian se navenek tvářil klidně, ale uvnitř se zmítal nejistotou.

Brynn ho klame, o tom není pochyb. A jestliže dokáže pomlčet o něčem tak důležitém, jako je těhotenství, jaká další – a možná hrozná – tajemství před ním má?

17

Lucian zíral prázdňýma očima do svazku, týkajícího se pátrání po nebezpečném francouzském agentovi, z něhož nevnímal ani slovo. Jeho práce většinou spočívala v neúnavném pročítání spousty hlášení a vyhledávání nesrovnalostí a stop, avšak ještě nikdy v něm nevzbuzovala takovou nechuť jako dnes. Měl v hlavě důležitější záležitosti na přemýšlení než nepřátele státu. Musel myslet na svou ženu.

Převážnou část uplynulého týdne strávil na úřadě a bezvýsledně se snažil zbavit své závislosti na Brynn. Musel se rozhodnout, jak naloží s jejím lhaním. Ještě stále mu neoznámila své těhotenství, což silně otřásalo nepevnými základy jejich manželského soužití.

Ke všemu ho znovu začal pronásledovat zlověstný sen. Mocnější a živější než kdy jindy – Brynn stála nad ním a pozorovala, jak umírá, a s největší pravděpodobností právě ona měla na svědomí jeho smrt. Jaký závěr si z tohoto poselství má vyvodit? Nebyl si jistý, ale věděl, že jí už nedokáže důvěřovat.

Náhle si uvědomil, že není sám. Vzhlédl od stolu a zjistil, že mezi dveřmi stojí Philip Barton. Lucian se přinutil k úsměvu a pozval podřízeného dál.

Překvapilo ho, že se Philip neposadil jako obvykle, ale zůstal před ním stát a s napjatým výrazem v tváři nervózně žmoulal okraje klobouku.

Konečně promluvil: „Velice lituji, že jsem vás zklamal, pane. Přejete-li si mou rezignaci, stačí říct.“

Lucian cítil, že se mladý muž trápí, ale neměl potuchy, co je toho příčinou. Překvapeně zdvihl obočí. „O čem to, k čertu, mluvíte? Pokud vím, nijak jste mě nezklamal.“

„Nepoctil jste mě důvěrou natolik, abyste mi oznámil své rozhodnutí o změně v předání poslední zásilky zlata.“

Lucian ucítil na srdci ledové sevření. Už dlouho panoval kolem dodávek klid. Možná až příliš nápadný klid. Dvě zásilky bezpečně dorazily do rukou spojenců a o zrádném lordu Calibanovi nebylo ani vidu ani slechu.

„Žádné datum jsem neměnil,“ řekl Lucian pomalu. „Doufám, že se vyjádříte přesněji.“

Mladík vypadal zmateně. „Ale dopis...“

„Jaký dopis, člověče?“ vyhrkl Lucian netrpělivě.

„Dopis, jímž stvrzujete změnu programu.“

„Nic takového jsem nepsal.“

„Můj bože...“ Philipova tvář se stáhla hrůzou. „V tom případě je zlato pryč... Na váš příkaz ho včera vyzvedli.“

Lucian rozčileně vyskočil ze židle. „Myslím, že bych ten dopis měl vidět.“

Obstarávání zlata pro podporu armády nepředstavoval nikterak složitý proces: londýnská mincovna provedla ražbu zlatých mincí, jež byly vzápětí dopraveny do Anglické banky a odtamtud putovaly v bezpečnostních schránkách pod silnou ochranou na kontinent. Připadaly na žold pro spojenecké armády, jejichž pomoc si Británie potřebovala udržet. Potíže s transportem peněz vyvstaly až nedávno.

Ředitel banky znervózněl, když spatřil lorda Wycliffa, což jen posílilo podezření, že zlato padlo do nesprávných rukou. „Ale... ale d-dopis vypadal naprosto p-pravý,“ koktal.

„Rád bych se na něj podíval,“ požádal Lucian stroze.

Rozechvělý ředitel dal pokyn podřízenému, aby list přinesl. Krátce na to už Lucian četl jeho obsah.

Z důvodů národní bezpečnosti potvrzuji změnu v termínu příští zásilky zlata. Můj agent se zastaví ráno 5. října, aby převzal bezpečnostní schránky.

Lucian Tremayne, hrabě Wycliff

Lucian podal dopis svému kolegovi. Nikdo nepochyboval – zlato zmizelo. Tři bedny nových sovereignů – v hodnotě vyšší než sto tisíc liber – někdo drze zcizil tím nejjednodušším možným způsobem, elegantně, bez krveprolití, bez boje. *Dosud* žádné krveprolití, pomyslel Lucian s pevně sevřenými rty. Takové množství peněz umožní Napoleonovým armádám po celé týdny pokračovat v pobíjení spojeneckých vojáků.

„To skutečně vypadá, jako byste to psal vy, pane,“ řekl Philip s obavou v hlase.

„Ano,“ připustil Lucian se zaťatými zuby. „Skvělý padělek.“

Ředitel lomil rukama a zdálo se, že se každou chvíli rozpláče. „Připouštím, že mě ta změna zarazila, pane, ale dopis se zdál být v pořádku – a byla na něm vaše pečeť.“

Lucian si vzal dopis zpátky a pečlivě prohlížel teď již zlomenou pečeť. Vosk skutečně nesl otisk jeho prstenu. V hlavě se mu ozvala jakási nejasná výstraha, ale než se nad ní mohl zamyslet, vyrušil ho ředitel vodopádem omluv.

Lucian mu rychle poděkoval a se zdvořilou úklonou odešel.

„Myslíte, že je to Calibanova práce?“ zeptal se Philip, jakmile osaměli.

„A koho jiného?“ odpověděl Lucian zachmuřeně. „Ale určitě mu pomáhal někdo z našeho úřadu. Kromě nás dvou věděli o zásilce jen dva lidé – a já bych se za jejich poctivost zaručil životem.“

„Tak kdo se mohl dostat k rozpisu? A kdo mohl vytvořit tak dokonalou napodobeninu?“

Lucian se zamračil. „Musel to udělat jeden z našich úředníků,“ řekl pomalu. „Kdo pořizoval kopii rozvrhu?“

„Nikdo z nich, pane. Na váš pokyn jsem ji udělal já sám, ale ještě zbývá doručit ji do banky. Obě listiny jsou zamčeny v mém stole.“

„Zámky se dají otevřít, Philipe. Kdo míval tento úkol na starosti předtím?“

„Normálně Jenkins,“ pronesl Philip chmurně.

„Takže on znal plány dodávek, ukradených letos na jaře? Předtím, než jsme ho zbavili té funkce?“

„Vypadá to tak.“ Lucian se otočil na podpatku.

„Kam jdete, pane?“ zavolal za ním Philip.

„Chytit zrádce.“

Nastal už večer, když konečně našli adresu, na níž bydlel pan Charles Jenkins, vedoucí kanceláře oddělení tajné služby ministerstva zahraničí. Lucian měl v úmyslu vyčkat s obviněním, teprve až bude mít možnost s mužem promluvit, ale všechny pochybnosti o úředníkově vině se rozplynuly v momentě, kdy otevřel dveře. Jenkinsovi stačil jediný pohled na příchozí a dal se na útěk.

Dostal se k oknu a začal se škrábat nahoru, ale vtom ho Lucian dostihl. Zatočil s ním, přirazil ho zády ke zdi a pevně ho uchopil za kravatu.

„Cožpak vám nikdo neříkal, že je neslušné otáčet se zády k návštěvě?“ otázal se Lucian medovým hlasem, jenž naháněl hrůzu.

Jenkinsova tvář zežloutla strachy, když ze sebe koktal otázku. „Co... co ode mě chcete, pane?“

„Myslím, že byste se rád k něčemu přiznal.“

„Přiznal? Já nevím..., o čem... mluvíte –“

Lucianovo sevření zesílilo a zkroutil mu kravatu tak, že se Jenkins popadl za hrdlo, ale zatím se nehodlal vzdát.

„Kdo vám zaplatil za padělání toho dopisu?“ vyštěkl Lucian, který už ztrácel trpělivost.

„Jakého... dopisu?“

Úředníkovu nehorázná drzost Luciana rozlítla. Popadl ho, dovlekl zpátky k oknu a vystrčil mu hlavu ven, aby se dobře podíval na tmavé dláždění o tři poschodí níže.

„Uvidíte, že budete padat nepříjemně dlouho.“

Jenkins zakňoural.

„Řekněte mi, kdo vás najal.“

„Nemůžu! Zabil by mě...“

„A co myslíte, že s vámi udělám já?“

Když se muž jen vrtěl a kroutil hlavou, Lucian ho zdvihl za pásek a vystrčil horní polovinou těla z okna a sám se opíral o parapet v půli stehen. Držel svou oběť jen zajeden kotník.

Jenkins řval hrůzou. „Dobře! Řeknu všechno, co vím.“

Lucian počkal ještě chvíli, než vyděšeného muže zatáhl zpátky. Jenkins dopadl na zem jako třesoucí se hromádka šatů, držel se za krk a pozoroval se strachem útočníka.

„Radím vám, ať mluvíte pravdu,“ nabádal ho Lucian, když se trochu uklidnil. „Nechám vás pověsit pro vlastizradu, pokud si nevysloužíte mou shovívavost.“

Úředník těžce polkl a kývl hlavou.

„Vy jste prozradil termín zásilek zlata před několika měsíci?“

„A-ano, pane.“

„Předpokládám, že jste měl nějaký dobrý důvod, abyste zradil vlast a způsobil smrt řady dobrých synů Anglie?“

Zdálo se, že muž omdlí. „To jsem nikdy nechtěl... Potřeboval jsem zaplatit dluhy... a moje matka... Vyhrožovali, že ji zabijí, když neposlechnu. Přisahám, že jsem nevěděl, že je zlato určeno pro Francouze.“

„Vy jste nevěděl?“ opakoval Lucian pohrdlivě.

„Ne, nevěděl. Jen mi řekli, že jim mám dodat rozvrh.“

„Ale musel jste pochopit, co jste provedl, když ukradli první zásilku. Na ministerstvu nastal pěkný rozruch.“

Jenkins svěsil zahanbeně hlavu. „Ano,“ šeptal. „Ale to už bylo příliš pozdě. Už jsem do toho zapadl moc hluboko.“

„Dobře tedy, řekněte mi, kdo stojí za těmi krádežemi.“

Úředník se teď tvářil upřímně. „Já nevím, pane. Tvořil jsem jen nepatrný článek. Slyšel jsem jednou zmínit jeho jméno – lord Caliban –, ale nikdy jsem ho neviděl.“

„*Někdo* vám musel dávat rozkazy.“

„To ano. Dostával jsem pokyny od jednoho džentlmena..., od sira Gilese Fraynea...“

Lucian cítil, jak se mu při zvuku toho jména sevřelo srdce, ale Philip Barton ho ušetřil odpovědi, když poprvé promluvil: „Sir Giles je už celé měsíce mrtvý.“

Lucian se mimoděk setkal s jeho pohledem. Philip patřil k tomu málu lidí, kteří věděli o Gilesově potupném konci.

Lucian pohlédl na své náhle neklidné dlaně. Vzpomínka na ten hrozný okamžik ho bude pronásledovat celý život. Zabití přítele v něm odkrylo jakýsi temný primitivní pud, ošklivost, na kterou chtěl zapomenout. Ale přesto by neváhal zabíjet znovu, kdyby tím mohl zastavit Calibana a jeho kohortu.

„To je dobrá výmluva,“ řekl nakonec Lucian, „teď, když je sir Giles mrtvý a nemůže očistit své jméno. Jak vás může jen napadnout, že vám uvěříme?“

„Mám důkaz, pane... Chcete ho vidět?“

„Ano.“

Vyškrábal se na nohy, a zatímco ustrašeně sledoval Luciana, odplížil se do rohu pokoje. Lucian se rozhlédl po spartánsky zařízené místnosti, kde se nacházelo jen lůžko, stůl, židle a stolní lampa. Kromě toho už jen skříňka s několika kusy nádobí. Jestliže dostal Jenkins za zradu zaplacen, rozhodně si nedopřál žádný luxus.

Muž klesl na kolena a dobýval se pod uvolněné podlahové prkno. Vytáhl kožený vak a obrátil se k Lucianovi. „Tady je všechno – všechny pokyny, které mi sir Giles za uplynulý rok dal.“

Lucian prolistoval svazek papírů. „Nevidím nic, co by je spojovalo se sirem Gilesem. Mohl jste je padělat zrovna tak jako můj dopis.“

„Ale neudělal jsem to, pane. Přisahám. Pořád mám skoro všechny peníze, co mi dal. Sto liber. Jakmile jsem si uvědomil..., nedokázal jsem je utratit. Říkal jsem panu Gilesovi, že už nebudu pomáhat. Prosil jsem ho – ale on naléhal. Prohlašoval, že jestli nebudu dělat přesně, co mi nařídí, Caliban zabije mou matku.“

V jeho obličej se zračilo takové zoufalství, že mu Lucian věřil. Navíc sám nejlépe věděl, že se Giles nezastavil před ničím.

„Jestliže je vaše spojka mrtvá, jak se domlouváte teď?“

„Nechávají mi pokyny v květináči před dveřmi. Nikdy jsem nikoho nepřistihl.“

Lucian na něj ještě chvíli výhružně hleděl, muž se viditelně klepal, ale na svém prohlášení nic nezměnil.

„Dobře tedy,“ ukončil Lucian své pochybnosti. „Teď mi povězte o tom dopise. Vy umíte napodobit můj rukopis?“

„Ano, pane. Dali mi nějaké vaše dopisy a celé týdny jsem se to učil.“

„A jak jste přišel k mé pečetě?“

„Dostal jsem několik plátků vosku s otiskem vašeho pečetního prstenu. Není nic těžkého je přenést na dopis. K tomu potřebujete jen horkou cihlu a tenký nůž nebo břitvu.“

„Někdo se musel zmocnit vašeho pečetního prstenu,“ upozornil ho Philip.

Lucian si vybavil, že nechává pečeť v kanceláři a druhou doma v psacím stole. Náhle pocítil, jak mu ztuhla šíje, a před očima si vybavil den, kdy zastihl Brynn a jejího bratra ve své pracovně. A následujícího rána samotnou Brynn, jež se vymlouvala, že hledá ztracenou náušnici.

Pro smilování boží... Další lež? Za sira Graysona by ruku do ohně nedal, ale Brynn? Je zapletená do vlastizrady?

Lucian se prudce nadechl. V prvním okamžiku chtěl tuto možnost zahrnout. Druhá, zoufalá myšlenka mu velela uchránit ji odhalení. Je to jeho žena a čeká jeho dítě. Žena, jíž patří jeho srdce. Zničilo by ho, kdyby měl volit mezi ní a svou povinností.

Zařal zuby. Věděl, že co se týče Brynn, nedokáže už být objektivní, ale nechtěl Philipovi prozradit, že ji podezírá. Alespoň do té doby, než si bude jistý. Pravdu se musí dozvědět od ní. Její bratr se teď možná chystá připravit zásilku na cestu do Francie...

Setřásl ze sebe ochromení a pohlédl na vystrašeného úředníka. „Chápete, jak těžkého zločinu proti Koruně jste se dopustil? Jediné, co pro vás mohu udělat, je zachránit vás před oprátkou, ale vězení nebo vypovězení ze země se nevyhnete.“

„Ano, pane,“ šeptal Jenkins. „Chápu. Byl... byl bych vám vděčný, kdybyste uchránil můj život“

„Tady pan Barton dohlédne na vaše uvěznění. Doporučuji vám, abyste si s sebou vzal pár věcí, které vám ulehčí pobyt v cele, než budete postaven před soud.“

„Dě-děkuji, pane.“

Potom vzal Lucian Philipa stranou. „Mám tušení, kdo si mohl opatřit mou pečeť,“ šeptal. „Sir Grayson Caldwell.“ Philip zíral. „Ale to je...“

„Ano, bratr mé ženy. Já vím. Jestli to udělal sir Grayson, pak je patrně zlato ještě v Comwallu. Jediná naděje, jak ho získat zpět, je sledovat sira Graysona.“

„Ano, chápu,“ pronesl Philip pomalu.

„Chci, abyste vzal pár svých nejlepších mužů a odjel s nimi do Cornwallu. Pozorujte sira Graysona zpovzdáli, ale nevylekejte ho, aby nedostal podezření. Vás osobně nesmí nikdo poznat, vyjádřil jsem se jasně?“

„Rozumím, pane. Hodláte také přijet do Cornwallu?“

„Ano, brzy vás budu následovat. Nejdřív musím vyřešit něco jiného,“ řekl Lucian zachmuřeně. „Je to neodkladná záležitost“

Lucian vynaložil všechno sebeovládání, aby Brynn neobvinil hned, jak se vrátil domů. Nejraději by z ní pravdu vytřásl, ale současně si přál, aby svou účast na zradě popřela. Věděl, že Brynn neumí lhát a že mu postačí pozorovat její reakce, aby zjistil, co potřebuje. Kéž by tak rozptýlila jeho neblahé tušení!

Po příjezdu domů se odebral přímo do svých pokojů a začal se chystat na cestu. Nezavolal komorníka, chtěl být sám se svými myšlenkami.

Ucítil její přítomnost ještě dřív, než promluvila. Vstoupila do jeho ložnice spojovacími dveřmi.

„Stalo se něco zlého, Luciane? Opozdil jste se, už jsem začínala mít strach.“

„Ano, stalo se něco hodně zlého,“ řekl trpce a sotva jí věnoval pohled.
„Někdo ukradl další zásilku zlata.“

Zamračila se. „Další?“

Lucian přestal balit a zpříma na ni pohlédl. „Okolnosti jsou tentokrát jiné – po pravdě řečeno horší. Někdo drze zneužil můj pečetní prsten a otiskl jej na podvržený dopis. Jeho prostřednictvím pak zloděj získal zlato přímo v bance.“

„Váš pečetní prsten?“ ozvala se téměř neslyšné.

Zachovával neurčitý výraz. „Ano, můj. To mě staví do pozice vlastizrádce.“

Chytila se rukou za hrdlo. „To snad ne... Nikdo neuvěří, že byste měl něco společného s krádežemi zásilek vládního zlata.“

„Možná že ne, ale nutí mě to, abych našel zloděje v nejkratším možném čase.“

Nabídl jí možnost, aby se přiznala. Se sevřeným srdcem čekal, až jeho žena promluví.

Pokročila k němu a její krásné rysy stahoval strach. Náhle se však zastavila a s úsilím se ovládla.

„Odjíždíte ještě dnes v noci?“

Lucian pocítil hroznou prázdnotu.

„Nemáme žádnou opravdovou stopu. Odjedu do Doveru. To je nejpravděpodobnější místo, odkud by mohli převést zlato do Francie. Nějakou dobu mi bude trvat, než něco zjistím. Promiňte mi, že vás tu nechám pár dnů samotnou.“

„Já... vás chápu.“

„Zvládnete být sama?“

„Ano,“ mumlala. „Pořád je ještě co dělat kolem Raveniny svatby.“

Lucian zavřel kufr a jen zběžně ji políbil na čelo, aby se neuváděl v pokušení. Zdálo se, že Brynn je tak roztržitá, že si ani nevšimla nedostatku vřelosti.

Ustoupil, uchopil zavazadlo, když vtom se zřejmě vzpamatovala.

„Luciane, prosím..., dávejte na sebe pozor,“ zaprosila a znělo to upřímně.

„Budu,“ odpověděl. „Vy se také opatrujte, lásko.“

Otočil se a opustil místnost s mrazením v zádech.

Brynn stála, jak ji zanechal, zahlcená strachem i zlobou. Gray nikdy neodpověděl na její dopisy, kterými se dožadovala vysvětlení jeho podezřelého chování během minulé návštěvy. Teď už neměla pochyb, že ji podvedl. Lhal ohledně prstenu, tvrdil, že potřebuje pouze autorizovat náklad brandy, aby unikl daňovým úředníkům. Místo toho se dopustil krádeže, zcizil obrovské množství zlata, aby ho podloudně vyvezl k nepříteli své země!

A k tomu ještě uvalil na Luciana podezření ze zrady. Dobrý bože...

Se zmatkem v srdci i v hlavě se Brynn vrátila do ložnice a za neklidného přecházení sem a tam zoufale přemýšlela, co dál.

Lucian chtěl za každou cenu dopadnout zloděje. Jestliže zlato nenajde v Doveru, bude hledat dál. A stopa ho může dovést do Cornwallu, ke Grayovi...

Co se stane, jestliže Lucian obviní jejího bratra? Otrásla se. Určité neprojeví slitování. Je přímo posedlý svou prací. Bratr půjde do vězení, pravděpodobně skončí na oprátce... A co když se Gray postaví na odpor, jako to udělal Giles? Okamžitě se jí před očima vynořil obraz obou mužů, svádějících boj na život a na smrt. Přesné jako ve snu, jenže tentokrát by Lucian nemusel vyváznout. Nebo Gray...

Po zádech jí běhalo mrazivé chvění. Děsila ji možnost, že kterýkoli z nich může zemřít.

Pokud se Gray dopustil toho zločinu, zaslouží si trest, ale oprátku? To pomyšlení neunesla. Jednalo se přece stále o jejího bratra. Pokusí se mu pomoci. *Ale jak?*

Lucian k ní není poután natolik, aby se odvážila vydat se mu na milost a nemilost a prosit ho o slitování pro Graye. Musel by kvůli tomu obětovat vlastní čest a popřít svou povinnost. Zabil jednoho ze svých nejbližších přátel, protože šlo o zrádce. Proč by měl ušetřit jejího bratra?

Každopádně musí Graye zastavit. Pomyšlení, že zlato padne do rukou Francouzů, pro ni bylo zrovna tak nepřijatelné jako pro Luciana.

Dobré nebe, proč jen se před pár týdny důsledněji nesnažila Graye zastavit? Svůj podíl viny ze sebe nikdy nesmyje. Umožnila Grayovi vniknout do Lucianovy pracovny. Měla trvat na tom, aby prsten okamžitě vrátil, i kdyby to znamenalo udělat scénu v přítomnosti manžela. Zabránila by zneužití pečeti k vlastizradě.

Něco musí udělat. Alespoň přemluvit Graye, aby zlato vrátil...

Zarazila se v neklidném přecházení. Ano, to je jediná možnost. Musí přivést bratra k rozumu, musí ho obrátit na správnou cestu.

Okamžitě zazvonila na komornou a na sluhu, jemuž nařídila, aby nechal připravit cestovní kočár. Pojede do Cornwallu, a to hned. Není času nazbyt.

Nesmí ale prozradit cíl své cesty. Lucian by mohl dostat podezření. Něco vymyslí – třeba že je Theo nemocný. To je ono. Řekne, že jede pečovat o nemocného bratra. Než se Lucian dozví o její nepřítomnosti, přesvědčí Graye...

Znovu jí přeběhlo mrazení po zádech. Neodvažovala se ani pomyslet, jak se zachová Lucian, až se dozví o jejím odjezdu, nebo co se stane, jestliže se jí nepodaří úkol splnit.

Plna zoufalství se začala připravovat na cestu.

Lucian, skrytý v neoznačeném kočáře, sledoval zpovzdáli svůj dům. Připadalo mu, že má v hrudi místo srdce kámen, přesto však se musel dozvědět pravdu. Zjistit, jestli je jeho manželka zrádce. Z celé své duše si přál věřit v její nevinu.

Nemusel čekat dlouho. Vyšla z domu, seběhla ze schodů a nastoupila do rodinného cestovního kočáru. Jakmile se dala do pohybu, zaťukal na střechu své drožky, aby naznačil kočímu, že má vůz sledovat.

Projeli tmavými ulicemi Mayfairu, pak Brynn změnila směr a vydala se k jihovýchodu. Lucianovi přestalo bít srdce – směřovala do Cornwallu.

Skřípal zuby, zmítala jím prudká bolest i zběsilý vztek. Vztek na jeho roztomilou pletichářskou hraběnkou, vztek na sebe samého.

Podlehl jejímu kouzlu, její čarovné kráse, její sexuální přitažlivosti. Podlehl svým citům – své lásce.

S představou, že zplodí syna, se oženil s panenskou dívkou – ale ukázalo se, že Brynn je jiná, než si myslel, jiná, než chtěl.

Ta krásná podvodnice pro něj zůstávala cizinkou.

18

CORNWALL

*B*rynn dorazila do rodného domu za soumraku. Cítila se sice unavená a špinavá po dlouhé cestě, ale okamžitě se vydala za bratrem. Nemohla se dočkat, až ukončí své trápení, až se zbaví tlaku kolem žaludku, který ji tížil po celé tři dny cesty do Cornwallu.

Našla Graysona v pracovně, jak zachmuřeně hledí do ohně v krbu.

Když ho oslovila jménem, překvapeně se otočil. „Brynn? Kde se tu, k čertu, bereš?“ Vstal ze židle. „Přihodilo se něco zlého? Theo...“

„Theo je v pořádku, pokud vím,“ odvětila upjatě. „Ale něco zlého se určitě přihodilo, Graysoně.“

Zíral na ni bez hnutí.

Pátrala v jeho tváři. Všimla si, že je zarudlá, jako by vypil příliš mnoho vína. „Co se týče mého příjezdu,“ dodala o něco mírněji. „Jsem tu, abych ti zabránila spáchat vlastizradu.“

Gray neodpověděl, jen zdvihl ruku k čelu a s ustaraným výrazem klesl do židle.

Srdce se jí sevřelo bolestí. „Nepopíráš své spojenectví s Francouzi?“ zašeptala a zoufale toužila, ať se mýlí, ať bratr odmítne to hrozné obvinění.

„Ne, nepopírám,“ řekl prázdně.

„Dobrý bože, Graysoně...“ Přešla místnost a zdrceně klesla na pohovku. „Jak jsi *mohl*?“

Ústa se mu zkřivila v sardonickém úsměvu. „Mám-li být upřímný, sám tomu nerozumím. Bůh je můj svědek, že jsem se nikdy nechtěl stát zrádcem.“

„Jak... jak k tomu došlo?“

Gray těžce vzdychl. „Opravdu chceš znát ty nechutné podrobnosti?“

„Mluv,“ vyzvala ho chraptivě.

Upil mohutný doušek vína, jako by si potřeboval dodat odvalu. „Začalo to téměř před rokem. Oslovil mě nějaký džentlmen a nabídl mi slušnou sumu za to, že se na moři setkám s jinou pašeráckou lodí a převezu na ni náklad. V té době jsem zoufale potřeboval peníze. Možná už jsi zapomněla, v jaké jsme tehdy byli situaci. Jak hrozně nás tížily dluhy. Jak jsme málem přišli o

dům. Děsilo mé pomyšlení, že se dostanu do vězení pro dlužníky. Co by potom bylo s tebou a s chlapci?“

Samozřejmě že si dobře pamatovala na dny, kdy je tak nemilosrdně pronásledovali otcovi věřitelé. „Takže jsi přijal jeho nabídku, ačkoli ti musela být podezřelá?“

„Myslím, že jsem měl jisté podezření, ale připadalo mi, že porušovat zákony pašováním zboží je mnohem lepší než být uvržen do vězení a nechat vás bez pomoci.“

„Grayi, šlo tehdy o vládní zásilku zlata?“

„Ano... Ale to jsem zjistil až potom. Nechtěl jsem se ptát. Později... mě začali vydírat. Hrozili mi, že mě označí za zrádce, pokud nebudu spolupracovat.“

„Oni?“

Jakýsi spolek podloudníků a zvěďů. Moc o nich nevím, jen to, že někteří z nich jsou Angličané z vysokých kruhů. Jejich vůdce snad je dokonce šlechtic.“

„Šlechtic? To myslíš vážně?“

„Smrtelně vážně. Mluví se o něm jako o lordu Calibanovi. Můj přímý spojovací článek byl baronet.“

„Byl?“

„Ano. Mezitím zemřel – zřejmě v důsledku svých nekalých skutků.“ Grayson se hořce usmál. „Na jeho místo okamžitě nastoupil jiný. Mluví sice plynule anglicky a říká si Jack, ale je to určitě Francouz. Navštívil mě krátce po tvé svatbě. Poručil mi opatřit Wycliffův pečetní prsten a pořídit několik jeho otisků do vosku. Odmítl jsem, ale Jack řekl, že pokud chci zůstat naživu, nic jiného mi nezbývá.“

„A tys mu věřil?“

„Naprosto!“ Ostře na ni pohlédl. „To jsou zločinci, Brynn. Mučili jednoho z rybářů, který odmítl spolupráci. Zaživa ho po kouscích stahovali z kůže, aby nám ostatním dali dostatečnou výstrahu. Chudákovi trvalo dva dny, než vypustil duši. Raději bych se viděl viset než podstoupit takový osud.“

Roztřeseně se nadechla. „Víš o tom, že zneužili Lucianovu pečeť na padělaný dopis, aby získali další zásilku zlata?“

„Obával jsem se něčeho takového.“

Zdálo se, že Gray není daleko od mdlob. „Neříkali mi, proč to chtějí, ale nepopírám, že jsem tušil nekalé úmysly.“

„A co to zlato, Grayi? Víš, kde teď je?“

„Tady, v jeskyních pod naším domem. Včera přivezli tři truhlice, které jsem schoval mezi ostatní kontraband. Dnes v noci je mám předat Jackovi.“

„Graysoně,“ vykřikla Brynn, „to zlato nesmí přijít do francouzských rukou. Napoleon s ním zaplatí svým vojákům. Mysli na všechny ty muže, kteří padnou, jakmile vypuknou nové boje.“

„Nemám na vybranou, Brynn. Nemohu přestat. Jsem v tom až po uši. Věř mi, pokoušel jsem se o to. Dokud bude Caliban živ, jsem bezmocný.“

„Ale uvědom si, co děláš! Vlastizrada.“

„Já vím.“ Gray polkl další doušek vína. „Nemůžeš mě nazvat horším jménem, než jaká jsem si už tisíckrát dal sám. Nenávídím se za to, co jsem udělal a co musím dělat. Ale buď budu spolupracovat, nebo mě zabijí – nebo něco horšího.“

„Horšího?“ opakovala Brynn.

Dlouze na ni s hořkostí v očích hleděl. „Nevyhrožovali jenom mně. Když jsem jim odevzdal otisky Wycliffovy pečeti, chtěl jsem se jim vykrotit. Ale Jack řekl, že když je opustím, zabijí celou moji rodinu. Thea, tebe, bratry...“

„Thea?“ zděsila se.

„Ano, zatracené, Thea. A tebe. Proč myslíš, že jsem tak vystrašený? Nedávno mi dokázali, jak dalece to myslí vážně. V Londýně tě málem přejel kočár, je to tak? Jack řekl, že to mám brát jako varování, Brynn.“

Zírala na něj. Ta nehoda, jež ji málem připravila o život, byla *úmyslná*? Domnívala se tehdy, že působí cikánčina kletba, že se v ohrožení nacházel Lucian. Neměla tušení, že se cílem Grayových nepřátel může stát ona, nebo dokonce Theo. Dobrý bože.

„Britská vláda mě možná oběsí za vlastizradu,“ dodal Gray naléhavě, „ale vy budete ušetřeni. Nepřežil bych pomyslení, že se vám něco stalo, když jsem měl možnost vás zachránit.“

Brynn dočista přemohly informace, které jí bratr odhalil.

„Určitě se dá něco dělat,“ mumlala a upírala zoufalý pohled na Graye.

V očích mu temně blýsklo. „Vůbec nic! Myslíš, že jsem se nepokoušel?“

„Ale mohli by tě pověsit...“

Pokrčil rameny a zarputile hleděl do sklenice. „Víš, čeho se děším víc než oprátky? Co si o mně pomyslí Theo, až budu zneuctěn před světem. Ale raději bych visel, než riskoval, že ho zabijí.“

Zakryla si ústa dlaní, aby potlačila výkřik, jež se jí dral na rty. Probůh, přece musí být nějaká možnost. „Cožpak nemůžeme někoho požádat o pomoc? Třeba Luciana...“

Gray se ušklíbl. „Určitě bude celý žhavý mi pomoci, když jsem ho podvedl.“

„Měl by ses mu vydat do rukou.“

„A skončím ve vězení.“

Brynn chtěla namítnout, že Lucian může prokázat shovívavost, ale nakonec to sama zavrhl. Je to ten poslední člověk, který by měl soucit se zrádcem.

„Navíc,“ dodal Gray trpce, „to ještě nezabrání Calibanovi v uskutečnění hrozby, že ublíží někomu z vás.“

Než mohla pomyslet na nějakou odpověď, stiskl pevně čelisti a chmurně na ni pohlédl. „Nijak jsi mi nepomohla tím, že ses tu objevila, Brynn. Wycliffa se zmocní podezření, až se dozví, kam jsi jela.“

„Lucian neví, že jsem tu. Odjel do Doveru pátrat po zlatě.“

„No, doufám, že tam zůstane.“ Vyprázdnil sklenici. „Jestli se do toho připlete, pravděpodobně bude zabít.“

Brynn ucítila, jak se jí zachvělo srdce. „Jak to myslíš?“ dožadovala se. „Snad bys ho nezabil...“

„Já ne, samozřejmě. Jack. Calibanovi lidé. Považují ho za svého úhlavního nepřítele. Jestli se tu ukáže, je mi jasné, jak to skončí.“

Zřejmě vypadala ohromeně, protože na ni Grayson pohlédl s náhlým smutkem.

„Ty ho miluješ, vid’.“ Nebyla to otázka.

Zoufale si přála popřít jeho slova, ale už nemohla déle odmítat pravdu. Chtěla, aby Lucian zůstal naživu. Nejen proto, že byl její manžel a otec jejich nenarozeného dítěte. Ale také proto, že ho *milovala*.

Nebesa...

„Cožpak jsi zapomněla na kletbu?“ otázal se Gray tiše.

„Ne,“ vydechla Brynn. „Nezapomněla.“ Zoufale se snažila obrnit před Lucianem své srdce, odmítala si připustit své city v naději, že ho zachrání. Marně.

Strach jí projel celým tělem jako ostří nože. Její láska v sobě má ničivou sílu. Vyřkla nad ním smrtelný ortel tím, že připustila své city?

V tom okamžiku vstoupila služka a u dveří udělala pukrle. „Milostivá paní, Jeho Lordstvo je tu.“

„Jeho Lordstvo?“

„Váš manžel, lord Wycliff.“

Grayson zděšeně vyskočil, zatímco Brynn se zastavilo srdce v hrudi. Lucian *tady*? Co dělá v Cornwallu, když před několika dny odjel do Doveru? Jak se dozvěděl, kam jela? Jak ji mohl tak rychle najít?

Bratr se sestrou na sebe v naprostém šoku dlouho beze slova hleděli.

„Uved’te ho do obývacího pokoje,“ vzmohl se konečně k řeči Grayson. „Hned ho přijdeme uvítat.“

Jakmile dívka odešla, spustil horečným šepotem: „Myslíš, že mě podezřívá?“

„Já... já nevim.“

„Brynn, nesmíš před ním ztratit jediné slovo o zlatě. Zapíisáhám tě, buď zticha.“

„Grayi...“

„Dnes v noci si budeš muset vzít Wycliffa na starost. Alespoň na pár hodin, než si Jack vyzvedne zlato. Chtějí počkat na úplnou tmou, ale kvůli odlivu nemohou otálet příliš dlouho.“

„Graysone, nemohu...“

„Můžeš. *Musíš*. Jinak tvůj manžel zemře. Říkám ti, že Jack nebude ani vteřinu váhat Wycliffa zabít. Nebo mě.“

Odložil sklenku, otočil se na patě a opustil místnost.

Až za dlouho se Brynn vydala za ním, mnohem pomaleji, s pocitem, že ji smetl divoký proud a nezadržitelně ji unáší vstříc vražednému nebezpečí.

Brynn se zastavila ve dveřích a pohledem se vpíjela do manželovy milované tváře. Právě se vítal s jejím bratrem, ale jakmile ji spatřil, upřel na ni své modré oči a ona se nedokázala odvrátit.

Srdce jí začalo divoce bušit. Lucianův výraz zůstával nevyzpytatelný, ale Brynn měla strach, že jí vidí až do duše. Jako by věděl vše, co se před ním snaží utajit.

Přestože jí zmítalo zoufalství, přinutila se skrýt své pocity a utišit tlukot srdce. Nasadila překvapený výraz a s rukou vztaženou k pozdravu přistoupila k Lucianovi a na uvítanou mu nabídla tváře k polibku. „Luciane, kde se tu berete? Myslela jsem, že jste měl v úmyslu cestovat do Doveru.“

„Nemýlíte se, lásko,“ odpověděl chladně. „Když jsem měnil v jednom hostinci koně, dohonil mě posel se zprávou o onemocnění vašeho bratra a sdělil mi, že jste se vydala za ním, abyste ho ošetřovala. Načasování toho poplachu ve mně vzbudilo podezření. Mám spoustu nepřátel, Brynn, a měl jsem strach, že se jedná o nějaké spiknutí. Okamžitě jsem se rozjel do Harrowu. Moje podezření ještě zesílilo, když jsem našel Thea zdravého a po mé krásné ženě ani památky. Zbývala mi jediná naděje, že vás najdu tady.“

„Moc se omlouvám, že jsem vás tak bezdůvodně vylekala, ale“ – málem se zalkla nad svou lží – „zřejmě došlo k omylu. Když jsem říkala, že je můj bratr nemocný, měla jsem na mysli *Graysona*.“

Lucian pohlédl na svého švagra, který byl, až na ruměnc z přemíry pití, ztělesněním dobrého zdraví.

„Povolal jsem Brynn,“ vložil se rychle Gray, aby ji podpořil. „Myslel jsem, že už jsem na smrtelné posteli, ale zřejmě se jednalo jen o žaludeční potíže. Snědl jsem rybu a udělalo se mi po ní hrozně zle. Ta nová kuchařka, kterou jsem najal po Brynnině odjezdu, zřejmě přehlédla, že je zkažená. Ale už jsem úplně zdrav.“

„Jaké štěstí,“ odvětil Lucian s náznakem úsměvu.

„Musíte být po dlouhé cestě hladový a unavený,“ pokračoval Grayson. „Navzdory té jedné příhodě jsem si jistý, že kuchařka připraví skvělou večeři.“

„Také jsem právě dorazila,“ vložila se Brynn, „a dostala jsem pořádný hlad, když ze mě spadla starost o Grayovo zdraví.“

„Večeříme brzy, jak je na venkově zvykem,“ sděloval Grayson svému hostu, „obvykle o půl sedmé. Ale pozdržím začátek, abyste si mohli odpočinout. Dohlédnu na to, jakmile zařídím, aby vás sloužící uvedli do vašich pokojů a donesli nahoru zavazadla.“

Brynn nechtěla sdílet hostinské pokoje s Lucianem, a tak si vymínila, že bude spát ve své dívčí ložnici. Nevěřila, že by dokázala odolávat manželově blízkosti. Takhle bude mít alespoň čas udělat si v hlavě trochu pořádek. Lucian kupodivu proti novému uspořádání neprotestoval, jen řekl, že se pro ni zastaví za hodinu.

Brynn se umyla a převlékla, a než o něco později Lucian zaťukal na dveře, aby ji doprovodil k večeři, stačila se poněkud uklidnit.

Její klid ovšem okamžitě zmizel, když ji Lucian pozdravil s chladným odstupem. Napětí, panující mezi nimi v posledních dnech, jí připomínalo počátky jejich unáhleného manželství.

„Ještě jednou se omlouvám za to nedorozumění,“ řekla, zatímco sestupovali po schodišti.

Svaly na Lucianově čelisti se napjaly, ale neodpovídal.

„Zlobíte se, že jsem jela za Graysonem?“

„Dal bych přednost tomu, kdybych o vašem záměru věděl předem. Mohla jste mi ušetřit spoustu obav. Nezbývalo mi než doufat, že vás nepotkalo něco zlého – nehledě na to, že jsem musel přerušit své poslání.“

„Je mi to tak líto, Luciane, opravdu.“

„Ano?“ reagoval nepřesvědčivě.

Brynn na něj s obavami pohlédla, ale Lucian ji bez dalšího komentáře dovedl do pokoje, kde je očekával Gray.

Večeře proběhla v příjemnějším duchu, než čekala, protože se Gray ze všech sil snažil působit jako příjemný hostitel. Jídlo bylo také mnohem chutnější, než na jaké zde bývala zvyklá: polévka ze zajíce, zvěřinový nákyp, ryba v humrové omáčce, vařený květák, filátka z bažanta a zapečené lanýže. Jako dezert pak jahodová pěna.

Příliš ji ochromoval neklid, než aby plně vychutnala předkládané lahůdky. I kdyby jedla piliny, vůbec by to nepoznala.

V závěru večeře její nervozita ještě vzrostla. Právě odcházela z jídelny, aby pánové mohli vychutnat své portské, když Gray promluvil.

„Obávám se, že vás musím opustit. Mám dnes večer schůzku, kterou už nemohu zrušit.“

Brynn polekaně vzhlédla a potom pevně sevřela rty, aby se nezačala vyptávat, co bratr chystá.

Lucian odpověděl místo ní. „Nedělejte si starosti, sire Grayson. Těším se na trochu soukromí se svou ženou. Stýskalo se mi po ní při tak dlouhém odloučení. Ty uplynulé tři dny mi připadaly jako věčnost.“ Upřel své safírové oči na Brynn a jeho pohled jí přivodil mrazivé trnutí v zádech a vyvolal poplach.

„V tom případě, jestli vám to nebude vadit...“ Gray vstal od stolu. „Odeberu se do svého pokoje, abych se převlékl. Brynn, jestli máš chvíli, potřeboval bych se s tebou poradit o jisté srdeční záležitosti.“ Když zmateně

nakrčila čelo, zčervenal jakoby v rozpacích. „Za tvé nepřítomnosti jsem se dvořil slečně Uxbridgeové a dnes večer bych se s ní měl setkat.“

Slečna Uxbridgeová byla jedna z roztomilých dcerušek místního statkáře a Brynn měla obavy, že jde jen o jednu z dalších Grayových lží. Nicméně se zdvořile omluvila Lucianovi a následovala bratra chodbou do tlumeně osvětlené knihovny.

„Vezmi si tohle,“ šeptal, zatímco prsty lovil v kapsičce vesty a podával jí malou skleněnou lahvičku s kalnou tekutinou. „Použij to, aby Wycliff dnes v noci nepřekážel.“

„Co to je?“

„Uspávací kapky. Něco jako laudanum, ale silnější. Musíš mu to přimíchat do vína.“

Hleděla na lahvičku, jako by v ní byl jed. „Žádáš po mně, abych omámila vlastního manžela? Graysone, není přece možné...“

„Musíš to udělat, Brynn. Chceš snad, aby zemřel? Chceš, aby zemřel Theo? Jestli ti na nich trochu záleží... nebo na mě..., pak uděláš, o co tě žádám.“

Instinktivně sevřela lahvičku v dlani. Gray odešel a ona stiskla pevně víčka a zůstala jako zkamenělá.

Tohle si přece nezaslouží! Proč musí oklamat muže svého srdce, aby zachránila vlastního bratra?

19

Lucian zamyšleně hleděl do své sklenky a čekal, až se jeho krásná žena vrátí. Uvažoval, jestli naplní jeho nejhorší předpoklad. Spolčila se Brynn se svým bratrem? Byla zlodějka a zrádkyně? Už nepochyboval, že dovolila siru Graysonovi použít jeho pečetní prsten, a dopomoci tak Calibanovi a jeho spolku zmocnit se zlata. Pomáhá snad také svému bratrovi v podlouném předání peněz do Francie?

Při představě zrady ho přepadla bezútěšná sklíčenost a zloba. Hněval se na Brynn, protože ho postavila před nesmírně těžké rozhodnutí. Odjakživa považoval sám sebe za čestného muže. Ale čest náhle ztrácela svou váhu, pokud na druhé misce vah ležela možnost vězení, či dokonce šibenice pro jeho ženu.

K tomu nesmí dojít. Nemůže nechat Brynn zavřít – a nejen proto, že čeká jeho dítě.

Lucian zaťal zuby. Přivádělo ho k zuřivosti, že si dovolila ohrozit budoucnost jejich syna, či dcery tím, že se zapojila do zrádného komplotu. O to víc, že tím zničila příslib štěstí, který spolu začali objevovat.

Chtěl ji hýčkat, milovat, vystavět budoucnost pro ni a jejich děti. Připouštěl, že se dopustil chyb. Oženil se s ní bez ohledu na její přání, toužil zaplnit prázdnotu ve svém životě, dožadoval se syna, aby měl pro co žít. Ted' ale věřil – doufal –, že počáteční chyby jsou překonané.

V posledních týdnech si uvědomoval, jak Brynn prosvětlila temná zákoutí jeho duše, a v její náručí nacházel nepoznanou blaženost. Dnes ale v duši cítil nezměrnou prázdnotu. A hněv, jenž ho ničil jako jed.

Prohrábl si rukou vlasy, jako by si chtěl vyčistit mozek. Jaký byl blázen, takhle vkládat do Brynn veškeré naděje. Slepě padl do osidel oslnivě krásné a svůdné pokušitelky s ohnivými vlasy a bystrým duchem. Stal se jí posedlý. A ona by ho vysála do posledního dechu. Ted' už je konec všemu.

Přes to všechno se musel pokusit ji ochránit. Jeho muži jsou všude v okolí Caldwellova domu. Philip Bartoň má za úkol sledovat sira Graysona na každém kroku, neboť existuje předpoklad, že je zavede k ukrytému zlatu.

Lucian měl za úkol držet Brynn stranou. Nedovolit, aby nějak ohrozila jejich nenarozené dítě. Jako by zkoušel hloubku své rány, potřeboval se přesvědčit, kam až je ochotna zajít. Jestliže je zapletena do zrady, chtěl se o tom přesvědčit na vlastní oči. Rozhodl se, že pro dnešní noc dá Brynn

volnou ruku. Nechá ji jednat a – obrazně řečeno – poskytne jí dostatečně dlouhý provaz, aby se na něm mohla sama pověsit.

A co když se prokáže její vina? Pak bude na něm, aby se vypořádal se všemi důsledky jejího činu. Musí ji zachránit, i kdyby měl dát v sázku svou čest.

Svírává bolest mu drtila hrud. Stiskl pevně víčka. Rána v jeho srdci se nezdála smrtelná, ale velice hluboká. Zbývalo mu jen doufat, že jednoho dne bolest otupí, ale teď si nedokázal představit, že je to vůbec možné.

Brynn neměla na večerních šatech žádné kapsy, a tak si uschovala lahevku do zádnadří, kde cítila její chlad jako němou výčitku. S velkým zdráháním se pak vrátila do jídelny.

Lucian si hověl u stolu, ale jakmile vstoupila, vzhlédl. Použila všechno své herecké umění, aby na sobě nedala znát, že se ho chystá podvést, a usmála se na něj.

Vztáhl k ní ruku a Brynn přispěchala a dovolila mu, aby si ji posadil na klín.

„Je mi líto, že musel Grayson odejít,“ pronesla a usilovně se snažila o ledabylý tón.

„Mně ne. Jsem rád, že budeme mít večer pro sebe.“ Jeho slova sice zněla vřele, ale v očích mu vězel podivný chlad.

„Chcete se přesunout do obývacího pokoje?“ otázala se.

„Vím o mnohem příjemnějším způsobu, jak strávit čas.“

Sklonil hlavu a vtiskl jí lehký polibek do jamky pod krkem, a tím přesně naznačil své úmysly. Brynn zavřela oči, cítila jeho polibek v celém těle, ale nejednalo se o nic neobvyklého. Jakýkoliv Lucianův dotek v ní vyvolával mučivou touhu.

Zasypával ji polibky níž, na dmoucí se oblíny jejích řader, a Brynn ztuhla. Nemohla připustit, aby ji svlékl tady, protože by objevil lahevku. Vzepřela se mu dlaněmi o ramena a jemně zaprosila: „Tady ne, Luciane. Služebnictvo...“

„Tak kde tedy?“

Věděla, že musí najít způsob, jak mu podat uspávací. Pohlédla na poloprázdnou číši. „Půjdete do mého pokoje?“

„Nemohl jsem se dočkat, až mě pozvete.“ Uchopil Brynn v pase a postavil ji na nohy. „Jděte napřed, lásko. Přijdu hned za vámi.“

Potěšilo ji, že bez námitek přijal její pozvání. Zastavila se v kuchyni, aby opatřila další víno. Bratrova kuchařka pro ni s potěšením načala nový soudek, naplnila křišťálovou karafu a na ták přichystala dvě číše. Jakmile Brynn vkročila do ložnice, pečlivě zavřela dveře a položila podnos na stolec. Potom vytáhla z výstřihu lahevku a zaváhala. V hlavě jí vířilo všechno možné – zoufalství, lítost, bolest, obavy o Luciana, bezmoc.

Zhluboka se nadechla a otevřela lahvičku. Neměla potuchy, jaké množství by měla použít, ale prostředek musí být dostatečně silný, aby Lucian usnul alespoň na pár hodin. S modlitbou na rtech odpočívala do jedné čiše šest kapek.

Poté, co se svlékla, si uvědomila, že doma zapomněla svůj šál. Protože jí bylo zima, vklouzla zpět do šatů a zachvěla se, když se chladné hedvábí dotklo jejího nahého těla.

Usedla a čekala. Přála si, aby Lucian přišel, začala ji nahlodávat nejistota a strach. Naslouchala praskání skomírajícího ohně a srdce jí bolestně tlouklo.

Uvědomovala si, jak hrozného činu se dopouští, přesto neviděla jinou možnost. Dnešní noc jí naháněla děsivý strach. Cítila v kostech, že jeho život je ohrožen. Jestliže se pokusí pronásledovat podloudníky, zabijí ho, to je nad slunce jasnější.

Zoufale chtěla Luciana zachránit, i kdyby to znamenalo svést ho, opojit ho svým tělem i uspávadlem, aby mu zabránila setkat se s pašeráky. Jakmile Lucian usne, hodlala vyhledat Graysona a rozmluvit mu předávku zlata – zatím však neměla nejmenší potuchy, jak to udělat. Tránila svůj mozek a bojovala se svíravou bolestí v hrudi, zmítána mezi pokrevním poutem a poutem lásky.

Konečně se otevřely dveře a Brynn poplašeně vyskočila na nohy. Lucian měl na sobě stále ještě večerní oblek, odložil si jen kabát a kravatu. Rozepnutá košile odhalovala jeho svalnatou hrud'

Dech jí uvízl v těle. Hleděla na štíhlého a elegantního, hříšně krásného muže, nejkrásnějšího muže svého života. Zavřel dveře, opřel se o ně zády a s nevyzpytatelným výrazem v tváři na ni hleděl.

Brynn těžce polkla a sbírala odvahu k hereckému výkonu, který teď musela podat. Stáhla si z ramen živůtek, hedvábí lehce zašustilo a šaty se svezly na podlahu. V příštím okamžiku před ním stála úplně nahá.

Slyšela, jak se Lucian prudce nadechl, ale přesto měla dojem, že úsměv na jeho tváři je nucený. Klouzal po ní lačným pohledem a zeptal se: „Pokoušíte se mě svést, má lásko?“

Vyzývavě se usmála. „To je jen uvítání. Jsem ráda, že jste přijel.“

Zahleděla se do jeho safírových očí, ale Lucian neučinil jediný pohyb, aby jí vyšel vstříc. Zvláštní napětí mezi nimi se prodlužovalo k neúnosnosti. Konečně tiché prasknutí v krbu porušilo kouzlo okamžiku.

S půvabným pokrčením nahých ramen přešla k mahagonovému stolu, na němž stála karafa se sklenkami. Nalila víno pro oba, přistoupila k Lucianovi a nabídla mu zrádnou číši.

Stál nekonečně dlouho a hleděl do své sklenice. Cítila, jak jí bije srdce, a napjatě sledovala, kdy se napije. Proč tak váhá?

Konečně se napil a Brynn si málem hlasitě oddechla úlevou. V duchu zaklela, její nervozita je příliš zřejmá, musí se lépe ovládat. Oproti

Lucianovi neměla v přetvářce žádnou zkušenost. On změřil svůj důvtip se spoustou zločinců a určitě by okamžitě poznal, kdyby se chovala při svádění nepřirozeně.

Podle napětí jeho svalů vycítila, že v něm vzrůstá žádost – nebo stoupalo její napětí, vyvolané obavami z toho, co se chystá udělat?

Nakonec nevydržela jeho pohled a odvrátila zrak. Proklínala se za svou zradu.

„Chutná vám to víno?“ otázala se a usrkla ze své sklenky. „Ano. Však Francouzi dělají ta nejlepší vína.“

Ostře na něj pohlédla, nebyla si jistá, proč se zmínil o Francouzích. Podezřívá ji snad? Nebo se jednalo o narážku na bratrovo pašeráctví? Lucian dokázal za třpytivým žádostivým pohledem svých očí skrýt jakékoli další pocity.

Zachvěla se.

„Je vám chladno?“ zeptal se.

„Doufala jsem, že mě zahřejete.“

Viděla, jak mu v očích lačně blýsklo, a poprvé v životě se cítila vděčná svému prokletí, že ji učinilo pro muže neodolatelnou. Zdálo se, že Lucian dnes nemá právě náladu na milování, a tak bude muset využít všechny své přednosti, aby dosáhla svého.

„Můžete trochu prohrábnout oheň,“ navrhl, „a já zatím zatáhnu závěsy.“

Brynn přikývla a přistoupila ke krbu, zatímco Lucian se otočil a přešel k oknu. Klečela u ohně, cítila na nahém těle jeho žár a přála si, aby rozehlál i ledový krunýř, svírající její srdce.

Přes rameno sledovala, jak Lucian zatáhl závěs a přešel k poslednímu oknu, kde se zastavil, zahleděl se ven a přitom upíjel víno. Brynn zaváhala. Ted' ho musí nějak zabavit, než začne uspávadlo působit.

Vzpamatovala se, vstala a přistoupila k Lucianovi.

Venku spatřila bledý srpek měsíce, visící nízko nad obzorem, částečně ukrytý za mrakem. Od moře přicházely silné nárazy větru, slyšela, jak vlny v pravidelných intervalech bičují kamenité pobřeží.

Noc jako stvořená pro zradu.

Ložnice uvnitř domu však působila útulně a klidně.

„Pořád se na mě hněváte?“ pokusila se přilákat Lucianovu pozornost.

Prudkým pohybem zatáhl závěs a otočil se k ní. Neubránila se pohledu na jeho sklenici a s úlevou zjistila, že je ze dvou třetin prázdná. Nesmí přestat, dokud Lucian neusne.

Se svůdným úsměvem ponořila prst do vína a škádlivě mu s ním navlhčila rty. „Jak bych mohla váš hněv zmírnit, Luciane?“

„Myslím, že dobře víte, láska.“

Očima sklouzla pod jeho pas. Trikotýnové večerní kalhoty mu těsně obepínaly svalnatá stehna a pod nimi se v rozkroku vzdouvala mohutná

erekce. Brynn se zachvěla vzrušenou odezvou i úlevou. Sice se na ni zlobil, ale nedokázal odolat své touze.

Rozhodnuta vzrušit ho ještě víc, zajela mu provokativně prstem za opasek.

Jelikož nedosáhla žádané odezvy, odebrala mu sklenku, odložila ji vedle svojí a začala mu rozepínat knoflíky na předním dílu kalhot.

Srdce se jí rozbušilo, neboť kalhoty neodolaly tlaku, rozevřely se a objevilo se jeho ztopořené mužství, trčící mu z klína v celé své nedočkavosti. S dráždivým úsměvem Luciana sevřela prsty u samého kořene penisu a klesla před ním na kolena.

Vzhlédla k němu a zjistila, že pevně zaťal čelisti. Pořád ještě se bránil, přestože byl tolik vzrušený, jak dokládal jeho ztuhlý úd se zduřenou hlavičkou, třpytící se ve světle lampy.

Chtivý žár jí zachvátil tělo v podivném kontrastu s bolestí v srdci.

Pohládla ho prsty a potom se naklonila a přitiskla rty na ztopořený úd. Lucian sebou škubl. Na citlivé hebké kůži svého pyje ucítil horkost jejích rtů a ještě víc ho vzrušilo, když jazykem jemně obkroužila lem zduřené hlavičky... Potom ucítil, jak uchopila penis do úst a jemně stiskla.

Prisála se k němu vášnivěji, ale z napětí jeho těla poznala, že ještě bojuje o sebevládu.

Ač se to zdálo nemožné, jeho erekce stále mohutněla, když Brynn pokračovala v laskání, jazykem prozkoumávala kluzké, sametově hebké obrysy a ústy se milovala s nejintimnější částí jeho těla. Sám ji to naučil – ukázal jí, jak zničující moc může žena nad mužem získat. Ukázal jí tělesné slasti, dal jí poznat vášeň, kterou může prožít její vlastní tělo.

Cítila, že se zachvěl, a tak záměrně zvýšila své úsilí a dráždivé pohyby úst umocnila jemným stiskem zubů. Ve chvíli, kdy zaúpěl, si byla jistá, že dosáhla úspěchu.

„Působím vám bolest?“ otázala se s úsměvem.

„Ano,“ řekl drsně. „Příšernou bolest.“ Větší, než může veškerá tělesná bolest být.

„Mám přestat?“

„Ne, lásko.“

Nevědomky jí zabořil prsty do vlasů. Cítil, jak vlhkými rty klouže po jeho vzrušeném penisu, a vzepjal se jí v ústrety. Jeho touha po ní byla vždycky neovladatelná a ona toho teď nemilosrdně použila proti němu.

Slyšela, jak drsným hlasem vyslovuje její jméno, cítila, jak se mu celé tělo chvěje jako v zimnici. Když jí zaryl prsty do ramen, pocítila vzrušení, jež se vyrovnalo Lucianovu, tělo jí pulzovalo touhou, zvlhlé lůno žádostivě čekalo na naplnění. Měla v úmyslu ho svést, ale chytla se do vlastní pasti. Vzhlédla k němu a spatřila, že jeho oči jsou zakalené stejnou vášní, jaká se patrně zračí i v jejích.

„Luciane,“ vydechla, a zdolala tak poslední zbytky jeho sebeovládání.

Vytáhl ji do stoje a přísál se hladově k jejím horkým ústům. Ucítíl, jak mu ovinula nohy kolem boků.

Odněl ji k lůžku, položil na hedvábné prostěradlo a ulehl mezi její rozevřená stehna.

Na nepatrný okamžik zaváhal s pohledem zabořeným do jejích uchvácených očí.

Jeho tvář vypadala ve světle svící tak nádherně, rysy měl napjaté touhou do téměř bolestné grimasy. Ucítíla na hrdle jeho ruku a neklidně se pod ním zavrtěla, nechápala, proč váhá.

„Prosím... Chci vás, Luciane,“ šeptala vzrušeně.

Vyhověl jí a vnikl svým naběhlým údem do její pulzující šterbiny, kluzké a vlhké, nepokrytě svědčící o smyslné žádosti.

Omotala ho kolem boků svýma pružnýma nohama, přitahovala ho k sobě, aby mohl hlouběji proniknout do jejího horkého lůna. Objala ho pevně pažemi a otevřela se mu v zoufalé snaze pojmout ho co nejhlouběji, vsát ho do sebe celého, zatímco musela svádět boj s vlastním srdcem.

Jejich vášeň se naplnila v nespoutané divoké bouři. Lucian se znovu zachvěl, zaúpěl, tělo se mu sevřelo v křeči a vstříkl semeno hluboko do jejího lůna. Jeho vyvrcholení Brynn naprosto přemohlo. Bezmocně se proti Lucianovi vzpínala, slastné křeče, jedna za druhou nemilosrdně zaplavovaly její tělo a z hrdla jí nekontrolovatelně unikaly výkřiky úlevy a blaha.

Největší nápor jejího nezvyklého vyvrcholení konečně odezněl a Brynn si uvědomila, že pláče. Chvěla se láskou a bolestí duše, jež se jí do nitra zařezávala jako ostří břitvy.

Udýchaní a vyčerpání leželi vedle sebe. Jejich milování ještě nikdy nebylo tak silné..., tak plné úzkosti.

Políbil ji na rty a Brynn měla pocit, že jí tím láme srdce. Odtáhl se stranou a ona ho zoufale přitáhla pažemi k sobě a zabořila mu tvář do ramene. Bojovala se slzami. Dobrý bože, jak moc ho miluje. Jak neuvěřitelná muka jí působí vědomí, že její láska mu může přivodit smrt.

Dlouho ležela a snažila se přemoci svůj žal a své výčitky. Kéž by ho nikdy nemusela zradit. Proč se jí nepodařilo obrnit své srdce proti lásce. Proč vůbec svolila ke sňatku...

Když si po chvíli uvědomila, že Lucian začal pravidelně oddechat, odtáhla se a pozorovala jeho tvář. Oči měl pevně zavřené, jako by podlehl účinku uspávacího.

„Luciane?“ zašeptala.

Vyčkala ještě několik okamžiků, načež se opatrně uvolnila z jeho objetí. Lucian ležel bez pohnutí, úplně bezvládný. Ale nejdůležitější bylo, že není mrtvý. Nepřežila by jeho smrt.

Setřela si slzy z tváří, rozhodně se nadechla a odhodlala se opustit lůžko. Teď musí pustit Luciana z hlavy. Už jí nezbývá moc času. Musí zastavit bratra dřív, než dokoná svou zradu.

Vymyslela zoufalý plán, ale mohl by se zdařit. Grayson jí řekl, že zlato je uschované v jeskyni pod domem a že ho dnes v noci pašeráci odvezou. Pochybovala, že by se obešli bez bratrovy přítomnosti, sami by náklad nenašli, jistě je dobře schovaný.

Pokud udrží Graysona mimo, dokud nenastane odliv, pak bude zlato pro dnešní noc zachráněno. Následujícího dne měla v úmyslu oznámit všechno místním úřadům, aniž by však zmínila bratrovu účast. Potom by Lucian mohl převzít truhlice bez ohrožení života a Gray by unikl svým zločinným vyděračům.

On i Theo se samozřejmě budou muset uchýlit do úkrytu a ona s nimi. Odejde s Grayem ještě dnes v noci. Vyzvednou Thea ve škole a prostě se někde schovají...

Prosím, milosrdný Bože, ať ty plány vyjdou! Ať dostane Gray rozum. Věděla, že bude muset nasadit všechny prostředky, aby ho přesvědčila. Rychle se převlékla do svého obvyklého pašeráckého oděvu – starých kalhot, vysokých bot a teplého vlněného kabátku. Vlasy si nacpala pod námořnickou čapku a s posledním pohledem na spícího manžela zhasla všechny lampy až na jedinou, kterou vzala do ruky a vyklouzla z místnosti.

Sestoupila přímo do bratrovy pracovny, v níž se nacházela skříň se zbraněmi. Odložila lampu a vytáhla ze skříně dřevěnou krabici, kde uchovával pár dvouranných soubojových pistolí.

Otevřela ji a strnule zírala dovnitř – pouzdro zelo prázdnotou. Gray si zbraně musel vzít. Ale naštěstí našla ve skříní ještě jednu starou pistoli. Ztratila několik cenných minut, protože se ji třesoucími prsty snažila nabít. Učil ji to kdysi sám Grayson, aby se mohla bránit proti příliš žhavým nápadníkům.

Právě když si ji zastrčila za pás kalhot a zavírala skříňku, ozval se za jejími zády milovaný hlas – a zmrazil jí krev v žilách.

„Mohla byste mi vysvětlit, proč jste opustila naše teplé lože a oblékla se jako pašerák, má drahá?“

20

*B*rynn se otočila, a jakmile spatřila na prahu svého manžela, leknutím vykřikla. „Luciane!“

„Neodpověděla jste mou otázku, drahá.“ Hleděl na ni a jeho výraz nevypadal ještě nikdy tak chladný a tvrdý. Brynn nedokázala promluvit.

Když neodpovídala, Lucian k ní přistoupil. „Byl to jed, nebo něco jiného, Brynn?“ Jeho hlas zněl ledově klidně.

„Co-co tím myslíte?“

„Neodvažujte se zapírat. Už mám dost těch vašich lží. Co jste mi dala do vína?“

S obtížemi polkla. „To nebyl jed.“

„A co tedy?“

„Jenom uspávací kapky.“

„*Jenom* kapky? Pokusila jste se mé omámit.“

„A-ano.“ Lucian zřejmě pít jen předstíral, uvědomila si Brynn.

Svaly na tvářích mu ztuhly. „Doufal jsem, že se mýlím.“ Zastavil se před ní s tváří zrudlou hněvem a ona polekaně couvla. Já blázen! „Modlil jsem se, aby se neprokázalo, že jste zrádkyně.“

Přistoupil těsně k ní a bolestivě ji popadl za paži. Druhou rukou se zmocnil její pistole. „Promiňte, ale jste ozbrojená, necítím se bezpečný.“

Strnule potřásla hlavou a pokusila se uvolnit ruku. „Luciane, vůbec to není, jak myslíte...“

„Ne?“ Drsně se zasmál. „Tak mi tedy řekněte, jak to je.“

Vytrhla se mu, přešla ke křeslu a svezla se do něj. „Omámila jsem vás, abych vás uchránila od nebezpečí. Chtěla jsem vám zachránit život.“

„Skutečně?“ Jeho rysy zůstávaly jako vytesané ze žuly. „Jistě chápete, že vám nevěřím. Napomáhala jste bratrovi dokončit zradu – měla jste mě odklidit z cesty, aby mohl předat zlato.“

„Ne. Nepopírám, že jsem vás chtěla dostat z cesty, ale jen a jen kvůli vaší bezpečnosti. Grayson říkal, že ti muži... vás zabijí, jestli se jim postavíte na odpor. Nechci, abyste zemřel, Luciane, protože... vás miluji.“

V hrobovém tichu, jež se po jejích slovech rozhostilo, jí přeběhlo po zádech mrazivé chvění. „Říkal jsem vám, abyste nelhala, Brynn.“

„Nelžu. Přisahám. Zamilovala jsem se do vás i přes to, že jsem se tomu zoufale bránila.“

„Zajímavé, v jak příhodném okamžiku jste v sobě svou lásku objevila. Zrovna teď, když vám tolik záleží na tom, mě uchlácholit.“

Vyčerpaně zavřela oči. „Tak to není. Neobjevila jsem svou lásku až teď. Přícházela postupně, ta změna trvala celé týdny. Prostě mi musíte věřit, Luciane.“

„Musím? Nemůžete mě přesvědčit, Brynn. Až příliš často jste mi lhala.“

Potrásla hlavou. „Lhala jsem proto, že mi nezbývalo nic jiného.“

„Nezbývalo vám nic jiného,“ odfrkl opovržlivě.

„Cožpak si ani nevyslechnete mé důvody?“

„Dobře tedy. Pokuste se mi ospravedlnit své lži. Řeknete mi, jak to bylo s pečetním prstenem. Dala jste ho bratrovi, aby mohl připravit krádež zlata.“

„To není pravda! Gray vzal prsten ve vaší pracovně, to ano, ale vyhrožovali mu smrtí, když neuposlechne jejich rozkazu.“

„Oni?“

„Pašerácká banda. Gray říká, že jsou to nelítostní zločinci. Zpočátku se zapletl neúmyslně, zoufale potřeboval peníze pro věřitele. Můj bratr není zlý. Jenom chtěl zachránit rodinu před chudobou či před něčím ještě horším. Souhlasil, že převezme náklad, který mu svěřili, ale nevěděl, že se jedná o zlato. A oni ho potom začali vydírat. Musel jim opatřit vaši pečeť, jinak by ho zabili.“

„Proč jste mi to prostě neřekla?“

„Bála jsem se, že ho necháte vsadit do žaláře. Že se vám Grayson při zatýkání postaví na odpor a jeden z vás bude... raněn. Potom, co se stalo mezi vámi a Gilesem...“

Viděla, jak sebou Lucian škubl, a pokračovala tiše. „Připouštím, že jsem chtěla chránit svého bratra, ale to snad chápete. Měl jste tytéž pocity, když jste odhalil pravdu o Gilesovi. Sám jste mi to říkal. Trápíte se kvůli jeho smrti. Nechtěla jsem, aby Gray zemřel. Stejně tak nechci, abyste zemřel vy. Nebo Theo. Ohrožovali i jeho život A můj také.“

Z jeho nezměnného výrazu usoudila, že odmítá pochopit hloubku její bezvýchodnosti.

Hlas jí klesl do pouhého zoufalého šepotu. „Nevěděla jsem, co dělat. Je to hrozný pocit, zmítat se mezi dvěma osobami, které milujete.“

Nepoznamenal nic k tomu, co právě slyšel, ale přišel s další výčitkou. „Nejedná se o vaši jedinou lež. Před několika týdny jste zmizela z domu, ale ani Raven, ani Meredith nepotvrdily to, co jste se mi pokoušela namluvit. Jak vysvětlíte tohle?“

„Navštívila jsem tehdy na výročním trhu cikánskou věštkyni. Doufala jsem, že mi poradí, jak bych mohla zlomit kouzlo svého prokletí. Tohle jsem vám přece nemohla říct, Luciane, cožpak to nechápete? Nesměla jsem připustit ani sama před sebou, že vás miluji.“ Hlas se jí zlomil ve vzlyk. „Měla jsem hrozný strach, že zapříčiním vaši smrt.“

„A teď už se nebojíte?“

„Bojím! Ale už je příliš pozdě. Už nedokážu své city skrývat.“
Zůstával potichu, v tmavých očích mu stále sídlila nedůvěra.
„A poradila vám cikánka, jak z toho?“ zeptal se nakonec.
„Řekla..., že musím být ochotna obětovat pro vás život.“
Zkroutil posměšně rty. „Neumím si představit, že by k něčemu takovému došlo.“

Brynn nešťastně sklonila hlavu. Lucian jí nevěří, nebere vážně jediné slovo z toho, co mu řekla. A není divu. Nikdy se nesnažila zasloužit si jeho důvěru. Vždy se mu jen stavěla na odpor, lhala mu, dokonce se ho pokusila omámit...

Přemohlo ji zoufalství a po tvářích se jí začaly valit slzy.
„Pláčem mě neobměkčíte, Brynn.“
„Já vím,“ šeptala a horlivě si utírala oči.
Po chvilce váhání položil omračující otázku: „A co dítě? Proč jste mi zatajila pravdu?“

Provinile po něm šlehla pohledem.
„Myslela jste, že na to nepřijdu?“ otázal se ledové. „Proč jste se mi s tím nesvěřila, Brynn? Protože jste mě chtěla opustit? Chtěla jste mě připravit o dítě, dokonce mi ani neříci, že je na světě?“

MLčela, protože nedokázala popřít jeho obvinění.
Skřípal zuby úsilím ovládnout svůj vztek, ale na okamžik zahlédla v jeho očích i zoufalství. „Čekal jsem, až se mi svěříte, Brynn. Doufal jsem... Věděla jste, jak strašně toužím po synovi.“

Slova, svědčící o jeho zranitelnosti, jí drásala duši.
Svísila hlavu. Udělala chybu, že mu neřekla o svém těhotenství. Oloupila ho o radost dozvědět se tu zprávu od ní, aby se mohli podělit o ten velký zázrak. Přesto však... „Neodvažovala jsem se.“

„Proč ne, proklatě!“
Zvedla k němu prosebný pohled. „Protože jsem se bála o váš život! Jakmile byste zjistil, že jsem v jiném stavu, nenechal byste mě odejít. Ale já už jsem neměla sílu zůstat ani o den déle, aniž bych prozradila svou lásku k vám, a přivolala tak na vaši hlavu smrtelné nebezpečí z prokletí.“

Lucian zíral na svou nádhernou ženu a snažil se z jejích smaragdových očí vyčíst pravdu. Skutečně ho chtěla chránit před tím zatraceným kouzlem, nebo si teď jen snaží zachránit vlastní kůži?

Na ústech se mu objevil sardonický úsměv. „Nuže, předpokládám, že teď, když vyšlo najevo vaše spolčení, neváhala byste vyrukovat se svým tajemstvím.“

Zařala zuby do chvějícího se rtu. „Co tím myslíte?“
„Jistě víte, jakou výhodu by vám přineslo odhalit svůj stav. Je to jedna z mála polehčujících okolností, která může ženu – zrádkyni – zachránit před katovou oprátkou. Proto jste možná tak chtěla počít – vašim úmyslem bylo pojit se proti následkům svého vážného zločinu.“

Vzpurně zdvihla bradu a oči jí plály. „To je neslýchané odporné obvinění. Na něco takového bych nepomyslela ani v případě, že bych nesla vinu. Nejsem žádný zrádce, Luciane, ať už tomu věříte nebo ne. A nechci, abyste zemřel. I kdybych vás nemilovala, usilovala bych o vaše bezpečí. To je jediné, co jsem kdy chtěla. Neuvést vás do nebezpečí.“

Lucian zůstával zachmuřený a zamlklý. Zoufale rád by uvěřil jejímu vyznání lásky, ale nedokázal se k tomu přimět. Už tolikrát ze sebe udělal blázna.

Jako by chápala jeho vnitřní boj, vstala a přistoupila blíž. Cítil teplo jejího těla, zničující svůdnost, která působila i přes mužské oblečení, jež si navlékla.

Svíral pěsti, aby se ovládl. Měl chuť popadnout ji za krk a vytřást z ní pravdu. Chtěl překonat nedůvěru, která se mezi ně postavila. Chtěl ji strhnout do náruče...

K čertu s tím. Stála tam před ním v mihotavém světle lampy a její oči vypadaly jako zelené studánky. Vypadala naprosto upřímné. Nese vinu na zradě, nebo se jen snažila zachránit bratra?

„Nemohu dokázat svou nevinu, Luciane,“ řekla tiše. „Ale přísahám při životě našeho dítěte, že říkám pravdu.“

Rozhněvalo ho takové rouhání. Brynn se ho snažila ovlivnit, zneužít proti němu jeho citlivé místo. Zasloužila by si, aby ji předhodil britské vládě jako viníka.

Tiše zaklel. Nedokáže poslat Brynn do vězení, ani kdyby zradila. Bůh ví, že by nedopustil, aby jí kdokoli ublížil. Je to jeho žena. Žena, kterou miluje. I v této chvíli ho spalovala touha po ní. Šízravý hlad, který ho nikdy neopouštěl.

Bez ohledu na její vinu či nevinu se nemůže postavit proti ní. Ani v případě, že bude muset obětovat svou čest, nedopustí, aby ji za její čin potrestali.

Lucian zavřel oči, aby neviděl její nádhernou tvář. Riskoval by cokoli, aby zachránil tu okouzlující podvodnici, jež se zmocnila jeho srdce.

Přesto... musí uvážit své povinnosti. Znemožnit jí další zradu. A zajistit, aby zůstala v bezpečí. Naskýtala se jedna možnost...

Zatvrdil se a pohlédl jí zpřímá do očí. „Způsobila jste už dost škody, Brynn, a nemíním vám dát žádnou další příležitost. Jakmile se vypořádám s vaším bratrem, odvezu vás do Walesu.“

„Do Walesu?“

„Tam, na mém hradě, zůstanete, dokud se dítě nenarodí. Překazím tak vaše spojení s bratrem. Prozatím se musíte smířit s tím, že máte domácí vězení.“

„Vězení?“ zvolala poplašeně.

„Ano. Dům je obklíčen. Pokusíte-li se o útěk, půjdete do vězení. Váš bratr rovněž. Vaše spiknutí je u konce.“

„Luciane, prosím...“

„Už jsem toho slyšel dost.“

Otočil se k odchodu, ale Brynn se k němu vrhla a pověsila se mu na paži. „Co chcete dělat?“

„Zabránit vašemu bratrovi v předání zlata do rukou nepřítele.“

Zachvátilo ji zděšení. „Luciane, nesmíte se do toho vměšovat.“

„Nesmím?“

„Zabijí vás. Prosím, zapřísahám vás...“

Lucian skřípěl zuby. Podezíral ji, že má starost hlavně o bratrův život, ne o jeho. Věděl a chápal, proč chtěla chránit sira Graysona – měli mezi sebou silně vyvinuté rodinné pouto. Přesto ho zraňovalo, že před ním dává přednost zrádci. Ale žádné prosby ho nemohou odvrátit od rozhodnutí.

Brynn zřejmě vycítila jeho odhodlání a rezignovaně vzdychla. „Dobře tedy, zavedu vás za Graysonem.“

Lucian na ni přikře pohlédl. Její obličej ztratil výraz, slzy vyschly.

„Co to říkáte?“

„Nevíte, kde ho hledat. Mohu vám pomoci.“

„Nestojím o vaši pomoc. Říkal jsem vám, že jakýkoli jeho pokus o útěk je marný. Nedostane se daleko.“

„Nikdo ho neuvidí opouštět dům, Luciane. Můžete hledat, jak chcete – nenajdete ho.“

Lucian zaváhal – je to jen další lest?

„Zavedu vás k němu. A ke zlatu. Myslím, že vím, kde je schované.“

Přimhouřil oči. „Řekněte mi to.“

„Ne.“ Brynn zavrtěla hlavou. „Nenechám vás jít samotného, Luciane.“

Výhrůžné k ní vykročil, ale neuhnula. „Půjdu s vámi.“

„Pokládáte mě za naprostého hlupáka? Čekáte, že vás budu slepě následovat rovnou do pastí, kterou jste na mě nastražila se svým bratrem?“

Tvář se jí zkrfivila bolestí. „Nepřipravila jsem vám žádnou past.“

„Nikam nepůjdete, Brynn. Jste pořád ještě moje žena, nosíte v sobě moje dítě. Zrádkyně nebo ne, nechci vás vystavit nebezpečí.“

„A já chci zase chránit vás. Mohu se spolehnout, že můj bratr by mi nikdy neublížil.“

„Ale jeho kumpáni ano. Má pravdu, ti lidé se nezastaví před ničím. Nebudou se dvakrát rozmýšlet, omotají vám kolem hrdla ty vaše ohnivé vlasy a uškrtí vás na nich.“

„Já vím. Proč myslíte, že jsem si brala pistoli?“

Využila jeho odmlky a pokračovala v argumentech. „Co myslíte, že jsem chtěla udělat, Luciane? Chtěla jsem zastavit Graysona místo vás. Víím, že mi nevěříte, ale je to tak.“

Nechtěl už poslouchat další výmysly, zdvihl ruce a dlaněmi obemkl její štíhlé hrdlo.

MLčky na něj hleděla utrápenýma očima.

S dalším divokým zaklením nechal ruce klesnout. „Počkejte tady,“ přikázal.

„Luciane...“

Pohybem ruky odmítl její prosbu a zanechal ji v pokoji. Zamkl dveře, chvatně vyšel hlavními dveřmi z domu a vykročil do tmy. Náhle se před ním vynořil Philip Barton. „Pane?“

„Zahlédli jste dnes večer sira Graysona?“

„Ne, pane, neopustil dům.“

Rozhodně ne normálním východem, pomyslně si Lucian. Mohl by nechat dům prohledat, ale tušil, že pro tentokrát Brynn mluvila pravdu. Sira Graysona nenajde. Zřejmě existuje tajný východ, ale než ho odhalí, může být pozdě.

Philip snad četl jeho myšlenky. „Poslal jsem hlídku na pláž, jak jste nařídil.“

„I tak nám mohou proklouznout i se zlatem,“ pronesl Lucian zamračeně.

„Co mám podle vás udělat?“

Co? Sám by rád věděl. Jestliže Brynn mluvila pravdu, dokázala by ho zavést k bratrovi i ke zlatu.

A co potom? Zaklapne za ním past?

Připadalo mu, že nemá na výběr. Nechtěl riskovat, aby se zlato dostalo k Francouzům. Navzdory možnému nebezpečí musí přijmout Brynninu nabídku.

„Ujistěte se, že jsou vaši lidé na svých místech,“ přikázal mu Lucian a otočil se zpět k domu. Může se stát, že důvěru k vlastní manželce zaplatí životem, ale žádnou lepší volbu neviděl.

21

Lucian nechal jít Brynn, nesoucí svítilnu, jako první a následoval ji s pistolí připravenou k výstřelu. Nikterak ho nepřekvapilo, když ho vedla ztemnělou kuchyní dolů do vinného sklepa, kde vklouzla za stěnu z vyskládaných beden a sklonila se k nízkým dubovým dvířkům.

„To vede k pobřeží?“ otázal se.

„Ano. Pod domem je několik jeskyní spojených tunely. Vstup z pobřeží vede úzkou skalní průrvou a vůbec není vidět.“

„To je pro vaši rodinu obzvlášť příhodné,“ podotkl Lucian ironicky.

Brynn po něm mrškla okem, ale zdržela se odpovědi.

Zmizela v otvoru a Lucian ji následoval. Úzké příkré schodiště, vytesané do skály, mizelo hluboko pod nimi ve tmě.

Sestupovali mlčky a světlo lampy vytvářelo na kamenných stěnách mihotavé stíny. Dostali se na poslední schod a objevila se před nimi nízká chodba, v níž se Lucian musel sehnout, aby se neudeřil do hlavy.

Po chvíli se tunel rozšířil do malé jeskyně, kde se konečně mohl narovnat. Příroda vytvořila ideální úkryt pro kontraband, uvědomil si Lucian. Cornwallské pobřeží bylo celé propletené podobnou sítí jeskyň a nahlodané úzkými průrvami, ve kterých pašeráci mohli nepozorovaně zmizet, ale ukrýt v nich zboží už vyžadovalo víc obezřetnosti. Jednalo se většinou o rozměrné náklady – balíky hedvábí, sametu a krajek, bedny s vínem, soudky s brandy, možná i čaj, všechno tajně dopravované do země proto, aby se obchodníci vyhnuli vysokým daním, jež vláda na zboží uvalila v důsledku válečných výdajů.

Podlaha v jeskyni byla vlhká a nebezpečně kluzká, Lucian si všiml, že kameny jsou omleté vodou, jež po staletí nahlodávala skálu. Když Brynn uklouzla, instinktivně ji zachytil rukou, ale všiml si, že sebou při jeho doteku trhla, a tak sám okamžitě ruku stáhl, jako by se spálil.

Prošla jeskyní k další uměle vytvořené chodbě. Lucian se kolem sebe pozorně rozhlédl, aby si zapamatoval únikovou cestu, a teprve potom ženu následoval. Zanedlouho už zaslechl vzdálené dunění mořského příboje, narážejícího na útesy.

Chodba ústila do další jeskyně, tentokrát matně osvětlené lampou. Lucian naléhavě položil Brynn ruku na rameno, aby ji mlčky zarazil. Zhruba

pět metrů před sebou spatřili Graysona, nervózně přecházejícího po kamenné podlaze.

Lucian minul Brynn, vstoupil do jeskyně a zavolal Graye jménem. Muž se otočil a sáhl po pistoli za pasem. Zůstal však nehybně stát, protože spatřil zbraň, mířící mu přímo na srdce.

Lucian mu pokynul hlavní své pistole. „Doporučuji vám, abyste ji položil na zem..., a to hezky pomalu.“

Grayova ruka se krátce sevřela kolem pažby, ale potom učinil, o co ho Lucian požádal. Opatrně ji vyndal zpoza opasku a položil ji na kameny.

Vrhl na Brynn zoufalý pohled. „Přivedla jsi ho sem, co? Jsi na sebe pyšná, Brynn, že jsi zradila vlastní krev?“

Lucian se ohlédl přes rameno a spatřil bolest v její tváři.

„Nezradila jsem tě,“ řekla chraplavě. „Lucian odhalil naši lest. Ale přišla bych za tebou každopádně. Musí existovat nějaký způsob, jak z toho ven, Grayi. Člověk se přece nesmí nechat zatáhnout do vlastizrady.“

Grayson vzteky zatínal pěstí. „Proklatě, říkal jsem ti, že cesta ven žádná není.“

„Copak to vidím?“ vložil se jízlivě Lucian. „Rozkol mezi zloději? Předpokládal bych, sire Grayson, že prokážete své sestře víc vděčnosti. Bez její pomoci byste nikdy nezískal můj pečetní prsten.“

Graysonův hněvivý pohled se přesunul na Luciana. „Brynn nemá s vašim prstenem vůbec nic společného. Vzal jsem ho ve vaší pracovně přes její protesty a vynutil si na ní mlčení.“

„A pak jste ho použil, abyste pomohl nepřítelům naší země zmocnit se zásilky zlata.“

Gray sklopil oči. „Podle všeho ano. Nejsem na to nijak pyšný. Ale nemůžete obviňovat Brynn. Nehrála v tom ani tu nejmenší roli.“

Lucian pozdvihl pochybovačně obočí. Jevilo se přirozené, že ji chce bratr chránit.

„Čekáte snad, že vám uvěřím? Zrádci?“

„Věřte si, čemu chcete, pane. Ale já nesu výhradní odpovědnost. Brynn stála úplně mimo až do dnešní noci, kdy jsem ji požádal, aby vám dala do vína uspávací kapky.“

Lucian se ušklíbl. „A to jí snad má sloužit ke cti?“

„Udělala to pro to, aby vás udržela mimo dosah Calibanových mužů. Měl byste jí být vděčný, Wycliffe.“

Lucian pocítil zvláštní úlevu, že se potvrdilo její vysvětlení. Svitla mu naděje, že do zrady opravdu není zapletená.

„S manželkou si to vyřídím později,“ odvětil Lucian. „Teď mě zajímáte vy. Budu rád, když se se mnou vrátíte do domu.“

Grayson svěsil ramena. „Ne,“ řekl sklesle.

„Když se budete bránit, všechno ztížíte.“

Hořce se zasmál. „Co může být těžší než viset na šibenici? Ne, obávám se, že mě budete muset zabít, pane. Raději zemřu kulkou, než bych se nechal popravit za vlastizradu.“

Brynn zalapala po dechu, ale bratr kývl směrem k Lucianově zbrani. „Neváhejte a palte. Nedovolím vám, abyste mě zajal.“

Postoupila dopředu a lampa, již držela v ruce, rozhodila po stěnách tančící stíny. „Ne, Luciane, to *nemůžete*. Říkám vám, že Grayson neměl v úmyslu dopustit se zrady. Nevěděl, co dělá. Jen se snažil zaplatit dluhy, chránit rodinu. Prosím... Grayi, *řekni* mu sám...“

„Brynn, opusťte nás,“ přikázal Lucian.

„Ne, nedovolím vám, abyste ho zastřelil...“

„Brynn,“ řekl Gray jemně, „zastřelení je mnohem přijatelnější smrt. Ušetří té ostudy z mého oběšení a zaručí ti bezpečí. Po mé smrti už nebude Caliban ohrožovat ani tebe, ani Thea.“

Lucian zaváhal, pocítil úctu k muži, pro kterého by měl mít jen pohrdání. Věděl, že Gray je připraven zemřít. Hanba a utrpení v jeho očích, tichá rezignace, to všechno vypovídalo o jeho rozhodnutí.

Ten bezvýchodný pohled si Lucian pamatoval až příliš dobře. Totéž zoufalství spatřil ve tváři svého přítele Gilese. Přítele, kterého *zabil*.

Lucian se otrásl, jako by se chtěl vymanit z drásající vzpomínky. Na kratičký okamžik se přenesl do minulosti – kdy obvinil Gilese ze zrady, kdy musel ukončit jeho život. Od té chvíle dnem i nocí proklínal nespravedlnost, jež zavinila tu hrůzu. Všechnu vinu za zrádné činy mnoha mužů, původně dobrých a čestných, nese Caliban. Ten bastard zničil sira Graysona tímtež způsobem – výhrůžkami a vydíráním –, o tom Lucian nepochyboval.

Pohlédl na pistoli ve své ruce. Má dopustit, aby se opakovala minulost? Má způsobit Graysonovu smrt? Do vězení ho nedostane, protože stejné jako Giles se mu Grayson nevydá do rukou živý.

Brynn zřejmě napadlo totéž, protože vkročila mezi ně a se slzami v očích prosila: „Nemůžete ho zabít, Luciane. Prosím..., prosím, zapřísahám vás...“

„Brynn, nemíchej se do toho,“ žádal ji bratr.

Vzlykla tak zoufale, že se Lucianovi sevřelo srdce. Obrnil se proti soucitu a obrátil se zpět ke Grayovi. „Kam jste schoval zlato?“

Grayson kývl směrem k zadní části jeskyně. „Pod hladinu mělkého jezírka. Můžete si ho vzít. Už nemám důvod si ho nechávat.“

„Předpokládám, že čekáte na svou francouzskou spojku.“

„Ano. Na muže jménem Jack. Měli jsme se setkat dřív, než nastane odliv. Čekám ho každou chvíli.“

„Možná má potíže dostat se sem,“ podotkl Lucian, „moji muži jsou rozmístěni po celém pobřeží.“

„Určitě vaše hlídky objevil, ale umí si poradit. Podaří se mu je oklamat a přijde si pro zlato.“ Grayson se významně podíval na jeho pistoli. „Měl

byste si s tím pospíšit, abyste stihl odklidit Brynn do bezpečí. Jack několikrát vyhrožoval, že ji zabije. Každý okamžik odkladu zvyšuje její nebezpečí.“

Lucian cítil, jak se mu napjaly čelistní svaly. „Navrhujete, abych vás chladnokrevně zastřelil?“

„Jestli je vám to proti myslí, pak se toho ujmú sám – tedy pokud mi budete důvěřovat natolik, abyste mi vrátil pistoli. Dávám vám své čestné slovo, že to udělám.“ Ústa se mu zkřivila v hořkém úsměvu. „Moje slovo kdysi něco znamenalo. Býval jsem čestný muž.“

Lucian poznal, že to Grayson myslí smrtelně vážně, že je rozhodnut vzít si život.

„Nebo možná,“ dodal Grayson, „stačí, když chvíli počkáte. Jack bude víc než šťastný ukončit můj život, jestliže nedostane své zlato. Když mi necháte zbraň, slibuji, že se pokusím vzít ho s sebou.“

„Vy byste šel proti vlastním lidem?“

„Víc než s radostí. Jack není můj člověk. Je to parchant, který vyhrožoval mé rodině zabitím...“

Grayův obličej se stáhl v hořké grimase. „Proč myslíte, že jsem se podvolil jejich požadavkům? Nic jiného by mě nikdy nedonutilo podílet se na vlastizradě. Ale vy zřejmě takovou slabost nemůžete pochopit, Wycliffe. Pro vás stála vždycky na prvním místě vaše čest. Vy byste v mé situaci prokázal síly.“

Byl bych silnější? Táal se v duchu sám sebe Lucian. Bránil bych se, to jistě. Využil bych na pomoc všechny své tajné zdroje, požádal bych o přidělení vládních prostředků. Ale Grayson neměl styky ve vládních kruzích a jeho prostředky se nedaly srovnávat. A navíc Brynn se stejně nacházela v nebezpečí...

Lucian potřásl hlavou, lhal sám sobě. Pro Brynn by obětoval i svou čest. Udělal by cokoli, aby ji zachránil.

Mohl se skutečně považovat za tolik lepšího než její bratr?

V tu chvíli učinila Brynn další krok směrem k Lucianovi. Nevydala ani hlásku, ale prosba v jejích zelených očích vyzněla dostatečně výmluvně. Pokud by zabil jejího bratra, musela by ho nenávidět.

„Vaše sestra má pravdu,“ pronesl Lucian pomalu, zatímco usilovně přemýšlel. „Mohlo by tu být jedno východisko. Kvůli ní jsem ochoten vám učinit jistou nabídku.“

„Nabídku?“

Lucian pohlédl na Brynn. Přitiskla si ruku na ústa, jako by se neodvažovala doufat. „Chci dostat Calibana, sire Grayson. Ale k jeho odhalení budu potřebovat vaši pomoc.“

Naděje, která se objevila v Graysonových očích, rychle zvadla. „Cítil bych se šťastný, kdybych vám mohl pomoci, ale obávám se, že to není v mých silách. Nikdy jsem Calibana neviděl.“

„Ale viděl jste jeho spojence. Znáte jeho metody.“

„To ale nevyřeší můj problém – rodina bude stále vystavena nebezpečí. Raději bych zemřel, než bych se díval, jak jim někdo ubližuje. Před Calibanem je neuchráníte, pane. Zemřu-li, zachráním je.“

„Vaši smrt můžeme předstírat...“, namítl Lucian a mozek mu běžel na plné obrátky.

„Ne!“ vykřikla zděšeně Brynn.

Lucian se k ní otočil, aby jí vysvětlil svůj plán, ale zaslechl lehké zaskřípění podrážky na kameni. Bleskem se otočil a pohlédl ke vzdálenému konci jeskyně.

Ze stínu vystoupila postava – muž oblečený v černém, držící v každé ruce odjištěnou pistoli. Jedna mířila na Graysona, druhá na Brynn.

„Velice jste mě zklamal, sire Grayson“, pronesl přichozí s lehkým náznakem francouzského přízvuku. „Měli jsme přece úmluvu.“

Grayson se ušklíbl. „Nemám žádné výčitky svědomí, když nedodržím úmluvu s lidmi, jako jste vy, Jacku.“

Jacques, prosím. Jack zní tak... anglicky.“ Francouz se obrátil k Lucianovi. „Lord Wycliff.“ Pronesl jeho jméno se zřetelným zadostiučiněním.

„Znám vás snad?“ otázal se Lucian a v duchu se proklínal za trestuhodnou neopatrnost, že dopustil, aby se Francouz přiblížil až k nim.

„Ne, ale já znám vás.“ Přejel po něm chladnými tmavými očima. „Lord Caliban nedávno vypsál na vaši hlavu slušnou odměnu. Na jeho vkus jste mu způsobil příliš mnoho obtíží.“

„Zřejmě to ale nestačí“, usmál se cynicky Lucian. „Takže váš bezpátevní zaměstnavatel je zapletený i do vraždění, nejen do velezrady?“

„Lord Caliban rozhodně není bezpátevní.“

„Přesto posílá své poskoky, aby za něj vykonávali špinavou práci.“

„Hodlám vás zabít a získat odměnu, jestli máte na mysli tohle. A také vyzvednout zlato.“ Jack ukázal jednou pistolí na Brynn. „Tohle je ta vaše roztomilá dáma?“

Lucian v duchu neslušně zaklel a zoufale přemýšlel. Zřejmě nemá naději přežít toto střetnutí, ale aspoň se může pokusit zajistit bezpečnost pro Brynn.

Nacházel se však v jasné nevýhodě. Mířili sice na sebe s Jackem navzájem, ale Brynn mu stála téměř v cestě. Lucian věděl, že kdyby se prudce pohnul, riskoval by, že ji zasáhne. A Jackova netrpělivost vzrůstala.

„Udělejte mi to potěšení a odložte zbraň“, vyzval ho Francouz.

Lucian zachoval na obličeji chladnou masku a zavrhl hlavou. „Abych se vzdal své jediné naděje? Ne, *monsieur*, dávám přednost současnému stavu. Se svými dvěma pistolemi proti méj jedné nás nemůžete zastřelit všechny tři najednou.“

„Ale bez potíží mohu zastřelit lady Wycliffovou. Bude první na řadě a potom si dopřeji tu radost a sejmu vás.“

„Když jí dovolíte odejít, nechám se odzbrojit.“

Lucian vykročil pomalu vpřed, aby na něj bylo lépe vidět, ale Francouz vyštěkl příkrý rozkaz. „To stačí!“

Lucian se zastavil a balancoval na chodidlech ve snaze získat lepší odraz ke skoku, aby se dostal před Brynn.

„Říkal jsem, že máte odložit pistoli,“ opakoval Jack.

„Nechejte mou ženu odejít a já to udělám.“

Jack se výsměšně zašklebil. „Pokládáte mé snad za blázna?“

Lucian se chystal k odpovědi a koutkem oka zahlédl, jak se Grayson snaží dosáhnout na svou pistoli.

Téměř nepostřehnutelným pohybem Jack zamířil a vystřelil na něj. Grayson se okamžitě chytil za bok. Ozvěna výstřelu smíšená s Brynniným zděšeným výkřikem se rozlehla jeskyní a Grayson se sesunul na zem. Luciana zamrazilo.

Náhle se všechno s nekonečnou pomalostí dalo do pohybu... Francouz namířil svou zbraň zpět na Luciana a znovu vystřelil, právě v okamžiku, kdy se Brynn vrhla vpřed.

Lucianovo srdce se dočista zastavilo, neboť se ocitla přímo v dráze kulky. Vší silou ještě stačila hodit lampu po útočníkovi. Lampa se za letu roztříštila na tisíce kousků a Brynn padla tváří k zemi. Lucian nedokázal říct, jestli zakopla, nebo ji zasáhla střela.

Popadla ho slepá zuřivost, násobená nesmírným strachem. Vystřelil, ale Francouz uskočil stranou a kulka narazila do skály, z níž tříštivý náraz uvolnil obláček prachu.

Lucian se odrazil mohutným skokem vpřed a jeho zvířecí výkřik se mísil s ozvěnou výstřelu. Celou vahou svého mohutného těla dopadl na Francouze.

Jack padl zády na chladnou kamennou podlahu a nepoužitelná zbraň mu vypadla z ruky.

Lucian využil jeho chvilkového omráčení, usadil se mu obkročmo na hrudi a uštědřil mu děsivou ránu pěstí, připraven rozbít mu hlavu na kaši. Jedna rána následovala druhou, bez slitování nad mužovými bolestnými výkřiky.

Jack zdvihl ruce, aby se bránil proti zuřivému bití, a Lucian se krátce ohlédl přes rameno po Brynn, připraven na nejhorší. Spatřil ji, jak se pokouší vstát a pocítil nesmírnou úlevu, neboť se zřejmě nezranila vážně.

Za svou nepozornost však drazce zaplatil. Na spánek mu dopadla Francouzova pěst a oslepila ho urputná bolest.

S klením se vyhnul další ráně a pokusil se z oka setřít krev, řinoucí se z roztržené kůže na čele. V příští vteřině už se dusil v sevření Jackových pařátů. Zasadil mu další dobře mířenou ránu na čelist a odkutálel se stranou.

Zatím se Brynn vyškřábala na kolena a pokoušela se setřást ze sebe omámení. Při pádu na zem si vyrazila dech a střelná rána na paži páčila jako

oheň. Ale nejdůležitější ze všeho bylo, že kulka minula Luciana. Dostavila se mocná úleva, jenže netrvala dlouho.

Viděla, jak Lucian zápasí s Francouzem, zatímco Gray ležel na zádech, ruku si tiskl k boku a v obličeji dostával šedý nádech. Potlačila vzlyk. Grayson je naživu, ale Lucian potřebuje pomoc.

Pohledem zavadila o bratrovu pistoli, ležící opodál. Vytrhla se ze svého ochromení, přinutila se vstát, doklopýtala ke zbrani a uchopila ji oběma rukama.

Lucian však zápasil se svým protivníkem v těsném objetí a kulka by ho mohla zasáhnout. U nohou uslyšela zasténání a rychle pohlédla na bratra.

„Nikdy jsem nevěděl..., že rána po kulce... tolik bolí,“ vydechl.

Jeho hlas se téměř ztrácel v namáhavém supění zápasících mužů. Vzápětí zaslechla Lucianovu ostrou kletbu, při které se jí útroby sevřely úzkostí. Ukázalo se, že Francouz má nůž!

Když zdvihl paži k úderu, jeho čepel se výstražně zaleskla. Jak rána dopadala, Lucian uskočil a podařilo se mu oběma rukama popadnout útočníka za zápěstí.

Brynn se zatajeným dechem sledovala, jak se mu Francouz vykroutil, uskočil a znovu rozmáchlým pohybem paže s dýkou zaútočil.

Pohnula se směrem k nim, bezmocně svírala pistoli, když vtom se Lucian osvobodil a odkutálel se stranou. Francouz toho využil a rozběhl se k tunelu. Otřesený Lucian vyskočil na nohy a vydal se za ním.

Brynn je chtěla následovat, ale zarazila se a se zoufalým výrazem se ohlédla na bratra.

„Jdi... Já budu v pořádku...,“ zachrčel Gray. „Pokus se ho zachránit.“

Vběhla do tunelu, ve kterém před chvilkou zmizeli oba muži. Nohy se jí třásly a tep jí bušil ve spáncích, když se ponořila do temnoty.

Chvilí neviděla vůbec nic, ale jakmile zaslechla vzdálenou ozvěnu kroků, vydala se za ní, přitisknuta ke zdi, jež jí naznačovala směr.

Došla na konec tunelu, sotva popadala dech a hrud se jí svírala obavami. Spatřila nepatrný záblesk světla, ale aby se dostala ven z jeskyně, do pukliny skryté mezi skalami, musela zdolat ještě jednu ostrou zatáčku.

Nastala tmavá noc, protože se schylovalo k bouři, na nebi se honily hrozivé mraky lehce postříbřené měsíčními paprsky a od moře přicházel chladný sláný vítr. Brynn se zděšeně rozhlížela na obě strany po pobřeží, ale viděla jen skupiny balvanů a neslyšela nic než burácení vln a svůj usilovný dech.

Ohlédla se přes rameno a pohledem pátrala po útesu. Srdce jí poskočilo, když nad hlavou spatřila dva tmavé stíny. Francouz běžel nahoru po úzké pěšině a Lucian v patách za ním. Zdálo se jí, že slyší jejich zběsilé oddechování.

O chvilí později Lucian svou kořist dostihl. S omračující silou srazil Jacka na kamenitou zem.

Oba muži se však v okamžiku znovu postavili na nohy. Jack místo toho, aby se dal na útěk, vytáhl své smrtící ostří. Lucian uskočil, uklouzl a málem ztratil na úzké pěšině půdu pod nohama. Brynn sotva potlačila výkřik, když viděla, jak se přitiskl k útesu, aby nabral rovnováhu.

Se srdcem až v krku sevřela pistoli pevně v rukou a pokusila se namířit na Francouze. Má se odvážit k výstřelu? Stáli tak blízko jeden druhého...

Neměla na vybranou, protože Jack znovu zaútočil a s napřaženým nožem se vrhl směrem k Lucianovi. S modlitbou na rtech Brynn zmáčkla kohoutek.

V uších se jí rozlehl výstřel a o vteřinu později zaslechla, že jeden z mužů vykřikl. Potom Jack narazil do Luciana, jenž mu nedokázal uhnout.

Nekonečně dlouhou dobu oba muži stáli zaklínění do sebe na samém okraji převisu. Potom s mučivou pomalostí přepadli dolů.

Srdce se jí zastavilo. S bezmocným děsem sledovala, jak ve smrtícím objetí dopadli na kamenitou pláž pod skalou.

22

Noční můra se změnila ve skutečnost, pomyslel si Lucian zmateně.

Brynn stála v temnotě nad ním, ohnivé vlasy jí spadaly na ramena, ruce se jí leskly krví...

Umíral snad? Tupá bolest hlavy – vlastně celého těla – tomu nasvědčovala.

Zkusil na okamžik zavřít oči, ale když je otevřel, Brynn tam byla stále. Klečela teď vedle něj, plakala a něžně a opatrně mu ohledávala tvář. Hlasem plným úzkosti žadonila: „Luciane, prosím..., prosím..., nesmíte zemřít... Dobrý bože, prosím...”

Její prosby zněly tak zoufale, jako by jí opravdu záleželo na tom, jestli bude žít. Jako by ho opravdu milovala...

Srdce mu poskočilo nadějí. Pokusil se pohnout hlavou. Francouz ležel vedle něj se široce rozevřenýma očima a s hlavou vyvrácenou v nepřirozeném úhlu.

Náhle si Lucian uvědomil, co se odehrálo. Není to noční můra. Neumírá. Žije a mrtev je jeho nepřítel.

V tom okamžiku zaslechl, jak se Brynn prudce nadechla, vzlyky jí uvízly v hrdle a hleděla na něj. V temnotě rozeznával její oči, vyzařující strach i nadějí, i vlhké stopy po slzách na tvářích.

„Luciane?“ hlesla rozechvěle.

Zdvihl ruku a odhrnul jí pramínek vlasů z tváře. Ztratila někde svou rybářskou čapku a její vlasy teď v měsíčním světle plály jako ohnivé jazyky.

„Já žiju...“ zašeptal.

Ozval se další přidušený vzlyk, tentokrát jako výraz čiré radosti, a Brynn manžela podvědomě sevřela prsty. „Já jsem vás nezastřelila?“

„Ne, zasáhla jste Jacka...“ Poslechl neodbytné nutkání, přitáhl ji do náruče a přisál se k jejím ústům. Potřeboval se dotýkat jejího těla, sdílet s někým opojení z toho, že přežil.

Brynn na okamžik ztuhla překvapením nad jeho náhlým projevem vášně, ale potom mu začala polibky radostně vracet. Zdálo se, že se zároveň směje i pláče, z jejího chování vyzařovala úleva a radost.

Žádostivě pil z jejích úst a tiskl ji k sobě tak silně, až sykla bolestí, protože jí neúmyslně sevřel levou paži nad loktem.

Lucian se odtáhl a navzdory temnotě začal prozkoumávat její paži. Nahmatal v rukávě díru a v tu chvíli si také uvědomil, že je látka nasáklá krví. Zamrazilo ho.

„Jste zraněná!“ vykřikl a znělo to téměř jako výčitka.

Brynn nedbale pohlédla na paži. „Asi ano.“

Čelisti mu ztuhly, když si vybavil, co se stalo v jeskyni: Brynn se vrhla do dráhy kulce určené jemu. Hozenou lucernou se jí podařilo odklonit dráhu střely a zachránit mu život Srdce se mu sevřelo. Dobrý bože, vždyť kvůli němu dala v sázku svůj život...

V tomtéž okamžiku mu před očima vytanulo ještě něco. Brynn, sklánějící se nad ním s rukama potřísněnými krví – známý děsivý výjev z jeho snů. Ale dopadlo to jinak, krev není jeho – ve skutečnosti krvácí Brynn! Nesnažila se ho zabít, jak mu naznačovaly sny. Místo toho mu zachránila život i podruhé, zastřelila jeho nepřítele právě ve chvíli, kdy se mu chystal vrazit nůž do těla.

Zaplavila ho vděčnost smíšená s úděsem z toho, co se jí mohlo stát. Vytvořil si o ní naprosto mylné představy!

„Je to jen povrchová rána,“ zamumlala, ale zdálo se, že ho to neupokojilo.

„Jste si jistá?“ naléhal. „Nemáte žádné jiné zranění?“ Opatrně jí přitiskl ruku na břicho. „Co dítě?“

Zakryla jeho ruku svou dlaní. „Myslím, že se mu nic nestalo.“

Jeho šílené obavy se o stupínek zklidnily.

„Vy také krvácíte,“ řekla starostlivě. Jakmile se dotkla rány na jeho čele, Lucian ucukl. „Kde jinde jste zraněn?“

Opatrně si prohmatával paže a nohy. Zdálo se, že drží pohromadě. „Jsem jen potlučený.“ Napřímil se a málem mu uniklo zasténání, jak se jeho zmučené tělo bránilo pohybu.

Brynn se zachvěla. „Ach, Luciane, myslela jsem... Myslela jsem, že se kletba naplnila a já vás zabila.“

Sdílel tytéž drásavé obavy. „Ale nestalo se tak, Brynn.“

„Můžete vstát?“ Brynn pohlédla na mrtvého Francouze a znovu se otrásla. „Měli bychom pro vás sehnat lékaře a pro...“ prudce se nadechla, jako by si až teď vzpomněla. „Graysona... Byl těžce raněn, Luciane. Musím za ním.“

Než mohl odpovědět, zaslechli kroky. Lucian si byl jistý, že je to Philip Barton a jeho muži.

V duchu zaklel. Prál by si zůstat s Brynn o samotě, měli si toho tolik co říci. Ale teď na to musí zapomenout. Neměl představu, kdy se jim naskytne další příležitost být spolu sami. Rozhodně ne teď, když je nutné vypořádat se s podloudníky a rozhodnout o Graysonově osudu.

S bolestivou grimasou ve tváři odsunul Brynn stranou a s odhodláním se vyškrábal na nohy.

Události dalších několika hodin Brynn splývaly do nejasného obrazu. Okamžitá hrozba zmizela, ale budoucnost zůstávala nejistá – její i Grayova.

Ve chvíli, kdy se dostavili Lucianovi muži, vydal jim příkazy ohledně ošetření jejich i Grayových zranění, ale jinak se zdálo, že se stáhl do svého bývalého chladného odstupu. Jako by si ve chvíli, kdy nebezpečí pominulo, znovu uvědomil prohřešky, jichž se dopustila.

Brynn směla odejít za Grayem, aby uklidnila své obavy, ale doprovázel ji jeden z Lucianových mužů. Srdce jí pokleslo, když slyšela Lucianův příkaz: Nesmíte ji nechávat s bratrem o samotě. Má se snad stále považovat za domácího vězně?

Při odchodu si všimla, že Lucian tiše hovořil se svým spolupracovníkem Philipem Bartonem. Zřejmě plánovali, jak dopadnout francouzské podloudníky a jak naložit s Jackovým tělem. Lucian na ni ještě jednou pohlédl, než vklouzla do skalní štěrbiny, aby vyhledala zraněného bratra.

Ležel tak, jak ho zanechala, zdál se bledý, ale stále ještě při vědomí. Poklekla vedle něj a rozepnula mu kabát, který stejně jako košile pod ním nasákl krví. Stiskla v obavách rty, roztrhla zkrvavené plátno a odkryla ránu na pravé straně prsou, blízko podpaží. Grayson bolestivě sykl, když se ji snažila jemnými prsty prozkoumat.

„Kulka prošla na druhou stranu,“ zamumlala s úlevou, „ale myslím, že budeš mít zlomené žebro.“ Sáhla mu na čelo, jestli nemá horečku. „Bolí to moc?“

„Jako čert.“ Pohlédl na ni. „Co je s Wycliffem?“

„Žije,“ odvětila a zachvěla se. Jack je mrtev.“

„To je dobře,“ ušklíbl se spokojené Gray.

Zoufale se rozhlédla kolem sebe. „Tady nemůžeš zůstat. Musíme tě dostat do postele.“

Za zády se ozval hlas jejího strážce. „Promiňte, madam, ale mám své příkazy. Vynasnažím se zajistit siru Graysonovi všemožné pohodlí, ale nesmí opustit jeskyni. Lékař tu bude co nevidět, aby vás oba ošetřil.“

Brynn ztuhla nad tou nečitelností, již je vystaven její bratr. „Snad by nikomu neublížilo, kdybychom ho dopravili do jeho pokoje, přestože je vězněm. Rozhodně není schopen útěku.“

Strážný se zatvářil zmateně. „Sir Grayson není vězněm, madam. Lord Wycliff si pouze nepřeje, aby ho spatřilo jeho služebnictvo.“

„Brynn,“ zamumlal Gray, „to je v pořádku. Raději bych se teď vůbec nehýbal.“

Zaváhala, naléhání zřejmě ničemu nepomůže. Gray nedokázal chodit, bylo by pro něj dost bolestivé, i kdyby ho nesli úzkými chodbami, a rozhodně by to nezvládla sama.

„Jestliže nedovolíte, aby se odsud vzdálil,“ pronesla stroze ke strážci, „mohl byste alespoň opatřit nějaké přikrývky? Chladný kámen rozhodně není vhodné lože pro zraněného.“

„Samozřejmě, madam,“ odvětil muž uctivě. Již se na tom pracuje.“

Svlékla si kabát a přikryla jím Graysona. Potom netrpklivě čekala, až budou do jeskyně dopraveny příkrývky.

Vzápětí dorazil i doktor – nebo alespoň muž s lékařským kufříkem. Brynn ho nikdy předtím neviděla, což znamenalo, že nepatřil k místním. Lucian si patrně přivezl i svého lékaře, jelikož předpokládal, že dojde ke střetu.

Muž prohlédl Grayovo zranění, potvrdil, že kulka nezůstala v těle a že nedošlo k průstřelu plic. Zasáhla však žebro a zle roztránila kost. Brynn svítila doktorovi, který se snažil pečlivě odstranit všechny úlomky, nakonec zasypal ránu bazalkovým práškem a obvázal Grayův hrudník.

„Měl jste velké štěstí, pane,“ řekl doktor, „ale přesto je vaše zranění vážné, vzhledem k množství úlomků kosti. Bude vám trvat několik měsíců, než se vyléčíte.“ Přikryl Graysona, který zatínal zuby bolesti, a dodal: Je mi líto, že vám mohu dát jen pár kapek laudana, ale lord Wycliff si přeje, abyste zůstal při vědomí. Potřebuje s vámi mluvit.“

Brynn měla pocit, že jí jakási chladná ruka sevřela žaludek. Sice se jí ulevilo, když slyšela lékařovu prognózu ohledně Grayova zranění, ale stále ještě mu hrozí obvinění z vlastizrady. Byla nekonečně šťastná, že Lucian vyvážl nezraněn, ale podvod, jehož se dopustila, mezi ně možná postaví nepřekonatelnou překážku.

Lékař jí obvázal paži, která už začínala bolet, a potom odešel. Brynn seděla tiše po Grayově boku a pozorovala, jak Lucianovi lidé vynášejí truhlice se zlatem, vyzdvižené ze dna jezírka.

Muži na ni sotva pohlédli, a pokud je zarazilo, že má hraběnka Wycliffová na sobě krátké mužské kalhoty, nijak to na sobě nedali znát. Brynn na tom stejně nezáleželo. Po vyčerpávajícím napětí uplynulých dní se cítila skleslá a unavená a jediné, co ji teď tížilo, byl trest, čekající jejího bratra.

Když se Lucian konečně objevil, nedokázala skrýt nervozitu.

Ránu nad okem měl očištěnou, ale vypadal vyčerpaně a ustaraně.

Věnoval jí jen letmý pohled a hned se obrátil na bratra. „Zbývá nám uspořádat pár důležitých záležitostí, sire Graysone.“

„Ano,“ zaznělo chraplavě.

„Pořád trváte na tom, abych ukončil váš život, jak jste před chvílí naléhal?“

Gray si dovilil odpovědět s náznakem černého humoru. „Ne... Jak tu tak ležím, měl jsem čas přemýšlet. Myslím, že nechci zemřít.“

Brynn ho popadla za ruku, aniž by tušila, zda sama hledá útěchu, nebo ji chce dát.

„Jsem zatčen?“ otázal se Gray.

„Svým způsobem.“

„Chcete mě tedy poslat do vězení?“

„Ne.“ Lucian ho upřeně pozoroval. „Ne, pokud hodláte dostat své přísaze, že pomůžete odhalit Calibana. Stále ještě neznáme jeho totožnost a po dnešní noci jsme ztratili naději dostat se mu na stopu. Jack je mrtvý a my jsme se octli znovu na začátku. Zajali jsme sice jeho posádku a podrobíme ji výslechu, ale pochybuji, že o něm budou něco vědět. Jste v tom řetězci pořád ještě Calibanův nejbližší článek.“

„Rekl jsem vám, že pomůžu, jak to bude v mých silách. Ale nesmím tím ohrozit svou rodinu.“

„Souhlasím,“ odpověděl Lucian stručně. „Proto budete muset na čas zmizet.“

„Zmizet?“

„Skrýt se. To je jediný způsob, jak uchránit vaši sestru a bratry před nebezpečím. Jak jste říkal, vaše smrt bude znamenat konec vydírání. Proto vás musíme prohlásit za mrtvého. Rozšíříme zprávu, že jste utonul v moři a že se vaše tělo nenašlo.“

„Uvěří tomu někdo?“

„Proč ne? Mám v úmyslu říci, že jste patřil mezi mé spolupracovníky, že vás britská vláda pověřila zvláštním úkolem – získat důvěru pašeráků a vniknout do jejich řetězce.“ Lucian se odmlčel. „Stejně se nedá dokázat opak.“

„To byste pro mě udělal?“ zeptal se Gray ohromeně.

Lucian spočinul záhadným pohledem na Brynn. „Ano. Jen jste mi pomáhal v plnění mých povinností a snažil se chránit mou ženu. Jestliže budete nezvěstný, Caliban přestane ohrožovat Brynn i vaše bratry. Až ho dopadneme, vrátíte se do života. Ale může to trvat i několik měsíců. Caliban se dokáže učinit zatraceně neviditelným. Mezitím se snad zotavíte. Doktor mi řekl, že nějaký čas budete upoután na lůžko.“

Brynn, která až dosud napjatě zadržovala dech, konečně vydechla. *Grayson nepijde do vězení.* Stiskla mu ruku a do očí se jí nahrnuly slzy.

Grayson zůstával ponořený do myšlenek, a tak sama položila otázku: „Co řekneme bratrům... a co Theovi? Budou se trápit, když se dozvědí o Graysonově smrti.“

„Jestli dokáží dostatečně přesvědčivě předstírat zármutek, můžete jim říci pravdu. Ale Caliban nesmí pojmout podezření.“

„Theo to bude považovat za skvělou hru,“ řekl Gray. „Myslím, že se můžeme spolehnout i na ostatní.“

„Vaše údajné utonutí nám v jednom ohledu usnadní situaci,“ podotkl Lucian. „Pokud se nenajde tělo, nevystane hned otázka dědictví, takže po vašem návratu nedojde k právním tahanicím.“

„Kam se Grayson schová?“ otázala se Brynn.

„Měl jsem na mysli Skotsko. Mám nemovitost na Vysočině, bude tam v bezpečí. Jedna z mých lodí teď kotví ve Falmouthu a může ho tam dopravit.“ Pohlédl zpět na Graysona. „Můj kolega Philip Barton vám bude

dělat společnost. Můžete využít cestu k tomu, že mu řeknete všechno, co víte o Calibanovi. Pokud souhlasíte s mým plánem, nechám přinést nosítka a dopravit vás na loď.“

„Ted?“ otázala se Brynn. „Tak brzy?“

„Dnes v noci?“ pronesl Gray.

„Nejlepší bude, když zmizíte okamžitě,“ vysvětloval Lucian. Jakékoli odklady mohou ohrozit náš plán. Spatří-li vás vaši lidé zraněného, těžko pak uvěří, že jste zahynul v moři.“

Brynn konečně pochopila. „Proto jste Grayovi zakázal opustit jeskyni.“

„Ano,“ odvětil Lucian. „Takže souhlasíte s mým plánem, sire Grayson?“

Gray pohlédl na Brynn, jež pouze přikývla. Přes slzy a sevřené hrdlo nedokázala promluvit. Lucian dal jejímu bratrovi milost. Nikdy by nevěřila, že je tak velkomyslný. Vroucně na něj pohlédla. „*Děkuji vám*,“ vyhrkla se srdcem přetékajícím vděčností.

Gray se okamžitě přidal. „Ano, děkuji vám, lorde. Víím, že si nezasloužím takovou shovívavost. Co se týče vašeho plánu, udělám, cokoliv budete považovat za správné.“

Lucian přijímal jejich díky s přísným výrazem. „Měl jste hned zpočátku přijít za mnou. Doufám, že si umíte představit následky, odvážíte-li se zatáhnout svou sestru znovu do zrady.“

Gray se trpce usmál. „Nepotřebuji žádné varování.“

„Dobře tedy... Předpokládám, že se budete chtít rozloučit, nechám vás o samotě.“ Pohlédl na Brynn, ale nedokázala rozluštit jeho výraz. Ještě stále musíme rozřešit spoustu problémů.“

„Ano,“ hlesla.

„Snad byste na mě mohla počkat ve svých pokojích. Přijdu za vámi, jak jen to bude možné.“

„Ano, jak si přejete.“

Brynn zaťala zuby do rtu a hleděla za manželem, jak odchází. Nedokázala si vysvětlit jeho náhlý chlad.

Uvědomila si, že ji bratr pozoruje, a tak zamáčkla slzy a přinutila se k úsměvu. „Nedokážu být Lucianovi dostatečně vděčná za to, že té nechal jít.“

„Udělal to hlavně kvůli tobě, Brynn. Myslím, že mu na tobě hodně záleží.“

Neodvažovala se v něco takového doufat. „Měli jsme za ním jít hned na začátku, teď to víím. Ušetřilo by nám to spoustu hrůzy. Kdyby ses mi býval svěřil s tím, čemu musíš čelit.“

„Je mi tak líto, čím vším jsi kvůli mně musela projít, Brynn,“ pronesl Gray tiše.

„Já víím, nejdražší.“ Sklonila se a s ohledem na jeho zranění ho opatrně objala. „Ale jestli se kdy odvážíš zamotat se do podobného nebezpečí a

budeš se snažit své břemeno nést sám, přísahám, že tě vlastnoručně zastřelím.“

Zanedlouho potom stála u okna ve své ložnici a čekala na manžela... Mělo se rozhodnout o jejím osudu.

Rozloučení s bratrem jí přineslo smutek i úlevu. Sledovala, jak ho odnášejí na nosítkách, a uvědomovala si, jaké má štěstí, když dostal druhou šanci.

Dostane ji i ona?

Brynn se zachvěla. Venku už bouře slábla a řídnoucími mraky prosvítalo mdlé světlo měsíce, vytvářející na hladině oceánu dojem ohromného chladného zrcadla.

Cítila v sobě tentýž chlad, připadala si prázdná, rozbolavělá. Nemohla by se Lucianovi divit, že ji po tom všem, co mu způsobila, bude nenávidět.

Snažila se na to nemyslet a raději se začala starat o oheň v krbu. Zaslechla, jak se dveře ložnice otevřely a vzápětí nato zavřely. Sotva se odvažovala dýchat, ale přinutila se ohlédnout.

Lucian stál v pokoji, tvář měl ve stínu a vypadal přesně tak jako před několika hodinami, po jejím pokusu ho omámit.

Bylo to opravdu jen před pár hodinami?

Promluvil první. „Jak je na tom vaše ruka?“

„Trochu bolí, ale nic to není, opravdu. Je to jen na povrchu.“

Vstoupil do světla a přimhouřil oči. „Nepovažuji ránu kulkou za ‚nic‘, Brynn. To bylo čiré bláznovství, vrhnout se přede mne.“

„Rádo se stalo,“ odvětila vzdorně, dotčena jeho výtkou.

Promluvil a jeho hlas zněl znepokojivě klidně. „Mohl vás zabít.“

Nedokázala odhadnout, jestli v něm ta představa budí lítost, nebo ne. „Záleželo by vám na tom?“

„Samozřejmě že záleželo.“ Chvilku se odmlčel a pak dodal: „Nosíte v sobě mé dítě, myslela jste na to?“

Brynn si položila ruku na břicho. „Ne, neměla jsem čas přemýšlet.“

Přistoupil k ní a provrtával ji očima. „Vy jste si neuvědomila, že ohrožujete své dítě?“

„V tom okamžiku ne. Myslela jsem jediné na to, že vás může Jack zastřelit a že mu v tom musím zabránit.“

Zastavil se před ní. Viděla napětí v jeho tváři a vnímala znepokojivou blízkost jeho těla.

V tichém zoufalství na něj hleděla. Věděla, že mu velice záleží na jejich dítěti, ale záleželo mu alespoň trochu také na ní? Nejspíš jí nedokáže odpustit její zločiny.

„Je mi to líto,“ řekla nakonec utrápeně.

Vyděsilo ji, když Lucian vztáhl ruku a dotkl se její tváře. „Ne, já jsem ten, kdo by se měl omlouvat. Za to, že jsem o vás pochyboval. Zachránila

jste mi život, Brynn.“ Zatajila dech, když jí palcem přejel ústa. „Vyděsila jste mě,“ šeptal. „Myslel jsem, že zemřu leknutím, když jste vstoupila do dráhy střely.“

Pátravě se zanořila do jeho očí, neschopna promluvit. Svitla jí naděje.

„Můj sen se nesplnil,“ mumlal Lucian. „V těch hrozných chvílích jste vždycky stála nade mnou a já jsem umíral. Přála jste si mou smrt. Učinil jsem chybný závěr, nemohla jste si přát mou smrt, jestliže jste chtěla kvůli mně obětovat svůj život!“

„Ten sen byl hrozný omyl.“ Brynn cítila, že se jí z očí derou slzy. „Vaše smrt je ta poslední věc, kterou bych si přála.“ Pohlédla na něj upřímně. „Vím, že jsem vás podvedla, Luciane, ale jen proto, abych vás uchránila před nebezpečím. I kdybyste mi to nikdy neodpustil, dělala jsem to pro vás.“

„Já to vím, lásco. A lituji, že jsem vám kdy nevěřil. Měl jsem poslouchat své srdce, ne svou hlavu.“

S nadějí na něj pohlédla. „Své srdce?“

Uchopil ji za ruku a položil si její dlaň na hrud. „Miluji tě, Brynn. Miluji tě už dlouho, jen jsem si to odmítal přiznat.“

Hodnou chvíli mu jen mlčky hleděla do očí. Potom se mu slepě vrhla do náruče, zabořila tvář do jeho ramene a rozvzlykala se. „Myslela jsem, že mě nenávidíš...“

„Nikdy bych tě nedokázal nenávidět.“ Objal ji a přitáhl blíž. „Ani tehdy, když jsem tě podezíral z nejhoršího... Ach, Brynn, neplač.“ Cítil, jak je zmítána láskou a zoufalstvím, jak se celá chvěje.

„Bojoval jsem proti své lásce,“ mumlal. „Pokoušel jsem se přesvědčit sám sebe, že co cítím, je jen posedlost. Měl jsem to poznat mnohem dřív.“

Otřásla se. „Pocit, že mě nenávidíš, mi rozdíral srdce.“

Odtáhl se, aby jí mohl pohlédnout do tváře, viděl, že má řasy zmáčené slzami. Vlasy se jí mihotavě leskly jako žhavé uhlíky. Jemně ji pohladil po tváři. „Vzbudila jsi ve mně celou stupnici pocitů, drahá. Spalující vášně, strach i hněv, ale nikdy nenávisť.“

Rozechvěle se usmála. „Hněv především, vím, že jsem ti poskytla spousty důvodů ke zlosti.“

„I přesto jsem tě miloval téměř od první chvíle, kdy jsem tě spatřil.“

Brynn pomalu zavrtěla hlavou. „To bylo jen kletbou.“

„Ne,“ protestoval vážně. „Kletba by ve mně mohla vyvolat touhu, ale nemohla by dát vzniknout lásce. Miluji tě, Brynn, ne kvůli nějakému cikánskému prokletí nebo tvé tělesné přitažlivosti, ale proto, jaká jsi. Udělala jsi ze mě celého člověka. Zaplnila jsi chybějící prostor v mé duši.“

„Ach, Luciane...“

Zhluboka se nadechl, aby si dodal odvahy. „Brynn, vím, že náš sňatek byl uzavřen na základě oboustranně výhodné smlouvy a že jsi chtěla po narození dítěte žít odděleně. Ale doufám a modlím se k Bohu, aby sis to

rozmyslela. Před celým světem chci být tvým milovaným, ctěným a hýčkaným manželem.

V jejím výrazu teď převládla něha. „Ty jsi milovaný, Luciane. Dnes v noci jsem mluvila pravdu. Miluji tě. Jen jsem se obávala to přiznat, kvůli strachu z kletby. Chci, abys mi uvěřil.“

„Jak bych ti po dnešní noci mohl nevěřit?“ zeptal se Lucian hlasem náhle stísněným. „Dokázala jsi svou lásku víc než jasněji, když ses postavila do cesty kulce určené mně...“ Znovu se otrásl děsem při představě, jak blízko se ocitl možnosti navždy Brynn ztratit. Má bohatství, tituly, všechny výhody, které mu vznešené postavení může poskytnout, ale to všechno bylo bezcenné ve srovnání se ztrátou toho, na čem mu teď nejvíc záleželo. Věděl, že Brynn musí cítit něco podobného, když pro něj hodlala obětovat život.

Stáhl zamyšleně obočí, zatímco se snažil vybavit si něco, o čem se zmínila dříve. „Co ti vlastně řekla věštkyně na tržišti? Že musíš být rozhodnuta obětovat pro mě život?“

„Ano, že tě natolik musím milovat.“

„Jestliže je její proroctví správné, pak je kouzlo zlomené.“

Rozšířily se jí oči úžasem. „Možná,“ řekla nevěřičně.

Lucian z ní nespouštěl oči. „Takže nemáš v úmyslu mě opustit?“

„Ne. Nikdy jsem to ve skutečnosti nechtěla. Jen jsem myslela, že tě musím chránit.“

„Nejlépe mě ochrániš, když zůstaneš se mnou. Jinak bych si asi proklál srdce.“

„Nikdy tě neopustím, Luciane. Nemohu bez tebe žít. Teď už to vím.“

Usmála se na něj, až se mu srdce dunivě rozbušilo.

Přitáhl ji zpět do objetí a s pocitem nepřekonatelné úlevy ji políbil do vlasů. Až teď si uvědomil, jak zoufale potřeboval její lásku a jak nesmírně cenná a vzácná láska je.

Brynn se rozplývala v jeho objetí, radovala se z důvěrného doteku jejích těl. Strach pomalu odploval. Snad se jí opravdu podařilo tím pokusem o jeho záchranu kletbu zrušit. Jestli ano, pak si může dopřát milovat Luciana z celého srdce.

„Tolik tě miluji,“ šeptala znovu.

Zdvihl hlavu a s něhou v očích se otázel: „Já vůbec nechápu proč? Nikdy jsem ti nedal důvod, abys mě milovala.“

„To není pravda. Stačilo už jen to, co jsi udělal pro Thea. A teď pro Graysona... Z hloubi srdce ti děkuji, Luciane. Můžeš mi někdy prominout, co jsem ti způsobila?“

„Jen pokud promineš ty mně.“ Posměšně se usmíval, když dodal: „Jaký jsem to byl namyšlený parchant... Arogantní, sobecký, myslel jsem jen a jen na sebe, na své potřeby. Domníval jsem se, že tě omámím svým šarmem a udělám z tebe poslušnou putičku. Přinutil jsem té počít dítě, protože jsem ho

já chtěl... Zasloužila sis mnohem víc, Brynn. Řekl bych, že mnohem víc věcí musíš odpouštět ty mně.“

„Ale stejně...“

Položil jí prst přes ústa. „Už žádné zmínky o minulosti. Před námi už leží jenom budoucnost.“

Objal ji pažemi a ona učinila totéž. Dlouze se jen tak drželi v objetí, než Lucian přerušil ticho otázkou.

„Brynn, odjedeš se mnou?“

„Kam s tebou mám odjet?“

„Rád bych odjel do Walesu, na hrad, který jsem ti dal jako opožděný svatební dar.“

Brynn se odtáhla a snažila se neučinit ukvapený závěr. „Proč?“ zeptala se s nucenou lehkostí. „Chceš mě tam uvěznit, abych se nemohla dopustit velezrady?“

„Ani v nejmenším. Řekla jsi mi, že tě málo znám, a to je pravda. Chtěl bych nám oběma dopřát, abychom se lépe navzájem poznali. Potřebujeme čas, abychom si mohli znovu vybudovat důvěru, dát prostor naší lásce. Tam k tomu budeme mít příležitost. Jednalo by se o nový začátek našeho manželství.“

„Ale co tvoje povinnosti? Musíš ještě polapit Calibana.“

„Uvědomil jsem si, že jsi pro mě mnohem důležitější než honba za zrádci. Po dnešních událostech budou na čas ochromeni. Udělali jsme jim pořádnou díru do jejich sítě, budou se muset znovu stmelit. Netvrdím, že tam budeme žít navždy, zdržíme se jen několik týdnů.“

„Mně by se to líbilo,“ řekla tiše. „Nový začátek.“

Vášnivý pohled jeho očí ji připravil o dech.

Sklonil hlavu k polibku, pečetícimu jejich úmluvu. Jakmile se jejich rty setkaly, roznítil se mezi jejich těly plamen touhy, který neměl nic společného s dávnou kletbou.

Začnou znovu, umiňoval si Lucian. Ale tentokrát se bude chovat tak, aby si zasloužil Brynninu lásku. Dokáže, že je jí hoden. A nevzdá se dřív, dokud si plně nezíská onu okouzlující ženu, jež si podrobila jeho srdce i duši.

Epilóg

GWYNDAR, WALES, ŘÍJEN 1813

*S*úsměvem na rtech Lucian sledoval, jak jeho krásná hraběnka skotačí v přílivovém jezírku. Před dvěma týdny dorazili do Walesu na hrad, který jí dal svatebním darem.

To místo mělo osobité kouzlo. Podél pobřeží se dalo najít množství jeskyní s křišťálově čistou vodou, skrytých zálivů, z jejichž strmých stěn se řítily stupňovité vodopády, a až dosud Lucian nic z té krásy nevnímal. Podivným řízením přírody a teplých oceánských proudů připomínalo podnebí v tomto severním výběžku waleského pobřeží jih Anglie; nechyběli vzácní motýli ani roztomilá novorozená jehňátka. Navzdory pozdní roční době se dnešní odpoledne, prohřáté slunečními paprsky a laskané teplým mořským vánkem, vydařilo přímo skvostně.

Objeví s Brynn tento písečný záliv během svých prvních průzkumných vycházek po okolí hradu. Přílivové jezírko sice vyhřívalo slunce, ale Lucianovi připadala voda stejně příliš studená. Brynn si na chlad dávno zvykla. Lucian si ji dobíral, že je spřízněna s mořskými Sirénami.

Zmocnila se jeho srdce, pronikla mu do duše tak hluboko, že by už bez ní nedokázal žít.

Uplynulé týdny pro ně znamenaly nový začátek, přesně jak doufal. Vzhledem k tomu, že málem ztratili jeden druhého, dokázali si teď společně stráveného času víc vážít. Stali se opravdovými milenci, jejich myšlenky se prolínaly, sdíleli svá tajemství i horké polibky, milovali se, kdykoliv a kdekoliv je napadlo, jejich láska se stále prohlubovala...

Lucian žasl nad hloubkou svých citů. Nikdy by nevěřil, že má láska a vášeň tak neodolatelnou moc. Nečekal, že najde někoho, kdo zažehne jeho srdce, kdo mu oplatí jeho vášeň tak intenzivně, až mu to vyrazí dech. Ze dosáhne spojení duší, které z něj teprve udělá celé člověka.

„Měl by ses ke mně přidat, Luciane,“ zavolala na něj škádlivé Brynn, a vytrhla ho tak z rozjímání.

Usmál se. Svlékl se sice do krátkých kalhot, ale i to mu připadalo na jeho vkus až dost. „Nejsem takový blázen, abych plaval v ledové vodě. Tvoje husí kůže musí mít rozměry velehor.“

„Tak mě budeš muset zahřát.“

I na tu vzdálenost spatřil záblesk v jejích smaragdových očích a pocítil smyslnou touhu, smíšenou s láskou. „Pojď sem, Siréno, a já tě zahřeji.“

Vynořila se z vody, ohnivé vlasy jí spadaly na nahá ňadra a mořská pěna jí omývala lýtky. Lucian vydechl přemožen krásou toho výjevu.

Pomalou přejížděl pohledem všechny svůdné křivky jejího těla, vstal a šel jí naproti. Ruce už ho pálily nedočkavostí dotknout se jí.

Objal ji v pase, přitiskl k sobě a ucítil na hrudi její měkká studená ňadra.

„Tohle mi připomíná, jak jsem tě poprvé spatřil. Tehdy jsem myslel, že jsi jen přelud...“ Hleděl do průsvitných smaragdových studánek jejích očí a jeho hlas zněl náhle zastřeně. „A jako přelud se mi stále ještě zjevuješ ve snech... Ohnivá, živoucí, vnímavá... Moje.“

V jejím tichém hlase se zachvívala smyslnost. „Nejsem přelud, Luciane,“ odpověděla a objala ho pažemi. „Jsem žena z masa a kostí – ale právě v tomto okamžiku se změním v rampouch. Neslibil jsi mi snad, že mě zahřeješ? Velice zanedbáváš své povinnosti.“

Spiklenecky se na ni ušklíbl. „Zasluhuji trest, že, lásko.“

Zdvihl ji do náruče a odnesl ji po písku do míst, kde měli rozloženou příkrývku. Položil ji na zem a něžně ji osušil ručníkem. Posadil se na paty a prohlížel si ji s výrazem, pod nímž se Brynn zachvěla. Žár jeho pohledu v ní vzbouřil krev, její ňadra se vzdouvala v touze po jeho laskání, uvnitř lůna cítila příjemné napětí.

Sklonil se, aby ji lehce políbil a špičkou jazyka si pohrál s jejími rty, zatímco dlaněmi ji hladil po těle. Pálily na studené pokožce jako oheň, a co teprve když začal hníst v prstech vrcholky jejích ňader, dokud z nich nečněly ztvrdlé hrbolky bradavek...

Slastně vzdychla, neboť ústy následoval své ruce – podél šije dolů až na prsa –, a vyvolal v jejím těle smyslné toužebné chvění. Písek ji zespodu hrál do zad a náhle celá příjemně zmalátněla. Přisál se k jednomu naběhlému poupátku a potom ho začal dráždit jazykem, načež Brynn bezděčně zařala prsty do příkrývky.

Ale neskončil tam. S nádhernou smyslností se jeho jazyk vydal po obou ňadrech a Brynn převracela hlavu ze strany na stranu a snažila se ovládat své slastné výkřiky.

Lucian spokojeně zamručel. „Máš slané bradavky. Jestlipak i to ostatní je slané?“

Omámená erotickým příděchem v jeho hlase neprotestovala, když rukama sklouzl po celé délce jejího těla až dolů ke kotníkům a potom zpátky nahoru podél vnitřní strany stehů, kde se zastavil. Pozoroval ji se svým rozkošnickým výrazem v očích a jeho upřený pohled ji rozpaloval stále víc.

Ve chvíli, kdy si uvědomila jeho záměr, už měla celé tělo jako v plamenech. Lucian se sklonil, aby vtiskl polibek na okvětní plátky jejího ženství.

„Jsi necudný,“ obvinila ho, ale přitom se bez dechu podvolovala jeho dráždění.

„A kdopak za to může? Ty bys uvedla v pokušení i samotného ďábla.“

Pomalů si přehodil její nohy přes ramena a sklonil se, aby ji mohl dále oblažovat. Našel poupě její touhy a přísál se k němu, jazykem si s ním pohrával, zajížděl do všech tajných záhybů, nemilosrdně útočil a rozněcoval milostné vzrušení, až si celá připadala jako v jednom ohni.

V touze po naplnění mu zajela prsty do hustých vlasů, ale on jí ještě nemínil dopřát úlevu. Nechal ji, chvějící se nepopsatelnou touhou, na samém okraji vyvrcholení.

„Luciane...,“ vykřikla výstrahu i prosbu zároveň.

Když se odtáhl, oči mu zářily smyslným uspokojením, ale vzápětí se rozhořely hlubokou žádostí. „Vyhovět ti mi přinese neskonale štěstí, má láska.“

Rychle si stáhl kalhoty a svižným pohybem k ní přilehl na deku, zakryl ji tělem a koleny jí roztáhl nohy, aby se mezi ně vešel.

Brynn se mu hladově prohnula v ústrety. Milovala ten dotek jeho pevného svalnatého těla na svém, žár a pulzující chvění v jeho vzrušeném údu. Když v celé délce vklouzl do jejího lůna, s rozkoší si uvědomila, jak ji celou naplňuje, jak se její svaly svírají, aby ten dotek byl ještě těsnější a lahodnější.

„Je to nádherné, když tě cítím tak hluboko uvnitř,“ šeptala hlasem zdrsnělým vzrušením. „Miluji tě, Luciane...“

Zahleděl se jí do očí. „A já miluji tebe, Brynn,“ řekl tiše. „Jsi celý můj život.“

„A ty zase můj,“ dodala.

To bylo víc, než mohl snést. Něhu vystřídala divoká naléhavost a Brynn ucítila, jak se jeho úd zvětšil a pronikl ještě hlouběji. Ale s radostí se oddala jeho nenasytné touze. Nohama ho objala kolem boků a přijímala mohutné nárazy jeho těla, násobila je vstřícnými rytmickými pohyby a trvalo jen okamžik, než se jejich tempo horečně zrychlilo do nespoutané divokosti.

Brynn se k němu pevně přitiskla. Oslepující výbuch zaplavil celé její nitro a jásavé výkřiky blaha se mísily s jeho drsnými vzdechy. Lucian vstříkl životodárnou tekutinou do jejího žádostivého těla, vyčerpaně na ni dopadl a v těsném objetí se oddávali nekonečným vlnám milostné křeče.

Leželi a naslouchali postupně se tišícímu tlukotu svých srdcí. Poté, co se vášnivě víry v jejich tělech uklidnily, Lucian se trochu odtáhl stranou a zakryl je oba přikrývkou.

Brynn, uspokojená a malátná, zabořila nos do jamky pod Lucianovým krkem a prsty ho laskala po hladké svalnaté hrudi.

„Zahrál jsem tě dostatečně?“ zeptal se a pohladil ji po vlasech.

„Ano.“ Vydechla Brynn. Nikdo ji dosud takhle nehýčkal a neobletoval jako Lucian. Věděla, že ho k ní netáhne žádné cikánčino kouzlo. Kdykoli mu pohlédla do očí, četla v nich lásku, cítila ji z každého úderu jeho srdce.

Položil jí lehce ruku na břicho, do míst, kde nosila jejich dítě. Usmála se. Víc štěstí si nedokázala představit. Porodí svému manželovi dítě. Grayson je bezpečně ukrytý ve Skotsku a dostali zprávu, že jeho zranění se úspěšně hojí. Theo je neustále pod ochranou dvou zkušených mužů a s ostatními bratry úspěšně předstírá zármutek nad Graysonovou smrtí...

Při vzpomínce na dosud nedořešenou záležitost se Brynn zamračila. Nechtěla připustit, aby tyto zázračné okamžiky štěstí někdy skončily, ale věděla, že se budou muset už brzy vrátit do Londýna. Ravenina svatba se blíží a Caliban bezpochyby plánuje další zločiny.

Brynn se obávala, že Lucian začne být brzy nedočkavý, aby se mohl ujmout svých povinností. Podvědomě cítila, že ho už teď v nitru hlodá neúspěch při pátrání po Calibanovi. Nechtěla ani pomyslet na to, že se znovu vystaví nebezpečí.

„Skoro si přeji, abychom se nemuseli vrátit do Londýna,“ šeptla. „Nelíbí se mi představa nebezpečí, které ti hrozí od Calibana.“

Zdálo se, že zaváhal. „Mám v úmyslu učinit jistá opatření – pro nás oba. Možná se ti to nebude líbit, drahá, ale nechám tě hlídat dnem i nocí. Nechci přijít o takový poklad.“

„Také bych nepřežila, kdybych tě měla ztratit, Luciane.“

Odtáhl se a lehl si vedle ní. Překvapilo ji, že mu v očích vesele zahrálo. „To spíš já bych se měl obávat návratu. Nepochybně budu muset bojovat se svými soky a držet je pěkně daleko od tebe. Ať mě čert vezme, jestli se o tebe chci s někým dělit.“

Musela se usmát žárlivé narážce. „Kouzlo je pryč, takže přestanu být terčem nevítaných nápadníků.“

Lucian se trpně ušklíbl. „Neumím si představit, že by se ti někdy nedostávalo mužské pozornosti, lásko. Z mojí strany ti to rozhodně nehrozí. Budu tě takhle obletovat až do smrti.“

Při vzpomínce na to, jak blízko smrti se oba nedávno ocitli, jí úsměv zmizel ze rtů. „Prosím, nemluv o umírání.“

Lehkomyslně odpověděl: „Neboj se. Mám v úmyslu žít pěkně dlouho a zplodit s tebou spoustu synů a dcer.“

Pozdvihla obočí: „Spoustu? A mám vůbec právo k tomu něco říci, Vaše arogantní Lordstvo?“

„Možná že vezmu v úvahu nějaký tvůj názor, pokud ovšem budeš neobvykle poslušná a oddaná – během příštích čtyřiceti či padesáti let.“

S tichým smíchem ho objala kolem krku. „Myslím, že sis vybral špatnou nevěstu, hledáš-li poslušnost.“

Lucian v návalu náhlé střízlivosti zavrtěl hlavou a pohlédl jí hluboko do očí. „Ne, lásko, mám správnou nevěstu. Ty jsi můj osud, Brynn. Myslím, že jsem to věděl od prvního okamžiku. Byli jsme předurčení jeden pro druhého. Ty jsi můj osud a já jsem tvůj.“

Oči i srdce jí zaplavila něha. „Nedokážu si představit nádhernější budoucnost.“

Jemně jí přejel prsty po rtech. „Dlouho jsem měl pocit, že v mém nitru cosi chybí. Teď vím, co to bylo. Ty. Čekal jsem na tebe, abys zaplnila prázdnotu v mé duši.“

Hleděla na jeho krásnou tvář, již tak nevýslovně milovala, a oči se jí plnily slzami. „Tolik tě miluji, Luciane,“ šeptala s porozuměním, protože prožívala totéž.

Přitáhl ji pevně k sobě, Brynn spokojeně vzdychla a celá malátná zavřela oči. Usnula.

Stála na pláži, pod nohama měla rozpálený písek a pozorovala svou rodinu, dovádějící v mělkých vlnách. Srdce jí překypovalo láskou a štěstím. Hráli si na honěnou – černovlasý chlapec s modrýma očima, jako má Lucian, a dvě krásné holčičky s ohnivými vlasy po ní. Jako na povel se všechny tři vrhly na svého otce a stříkaly na něj vodu. S předstíraným hněvem se vrhl proti nim, popadl každou dívku pod jednu paži a rozběhl se za chlapcem...

Brynn se náhle probudila a v duši pocítila zvláštní vyrovnanost. Zdvihla hlavu a pohlédla na Luciana. Ráda by věděla, jestli se mu zdálo totéž.

Probral se ze spánku pomaleji než ona, ale když otevřel oči, mohla v jejich modrých hlubinách číst porozumění a radost. Chvilí si upřeně hleděli do očí. „Syn,“ zašeptala. „A dvě dcery,“ dodal v úžasu.

„Myslíš, že ten sen opravdu znamenal naši budoucnost?“

Lucian se usmál. „Bože, doufám, že ano. A mám v úmyslu udělat všechno, aby to tak bylo.“

Oplatila mu úsměv a Lucian jí ohnivě pohlédl do očí. „Neumím předpovídat budoucnost, Brynn,“ šeptal s ústy na jejích rtech, „ale mohu ti slíbit, že tě budu navěky milovat.“

„To mi úplně postačí, lásko.“ Srdce jí přetévalo citem. Zdvihla k němu tvář, aby se mohla oddat jeho vášnivým políbkům.

NICOLE JORDAN

Nicole Jordan je v domovských Spojených státech všeobecně nazývána „královnou erotické romance“. Jeden literární kritik dokonce napsal, že „děj jejích románů je tak žhavý, div nezapálí stránky“!

Na svém autorském kontě má Nicole Jordan třináct knih, které byly přeloženy do řady světových jazyků. V češtině zatím nakladatelství DOMINO vydalo romány *Smyslnost* a *Vášeň*. Na jaro 2004 chystáme novinku s názvem *Extáze*.